

SUNDAY TIMES BESTSELLER

BEN AARONOVITCH

A DOUA CARTE DIN SERIA "PETER GRANT"

Soho

in lumina lunii

intimul proiectelor

SPICULATIV
HERG BENET & HARBET
Batter
Newtown

BEN AARONOVITCH

SOHO ÎN LUMINA LUNII

A doua carte din seria:
— PETER GRANT —

Original: *Moon Over Soho* (2011)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU VOICESCU

virtual-project.eu

*Pentru Karifa, deoarece orice tată
tânjește să fie un erou pentru fiul său.*

„Au murit oameni pentru muzica asta.
Nu poate fi ceva mai serios de-atâta.”

Dizzy Gillespie

1.

TRUP ȘI SUFLET

E un adevăr trist al epocii moderne faptul că dacă mergi cu mașina suficient de mult, mai devreme sau mai târziu trebuie să lași Londra în urmă. Dacă o iei înspre nord-est, pe A12, dai de Colchester, prima capitală romană a Britaniei și primul oraș care a fost ars din temelii de papiștii ăia roșcați din Norfolk cunoscuți pe numele de Boudicca. Știam toate astea pentru că citisem *Analele* lui Tacitus ca parte din pregătirea mea la latină. El e surprinzător de binevoitor cu revoltații bretoni și necruțător față de lipsa de pregătire a generalilor romani, care *puneau mai mult preț pe ce se cădea, decât pe ce era vital*. Incompetenții educați în artele clasicului și care conduc Armata Britanică pare-se că în mod evident au pus la inimă această muștrare din moment ce Colchester este acum baștina celor mai duri dintre soldații lor, Regimentul de Parașutiști. Petrecând multe și nevrute nopți de sâmbătă ca ofițer stagiar luându-mă la trântă cu răcani în Piața Leicester, m-am asigurat că țin drept drumul principal și evit orașul pe de-a întregul.

După Colchester, am luat-o spre sud și, cu ajutorul GPS-ului de pe telefon, am reușit să ajung la B1029, care se duce prin pîntenul de teren uscat înghesuit între râul Colne și Flag Creek. La capătul drumului se află Brightlingsea, străjuind coasta - așa cum îmi zisese Lesley - ca un amalgam de gunoaie plutind în derivă pe lângă marcajul de cotă a apelor. Și totuși, parcă nu era chiar așa de rău. În Londra plouase, dar după Colchester am condus sub un cer albastru senin, iar soarele se ridicase pe deasupra șirurilor de case victoriene care se întindeau către mare.

Chèz May era ușor de reperat: o căsuță ridicată prin anii 1970, cu fațadă de cărămidă în imitație de stil eduardian care fusese ștearsă de toate farurile și retencuită aproape

de capătul puterilor. Intrarea din față era flancată pe o parte de un coș plin cu flori albastre, iar de cealaltă cu numărul casei, inscripționat pe o placă de faianță în forma unui iaht cu pânze. M-am oprit și m-am uitat la grădină: pe lângă bazinul ornamental se cocoțau niște gnomi. Am tras adânc aer în piept și am apăsat pe sonerie.

S-a auzit instantaneu un cor feminin țipând dinăuntru. Prin vitraliul decorat al geamului ușii am putut vedea mai multe siluete vagi alergând înainte și înapoi, către capătul holului. Cineva a strigat „E iubitul tău!”, lucru care a adus după sine un „Șșșt!” și o voce în surdină de la altcineva. O formă albă încețoșată a luat-o spre intrare, până ce a umplut cadrul ferestrei, de la un capăt la altul. Am făcut un pas înapoi, iar ușa s-a deschis. Era Henry May – tatăl lui Lesley.

Un bărbat masiv, iar faptul că era șofer de camioane și că manevra echipamente grele îi conferise umeri lați și brațe vânjoase. Prea multele mic-dejunuri servite pe drumuri și șezătoarele de la pub îi conturaseră colăcei la talie. Avea un chip pătrășos și își ascundea începutul de chelie cu o frizură periută, șatenă. Ochii îi erau albaștri și isteți. Lesley luase ochii tatălui ei.

Având patru fete însemna că stăpânea la perfecție arta paternă, iar eu m-am abținut cu greu să nu îl întreb dacă o lasă pe Lesley să iasă afară la joacă.

— Bună, Peter, a zis el.

— Dle May, am zis eu.

Nu a făcut niciun efort să se dea la o parte din ușă și nici nu m-a invitat să intru.

— Lesley o să vină într-o clipă, a spus.

— E bine? am întrebat.

Era o întrebare prostească, iar tatăl lui Lesley nu ne-a pus pe niciunul dintre noi într-o poziție jenantă încercând să răspundă. Am auzit pe cineva coborând scările și m-am pregătit.

Fuseseră vătămări serioase la maxilar, osul nazal, bărbie și mandibulă, precizase dr. Walid. Și chiar dacă majoritatea mușchilor și tendoanelor subsecvente se

menținuseră intacte, chirurgii de la UCH nu reușiseră să salveze prea mult din stratul superficial al pielii. Construiseră un atelaj temporar care să îi permită să respire și să înghită mâncarea și mai erau ceva șanse să beneficieze de un transplant parțial – dacă ar fi găsit un donator compatibil. Ținând cont că ce mai rămăsese din falca ei era în momentul de față ținut laolaltă de un filigran metalic hipoalergic, vorbitul era în afara oricărei discuții. Dr. Walid spusese că odată ce oasele se sudau suficient, falca ar putea să recapete suficientă funcționalitate pentru a permite vorbitul. Însă totul suna un pic condițional, după părerea mea. Indiferent ce vezi, spusese, uită-te cât de mult e nevoie ca să te obișnuiești, să accepți și să mergi mai departe de parcă nu s-ar fi schimbat nimic.

— Iat-o că vine, a spus tatăl lui Lesley, întorcându-se într-o parte ca să îi permită siluetei subțiri să se strecoare pe lângă el.

Purta un hanorac cu dungi albastre și albe, cu gluga ridicată și șireturile strânse atât de tare, încât îi ascundeau fruntea și bărbia. Partea de jos a feței era acoperită de o eșarfă în același model asortat de albastru cu alb, iar ochii de o pereche de ochelari de soare cam deșănțați și demodați, care am bănuț că fuseseră prădați din sertarul cu haine uitate al mamei ei. M-am uitat atent, însă nu era nimic de văzut.

— Trebuia să-mi fi spus că ieșim să dăm un jaf, am zis. Mi-aș fi luat și eu o cagulă.

Mi-a aruncat o privire dezgustată – am recunoscut-o din înclinarea capului și din felul în care își ținea umerii.

Am simțit un freamăt în piept și am inspirat adânc.

— Ai chef de o plimbare, atunci? am întrebat.

Ea a făcut semn tatălui ei, m-a luat ferm de braț și m-a condus în curte.

Am putut să simt pe spinare privirea lui taică-său pe măsură ce ne îndepărtam.

Dacă nu iei în calcul șantierele navale și micile manufacturi, Brightlingsea nu e un oraș zgomotos, nici măcar vara. Acum, la două săptămâni de la terminarea

vacanței școlare, era aproape tăcut, doar ocazionalele mașini și sunetul pescărușilor. Am mers în liniște până ce am trecut de High Street, unde Lesley și-a scos din geantă carnetelul ei din arsenalul poliției, l-a deschis la ultima pagină și mi l-a arătat.

Ce-ai mai făcut? scria în cerneală neagră Biro.

— N-ai vrea să știi, am zis.

A lăsat să se înțeleagă clar din gesturile mâinii că da, nu voia să știe.

Așa că i-am zis de tipul care a avut puța mușcată de o femeie cu dinți în vagin, lucru care a părut să o amuze pe Lesley, și despre zvonurile că DCI Seawoll era sub investigație din partea IPCC în legătură cu conduita lui de la revolta din Covent Garden, lucru care nu a mai avut același efect. Nu i-am mai spus că Terrence Pottsley, singura victimă care supraviețuise magiei ce mutilase fața lui Lesley, își curmase singur viața imediat ce familia îi întorsese spatele.

Nu ne-am dus direct spre faleză. În schimb, Lesley m-a călăuzit înapoi către Oyster Tank Road și printr-o parcare cu buruieni unde șiruri de șalupe era ridicate pe remorcile lor. Un vânt ascutit venit dinspre mare şuiera printre greementele și lovea unele de alte piesele de metal, ca niște tălângi. Mână-n mână, ne-am făcut loc printre bărci și până la deschiderea esplanadei de ciment măturată de vânt. De-o parte, trepte de beton duceau în jos, către o plajă încadrată în fâșii înguste de diguri putrezite; de cealaltă parte se afla un rând de cabane vopsite aprins. Majoritatea erau bine zăvorâte, dar am putut zări o familie hotărâtă să tragă de lunile de vară cât de mult ar fi putut, părinții servind ceai la adăpostul verandei, în timp ce copiii se jucau fotbal pe plajă.

Între capătul șirului de cabane și piscina în aer liber era un petec de iarbă și un adăpost unde am reușit în cele din urmă să ne așezăm. Ridicat în 1930, pe vremea când oamenii aveau așteptări realiste de la climatul britanic, era ridicat din cărămidă și suficient de solid ca să servească pe post de fortificație anti-tanc. Ne-am ferit de vânt pe o

bancă care se întindea în spatele firidei. Interiorul fusese decorat cu o pictură murală a falezei: cer albastru, nori albi, catarge roșii. Un onanist de prim rang făcuse peste cer un graffitti cu „BMX”, iar pe peretele lateral era o listă cu nume vopsite la repezeală - Brooke T., Emily B. Și Lesley M. Erau în locul cel mai potrivit ca să fi fost desenate de un adolescent plictisit, trântit în colțul cel mai îndepărtat al plajei. Nu era nevoie să fii un polițai ca să îți dai seama că pe-aici pierdeau vremea tinereii din Brightlingsea aflați în acel hiat dificil căscat între responsabilitatea infracțională și vârsta legală pentru consumul de alcool.

Lesley a scos din geanta ei o clonă de iPad și i-a dat drumul. Careva din familia ei trebuie să fi fost priceput la calculatoare. Știu sigur că nu Lesley, pentru că i se instalase un sintetizator de voce. Lesley tasta pe ecran, iar iPad-ul glăsuia. Era un model primitiv, cu un accent american care o făcea să sune ca un surfer autist, dar măcar așa puteam să avem o conversație normală.

Nu s-a mai deranjat cu micile palavre.

— Poate magia repare? a întrebat.

— Am crezut că dr. Walid a discutat asta cu tine.

Îmi fusese groază de întrebare.

— Vreau tu spui, a zis ea.

— Ce?

Lesley s-a aplecat peste tabletă și a împuns dinadins cu degetul pe ecran. A tastat mai multe rânduri distincte înainte să apese *Enter*.

— Vreau să o aud de la tine, a glăsuیت iPad-ul.

— De ce?

Enter, încă o dată.

— Pentru că am încredere în tine.

Am tras adânc aer în piept. O pereche de pensionari au trecut razant prin dreptul adăpostului, pe niște cărucioare electrice.

— Din câte știu, magia are efect în perimetrul acelorasi legi fizice ca orice altceva, am spus.

— Ce magia poate face, a zis iPad-ul, magia poate și

desface.

— Dacă te arzi la mână cu foc sau cu curent electric, tot rămâne arsura – o dregi cu bandaje și alifii și chestii de genul. Nu folosești mai multă electricitate sau mai mult foc. Tu...

...Avusese pielea și mușchii feței deformați de un spirit al dracului de malefic – falca ți-a fost zdrobită, iar totul a stat laolaltă prin magie, iar atunci când magia s-a terminat, s-a scurs și fața... fața ta minunată. Am fost acolo; am privit în timp ce se petrecea. Și n-am putut face nimic.

— N-ai cum să dai totul la o parte, am zis în schimb.

— Știi totul? a întrebat iPad-ul.

— Nu, am zis. Și cred că nici Nightingale nu știe.

A stat tăcută și nemișcată pentru o lungă perioadă de timp. Mi-aș fi dorit să îmi petrec brațul în jurul ei, dar nu știam cum ar fi reacționat. Tocmai eram pe cale să întind mâna atunci când ea a dat din cap ca pentru sine și a ridicat din nou iPad-ul.

— Arată-mi, a spus iPad-ul.

— Lesley...

— Arată-mi, a apăsât ea butonul de *repeat*, de mai multe ori.

— Arată-mi, arată-mi, arată-mi...

— Stai, am zis și am dat să iau iPad-ul, însă ea și l-a tras. Trebuie să îi scot bateriile, am continuat, altfel magia o să ardă chip-urile.

Lesley și-a întors iPad-ul, i-a desfăcut capacul și a scos bateriile. După ce trecusem prin cinci telefoane la rând, reușisem să îmi modific cel mai recent Samsung cu o piesă întrerupător care îl păstra în siguranță, dar asta presupunea ca totul să fie ținut legat de niște elastice. Atunci când l-a văzut, Lesley s-a scuturat de câteva ori și a fonfăit într-un fel care am presupus că era un râset.

Am conturat în minte *forma* necesară, mi-am deschis mâna și am lăsat la iveală o luminență. Nu una mare, ci suficientă încât să iradieze o lumină palidă, reflectată în ochelarii de soare ai lui Lesley. S-a oprit din râs. Eu mi-am

închis pumnul, iar lumina a dispărut.

Lesley a rămas holbându-se la mâna mea, după care a făcut același gest, repetându-l de două ori, încet și metodic. Când nu s-a întâmplat nimic, și-a ridicat privirea înspre mine, iar eu am știut că, pe sub ochelari și eșarfă, se încruntase.

— Nu-i chiar așa de simplu, am zis. Am exersat în fiecare dimineață preț de patru ore, timp de o lună și jumătate înainte să îmi iasă, și ăsta e doar primul lucru pe care trebuie să îl înveți. Ți-am povestit despre latină, greacă...?

Am rămas tăcuți un moment, după care ea m-a împuns în braț. Am oftat și am mai produs o luminență. Practic, acum eram capabil să o fac și în somn. A imitat mișcarea și nu i-a reușit nimic. N-am glumit cu cât de mult e nevoie ca să înveți.

Pensionarii de pe cărucioarele electrice se reîntorseseră în cursa lor pe esplanadă. Am stins lumina, însă Lesley a continuat să repete gestul, mișcările devenind din ce în ce mai impacientate, cu fiecare încercare. Am stat locului cât de mult am fost în stare până să îi iau mâna într-a mea și să o opresc.

Curând după aceea, am mers înapoi spre casa ei. Când am ajuns la verandă, ea m-a bătut încet pe mână, a pășit înăuntru și mi-a închis ușa în față. Prin vitraliu, am privit cum silueta ei neclară s-a retras iute prin hol, în cele din urmă dispărând complet.

Eram pe cale să mă întorc cu spatele și să plec în clipa în care ușa s-a redeschis, iar tatăl lui Lesley a făcut un pas afară.

— Peter, a spus.

Jena nu e ceva natural pentru oameni ca Henry May, așa că nu reușesc să o ascundă prea bine.

— M-am gândit că am putea să bem o ceașcă de ceai, a continuat el. E o cafenea pe High Street.

— Mulțam, am zis, însă trebuie să mă întorc la Londra.

— Aaah, a spus și s-a apropiat și mai mult de mine. Ea nu vrea să o vezi cu masca dată jos... Ea, a zis și a făcut vag înspre casă, știe că dacă intri va fi nevoită să o dea jos,

și nu vrea ca tu să o vezi așa. Înțelegeți, nu?

Am dat din cap că da.

— Ea nu vrea să realizezi cât de rău e, a mai zis.

— Cât de rău e?

— Cam pe cât de rău ar putea fi, a spus Henry.

— Regret tare mult, am zis.

Henry a ridicat din umeri.

— Doar am vrut să știi că asta nu înseamnă că ești alungat. Nu ești pedepsit, sau ceva.

Însă eram alungat, așa că am zis la revedere, m-am urcat în Jag și am condus înapoi la Londra.

Tocmai reușisem să îmi găsesc drumul spre A12 atunci când m-a sunat dr. Walid și a zis că are un corp pe care ar fi cazul să îl examinez. Am apăsător pedala. Era treabă de serviciu, și eram recunoscător pentru asta.

Toate spitalele în care am fost vreodată au același miros – acel damf de dezinfectant, vomă și morbiditate. UCH era nou-nouț, nu mai vechi de zece ani, dar mirosul era deja strecurat prin fiecare ungher, cu excepția, ironic, a subsolului în care țineau pe cei decedați. Acolo jos, vopseaua de pe pereți încă mai era proaspătă, iar linoleumul albastru încă mai scârțâia sub tălpi.

Intrarea în morgă se afla la jumătatea unui coridor lung, flancat cu fotografii ale vechiului Spital Middlesex, de pe vremea în care să se spele un doctor între două consultații era climaxul științei medicale. Intrarea era păzită de două uși cu încuietore automată și de un panou pe care scria *Interzis accesul neautorizat STOP Acces doar pentru personal*. Un alt panou mă îndemna să apăs soneria de la interfon, lucru pe care l-am și făcut. Difuzorul a păcănit, iar pentru eventualitatea în care acest lucru ținea loc de întrebare, am zis că sunt Ofițer Peter Grant, caut pe dr. Walid. A păcănit încă o dată, am așteptat, apoi dr. Abdul Haqq Walid, gastroenterolog de renume mondial, criptograf și scoțian practicant, a deschis ușa.

— Peter, m-a întâmpinat el. Cum mai e Lesley?

— E bine, presupun, am zis.

Înăuntru, morga era aproape la fel ca restul spitalului, doar că mai puțini oameni care să se plângă de starea sistemului de asigurări medicale NHS. Dr. Walid m-a trecut de filtrul de securitate de la intrare și mi-a făcut cunoștință cu cadavrul din ziua aceea.

— Cine e? am întrebat.

— Cyrus Wilkinson, a zis. S-a prăbușit alaltăieri într-un pub din Cambridge Circus, a fost dus cu salvarea la Urgențe, pronunțat mort la sosire și trimis aici jos pentru examinarea de rutină post-mortem.

Sărmanul Cyrus Wilkinson nu arăta prea rău, în afară de, bineînțeles, incizia în formă de Y care îl despicase de la piept până la scrot. Din fericire, dr. Walid terminase de cotrobăit prin organele lui și trăsese la loc fermoarul înainte să ajung eu. Era un ins caucazian pe la un mijloc de patruzeci de ani, bine lucrat, cu un pic de burtică, dar cu tonus încă ferm pe brațe și picioare. Mie îmi părea a alergător.

— Și se află aici pentru că...?

— Păi, există niște semne de gastrită, pancreatită și ciroză a ficatului, a zis dr. Walid.

Pe cea din urmă o recunoscusem.

— Era bețiv? am întrebat.

— Pe lângă alte lucruri, a zis dr. Walid. Avea anemie severă, fapt care e posibil să fi fost legat de problemele lui cu ficatul, dar e mai degrabă ceva ce eu aș asocia cu deficiența de B12.

M-am uitat din nou, scurt, la corp.

— Are tonus muscular, am zis.

— Pe vremuri, era în formă, a spus dr. Walid. Însă în ultimul timp pare-se că s-a lăsat de tânjeală.

— Droguri?

— Am făcut analizele de bază, nimic. O să dureze ceva până vin rezultatele pe mostrele de păr.

— Care a fost cauza decesului?

— A cedat inima, a zis dr. Walid. Am găsit indicii ale unei cardiopatii avansate. Asta e atunci când inima devine prea mare și nu își mai poate face bine treaba. Însă cred că

ce l-a dat gata noaptea trecută a fost un infarct miocardic acut.

Un alt termen pe care l-am recunoscut de la cursul de „ce faci dacă suspectul cade pe spate în timp ce e în custodie” de la școala din Hendon. Cu alte cuvinte, un atac de cord.

— Cauze naturale? am întrebat.

— Superficial, da, a zis dr. Walid. Însă nu era suficient de bolnav ca să pice lat în felul în care a făcut-o. Nu ca și cum nu se întâmplă tot timpul să fie oameni care pică lați, desigur.

— Și atunci de unde știi că e unul pentru noi?

Dr. Walid a bătut cu palma pe umărul cadavrului și mi-a făcut cu ochiul.

— O să fie nevoie să te apropii mai mult ca să afli.

Nu pot spune că îmi place să mă apropii de cadavre, chiar și de ceva atât de nevinovat ca al lui Cyrus Wilkinson, deci l-am rugat pe dr. Walid să-mi dea o mască și niște ochelarii de protecție. În clipa în care nu a mai existat niciun pericol să ating din greșeală trupul inert, m-am aplecat cu grijă până ce fața mea a ajuns foarte aproape de a respectivului ins.

Vestigia e urma pe care magia o lasă pe obiectele fizice. Seamănă mult cu o impresie senzorială, asemenea memoriei unui miros sau sunet pe care l-ai auzit cândva. Probabil că l-ați simțit de sute de ori pe zi, însă a rămas amestecat cu amintirile, visurile conștiente și chiar cu mirosurile pe care le percepi și sunetele pe care le auzi. Unele lucruri, pietrele, spre exemplu, absorb tot ce se petrece în jurul lor până și în contextul în care cu greu e un pic de magie – asta e ce imprimă unei case vechi caracterul ei propriu. Alte lucruri, cum ar fi trupul uman, sunt groaznice la a reține *vestigia* – este nevoie de echivalentul magic al unei grenade care explodează ca să imprime ceva pe un cadavru.

Motiv pentru care am fost un pic surprins să aud cum trupul lui Cyrus Wilkinson cântă un solo de saxofon. Melodia plutea dinspre un timp în care radiourile erau

făcute din bachelită și sticlă suflată, iar o dată cu asta venea un iz de lemn proaspăt tăiat și praf de cărămidă al unui șantier naval. Am rămas aplecat suficient de mult timp încât să fiu convins că pot să identific acordul, apoi m-am îndepărtat.

— Cum de ți-ai dat seama de asta? am întrebat.

— Verific toate morțile subite, a zis dr. Walid. Doar ca să nu ratăm ceva. Mi s-a părut că sună a jazz.

— Ai recunoscut acordul?

— Eu nu. Sunt strict cu rock-ul progresiv și romanțele de secol nouăsprezece, a spus dr. Walid. Tu?

— E „Body and Soul”¹, am zis. E din anii 1930.

— Cine a cântat-o?

— Aproape toată lumea. Este una dintre melodiile clasice cele mai faimoase ale jazz-ului.

— Nu poți muri de la jazz, a spus dr. Walid. Sau poți?

M-am gândit la Fats Navarro, Billie Holiday și Charlie Parker, care, atunci când a murit, a fost confundat de legist cu un bărbat de două ori vârsta lui reală.

— Știi ce? am zis. S-ar putea să aflăm că se poate.

Cu siguranță, jazz-ul se opintise mult ca să facă asta tatălui meu.

Nu obții *vestigium* de la un corp ca acesta fără să fie implicată și niște magie serioasă, lucru care însemna fie că cineva făcuse magie pe Cyrus Wilkinson, fie că el însuși era un practicant. Nightingale numea „practicanți” pe civilii care foloseau magie. Conform lui, un practicant, chiar și unul amator, lasă deseori în propria casă dovezi ale „practicii”, așa că am luat-o peste râu, către adresa precizată pe carnetul de șofer al dlui Wilkinson, ca să văd dacă exista cineva care să îl iubească suficient de mult încât să îl omoare.

Casa lui era o vilă eduardiană cu două etaje, aflată pe partea „corectă” a Tooting Bec Road. Aici era o țară VW Golf, cu câteva Audi-uri și BMW-uri care să mai anime un pic spiritele. Am parcat pe linie galbenă și am luat-o la pas

¹ *Trup și suflet* (eng.) (n. t.).

în susul străzii. O Honda Civic de un portocaliu fosforescent mi-a atras atenția - nu numai că avea tristul motor micuț de 1.4 VTEC, dar mai și era o femeie la volan privind către aceeași casă. Mi-am notat mental numărul mașinii înainte să deschid poarta joasă de fier forjat, să străbat scurta alee și să sun la ușă. Pentru o clipă, am simțit mirosul de lemn despicat și de praf de cărămidă, însă ușa s-a dat la o parte și mi-am pierdut interesul față de orice altceva.

Ea era voluptoasă într-un fel demodat, durdulie și sexy într-un pulover lăbărțat de culoarea cerului de vară. Avea un chip palid și drăguț și un păr castaniu răsfirat care i-ar fi căzut până la jumătatea spatelui dacă nu ar fi fost legat la repezeală într-un coc dezlânat. Ochii îi erau ciocolatii, iar gura largă, cu buze pline și lăsată pe la colțuri. M-a întrebat cine sunt, iar eu m-am identificat.

— Și cu ce vă pot ajuta, dle polițist? a întrebat ea.

Accentul îi era ascuțit aproape până la a fi parodic; când vorbea, mă așteptam ca niște avioane Spitfire să înceapă să survoleze pe deasupra capetelor noastre.

— Este aceasta casa lui Cyrus Wilkinson?

— Mă tem că da, a fost, dle polițist, a spus ea.

Am întrebat-o cine era - politicoș.

— Simone Fitzwilliam, a zis ea și a întins mâna.

Am strâns-o automat; palma îi era moale, caldă. Mirosea a caprifoii. Am întrebat dacă pot intra, iar ea s-a dat la o parte și m-a lăsat să trec.

Vila fusese construită pentru clasa de mijloc incipientă și cu aspirații mai înalte, așa că holul era îngust, dar bine proporționat. Încă mai avea, totuși, gresia alb-negru originală și bufetul de stejar jumulit, însă de anticariat. Simone m-a condus în sufragerie. Am observat că pe sub ciorapii negri avea picioare zdravene, bine conturate. Casa primise tratamentul renovării standard: camera din față se continua în camera de servit masa; dușumeaua inițială de stejar era patinată, acoperită cu pleduri. Mobila arăta precum John Lewis - scumpă, confortabilă și fără imaginație. Televizorul cu plasmă era convențional de

mare și pus pe postul Sky și conectat la un player Blu-ray; cel mai apropiat raft conținea DVD-uri, nu cărți. O reproducere după Monet atârna deasupra locului în care ar fi trebuit să se afle șemineul dacă nu ar fi fost smuls la un moment dat cândva în ultimii o sută de ani.

— Care a fost relația dumneavoastră cu dl Wilkinson? am întrebat.

— A fost iubitul meu, a spus ea.

Aparatul stereo era un Hitachi high-end plictisitor, doar pentru CD-uri - nu și pentru vinyl-uri. În jur erau câteva cutii cu CD-uri: Wes Montgomery, Dewey Redman, Stan Getz. Restul erau o selecție aleatorie din hiturile anilor 1990.

— Îmi pare rău pentru pierderea suferită, am zis. Aș dori să vă pun câteva întrebări, dacă se poate.

— Este absolut necesar, dle polițist? a întrebat ea.

— Investigăm deseori cazurile ale căror circumstanțe de deces sunt neclare, am spus.

În realitate, noi, adică poliția, nu investigăm decât dacă partea suspectă este a naibii de evidentă sau dacă Ministerul a emis recent o directivă în care să se insiste cu prioritizarea unei infracțiuni mediatizate intens în respectiva perioadă.

— Și sunt neclare? a întrebat Simone. Am înțeles că bietul Cyrus a avut un atac de cord.

S-a așezat pe o canapea de un albastru pastel și mi-a făcut semn să mă pun pe fotoliul asortat de lângă.

— Nu asta se cheamă „cauze naturale”? a continuat ea, cu ochii sclipind, pe care apoi și i-a frecat cu podul palmei. Îmi cer scuze, dle polițist, a mai zis.

I-am spus să îmi zică Peter, exact lucrul pe care nu trebuie să îl faci în această etapă a investigației - practic, aproape că puteam să o aud pe Lesley cum strigă la mine direct de pe coasta din Essex. Totuși, încă nu îmi oferise o ceașcă de ceai - presupun că nu era ziua mea norocoasă.

Simone a zâmbit.

— Mulțumesc, Peter. Poți pune întrebările.

— Cyrus era un muzician? am zis.

— Cânta la saxofon alto.

— Și cânta jazz?

Un nou zâmbet scurt.

— Mai e vreun alt fel de muzică?

— Modal, bebop sau mainstream? am întrebat, dându-mă mare.

— West Coast cool, a spus ea. Deși nu era împotriva unui pic de hard bop atunci când contextul cerea.

— Tu cânti?

— Dumnezeu, nu! a zis ea. N-aș îndrăzni să îmi impun lipsa mea acută de talent unei audiențe. Trebuie să îți cunoști limitele. Sunt un ascultător informat, însă - Cyrus aprecia asta.

— Și ascultai în noaptea aceea?

— Desigur, a zis ea. Loc în față, deși asta nu e complicat într-un spațiu mic precum cel de la The Spice of Life. Cântau „Midnight Sun”. Cyrus își terminase solo-ul și tocmai se așezase pe boxa de monitor - mi s-a părut că era un pic epuizat - când a căzut pe o parte, și atunci a fost momentul în care ne-am dat cu toții seama că ceva era în neregulă.

S-a oprit și și-a ferit ochii de mine, cu mâinile strânse în pumni. Am așteptat încă un pic și am pus câteva întrebări stupide de rutină, ca să îi readuc concentrarea - Știa ora la care s-a petrecut? Cine a chemat ambulanța? A stat cu el tot timpul? Am scrijelit răspunsurile pe carnetelul meu.

— Am vrut să mă urc în ambulanță, chiar am vrut, dar înainte să îmi dau seama ei s-au făcut nevăzuți cu el cu tot. M-a dus Jimmy la spital, însă până să ajung era deja prea târziu.

— Jimmy? am întrebat.

— Jimmy e percuționistul, un om foarte de treabă. Scoțian, cred.

— Îmi poți preciza numele lui complet? am întrebat.

— Nu cred că pot, a zis Simone. Nu e teribil? Mereu m-am gândit la el ca Jimmy percuționistul.

Am întrebat cine mai era în trupă, însă nu a putut să și-i amintească decât ca Max basistul și Danny de la clape.

— Probabil că zici de mine că sunt o persoană groaznică, a zis ea. Sunt sigură că le știu numele, dar nu pot să-mi amintesc acum. Poate că e de la felul în care a murit Cyrus, poate că e șocul de după.

Am întrebat dacă Cyrus suferea de vreo boală recentă sau dacă avea alte aspecte medicale relevante. Simone a spus că nu. Și nici nu-i știa numele medicului generalist, deși m-a asigurat că putea să răscolească prin hârtiile lui dacă era ceva important. Mi-am notat să îl rog pe dr. Walid să dea de el pentru mine.

Mi s-a părut că am pus destule întrebări ca să ascund adevărata mea intenție pentru vizită și am întrebat, pe cât de inocent eram în stare, dacă aș putea să arunc o scurtă privire prin restul casei. În mod normal, simpla prezență a unui ofițer de poliție e suficientă ca să determine până și pe cei mai corecți cetățeni să fie ușor vinovați și, așadar, ezitanți în a te lăsa să îți tropăi cizmele mărimea unsprezece prin casa lor, deci am fost cumva surprins atunci când Simone doar a fluturat din mână înspre hol și m-a rugat să mă servesc singur.

La etaj era așa cum mă așteptam - un dormitor matrimonial în față, un al doilea dormitor în spate, care era folosit, judecând după podeaua tocită și portativele aliniate la perete, pe post de cameră de muzică. Sacrificaseră obișnuitul dormitor mic pentru a mări baia și a permite să încapă o cadă, un duș, un bideu și o toaletă dublă, toate placate cu ceramică albastru pal și cu model fleur-de-lis în relief. Dulăpiorul de la baie avea raportul normal de un sfert masculin, trei sferturi feminin. Lui îi plăcuse să folosească aparatele de ras cu lamă dublă și gel after-shave; ea se epila foarte des și își făcea cumpărăturile de la Superdrug. Nimic nu indica faptul că vreunul dintre ei se desfăta în artele esoterice.

În dormitorul matrimonial, șifonierele amândurora erau larg deschise, iar un șir de haine pe jumătate împăturite duceau de la mobilă spre două geamantane așezate deschis pe pat. Durerea, asemenea cancerului, lovea pe oameni în moduri diferite, însă chiar și așa mi s-a părut că

era un pic cam prea devreme ca ea să împacheteze lucrurile dragului ei Cyrus. După care am remarcat o pereche de pantaloni mulați pe care niciun jazzman respectabil nu i-ar fi purtat vreodată și mi-am dat seama că Simone își împacheta propriile ei lucruri, fapt care mi s-a părut în egală măsură de suspect. Am ascultat, să mă asigur că ea nu vine sus pe scări, și am dat o tură prin sertarul ei cu lenjerie, lucru care nu mi-a adus niciun beneficiu în afara unei vagi senzații de neprofesionalism.

Măcar camera de muzică avea ceva mai multă personalitate; pe pereți erau înrămate postere cu Miles Davis și Art Pepper, iar rafturile erau pline cu partituri. Păstrasem ultima camera de muzică pentru că voiam să simt ceea ce Nightingale numea *sensis illic* ale unei case, iar eu numeam *vestigium* de fundal, înainte să intru în ceea ce era clar sanctuarul intim al lui Cyrus Wilkinson. Am prins un ison al unui „Body and Soul” și, amestecat cu parfumul de caprifoii al lui Simone, mirosul prafului de cărămidă și din nou al lemnului proaspăt despicat, însă înfundat și vag. Spre deosebire de restul casei, camera de muzică avea o bibliotecă ce conținea mai mult decât niște simple fotografii și instantanee ale unor momente memorabile din călătorii în străinătate. Am presupus că oricine caută să devină practicant în afara canalelor oficiale ar trebui să își facă drum printr-o suită de gunoaie oculte înainte de a da peste magia efectivă – dacă era posibil într-adevăr un asemenea lucru. Cel puțin, unele dintre acele cărți ar fi trebuit să fie pe rafturi, dar Cyrus nu avea nimic din așa ceva, nici măcar *Cartea Minciunilor* a lui Aleister Crowley, care e întotdeauna potrivită pentru o porție bună de răs, dacă nu și pentru ceva mai mult. De fapt, arăta foarte asemănător cu biblioteca tatălui meu: majoritatea biografiilor ale jazz-ului – *Straight Life*, *Bird Lives* – cu câteva romane de început ale lui Dick Francis aruncate pe-acolo pentru diversitate.

— Ai găsit ceva?

Simone era în tocul ușii.

— Încă nu, am zis.

Mă concentrasem prea mult pe cameră ca să o mai și aud cum urcă scările. Lesley spunea că abilitatea de a nu observa o trupă de dans tradițional olandez tropăind pe scările din spatele tău nu era o caracteristică necesară pentru supraviețuire în această eră complexă, rapidă a mediului polițienesc contemporan. Trebuie să menționez că în acel moment încercam să ofer niște indicații unui turist ușor surd, și, oricum, era o trupă de dans suedez.

— Nu vreau să te grăbesc, a spus Simone, doar că deja am comandat un taxi înainte să vii, și știi cum sunt băieții ăștia, nervoși dacă îi lași să aștepte.

— Unde te duci? am întrebat.

— Doar să stau cu surorile mele, a zis ea, până ce îmi fac un rost.

Am rugat-o să îmi dea adresa, pe care am notat-o atunci când mi-a zis-o. Surprinzător, era în Soho, pe Berwick Street.

— Știu, a spus atunci când mi-a observat expresia feței. Sunt destul de boeme.

— Cyrus mai avea și alte proprietăți, vreun garaj, vreo parcelă, poate?

— Nu de care să am habar, a zis ea, apoi a râs. Cyrus săpând pe o parcelă de pământ - asta da imagine extraordinară!

I-am mulțumit pentru timpul acordat și m-a condus la ușă.

— Mulțumesc pentru tot, Peter, a spus. Ai fost cât se poate de amabil.

Era suficientă reflexie în geamul lateral de la intrare încât să pot zări mașina Honda Civic încă parcată peste stradă și pe femeia aceea de pe scaunul șoferului privindu-ne fix pe noi. Când am întors spatele ușii, ea și-a ferit chipul și a început să mimeze că citește niște etichete lipite pe fundul automobilului din față. A riscat o nouă otheadă, doar ca să realizeze că mă îndrept spre ea. I-am văzut panica care i se instala jenată și ezitarea dintre a porni motorul și a ieși cu totul. Când am ciocănit la geam, a tresărit. I-am arătat legitimația, iar ea a rămas cu ochii

țintiți, confuză. Așa o pățești în jumătate din cazuri, în principal deoarece majoritatea membrilor publicului larg nu au văzut niciodată de-aproape o legitimație de polițist și nu au nicio idee ce-ar putea fi. În cele din urmă, s-a prins și a lăsat geamul jos.

— Doamnă, puteți să ieșiți din vehicul? am întrebat.

Ea a încuviințat și a ieșit. Era scundă, subțirică și bine îmbrăcată, într-un costum de damă turcoaz, de duzină, dar de bună calitate. O agentă imobiliară, m-am gândit, sau vreun job orientat spre relația cu clienții, cum ar fi PR sau magazine de lux. Când au de-a face cu poliția, majoritatea oamenilor se apleacă înspre propria mașină, ca pentru un sprijin moral, însă ea nu a făcut-o, deși a început să se joace cu inelele de pe mâna stângă și și-a trecut părul pe după urechi.

— Doar așteptam în mașină, a zis ea. E vreo problemă?

Am rugat-o să îmi prezinte carnetul de șofer, iar ea mi l-a înmănat cu sfială. Dacă ceri la întâmplare unui membru al publicului larg să îți specifice numele și adresa, nu numai că te mint foarte frecvent, dar nici măcar nu-ți prezintă datele înainte de a îi acuza oficial de o infracțiune. Iar tu trebuie să completezi o adeverință în care să dovedești că nu te-ai luat în mod aleatoriu de agente imobiliare blonde. Însă dacă îi faci să creadă că e o oprire pentru verificarea în trafic, atunci sunt bucuroși să îți înmâneze carnetul de conducere, care precizează numele lor, inclusiv fieștece nume mijlociu stânjenitor, adresa și data nașterii – pe care le-am notat complet în carnetelul meu. Numele ei era Melinda Abbot, era născută în 1980, iar adresa era chiar cea de la care tocmai plecasem.

— Este aceasta adresa dumneavoastră curentă? am întrebat-o și i-am înapoiat carnetul.

— Un fel de, a zis. A fost, și întâmplarea face că tocmai ce aștept să îmi fie dată înapoi. De ce doriți să aflați?

— Face parte dintr-o anchetă în curs de desfășurare, am spus. Se întâmplă să cunoașteți pe un bărbat numit Cyrus Wilkinson?

— Este logodnicul meu, a zis ea și m-a privit încruntat.

S-a întâmplat ceva cu Cyrus?

Există un ghid aprobat de Sindicatul Polițiștilor privind modalitatea potrivită de a anunța veștile proaste membrilor apropiați ai familiilor, iar acesta nu include scosul porumbelului din pălărie în mijlocul străzii. Am întrebat-o dacă nu ar dori să se așeze pe bancheta mașinii, alături de mine, însă ea nici n-a vrut s-audă.

— Ați face bine să-mi spuneți imediat, a zis.

— Mă tem că am niște vești proaste, am spus.

Oricine a văzut vreodată episoade din *The Bill* sau *Casualty* știe ce presupune asta. Melinda m-a privit fix, apoi s-a prins. Aproape că s-a prăbușit, dar am văzut cum în ultimul moment s-a redresat sub masca chipului ei.

— Când? a întrebat.

— Acum două nopți, am zis. A fost un atac de cord.

M-a privit stupefiată.

— Atac de cord?

— Mă tem că da.

Ea a înclinat din cap.

— De ce vă aflați aici? a întrebat.

Am fost salvat de la o minciună obligatorie pentru că tocmai ce oprea un taxi negru în fața clădirii, claxonând. Melinda s-a răsucit, a privit către intrare și a fost recompensată cu imaginea unei Simone ieșind din casă și cărând cele două geamantane. Șoferul, dovedind un grad neobișnuit de cavalerism, s-a grăbit să îi ia bagajele și să le încarce în spate, în timp ce ea încuia ușa casei – și sus, și jos, am observat.

— Curva dracului! a țipat Melinda.

Simone a ignorat-o și s-a îndreptat spre taxi, lucru care a avut asupra Melindei exact efectul pe care am presupus eu că l-ar avea.

— Da, da, a strigat ea, e *mort*, curvo! Și nici măcar nu te-ai deranjat să-mi zici, în paștele mă-tii! Asta-i casa *mea*, panarama dracului!

Simone și-a îndreptat privirea către ea, și pe moment a părut că nu își dă seama cine e Melinda, dar apoi a făcut un gest ca pentru sine și a aruncat absentă cheile vag în

direcția noastră. Au aterizat la picioarele Melindei.

Recunosc ieșitul din pepeni atunci când realizez că e pe cale să răbufnească, așa că deja aveam mâna pe brațul ei înaintea ca ea să dea să se năpustească peste stradă, încercând să îi tragă o mamă de bătaie lui Simone. Păstrarea Păcii Reginei, asta-i tot ce contează. Pentru o persoană așa de subțirică, Melinda nu era deloc lipsită de vigoare, și am ajuns să fiu nevoit să îmi folosesc ambele mâini în timp ce ea își declama abuzul peste umărul meu, făcându-mi să-mi țiue urechile.

— Vreți să vă arestez? am întrebat.

Ăsta e un vechi truc polițienesc. Dacă doar avertizezi oamenii, de multe ori te ignoră, însă dacă le pui o întrebare trebuie să stea să se gândească la ea. Și odată ce încep să se gândească la consecințe aproape întotdeauna se calmează - mai puțin când sunt beți, desigur, sau drogați, sau au vârsta undeva între paisprezece și douăzeci și unu, sau sunt din Glasgow.

Din fericire, a avut efect asupra Melindei, care s-a oprit din urlat suficient de mult timp încât taxiul să ajungă să se îndepărteze. Odată ce m-am asigurat că nu o să se apuce să mă lovească pe mine, ca frustrare - un risc profesional, dacă ești de la poliție -, m-am aplecat, am recuperat cheile și i le-am pus în palmă.

— E cineva pe care ați putea suna? am întrebat. Cineva care să vină și să stea cu dumneavoastră un pic?

Ea a scuturat din cap.

— Mă pun doar să stau în mașină, a zis. Mulțumesc.

Nu-mi mulțumiți mie, doamnă, n-am spus eu, sunt pe picior de plecare... Cine știe ce mă apucase? Mă îndoiam că aș fi putut să obțin ceva folositor de la ea în acea seară, așa că am preferat să o las singură, ca să nu mai inflamez lucrurile.

Uneori, după o zi grea de muncă, nu e nimic mai satisfăcător ca un kebab. În drum spre Vauxhall, m-am oprit la nimereală la un stand al unor kurzi și am oprit ca să mănânc pe malul de la Albert Embankment - nu e voie

kebab în Jaguar, asta e regula. Partea aceasta a zonei suferise în anii 1960 de o epidemie de modernism, însă m-am pus cu spatele la fațadele ei plictisitoare de ciment și am stat să privesc apusul care aprindea vârfurile clădirii Millbank Tower și ale Palatului Westminster. Seara încă mai era suficient de caldă pentru tricou, iar orașul se agăța de vară ca piți de fotbaliști de un atacant promițător.

În mod oficial, aparțin diviziei ESC9, care înseamnă Divizia 9 pentru Infrafracțiuni Economice și Speciale, cunoscută sub numele de „Bizareria”, cunoscută ca divizia despre care polițaii manierați nu vorbesc în public. N-are niciun rost să îți minte „ESC9”, pentru că Poliția Metropolitană intră în reorganizare o dată la patru ani, iar toate denumirile se schimbă. D-asta Divizia de Furturi Comerciale a Grupului de Infrafracțiuni Majore se cheamă Detașamentul Zburător, încă de la înființarea sa în 1920, sau „Sweeney”, dacă vrei să te dai mare cu limbajul de cartier. Adică Sweeney Todd, rima din jargon la Detașamentul Zburător, în caz că vă măcina asta.

Spre deosebire de Sweeney, Bizareria e ușor de trecut cu vederea, în parte pentru că noi facem chestii despre care nu vorbește nimeni. Dar cel mai mult pentru că nu avem un buget clar. Nu tu buget, nu tu control birocratic, așadar nici teancuri de hârtii de urmărit. A mai ajutat și faptul că până în luna ianuarie a acestui an avea în echipă un singur membru: un anume Detectiv Inspector Șef Thomas Nightingale. În ciuda dublării personalului în clipa în care m-am înrolat eu și a confruntării iminente cu peste zece ani de procese-verbale neîntocmite, ne păstrăm totuși o prezență discretă în ierarhia birocratică a Poliției Metropolitane. În acest fel, suntem în ochii colegilor noștri un lucru misterios, lăsând îndatoririle să vorbească în locul nostru.

Una dintre îndatoriri este investigarea vrăjitorilor neînregimentați și a altor practicanți ai magiei, dar eram de părere că Cyrus Wilkinson nu practica mai mult de saxofon avansați. Și mă mai îndoiam că se sinucisese cu tradiționalul cocktail jazzistic de droguri și băutură, deși

confirmarea acestui aspect trebuia să vină în curând de la laboratorul toxicologic. De ce ar folosi cineva magia ca să omoare un cântăreț de jazz în mijlocul set-ului său? În fine, am eu problemele mele cu New Thing-ul și tot restul de modernism atonal, însă nu aș omorî pe cineva deoarece cântă așa ceva – sau, cel puțin, nu dacă n-aș fi blocat în aceeași cameră cu el.

Peste râu, un catamaran s-a desprins de chei cu un huruit de motor diesel. Am smotocit ambalajul de la kebab și l-am aruncat într-un coș de gunoi. M-am cocoțat la loc în Jag, am pornit motorul și am demarat în crepuscul.

Voi fi fost nevoit la un moment dat să dau iama în biblioteca din Bizarerie și să verific niște cazuri străvechi. Polidori de obicei se pricepea de minune la chestii sinistre care implicau băutură și dezmăț. I se trăgea, probabil, de la toate acele vremuri în care o lălăia cu Byron și cu Shelleys pe malul lacului Geneva. Dacă era cineva care să fi avut noțiuni întemeiate despre morțile premature și nenaturale, acela era Polidori, care a scris la propriu o carte pe subiect imediat înainte să bea cianură – se cheamă *O investigație în morțile nenaturale din Londra între anii 1768-1810* și e grea puțin peste un kilogram – speram doar ca lectura ei să nu mă ducă și pe mine la sinucidere.

Se făcuse seara târziu până să ajung la Bizarerie și să parchez Jag-ul la parterul fostei case a intendentei. Toby a început să latre imediat ce am deschis ușa din spate și a venit patinând pe podeaua de marmură din atrium ca să se gudure pe tibia mea. Molly a planat din direcția bucătăriei ca o adevărată câștigătoare a Concursului Mondial Deschis al Lolitelor Gotice Înfrigoratoare. Am ignorat mârâitul lui Toby și am întrebat dacă s-a trezit Nightingale. Molly mi-a răspuns cu acea înclinare scurtă a capului care însemna „nu”, după care mi-a aruncat o privire interogatoare.

Molly servește pe post de îngrijitoare a Bizareriei, bucătăreasă și exterminatoare a rozătoarelor. Nu vorbește niciodată, are prea mulți dinți și o aplecare spre carnea crudă, însă încerc să nu i-o iau în nume de rău sau să mi se

pună în calea dintre mine și ușa spre afară.

— Sunt frânt - mă duc direct în pat, am zis.

Molly a privit către Toby, după care la mine.

— Am muncit toată ziua, am zis.

Molly mi-a dat înclinarea din cap care spunea *Nu mă interesează. Dacă nu duci chestia asta mică și împruțită la plimbare, să stai tu atunci să cureți după el.*

Toby s-a oprit din lătrat suficient de mult cât să îmi arunce o privire plină de speranță.

— Unde-i lesa? am întrebat.

2.

MIRODENIA VIEȚII

Publicul larg are o impresie greșită asupra vitezei cu care decurge o investigație. Oamenilor le place să își imagineze că în spatele storurilor închise se desfășoară conversații intense și că inspecții nebărbierite, dar arătoși într-un mod grosolan se spetesc de mama focului, năpăstuiți de probleme cu băutura și cele ale mariajului. Adevărul e că la sfârșitul zilei, dacă nu ai generat vreo pistă urgentă, te duci acasă și continui cu lucrurile importante din viață – cum ar fi băutul și dormitul și, dacă ești norocos, cu relația pe care o ai cu cineva de genul și orientarea sexuală pe care o preferi. Aș fi făcut și eu în dimineața următoare cel puțin unul dintre aceste lucruri dacă nu aș fi fost și ultimul ucenic vrăjitor din Anglia. Fapt care înseamnă să-mi petrec timpul liber învățând teorie, studiind limbi moarte și citind cărți precum *Eseu despre metafizică* de John „N-a Văzut Niciodată Vreo Polisilabă Care Să Nu-i Placă” Cartwright.

Și învățând magie, desigur – ceea ce face ca totul să merite, în cele din urmă.

Uite o vrajă: *Lux iactus scindere*. O spui încet, o spui tare, o spui cu convingere în mijlocul unei furtuni în timp ce îți iei o postură dramatică – nu se întâmplă nimic. Asta deoarece cuvintele sunt doar etichete pentru *forma* pe care o faci în minte; *Lux* pentru a contura lumina, *Scindere* pentru a o fixa. Dacă faci corect această vrajă anume, creează o sursă de lumină într-o poziție imobilă. Dacă o faci greșit, poate să ardă o gaură în masa de laborator.

— Știi, a zis Nightingale, nu cred că am mai văzut vreodată așa ceva.

Am împroșcat peste bancul de lucru ultimul strop de CO₂ al extingherului și m-am aplecat ca să văd dacă podeaua de sub blat era intactă. Era acolo o arsură, dar, spre norocul meu, niciun crater.

— Îmi tot alunecă, am spus.

Nightingale s-a ridicat de pe scaunul lui cu roțile și s-a uitat și el. S-a mișcat grijuliu și și-a pus în evidență partea dreaptă. Dacă încă mai purta bandaje pe umăr, erau ascunse sub cămașa lila apretată care fusese ultima dată la modă în timpul Crizei Abdicării lui Edward al VIII-lea. Molly nu prididea să-l tot hrănească, dar mie încă mi se mai părea palid și slăbit. A văzut că mă uit la el.

— Aș vrea ca tu și cu Molly să încetați să mă tot priviți așa, a zis. Stau bine cu vindecarea. Am mai fost împușcat și altă dată, așa că știu despre ce vorbesc.

— Să mai încerc?

— Nu, a zis Nightingale. Problema e evident la *Scindere*. M-am gândit eu că ai avansat prea repede aici. O să începem mâine să o luăm de la capăt cu învățatul la *forma* asta, și odată ce sunt convins că o stăpânești cum trebuie ne reîntoarcem la vrajă.

— Ce bucurie! am spus.

— Nu e ceva neobișnuit, a zis Nightingale pe un ton slab și liniștitor. Trebuie să prinzi corect fundamentele artei, altfel tot ce construiești deasupra va fi putred, ca să nu mai zic instabil. Nu există scurtături în vrăjitorie, Peter. Dacă ar fi fost, toată lumea ar fi făcut-o.

Probabil la *Englezii au talent*, m-am gândit, însă nu spui astfel de lucruri lui Nightingale, pentru că el nu gustă niciun fel de ironie la adresa artei și folosește TV-ul doar ca să se uite la meciurile de rugby.

Mi-am luat postura de ucenic ascultător, dar Nightingale nu s-a lăsat păcălit.

— Povestește-mi despre muzicianul mort, a zis.

Am prezentat faptele, cu accent pe intensitatea *vestigia* pe care eu și dr. Walid le-am simțit în jurul cadavrului.

— A simțit și el la fel de intens cum ai făcut-o tu? m-a întrebat Nightingale.

Am ridicat din umeri.

— E *vestigia*, șefu', am spus. Era suficient de intensă încât să auzim amândoi melodia. Asta cred că trebuie să fie suspect.

— E suspect, a zis el și s-a așezat înapoi în scaunul cu roțile. Dar e o crimă?

— Statutul doar spune că e necesar să omori cu rea intenție pe cineva în timpul Păcii Reginei. Nu spune nimic despre felul în care o faci.

Verificasem în *Manualul de Investigații ale Poliției* de Blackstone înainte de a coborî în dimineața respectivă la mic-dejun.

— Ar fi interesant de văzut cum ar putea argumenta așa ceva Serviciul de Procuratură al Coroanei în fața unui juriu, a zis el. În primul rând, ai avea nevoie să dovedești că a fost omorât de magie, după care să descoperi cine ar fi fost capabil să o facă să arate a moarte din cauze naturale.

— Ați putea să o faceți? am întrebat.

Nightingale a stat și s-a gândit o clipă.

— Cred că da, a zis. Ar trebui mai întâi să petrec ceva timp în bibliotecă. Ar fi o vrajă foarte puternică și e posibil ca muzica pe care ai auzit-o să fie o *Signare* a practicantului – semnătura lui involuntară.

— Eu am vreo semnătură? am întrebat.

— Da, a zis Nightingale. Când exersezi, lucrurile au o tendință alarmantă de a lua foc.

— Serios, șefu’.

— E prea devreme ca tu să-ți fi construit o *Signare*, dar un alt practicant cu siguranță ar ști că ești ucenicul meu, a spus Nightingale. Presupunând că mi-a văzut cândva lucrările mele, desigur.

— Mai sunt și alți practicanți? am întrebat.

Nightingale și-a schimbat poziția în scaunul cu roțile.

— Sunt câțiva supraviețuitori din vremea camarazilor de dinainte de război, a zis. Însă în afară de ei, tu și cu mine suntem ultimii dintre vrăjitorii instruiți în stilul clasic. Sau, cel puțin, tu vei fi dacă te vei concentra suficient de mult pe antrenament.

— Ar putea fi unul dintre supraviețuitori?

— Nu dacă jazz-ul e parte din *Signare*.

Și, din același motiv, probabil că niciunul dintre ucenicii

lor – dacă ar avea ucenici.

— Dacă nu a fost unul dintre vechii camarazi ai dumneavoastră...

— Ai noștri, a zis Nightingale. Ai depus un jurământ, ai uitat? Asta îi face unul dintre ai noștri.

— Dacă nu a fost unul dintre camarazii noștri, cine altcineva ar putea fi?

Nightingale a zâmbit.

— Unul dintre prietenii tău riverani ar putea avea puterea, a spus el.

Asta m-a luat prin surprindere. Erau doi zei ai Râului Tamisa, și ambii aveau propriii copii capricioși, unul pentru fiecare râu tributar. În mod clar aveau puteri – am fost martor în mod direct la inundația pe care Beverley Brook a provocat-o în Covent Garden, salvând în mod întâmplător viața mea și a unei familii de turiști germani.

— Dar Tata Tamisa nu ar acționa mai jos de Teddington Lock, a zis Nightingale. Iar Mama Tamisa nu ar risca să încalce înțelegerea pe care o are cu noi. Dacă Tyburn te-ar fi vrut mort, ar fi făcut-o prin intermediari. În timp ce Fleet te-ar umili până la moarte în media. Iar Brent e prea tânără. Cât despre Effra, lăsând la o parte că Soho e de partea cealaltă a râului, dacă ar fi vrut să te omoare cu muzică, nu ar fi jazz-ul.

Nu când e practic patroana scenei de grime din UK, m-am gândit.

— Mai sunt și alte persoane? am întrebat. Alte fapte?

— E posibil, a zis Nightingale. Dar m-aș concentra pe aflarea lui *cum* înainte de a îmi face prea multe griji de *cine*.

— Vreun sfat anume?

— Ai putea începe, a spus Nightingale, prin a vizita scena crimei.

Întru frustrarea clasei conducătoare, căreia îi place să-și știe orașele curate, ordonate și cu linii drepte, Londra nu a răspuns niciodată bine la planurile grandioase de sistematizare, nici măcar după ce a fost rasă din temelii în

1666. Luați aminte că asta nu a împiedicat pe oameni să încerce, iar în anii 1880 Comisia Metropolitană pentru Lucrările Publice a construit Charing Cross Road și Shaftesbury Avenue ca să faciliteze o comunicare mai bună între nord și sud, est și vest. Că au eliminat în timpul asta notoriile mahalale din Newport Market și astfel au redus numărul de sărmani zdrențuroși și antipatici, unii ar putea judeca faptele primăriei ca, sunt convins, pură baftă. Acolo unde Cross Road și Avenue au devenit Cambridge Circus și unde în zilele noastre se află pe partea vestică Palace Theatre, în întreaga sa splendoare de turtă dulce victoriană târzie. Alături, și ridicat în același stil, se află ceea ce a fost cândva Dragon Public House, însă acum e denumit The Spice of Life². Conform propriei promovări, era punctul zero al vieții jazzistice londoneze.

Pe vremea în care bătrânul meu se urca pe scenă, The Spice of Life nu era un loc primitiv pentru jazz. Era, după spusele lui, strict pentru pilaci în pulovere pe gât și ciocați recitând poezie și ascultând muzică folk. Bob Dylan a cântat acolo de câteva ori, în anii 1960, și la fel a făcut-o și Mick Jagger. Însă asta nu însemna nimic pentru tatăl meu, care a zis mereu că rock 'n' roll-ul era potrivit pentru cei care aveau nevoie de ajutor ca să urmărească un ritm.

Până în acea după-amiază, nu călcasem deloc prin The Spice of Life. Înainte să ajung polițai, nu ar fi fost genul de cârciumă unde să beau, iar după ce am ajuns polițai nu era genul de cârciumă unde să arestez oameni.

Îmi programasem vizita ca să evit aglomerația de la prânz, ceea ce însemna că gloatele cutreierând prin jurul la Circus erau majoritatea turiști. Înăuntrul, pub-ul era plăcut de răcoros, întunecat și gol, cu doar un strop de iz de produse de curățenie luptându-se cu berea vărsată. Am vrut să simt pulsul locului, așa că am decis că cel mai natural mod de a o face era să stau la tejghea și să iau o bere, însă pentru că eram în timpul serviciului m-am limitat la o jumătate. Spre deosebire de cea mai mare parte din pub-urile londoneze, The Spice of Life reușise să

² *Mirodenia vieții* (eng.) (n. t.).

își păstreze bronzul și lemnul lăcuit fără să o dea în kitsch. Am stat să îmi beau jumătatea mea de halbă, iar în timp ce luam prima gură am avut un instantaneu cu sudoare de cal și zgomotul ciocanelor lovind pe o nicovală, strigăte și râsete, țipătul distant al unei femei și aromă de tutun – partea standard a oricărei cârciumi londoneze.

Fiii lui Musa ibn Shakir au fost strălucitori și îndrăzneți, iar dacă nu ar fi fost musulmani probabil că ar fi ajuns sfinții patroni ai tocilarilor într-ale tehnologiei. Sunt faimoși pentru bestseller-ul lor din Bagdadul secolului nouăsprezece, un compendiu al instrumentelor mecanice ingenioase pe care l-au intitulat cu atâta imaginație *Kitab al-Hiyal*, sau *Cartea mecanismelor ingenioase*. În el, au descris ceea ce e probabil primul dispozitiv pentru măsurarea diferențială a presiunii, și de-aici a început să apară într-adevăr problema. În 1593, Galileo Galilei a luat o pauză de la astronomie și a învederat erezia prin inventarea unui termoscop care să măsoare căldura. În 1883, Carl Friedrich Gauss a inventat un dispozitiv care să măsoare intensitatea unui câmp magnetic, iar în 1908 Hans Geiger a făcut un detector pentru radiațiile gama. În clipa de față, astronomii detectează planete în jurul unor stele îndepărtate prin măsurarea gradului de deviație a orbitelor, iar oamenii deștepți de la CERN zdrobesc particulele unele de altele în speranța ca Doctor Who să apară și să le spună să înceteze. Povestea felului în care măsurăm universul fizic este istoria în sine a științei.

Atunci cu ce s-ar presupune că ar trebui să măsurăm eu și cu Nightingale *vestigia*? Zero barat, și nici nu e ca și cum știm ce încercăm să măsurăm. Nu e de mirare că urmașii lui Isaac Newton au ținut magia ascunsă în siguranță sub perucile lor. Dezvoltasem în joacă propria mea scală a *vestigia* bazată pe cantitatea de zgomot pe care o făcea Toby atunci când interacționa cu reziduuri magice, și am denumit-o chefnit, 1 chefnit fiind suficiente *vestigia* ca să fie vizibile chiar și atunci când nu le căutam în mod expres.

Chefnitul ar fi unitatea S1, desigur, iar în acest fel

ambianța standard din centrul Londrei ar fi 0.2 dintr-un chefnit (0.2 C_h) sau 200 de milichefniți (200mC_h). Stabilind asta satisfăcător, am terminat jumătatea de halbă și m-am îndreptat spre subsol, unde era jazz-ul.

Un rând de trepte scârțâind duceau la Backstage Bar, care era, în mare, o cameră octogonală, cu tavan jos și punctată de coloane de culoare brună care țineau cert de structură, pentru că altfel nu înfrumusețau cu nimic aspectul. Stând la intrare și încercând să iau urma vreunei magii dimprejur, mi-am dat seama că propria mea copilărie era pe cale să interfereze cu investigația.

În 1986, Courtney Pine a lansat „Journey to the Urge Within”, și dintr-odată jazz-ul a revenit la modă, iar odată cu el a răsărit cea de a treia și ultima sclipire de faimă și succes. N-am participat niciodată la concerte, însă în timpul vacanțelor școlare taică-meu obișnuia să mă ia în vizite la cluburi și studiouri de înregistrări. Unele lucruri dăinuie chiar de dinainte de amintirile conștiente - bere veche, fum de tutun, sunetul pe care îl face o trompetă atunci când muzicianul ei se încălzește. Ar fi putut avea 200 de kilochefniți de *vestigia* acel subsol și nu aș fi fost în stare să le deosebesc de propriile mele amintiri.

Ar fi trebuit să îl aduc pe Toby cu mine. Ar fi fost de mai mare ajutor. Am pășit pe scenă, în speranța că proximitatea ar ajuta.

Tatăl meu a spus mereu că unui cântăreț de trompetă îi place să își îndrepte arma înspre audiență, dar unui saxofonist îi place să arate un profil bun și că au întotdeauna o parte a lor favorită. Fiind o credință a tatălui meu că nu te apuci să ridici un instrument de suflat până ce nu ești suficient de mulțumit de silueta pe care o face chipul tău atunci când suflă în el. Am stat pe scenă și am adoptat câteva posturi clasice de saxofonist, iar în timp ce o făceam am început să simt ceva, din partea din față dreapta a scenei, un gădilat vag și linia melodică de la „Body and Soul” auzindu-se cântând în depărtare, ascuțită și dulce-amară.

— Te-am prins, am zis.

Din moment ce tot ce-aveam ca să merg mai departe era ecoul magic al unei anumite melodii de jazz, m-am gândit că venise clipa în care trebuia să aflu mai precis care versiune de „Body and Soul” din cele câteva sute existente. De ce aveam nevoie era un expert în jazz suficient de obsedat încât subiectul să îl fi consumat până la a-și neglija sănătatea, căsnicia și propriul copil.

Era timpul să mă duc să îl văd pe bătrânul meu.

Oricât de mult mi-ar plăcea Jag-ul, era prea strident pentru munca de poliție de zi cu zi. Așa că în acea zi am condus Ford Asbo-ul argintiu și prăpădit, fost al Poliției Metropolitane, care, în ciuda eforturilor mele consistente, tot mai mirosea vag a vechi pânde și a câine ud. Îl dosisem pe Romilly Street, cu talismanul meu magic de legitimație de poliție pe parbriz, ca să previn patrulele de trafic. Dusesem Asbo-ul la un prieten de-ai mei care i-a tunat motorul Volvo și mi-a dat un pic de zvâc satisfăcător, care se dovedea util la slalomul printre autobuzele de pe Tottenham Court Road, pe măsură ce înaintam către Kentish Town.

Orice londonez are obcina lui - o colecție de părți din oraș unde se simte cel mai confortabil. Acolo unde locuiești sau unde ai urmat liceul; unde lucrezi sau clubul de sport al tău; acel loc anume din West End unde te duci să bei sau, dacă ești de la poliție, zona de patrulare din jurul secției tale. Dacă ești născut londonez (și, contrar a ce-ai fi putut auzi, majoritatea așa suntem), atunci cea mai importantă piesă din obcină e locul în care ai crescut. E un anume fel de siguranță care vine din a te afla pe străzile unde ai mers la școală, unde te-ai pupat prima dată, sau prima băutură, sau vomitatul primului vindaloo de pui. Eu am crescut în Kentish Town, ceea ce în zonă se pune ca o suburbie înverzită dacă ar fi fost mai înverzită și mai suburbie. Și dacă ar fi avut mai multe loturi ale primăriei. Una dintre ele e cea de la Peckwater Estate, locul meu de baștină, care fusese construit tocmai atunci când arhitecții începuseră să se împace cu ideea că proletarii s-ar putea

bucura de instalații sanitare de interior și de ocazionala cadă cu duș, dar înainte de a realiza că acei proletari și-ar putea dori să aibă mai mult de un copil per familie. Poate că s-au gândit că trei dormitoare nu ar face altceva decât să încurajeze reproducerea în rândul clasei muncitoare.

Totuși, un avantaj pe care îl avea era curtea care fusese transformată în loc de parcare. Acolo am găsit un loc liber între o Toyota Aygo și un Mercedes la mâna a doua ponosit, cu o aripă laterală criminal de neasortată. Am parcat mașina, am ieșit, am încuiat-o în urma mea și m-am îndepărtat, bucuros fiind să știu că lumea de pe-aici mă cunoaște și n-o să mi se fure autoturismul. Asta înseamnă până la urmă să fii pe obcina ta. Deși, să fiu sincer, mi-e că băiețașii din zonă se speriau mult mai mult de maică-mea decât de mine – în definitiv, cel mai teribil lucru pe care aș fi putut să-l fac ar fi fost să îi arestez.

În mod ciudat, am auzit muzică atunci când am deschis ușa de la apartamentul alor mei: din dormitorul principal se auzea un solo de clape de la „The Way You Look Tonight”. Maică-mea stătea tolănită pe canapeaua bună din cameră. Ochii îi erau închiși, iar ea încă era îmbrăcată cu hainele de la muncă – pantaloni de jeans, jersey gri, bandană cu imprimeu Paisley. Am fost șocat să văd că aparatul stereo era tăcut și chiar și televizorul era oprit. TV-ul din casa părinților mei nu e niciodată oprit – nici măcar la înmormântări. Mai ales la înmormântări.

— Mamă?

Fără să își deschidă ochii, ea și-a dus degetul la buze, apoi a arătat înspre dormitor.

— E tata? am întrebat.

Buzele maică-mii s-au curbat într-un zâmbet larg, fericit, care îmi era familiar doar din fotografiile vechi. Cea de a treia și ultima revenire a tatălui meu, din anii 1990, se terminase atunci când își spărsese dinții chiar înainte de apariția în direct la BBC2, moment după care nu am mai auzit-o pe maică-mea vorbind mai mult de două cuvinte cu el timp de un an și jumătate. Cred că a luat-o ca pe ceva personal. Singura dată când am văzut-o mai supărată a

fost la înmormântarea Prințesei Diana, dar cred că într-un fel a savurat asta, într-un fel cathartic.

Muzica a continuat, ridicându-se și coborând în ritmul adânc. Mi-am amintit-o pe maică-mea, inspirată de revizionări multiple ale *The Buena Vista Social Club*, cumpărându-i lui taică-meu o claviatură, însă nu îmi amintesc când a mai și învățat să cânte la ea.

M-am dus în spațiul îngust al bucătăriei și ne-am făcut o cană de ceai pe măsură ce melodia continua. Am auzit-o pe maică-mea cum își schimbă poziția pe canapea și cum oftează. În realitate, mie nu-mi place chiar atât de mult jazz-ul, dar am petrecut suficient de mult timp în copilărie pe post de majordom al vinyl-urilor, pendulând între raftul cu colecția lui și pick-up atunci când el nu se simțea prea bine, încât să discern marfa bună atunci când dau de ea. Taică-mea cânta acum marfă bună, „All Blues”, însă fără să o ardă ca deșteptul, ci lăsând luciul melancoliei să iasă la suprafață. M-am întors și am pus ceaiul maică-mii pe măsuța de cafea din lemn de nuc fals, apoi m-am așezat și am observat-o cum ascultă pe taică-meu cum cântă, atât cât a durat.

Nu a durat la nesfârșit, și nici măcar suficient de mult. Cum ar fi putut? L-am auzit pe taică-meu cum sare un acord și se oprește de tot. Maică-mea a oftat din nou și s-a ridicat.

— Ce faci pe-aici? a întrebat ea.

— Am venit să-l văd pe tata, am zis.

— Bun, a spus și a sorbit un pic din cana de ceai. Țsta-i rece, a remarcat și a îndreptat cana în direcția mea. Fă-mi altul.

Taică-meu și-a făcut apariția în timp ce eu eram în bucătărie. L-am auzit cum o întâmpină pe maică-mea, după care un ciudat sunet aspirat care mi-am dat seama că provenea de la ei doi pupându-se. Aproape că am vărsat ceaiul.

— Oprește-te, am auzit cum șoptește maică-mea. Peter e aici.

Taică-meu și-a băgat capul în bucătărie.

— Asta nu-i a bună, a zis el. Mai e vreo cană?

I-am arătat că deja pregătisem încă una.

— Minunat, a spus.

După ce i-am aprovizionat pe amândoi cu ceai, tata a întrebat ce m-a adus. Aveau ei motivele lor să fie un pic precauți, pentru că ultima dată când am apărut pe la ei pe neașteptate tocmai ce dădusem foc la piața din Covent Garden – un fel de.

— Am niște chestii de jazz cu care am nevoie de ajutor de la tine, am zis.

Taică-meu a zâmbit la mine satisfăcut.

— Hai să mergem în biroul meu. Doctorul de jazz poate primi acum, a zis.

Dacă sufrageria aparținea maică-mii și familiei ei extinse, atunci dormitorul aparținea lui taică-meu și colecției lui de înregistrări. Legenda familiei spune că pereții fuseseră cândva zugrăviți într-un maroniu gălbui pai, însă acum fiecare centimetru fusese colonizat de rafturile lui taică-meu cu cadru metalic și lemn de pin natur. Fiecare raft era plin de înregistrări pe vinyl, toate aranjate atent pe rânduri verticale, ferite de lumina soarelui. De când mă mutasem, șifonierul neîncăpător BHS al lui maică-mea migrase în fosta mea cameră împreună cu grosul colecției ei de pantofi. Asta mai lăsase loc doar patului dublu, unei pianine electrice și aparatului stereo al lui taică-meu.

I-am zis ce mă interesează, iar el a început să scoată diverse discuri. Am început, așa cum m-aș fi și așteptat, cu faimoasa versiune din 1938 a lui Coleman Hawkins, de pe *Bluebird*. Era o pierdere de vreme, desigur, pentru că Hawkins cu greu păstrează melodia în sine. Dar l-am lăsat pe taică-meu să se bucure până la capăt înainte să îi atrag atenția.

— Era de școală veche, tata. Cea pe care am auzit-o. Avea o linie melodică pe bune.

Taică-meu a mormăit și s-a afundat într-o cutie de carton plină cu 78-uri, scoțând o carcasă de carton maro simplu lipit pe la trei colțuri cu scotch, având Benny Goodman

Trio pe shelac, cu logo-ul Victor pe negru cu auriu. Taică-meu avea un pick-up care are o setare de 78, dar trebuie să schimbi mai întâi platanul – am desprins meticolos Ortofon-ul și m-am dus să caut Stanton-ul. Încă mai era depozitat acolo unde știam eu, pe singura porțiune liberă de raft din spatele aparatului stereo, sprijinit cu susu-n jos ca să protejeze acul. În timp ce-l aranjam cu șurubelnița fină și potriveam platanul, taică-meu a scos cu grijă discul afară și l-a inspectat cu un zâmbet larg. Mi l-a înmănat. Avea greutatea surprinzătoare a unui 78, mult mai greu decât un LP – orice obișnuit exclusiv cu CD-uri probabil că nu ar fi avut dexteritatea de a-l ridica. Am luat între palme marginile discului negru și l-am așezat cu grijă pe platan.

A hâșăit și păcănit imediat ce acul a atins șanțurile, iar așa am auzit pe Goodman cum își face intro-ul la clarinet, după care Teddy Wilson are solo-ul de pian, apoi vine din nou Benny cu clarinetul. Din fericire, Krupa s-a ținut retras la percuție. Asta era mult mai apropiat de acordurile pe care le cântase sărmanul domn Wilkinson.

— Mai de dinainte de asta, am zis.

— Treabă ușoară, a spus tata. Cea de-aici a fost înregistrată la numai cinci ani după ce a fost compusă.

Am mai trecut prin fragmentele câtorva 78-uri, inclusiv un Billie Holiday din 1940 pe care l-am lăsat până la capăt doar pentru că „Lady Day” e una dintre puținele chestii pe care eu și cu taică-meu le avem în comun. A fost frumos și trist, iar asta m-a ajutat să îmi dau seama ce am omis până atunci.

— Trebuie să fie pe ton mai săltăreț, am zis. Avea o trupă mai mare și mai mult swing.

— Swing? m-a întrebat taică-meu. E vorba de „Body and Soul”, n-a fost niciodată recunoscut pentru performanțele de swing.

— Hai, tata, cineva tot trebuie să fi făcut o versiune cu mai mult swing – chiar și dacă numai pentru oamenii albi, am spus.

— Eteeee... ai grijă, mârșav mic, a zis taică-meu. Totuși, cred că știi ce căutăm.

Și-a băgat mâna în buzunarul de la haină și a scos un dreptunghi de plastic și sticlă.

— Ți-ai luat un iPhone, am spus.

— iPod Touch, de fapt, a zis el. Nu sună rău.

Venind de la un om care deținea un amplificator Quad vechi de cincizeci de ani doar pentru că avea valve în loc de tranzistori. Mi-a dat căștile pe urechi și și-a trecut degetele pe ecran de parcă ar fi folosit controlul tactil întreaga lui viață.

— Ia ascultă asta, a spus.

Și iat-o, versiune remasterizată digital, și totuși cu suficient șuierat și păcănit ca să mulțumească și pe cei mai puriști: „Body and Soul”, ritmul melodic clar și suficient swing încât să o facă să fie dansabilă. Dacă nu era exact ce auzisem, cu siguranță era cântată de aceeași formație.

— Cine e? am întrebat.

— Ken Johnson, a zis tata. Chiar Bătrânul Ken „Șolduri-de-Șarpe” însuși. E de pe *Blitzkrieg Babies and Bands*, un transfer simpatic de pe șelac.

Descrierea spunea că la trompetă e „Jiver” Hutchinson. Însă în mod evident era Dave Wilkins, pentru că apăsarea era cu totul diferită.

— Când a fost înregistrat?

— 78-ul original a fost făcut în 1939 la studiourile Decca din West Hampstead, a zis tata, privindu-mă nerăbdător. E pentru vreun caz de-al tău? Numa' că ultima dată când ai trecut pe la noi bolboroseai tot felul de lucruri fără noimă.

N-aveam de gând să îi cânt în strună.

— Care-i treaba cu clapele?

— Îmi revigorez cariera, a spus el. Am de gând să fiu următorul Oscar Peterson.

— Nu zău?

Era un lucru neașteptat de infatuat, chiar și pentru taică-meu.

— Ba zău, a spus el și s-a rotit pe lângă pat până a reușit să ajungă la pianină.

S-a apucat să dea câteva note din acordul de la „Body and Soul”, respectând melodia înainte de a o lua pe

arătură într-o direcție pe care niciodată nu am fost în stare să o urmăresc și să o apreciez. A părut dezamăgit de reacția mea – încă mai spera că o să înceapă într-o zi să îmi placă. Pe de altă parte, taică-meu avea un iPod, așa că cine știe ce s-ar mai putea întâmpla?

— Ce-a pățit Ken Johnson?

— A murit în Blitz, a zis tata. La fel ca Al Bowlly și Lorna Savage. Ted Heath mi-a zis că uneori ai impresia că Göring avea ceva cu jazzmen-ii. A zis că s-a simțit mai în siguranță în timpul războiului în campania din Nordul Africii decât cântând în Londra.

Mă îndoiam că eram în căutarea spiritului răzbunător al Reichsmarschall-ului Hermann Göring, însă nu strica să verific, pentru orice eventualitate.

Maică-mea ne-a ușuit din dormitor, ca să poată să se schimbe. Am mai făcut niște ceai și ne-am pus în sufragerie.

— Ce știi c-o să fac mai departe, a zis tata, e c-o să caut apariții pe scenă.

— Cu clapa?

— Ritmul e ritm, a spus tata. Instrumentul e doar un instrument.

Jazzman-ul trăiește ca să cânte.

Maică-mea a ieșit din dormitor într-o rochie galbenă de vară fără mâneci și fără eșarfă. Își potrivise părul împărțit și răsucit în şuvițe mari care l-au făcut pe taică-meu să rânjească. Când eram copil, maică-mea obișnuia să își întindă părul la fiecare șase săptămâni, pe ceas. De fapt, în fiecare weekend era careva – o mătușă, o verișoară, o fată de prin vecini – stând în sufragerie și dându-se cu placa pentru a-și îndrepta chimic părul. Dacă nu aș fi umblat cu Maggie Porter – al cărui tată era înspăimântător, iar maică-sa vindea asigurări auto –, care-și ținea părul împletit, pe la discoteca Year Ten, aș fi putut să ajung adult crezând că părul unei fete de culoare miroase în mod natural a hidroxid de potasiu. Acum, între noi fie vorba, eu sunt ca taică-meu – îmi place *au naturel* sau împletit, dar prima regulă despre părul unei femei de culoare e că nu

vorbești despre părul unei femei de culoare. Iar a doua regulă e că *niciodată* nu atingi părul unei femei de culoare fără să obții mai întâi permisiunea. Și asta se aplică inclusiv după sex, căsătorie sau moarte, ca să fie clar. Desigur, curtoazia nu este reciprocă.

— Ai nevoie de o tunsoare, a zis maică-mea.

Iar prin tunsoare se referea, bineînțeles, la a mă rade suficient de scurt încât să pot să mă bronzez pe scalp. I-am promis că o să mă ocup de asta, iar ea s-a dus în bucătărie, ca să facă cina.

— Am fost un copil al războiului, a zis tata. Bună-ta a fost evacuată înainte să mă aibă pe mine, și de-aia pe certificatul meu de naștere scrie Cardiff. Din fericire pentru tine, ne-am dez-evacuat înapoi în Stepney înainte de sfârșitul războiului.

Sau, altfel, am fi fost galezi - o soartă, în ochii lui taică-meu, mai teribilă decât să fii scoțian.

A zis că să crești în Londra sfârșitului de ani 1940 era de parcă războiul încă ar mai fi continuat în mintea oamenilor, ținând cont de craterele bombelor de pe străzi, raționalizările și vocile superioare de la BBC Home Service.

— Mai puțin exploziile, desigur, a mai zis taică-meu. Pe vremea aia, oamenii încă mai vorbeau despre cum Bowllly a fost aruncat în aer pe Jermyn Street sau cum avionul lui Glenn Miller a dispărut în '44. Știai că a fost cu adevărat un maior al forțelor aeriene americane? Încă și azi mai e trecut ca dispărut în misiune.

Dar a fi tânăr și talentat în 1950 însemna să trăiești pe pielea ta climaxul schimbărilor.

— Prima dată când am auzit „Body and Soul” a fost la Club Flamingo, a zis tata. Era cântat de Ronnie Scott, tocmai când era pe cale să devină Ronnie Scott.

Club Flamingo din anii târzii ai deceniului cinci era un magnet pentru aviatorii de culoare veniți din Lakenheath sau de la alte baze militare americane.

— Își doreau femeile noastre, a spus taică-meu, iar noi ne doream discurile lor. Aveau întotdeauna cele mai

recente chestii. Era un troc rupt din rai.

Maică-mea a venit cu cina. Am fost mereu o familie cu două oale, una pentru mama și una considerabil mai puțin picantă pentru tata. Lui îi mai plăceau și feliile de pâine albă și cu margarină în loc de orez, lucru care propriu-zis invita la probleme cu inima dacă nu ar fi fost atât de slăbănog încă de la început. Eu am fost un copil al oalelor duble, atât orez, cât și pâine albă, lucru care explică de ce sunt și atât de arătos și de ce am un fizic atât de masculin.

Porția lui maică-mea era cu frunze de manioc, în timp ce a lui taică-meu miel la tavă. Am optat pentru miel, în seara aceea, pentru că nu mi-a plăcut niciodată tocana de manioc, mai ales când maică-mea o îneca în ulei de palmier. Folosește atât de mult piper, încât supele ei devin roșii, și jur că e doar o chestiune de timp până ce pe vreunul dintre oaspeții ei la cină o să-l apuce combustia spontană. Am mâncat pe măsuta de cafea cea mare din mijlocul sufrageriei, cu o sticlă de plastic de apă Highland Spring în mijloc. Aveam șervețele roz și chifle în celofan pe care maică-mea le luase de la ultima sa treabă de curățenie. Am pus niște margarină pe pâine pentru taică-meu.

În timp ce mâncam, am observat că maică-mea se uita la mine.

— Ce e? am întrebat.

— Tu de ce nu poți să cânti ca taică-tu? a zis ea.

— Pentru că pot să cânt ca mama mea, am spus eu. Însă, din nefericire, gătesc ca Jamie Oliver.

Mi-a dat una peste picior.

— Nu ești așa de mare să nu pot să-ți trag o mamă de bătaie, a zis ea.

— Îhî, dar sunt mult mai iute decât eram pe vremuri, am zis.

De fapt, nu-mi amintesc când a fost ultima dată când am stat cu maică-mea și taică-meu la masă, cel puțin nu și fără cinci-șase rude de față. Nu sunt convins nici măcar că se întâmpla prea des în copilărie. Mereu se găsea câte o mătușică, un unchiuleț sau un verișor mai tânăr și șutitor

de Lego - nu că țin pică - prin casa noastră.

Când am adus asta în discuție, maică-mea a precizat că presupusul verișor șutitor de Lego tocmai ce începuse studiile de inginerie la Sussex. Bun, m-am gândit, acum poate să pună mâna pe Lego-ul altcuiva. Am subliniat că eu eram un polițist cu drepturi aproape depline și lucrând pentru o unitate acoperită a Poliției Metropolitane.

— Și ce faci pe-acolo? a întrebat ea.

— E secret, mama, am zis. Dacă-ți spun, ar trebui să te omor.

— Face magie, a spus taică-meu.

— N-ar trebui să ții secrete față de maică-ta, a zis ea.

— Doar nu crezi în magie, nu, mama?

— N-ar trebui să glumești cu chestiile astea, a spus ea. Știința nu are toate răspunsurile, să știi.

— Are cele mai bune întrebări, am zis.

— Doar nu te-ai băgat în cine știe ce vrăjitorii, nu? a spus ea, dintr-odată foarte serioasă. Și-așa îmi fac destule griji de tine.

— Promit că nu mă însoțesc cu spirite malefice sau orice altfel de entitate supranaturală, am zis.

Și asta nu în ultimul rând deoarece creatura supranaturală cu care îmi plăcuse cel mai mult să mă însoțesc locuia în momentul de față în exil, în susul râului, la Tata Tamisa. Era una din relațiile alea tragice: eu un polițist junior, ea o zeiță a unui râu de suburbie din sudul Londrei - n-avea niciodată cum să meargă bine.

Odată ce am terminat, m-am oferit voluntar să spăl vasele. În timp ce foloseam jumătate de sticlă de lichid de spălat brand propriu Sainsbury ca să scot uleiul de palmier, am putut auzi cum părinții mei discutau în camera alăturată. Televizorul încă mai era oprit, iar maică-mea nu mai vorbise cu nimeni la telefon de peste trei ore - începuse să arate un pic ciudat, ca la *Fringe*. Când am terminat, am intrat în cameră și am dat peste ei așezați pe canapea și ținându-se de mâini. I-am întrebat dacă mai vor ceai, însă ei au zis că nu și mi-au aruncat niște zâmbete identice, stranii și ușor distante. Am realizat întârziat că

abia aşteptau să plec şi să se ducă în pat. Mi-am apucat iute haina, am pupat-o pe maică-mea de la revedere şi practic am luat-o la fugă din casă. Sunt unele lucruri la care un tânăr bărbat nu are nevoie să se gândească.

Eram în lift când am primit un telefon de la dr. Walid.

— Ai reuşit să vezi mail-ul de la mine? a întrebat el.

I-am zis că am fost la maică-mea acasă.

— Am tot pus cap la cap statistici de mortalitate a muzicienilor de jazz din zona londoneză, a zis el. O să vrei să arunci un ochi imediat de poţi - sună-mă mâine, după ce-ai reuşit.

— E ceva ce-ar trebui să ştiu de acum?

Uşile de la lift s-au deschis, iar eu am păşit pe holul cu gresie. Seara era suficient de călduţă încât să permită ca doi copii să o lălăie pe la uşa de la intrare. Unul dintre ei m-a privit şui, dar eu i-am întors privirea, şi el şi-a ferit-o. Cum am zis, e obcina mea. Şi, pe lângă asta, am fost eu însuşi acel băiat.

— Din cifrele pe care le am, înţeleg că doi sau trei muzicieni de jazz au murit în interval de douăzeci şi patru de ore de la un spectacol la Greater London Arena, în ultimul an.

— Să înţeleg că asta e semnificativ, statistic vorbind?

— Totul e în email, a zis dr. Walid.

A închis chiar când am ajuns la Asbo.

Aşadar, către grota ştiinţei, m-am gândit eu.

Bizareria, conform lui Nightingale, e securizată de o serie întrepătrunsă de protecţii magice. Cel mai recent fuseseră reînnoite în anii 1940, pentru a permite Oficiului Poştal să tragă în clădirea principală un cablu coaxial de telefon ultimul răcnet şi instalarea unui transformator modern. Am aflat asta sub un cearşaf de praf dintr-o nişă de la holul principal, într-un minunat dulap din sticlă şi lemn de mahon şi cu îmbinări de alamă păstrate lucioase de către nevoia obsesivă a lui Molly pentru frecat.

Nightingale spune că aceste protecţii sunt vitale, deşi nu vrea să zică de ce, şi că el nu poate de unul singur să le

reînnoiască. Să tragem un cablu de internet de mare viteză în clădire era în afara oricărei discuții, și păruse o vreme că urma să mă scald în cel mai întunecat ev mediu.

Din fericire, Bizareria fusese ridicată în stilul Regency, când devenise la modă să construiești separat dependințe, în spatele casei mari, în așa fel încât caii și servitorii mai aprig mirositori să poate fi găzduiți în contra vântului și nasurilor stăpânilor lor. Asta însemna că o casă a intendenței se afla în partea din spate, acum folosită pe post de garaj, iar deasupra o mansardă reconvertită care cândva folosisese pentru uzul servitorilor, iar ceva mai târziu ca loc de petrecere pentru tinerii holtei, pe vremea în care Bizareria avusese tineri holtei. Sau, cel puțin, mai mult de unul. „Protecțiile” magice – Nightingale nu era încântat când le ziceam „câmpuri de forță” – obișnuiau să sperie caii, așa că nu le extinseseră și la casa intendenței. Ceea ce înseamnă că eu mă bucuram de o mândrețe de cablu de mare viteză și că exista, în sfârșit, un colț de Bizarerie care intrase pe deplin în secolul douăzeci și unu.

Etajul mansardat al fostei case a intendenței avea într-un capăt luminatoare, o canapea otomană, un șezlong, un televizor cu plasmă și o masă de bucătărie de la Ikea care, cândva, ne-a luat mie și lui Molly trei nenorocite de ore ca să o asamblăm. Reușisem să folosesc statutul Bizareriei de Centru de Comandă Operațională pentru a determina Directoratul de Informații să scuipe jumătate de duzină de seturi de aparate de emisie-recepție digitală Airwave cu standuri de încărcare și un terminal HOLMES 2 dedicat. Mai aveam și laptop-ul meu și un laptop de backup și PlayStation-ul – pe care încă nu avusesem ocazia să îl despachetez. Din acest motiv, un panou mare tronează la intrare, pe ușă, care zice: INTERZISĂ MAGIA CU PEDEAPSA PEDEPSIRII. Asta-i ce numesc eu grota științei.

Primul lucru pe care l-am făcut când am pornit calculatorul a fost să deschid un email de la Lesley, cu subiectul *Plictisită!* așa că i-am trimis raportul de autopsie al lui dr. Walid, ca să o țin ocupată. După care am deschis

PNC Xpress-ul și am rulat o verificare DVLA pe numărul de înmatriculare al Melindei Abbot, descoperind că informațiile înregistrate se potriveau cu cele de pe carnetul ei de conducere. Am mai verificat și pe Simone Fitzwilliam, de asemenea, dar, evident, nu aplicase niciodată pentru carnet și nu deținea nicio mașină. Nici nu comisese, fusese victima a, sau raportase vreo infracțiune pe teritoriul Marii Britanii. Sau mai era posibil ca toată acea informație să fi fost pierdută, trecută în mod eronat în baza de date sau ca ea să își fi schimbat de curând numele. Tehnologiile informaționale te ajută pe cât pot, motiv pentru care polițaii încă se mai duc să bată pe la uși și stau să noteze pe carnețele mici și negre. Le-am căutat pe amândouă pe Google, ca măsură de siguranță. Melinda Abbot avea pagină de Facebook, la fel cum era cazul și cu alte două femei care aveau același nume, dar Simone Fitzwilliam nu avea niciun fel de prezență online vizibilă.

Am trecut prin lista dr-ului Walid de cântăreți de jazz decedați - bărbați toți, am observat - cam în același mod. La TV, se fac mereu fel de fel de referințe încrucișate deștepte, și e perfect plauzibil, dar ce nu arată niciodată e cât de epuizant e asta. Trecuse de miezul nopții până să reușesc să ajung la capătul listei, și încă nu eram sigur ce anume căutam.

Am scos un Red Stripe din frigider, am deschis cutia și am luat o gură.

Fapt clar numărul unu: în fiecare an din ultimii cinci, doi sau trei muzicieni de jazz au murit la interval de 24 de ore după un gig în Zona Metropolitană Londoneză. În fiecare dintre cazuri, medicul legist a catalogat decesele fie ca „accidentale”, declanșate de abuz de substanțe, fie „cauze naturale” - cel mai des, atacuri de cord, cu câteva aneurisme aruncate pe-acolo pentru diversitate.

Dr. Walid indusese un fișier suplimentar care lista fiecare muzician - definit de cei care își înregistraseră profesia ca muzician - între vârsta de optsprezece și cincizeci și patru de ani și care murise în aceeași perioadă. Fapt clar numărul doi: în timp ce alți muzicieni londonezi

cădeau lași din „cauze naturale” cu o frecvență deprimantă, păreau să nu moară în mod regulat chiar imediat după spectacole în felul în care o făceau jazzmenii.

Fapt clar numărul trei: Cyrus Wilkinson nici măcar nu își înregistrase ocupația de bază ca muzician, ci drept contabil. Niciodată nu preferi să pretinzi că ești freelancer sau artist, decât dacă vrei să ai un statut social personal mai scăzut decât Banca Irlandei. Lucru care m-a condus la faptul clar numărul patru: analiza mea statistică era cam inutilă.

Și totuși, trei muzicieni de jazz pe an - nu-mi venea să cred că este o pură coincidență.

Dar Nightingale nu avea să fie impresionat de ceva atât de subtil. Și încă mai aștepta de la mine să îmi perfecționez abilitățile de *Scindere*, începând din dimineața următoare. Am închis totul și am scos din prize. Asta-i bine pentru mediu și, mai important, împiedică prăjirea aleatorie a tuturor aparatelor mele scumpe prin supradoză de magie.

Am intrat prin bucătărie. Luna palidă lumina atriumul, așa că am lăsat becurile stinse în timp ce am urcat pe scări, spre etajul meu. Pe balconul de vis-a-vis am zărit o siluetă ștearsă alunecând tăcută printre umbrele înăbușite din camera de lectură a aripii de vest. Era doar Molly, făcând fără tihnă orice-ar fi ce face ea fără tihnă în timpul nopții. Când am ajuns la palierul meu, mirosul de covor stătut mi-a zis că Toby a adormit din nou înghesuit de cadrul ușii mele. Micuțul câine stătea întins pe spate, cu coastele lui subțiri ridicându-se și coborând pe sub blană. Mârâia și se smucea în somn, picioarele lui din spate lovind aerul cu labele, indicând cel puțin 500 de milichelniți de magie de ambient. M-am strecurat în dormitor și am închis cu grijă ușa, ca să nu-l trezesc.

M-am cocoțat în pat, iar înainte să sting veioza i-am dat un mesaj lui Lesley - CE KKT AI AFLAT?

Dimineața, am primit înapoi un mesaj. Scria: DU-TE SĂ VB CU TRUPA - TÂMPITULE!

3.

O LUNGĂ NOAPTE DE BLUES AMAR

Trupa nu era așa de greu de găsit – cei de la Spice of Life aveau datele de contact, iar cei din trupă au fost de acord să ne întâlnim la French House de pe Dean Street, dar trebuia să fie seara, pentru că aveau cu toții slujbe de zi. Asta-mi convenea, pentru că încă mai eram în urmă cu vocabularul la latină. Imediat după șase, am ieșit la pas prin Soho și i-am găsit așteptându-mă, sprijiniți de un zid doldora de fotografii cu oameni care fuseseră faimoși cam pe vremea în care taică-meu nu fusese.

Facturile de onorarii de la The Spice of Life listau grupul meu cu numele de Better Quartet, însă mie nu prea îmi părea să arate a cântăreți de jazz. Basiștii sunt faimos de solizi, însă Max – de fapt Derek – Harwood era un tip cu aspect standard, pe la treizeci de ani. Chiar și purta pe sub haină un pulover pe gât M&S cu model.

— Deja aveam un Derek în trupa de dinainte. Așa că am preferat Max, ca să evităm confuziile, a zis Max și a luat o gură mică de bere.

Luasem eu primul rând și mă simțeam un pic tras pe sfoară. Max era un specialist de rețele pentru metroul londonez – ceva care avea de-a face cu sistemele de semnalizare, aparent.

Pianistul, Daniel Hossack, era un profesor de muzică cu pregătire clasică, lucrând cu privilegiații din anii terminali de la Westminster School. Avea păr blond cu început de chelie, ochelari rotunzi de Trotsky și genul de bunătate sensibilă care probabil că era exploatată la maximum de elevii din anii mari.

— Cum v-ați adunat laolaltă? am întrebat.

— Nu cred că ne-am adunat propriu-zis laolaltă, a spus James Lochrane, percuționistul, scund, scoțian, conflictual și predând istoria Franței de secol 17 la Queen Mary's College. Ar fi mai corect să spunem că ne-am lipit – acum

vreo doi ani...

— Mai degrabă trei, a intervenit Max. La Selkirk Pub. Duminica, au după-amiezi de jazz. Cy locuiește acolo, așa că e un fel de de-al casei.

Daniel a bătut ușor cu degetul pe rama ochelarilor, neliniștit.

— Ascultam cu toții formația asta groaznică care încerca să cânte...

S-a oprit, privind cu ochii minții în trecut, spre ultima decadă.

— ...Nu-mi mai amintesc ce era.

— „Body and Soul”? am întrebat.

— Nu, a zis James. Era „Saint Thomas”.

— Pe care o făceau varză, a spus Daniel. Iar Cy a zis, suficient de tare cât să audă toată lumea, inclusiv trupa, „Fac pariu că oricare dintre noi ar putea să cânte asta mai bine”.

— Ceea ce nu e același lucru cu a fi și făcut, a spus Max, iar toți trei au schimbat zâmbete timide la o astfel de divagație. Următorul lucru, împărțeam aceeași masă, comandam rânduri și discutam despre jazz.

— Cum am zis, a spus James. Ne-am lipit.

— De unde și numele, a zis Daniel. The Better Quarter³.

— Și erați mai buni? am întrebat.

— Nu vizibil, a zis Max.

— Mai slabi, de fapt, a spus Daniel.

— Am crescut în timp, a spus Max și a râs. Repetam la Cy.

— Repetam mult, a spus Daniel și și-a șters ochelarii. Așa, cine ce vrea?

Nu se servesc halbe la French House, așa că James și Max au împărțit o sticlă de vin roșu al casei, eu am cerut un jumătate de bitter – fusese o zi lungă, și nimic nu face omului mai multă sete decât declinările în latină.

— De două, poate trei ori pe săptămână, a zis Max.

— Deci aveți ambiții mari? am întrebat.

— Niciunul dintre noi nu lua lucrurile chiar atât de în

³ *Cvartetul mai bun* (eng.) (n. t.).

serios, a zis James. Nu e ca și cum eram puștani și eram disperați să rupem gura târgului.

— Și totuși sunt multe repetiții, am zis.

— Eh, voiam să fim muzicieni mai buni, a spus James.

— Suntem jazzmen-i în devenire, a zis Max. Câți muzica ca să câți muzica, mă-nțelegi?

Am dat din cap că da.

— Credeți că s-a dus peste râu ca să aducă băuturile alea? a întrebat James.

Ne-am ridicat gâturile și am privit către bar. Daniel se bălăngănea prin mulțime, ținând între degetele mâinii ridicate o optimistă bancnotă de douăzeci. Vineri seara în Soho, să te duci peste râu era o variantă mai rapidă.

— Cât de serios era Cyrus? am întrebat.

— Nu era mai serios decât noi ceilalți, a spus James.

— Era bun, totuși, a zis Max și a mimat un joc de degete. Avea întreaga chestie a unui cântăreț la sax.

— De unde și femeile, a spus James.

Max a oftat.

— Melinda Abbot? am întrebat.

— Ah, Melinda, a zis Max.

— Melinda era doar cea de acasă, a spus James.

— Sally, Viv, Tolene, a zis Max.

— Daria, a completat James. Ți-o aduci aminte pe Daria?

— Cum am zis, a spus Max. Tot farmecul unui saxofonist.

L-am reperat pe Daniel luptându-se cu băuturile și m-am ridicat să-l ajut să le aducă la masă. Mi-a mulțumit din priviri și am presupus că nu împărtășea invidia lui Max și a lui James pentru succesul la femei. Am rânjit la el cât se poate de corect politic și am aterizat băuturile pe masă. Max și James au zis noroc și ne-am ciocnit cu toții paharele.

Cu siguranță uitaseră că sunt polițist, lucru care era binevenit, așa că mi-am compus următoarea întrebare cu atenție sporită.

— Deci pe Melinda nu o deranja?

— Oho, o deranja, nu asta e problema, a spus James. Dar nici nu ajuta că nu trecea niciodată pe la concerte.

— Nu era o fană, a spus Daniel.

— Știi cum e cu femeile, a zis James. Nu le place să facă ceva care să nu le aducă un beneficiu.

— Era băgată în cheștiile de New Age, cristale și homeopatie, a zis Max.

— A fost mereu drăguță cu noi, a spus Daniel. Ne făcea cafea atunci când repetam.

— Și biscuiți, a adăugat Max, nostalgic.

— Niciuna din celelalte fete nu era ceva serios, a spus James. Nici măcar nu sunt sigur că erau prea multe scânteii, de fapt. Cel puțin nu până la Simone. Bebelele cu B mare.

Simone fusese prima femeie care să vină acasă la Cyrus și să asiste la repetiții.

— Era așa de tăcută, că după o vreme uitai că e acolo, a zis Daniel.

Melinda Abbot nu uita că Simone Fitzwilliam era acolo, și nu o învinuiam. Am încercat să îmi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă taică-meu ar fi adus acasă o altă femeie care să asiste la repetiții. Nu s-ar fi terminat bine, e clar. Lacrimile ar fi fost doar începutul.

Melinda, care evident se înscria noțiunilor de bunătate necunoscute maică-mii, măcar aștepta până ce toată lumea pleca înainte de a își sufleca metaforic mânecile și de a apuca stiletto-ul.

— După asta, ne-am mutat la un mic depozit pe care Max l-a obținut de la Departamentul de Transport al Londrei, a spus James. Ne cam trăgea curentul, dar eram mai relaxați.

— Deși groaznic de frig, a zis Daniel.

— După care, dintr-odată, ne-am întors acasă la Cy, a zis James. Numai că nu mai era Melinda cea care servea cafea și biscuiți, ci splendida Simone.

— Când s-a întâmplat asta?

— Aprilie, mai, cam pe-acolo, a zis Max. Primăvara.

— Și Melinda cum a reacționat? am întrebat.

— N-aveam habar, a zis James. Nu o prea mai vedeam deloc, chiar și când era prin zonă.

— Eu m-am întâlnit cu ea de două ori, a spus Daniel. Ceilalți s-au holbat la el.

— N-ai amintit niciodată, a spus James.

— M-a sunat, a zis că vrea să vorbim - era supărată.

— Și ce-a zis? a întrebat Max.

— Nu-mi place să spun, a zis Daniel. E ceva particular.

Și așa a rămas. Am reușit să îndrept conversația înapoi la hobby-urile mistice ale Melindei Abbot, însă trupa nu prea a acordat mare atenție. La The French House începuse să fie aglomerat serios și, în ciuda muzicii ambientale în surdină, trebuia acum să strig ca să mă fac auzit. Am sugerat niște mâncare.

— Are de gând Met-ul să plătească masa? a întrebat James.

— Cred că am putea acoperi o parte din costuri, am zis, atâta timp cât nu o luăm razna.

Cei din trupă au fost de acord. Bineînțeles că au fost; când ești muzician, gratis e numărul magic.

Am aterizat la Wong Kei de pe Wordour Street, unde mâncarea e de încredere, servirea e iute și poți primi o masă la unșpe jumate într-o seară de vineri - dacă nu te deranjează să împarți spațiul. Am arătat cinci degete la tipul de la ușă, iar el ne-a îndemnat spre etaj, unde o tânără cu o privire severă într-un tricou roșu ne-a așezat la una din masele mari rotunde.

O pereche de studenți americani palizi la față, care până în acel moment aveau masa numai pentru ei, au tresărit vizibil atunci când noi ne-am trântit la locurile noastre.

— Bună seara, a zis Daniel. Nu vă faceți griji, suntem pe de-a întregul inofensivi.

Amândoi studenții americani purtau treninguri Adidas, cu broderie MNU PIONEERS la piept. Au dat din cap aprobator, dar nervos.

— Salut, a zis unul dintre ei. Suntem din Kansas.

Am așteptat politicoși ca ei să elaboreze, însă niciunul n-a mai spus vreo vorbă în cele zece minute cât le-a mai luat să termine mâncarea, să plătească și să o tulească pe ușă afară.

— Ce-i aia un MNU? a spus Max.

— Acum întreabă și el, a zis James.

Chelnerița a sosit și a început să noteze felul întâi. Eu am ales felii de rață și cartofi ho fun prăjit, Daniel și Mac orez prăjit cu ou, pui cu acaju și porc la grătar, James a luat tăiței cu vită. Trupa a comandat un alt rând de beri Tsingtao, dar eu m-am limitat la ceaiul verde gratis care venea într-un ceainic alb de ceramică simplă.

I-am întrebat dacă au cântat des la The Spice of Life, lucru care i-a făcut să râdă.

— Am cântat pe-acolo de câteva ori, a zis Max. De obicei, lunile la prânz.

— Se aduna ceva lume? am întrebat.

— Încet, încet, a spus James. Am mai avut gig-uri la Bull's Head, în foaietul National Theatre și la Merlin's Cave din Chalfont St Giles.

— Vinerea trecută a fost primul loc de seară pe care l-am prins, a zis Max.

— Și ce-ar fi urmat? am întrebat. Un contract de înregistrări?

— Cyrus ar fi plecat, a zis Daniel.

Toată lumea s-a uitat fix la el, câteva secunde.

— Eee, hai, știți bine că asta s-ar fi întâmplat, a zis Daniel. Am mai fi făcut câteva concerte, careva l-ar fi remarcat și gata, „M-am distrat la maxim, băieți, să mai ținem legătura, da?”.

— Era chiar așa de bun? am întrebat.

James și-a lăsat ochii în tăiței lui, apoi a început să îi împungă de câteva ori cu bețișoarele, frustrat. După care a chicotit.

— Era chiar atât de bun, a zis. Și avansa tot mai mult.

James și-a ridicat sticla de bere.

— Lui Cyrus de la sax, a spus. Pentru că talentele se fac remarcate.

Am ciocnit.

— Știi, a zis James, când terminăm aici, să mergem să găsim niște jazz.

Soho într-o noapte caldă de vară e animat de conversații și fum de tutun. Toate pub-urile se revarsă în stradă, toate cafenelele își scot mesele afară, doldora de clienți, pe pavimentul care a fost construit inițial suficient de larg pentru ca pietonii să nu se murdărească de rahat de cal. Pe Old Comptom Street, tineri bine făcuți, în tricouri albe mulate și jeans strâmți își admirau reflecțiile din vitrinele magazinelor. L-am surprins pe Daniel testându-și radarul la o pereche de tinerei apetisanți care se verificau din priviri afară la Admiral Duncan, dar ei l-au ignorat complet. Era vineri noaptea, și după tot timpul petrecut la sală nu s-ar fi băgat în pat cu ceva mai puțin de nota zece.

Un grup de tinere cu tunsoare regulamentară, bronz deșertic și accente de provincie au trecut pe lângă noi – găști de femei îndreptându-se către Chinatown și cluburile din jurul Leicester Square.

Eu și cu trupa nu am luat-o chiar pe Old Compton Street, cât am ricoșat dintr-un loc în altul. James aproape că s-a împiedicat când o pereche de tipe au bocănit în pantofii cu toc și minijupele lor roz și strâmte.

— Să-mi bag, a zis el când s-a redresat.

— N-o să se-ntâmple, a zis una dintre fete în timp ce ne depășeau.

Însă nu era nicio răutate în voce.

James a zis că știe un loc pe Bateman Street, un mic club la subsol, în lunga tradiție a legendarului Flamingo.

— Or Ronnie Scott's, a spus. Înainte, era Ronnie Scott's.

Nu trecuse multă vreme de când patrulam străzile astea în uniformă, și am avut un sentiment teribil că știam încotro ne îndreptam. Taică-meu fusese faimos pentru dezavuarea lui totală a petrecerii tinereții în subsoluri inundate de fum, transpirație, muzică și femei în haine mulate. El amintea că în Flamingo practic trebuie să îți alegi un loc unde să șezi toată noaptea, pentru că după aia aglomerația nu te lăsa să te miști deloc. The Mysterioso fusese conceput deliberat ca un spațiu de recreare a acelor vremuri de către o pereche de băiețași așijderea care cel mai probabil ar fi fost chintesența antreprenorilor de

cartier fără stil și țărănoi, dacă nu ar fi fost ambii din Guildford. Numele lor erau Don Blackwood și Stanley Gibbs, dar își ziceau singuri Directoratul. Era foarte rar vreun weekend în care eu și cu Lesley să nu nimerim chemați la o intervenție pe strada de-afară.

Balamucul nu era niciodată înăuntru, totuși, pentru că Directoratul angaja cei mai vajnici malaci posibili, îi băga în niște costume apretate și le dădea liber la ales cine să intre și cine nu. Aceștia erau faimos de arbitrari în exercitarea puterilor lor, și chiar și la ora unsprezece și patruzeci și cinci încă mai era pe stradă o coadă cu oameni cărora nu li se stinsese speranța.

Întotdeauna a fost pe scena de jazz londoneză tradiția cu expresiile serioase de fund de oală pe chip și un tip anume de bărbie strânsă „mda, înțeleg” la intervențiile prea vivace ale fanilor – companionii mei de față încadrându-se în acest din urmă caz. Judecând după clientela de la coadă, vechea tradiție nu se potrivea cu direcția comercială demografică a Directoratului. Era jazz-ul pentru costumele Armani, de luat fața, împopoțonate și infidele, și nu mi s-a părut probabil ca eu și trupa să prindem trierea.

În fine, în mod clar nu trupa, oricum. Și, ca să fiu sincer, asta îmi era de folos, pentru că deși trupa începuse să îmi fie dragă, o noapte de jazz semi-profesionist nu a fost niciodată idealul meu de petrecut timpul. Dacă da, taică-meu ar fi fost un om mult mai fericit.

Și totuși James, în grandioasa tradiție beligerantă a scoțienilor, nu era pregătit să renunțe așa de ușor, nu fără luptă, așa că, ignorând complet coada, s-a înfipt direct în ofensivă.

— Suntem jazzmen-i, a zis paznicului. Asta trebuie să conteze.

Paznicul, o halcă de mușchi de care știam sigur că fusese la mititica la Wandsworth pentru diverse infracțiuni care se terminau în sufixul „agravant”, cel puțin l-a privit atent.

— N-am auzit de tine, a zis.

— Poate, poate, a spus James. Dar suntem cu toții parte

a aceleiași stări de spirit, nu? Aceeași frăție a muzicii.

În spatele lui, Daniel și Max schimbau priviri îngrijorate, dându-se cu jumătate de metru mai în spate.

Eu am înaintat, ca să preîntâmpin violența iminentă, iar cum o făceam, am simțit un suflu de „Body and Soul”. *Vestigia* erau subtile, însă în ambianța din Soho ieșeau în evidență ca o briză răcoroasă într-o noapte fierbinte. Și în mod clar veneau din club.

— Ești dintre amicii lui? a întrebat paznicul.

Aș fi putut să îi arăt legitimația mea, dar de îndată ce se ajunge la asta toți martorii utili au tendința de a se topi în întuneric și să capete alibiuri impresionant de detaliate.

— Du-te și spune-le lui Stan și lui Don că fii-su lui Lord Grant așteaptă afară.

Chipul paznicului m-a scrutat atent.

— Te știi de undeva? a întrebat.

Nu, m-am gândit eu, însă ți-ai putea aduce aminte de mine din hit-uri de sâmbătă seara precum „sunteți amabil să vă ridicați izmenele? Aș dori să vă arestez” și „acum puteți să nu-l mai loviți, a sosit ambulanța” sau clasicul „dacă nu te dai la o parte în clipa asta, o să te înhaț și pe tine”.

— Fiul Lordului Grant, am repetat.

L-am auzit pe James șoptit în spatele meu:

— Ce căcat a zis?

Când taică-meu avea unsprezece ani, profesorul lui de muzică i-a dat o trompetă la mâna a doua și a plătit, din propriul buzunar, pentru lecțiile lui. Până la cincisprezece ani, abandonase școala, își luase un serviciu ca băiat de livrări în Soho și își petrecea tot timpul liber căutând gig-uri. La optsprezece ani, Ray Charles l-a auzit cântând la Flamingo și a zis - suficient de tare cât să fie auzit de toți cei care contau - „Dumnezeule, băiatul ăsta chiar știe să cânte!”. Tubby Hayes l-a numit pe taică-meu, în glumă, Lord Grant, și așa i-a rămas de-atunci porecla.

Paznicul a apăsat pe bluetooth și a cerut să vorbească cu Stan, spunându-i ce tocmai îi cerusem. Când a primit răspunsul, am rămas impresionat de felul în care expresia

feței nu i s-a schimbat cu nimic în timp ce s-a dat la o parte și ne-a poftit să intrăm.

— N-ai amintit că taică-tu e Lord Grant, a zis James.

— Nu e chiar genul de chestie pe care o arunci într-o conversație, nu?

— Nu suntem demni, a spus Max în timp ce coboram în club.

— Să vă aduceți aminte, am zis.

Dacă The Spice of Life era totul lemn învechit și alamă lucioasă, The Mysterioso era cu podele de ciment și genul de tapet floral pe care restaurantele indiene le tot scoteau de pe pereți la renovările din anii 1990. Așa cum spunea reclama, era întunecat, aglomerat și surprinzător de mult fum. În goana sa pentru autenticitate, Directoratul o lua evident ușor cu aplicarea legii anti-fumat din 2006. Și nu numai țigări, judecând după zumzetul jubilând pe deasupra capetelor clientelei alese. Lui taică-meu i-ar fi plăcut la nebunie locul ăsta, chiar dacă acustica era de tot rahatul. Tot ce ar mai fi avut nevoie ar fi fost un animator de talia unui Charlie Parker suflând de zor într-un colț, și ar fi devenit parcul de distracții tematic perfect.

James și băieții, în tradiția de neclintit a muzicienilor de pretutindeni, s-au îndreptat direct către bar. I-am lăsat în pace și m-am dat mai aproape de trupă, care, conform însemnelor de pe toba mare, se numeau Funk Mechanics. Fideli numelui, cântau jazz funk pe o scenă care era cu greu ridicată un pic de la nivelul podelei. Erau doi inși albi cu un tip de culoare la bas și un roșcat la percuție, cu o jumătate de kilogram de argint atârnat de diverse părți ale feței. În timp ce-mi făceam loc către scenă, mi-am dat seama că executau o versiune funk a „Get Out of Town”, însă îi aplicaseră un ritm stupid de fals latino care mă scotea din pepeni. Lucru care m-a frapat ca fiind ciudat, chiar și în contextul ăla.

Erau separeuri, cu tapițerie de catifea roșie și uzată, întinse de-a lungul pereților, iar oamenii își așteptau privirile la ringul de dans. Mesele erau doldora de sticle, iar chipuri, majoritatea palide, țineau ritmul melodiei

clasice pe care o măcelărea în direct formația Funk Mechanics. Un cuplu de albi se pupa într-un separeu din capăt. Mâna bărbatului era înfiptă în partea din față a rochiei femeii, conturul degetelor lui ieșind obscen de evident prin țesătura materialului. Imaginea m-a făcut să-mi fie rău și să mă revolte, și atunci a fost când mi-am dat seama că aceste senzații nu au nimic de-a face cu mine.

Am văzut în călătoriile mele lucruri mult mai rele, și mie chiar îmi place jazz funk-ul. Probabil că tocmai ce călcasem într-o *lacuna*, o concentrare de magie reziduală. Avusesem dreptate: ceva se petrecea.

Lesley mereu se plângea că sunt mult prea ușor de distras ca să fiu un polițai bun, însă ea ar fi intrat direct în *lacuna* aceea fără să se gândească de două ori.

James și trupa și-au făcut loc prin mulțime ca să îmi facă surpriză cu o sticlă de bere. Am luat o gură și era bună. Am verificat eticheta și am văzut că era una scumpă de Schneider-Weisse. Mi-am ridicat ochii spre cei din trupă, care își țineau propriile sticle în mâini.

— A fost din partea casei, a strigat Max, un pic entuziasmat.

Simțeam cum lui James îi stă pe limbă să mă întrebe de taică-meu, dar, din nefericire pentru el, era zgomot prea mare și mult prea aglomerat ca să poată să-nceapă subiectul.

— Deci ăsta-i stilul modern, a urlat Daniel.

— Așa am auzit, a urlat și James.

Și atunci m-a pocnit, *vestigia* reci și distante printre fierbințeala trupurilor de pe ringul de dans. Am realizat că erau diferite de urmele de magie care plutiseră deasupra lui Cyrus Wilkinson. Acestea erau mai proaspete, mai concise, iar în spatele solo-ului era o voce feminină care cânta - *Inima mea e tristă și însingurată*. Din nou, mirosul de praf și lemn frânt.

Și altceva - *vestigia* din jurul lui Cyrus se manifestaseră sub forma unui saxofon, dar ce simțeam acum era în mod clar un trombon. Taică-meu a strâmbat întotdeauna nasul la tromboane. Zicea că era OK într-o formație de alămuri,

dar că nu poți număra pe degetele de la un picior ocaziile unor solo-iști de trombon decenti. E un instrument prea dificil ca să îl poți lua în serios, însă chiar și taică-meu admitea că un om care ar putea să țină un solo de trombon are ceva special. După care trecea la Kai Winding sau la J.J. Johnson. Însă înșii de pe scenă aveau trompetă, bas electric și tobe - niciun trombon.

Aveam oribila senzație că sunt pe cale să îmi alunece peștele din mână.

Am lăsat *vestigia* să mă ghideze prin mulțime. În stânga scenei era o ușă pe jumătate ascunsă în spatele unui turn de boxe, cu indicativul DOAR PERSONALUL scris cu vopsea galbenă pe fundal negru. Când am ajuns la ușă, mi-am dat seama că trupa mă urmase ca oile pierdute. Le-am zis să stea afară - bineînțeles, m-au urmat oricum.

Ușa dădea direct în camera verde / camera de schimbat / locul de depozitare, un spațiu îngust și lung ce îmi sugera un depozit de cărbuni reconvertit. Pereții erau tapăți cu postere de demult ale trupelor și concertelor trecute. Un cabinet demodat de machiaj ca la vechile teatre, cu un rând de becuri rotunde deasupra, era înghesuit între frigiderul de dimensiuni americănești și o masă pliabilă acoperită cu o husă roșu și verde ca de Crăciun. O pădure de sticle de bere înfundau o măsuță de cafea, iar o femeie albă, tânără, pe la vreo douăzeci de ani, moțâia pe una din cele două canapele din piele care umpleau restul încăperii.

— Deci așa trăiește cealaltă jumătate, a zis Daniel.

— Face ca toți anii ăștia de repetiții aproape să merite, a spus Max.

Femeia de pe canapea s-a ridicat și s-a uitat fix la noi. Purta pantaloni de stambă care erau slăbiți la talie și un tricou galben cu textul AM ZIS NU, AȘA CĂ DU-TE DRACULUI imprimat la piept.

— Vă pot ajuta cu ceva? a zis ea.

Era dată cu un jur roșu închis care i se întinsese pe un obraz.

— Caut trupa, am spus.

— Nu asta facem toți? a zis ea și și-a ridicat palma. Mă cheamă Peggy.

— Trupa? am întrebat, ignorându-i mâna întinsă.

Peggy a oftat și și-a dat la o parte buclele de pe umeri, fapt care i-a împins în față pieptul și a atras atenția generală - mai puțin cea a lui Daniel, desigur.

— Nu-s pe scenă? a întrebat ea.

— Trupa de dinaintea lor, am zis.

— Au plecat, a spus Peggy. Ah, curva-ia, a zis c-o să mă trezească după set-ul lor. Asta chiar că-i prea de tot.

— Care e numele trupei? am întrebat.

Peggy s-a rostogolit de pe canapea și a început să-și caute pantofii.

— Sincer, a început ea, nu-mi amintesc. Erau trupa lui Cherry.

— Au avut un muzician la trombon? am întrebat. Unul bun?

Max îi găsisese pantofii pe după cealaltă canapea. Aveau toc cui de zece centimetri, sandale cu degete libere care eram destul de convins că nu mergeau cu pantalonii de stambă.

— Așa-ș zice, a spus ea. Țsta-r fi Mickey. E unu'n- tru-un milion.

— Știi pe unde se duceau după gig?

— Nop, 'pare rău, a zis ea. Eu doar mă las dusă de ritm.

Pe tocuri, era aproape la fel de înaltă ca mine. Pantalonii de stambă se lăbărțau la șolduri, lăsând vederii o piele palidă și o linie scurtă a chiloților de mătase stacojii. M-am răsucit pe călcâie - pierdusem *vestigia* atunci când intrasem în cameră, iar Peggy nu mă ajuta la concentrare. Am prins sclipiri ale altor lucruri, mirosul de lavandă, cel al capotei unei mașini lăsate în soare și un țuiit strident precum cel al liniștii de după un zgomot puternic.

— Cine sunteți? a întrebat Peggy.

— Suntem poliția jazz-ului, a zis James.

— El e poliția jazz-ului, a spus Maz, referindu-se la mine, presupun. Noi suntem mai degrabă clandestinii de pe Old Compton Street.

Asta m-a făcut să râd, fapt care indica nivelul meu sporit de beție.

— A intrat Mickey în belele? a întrebat Peggy.

— Doar dacă și-a scurs balele din sufleur pe umerii cuiva, a zis Max.

Nu mai aveam timp de zeflemele. Mai era o a doua ușă în camera aceea, desemnată ca ieșire de incendiu, așa că m-am îndreptat într-acolo. De partea cealaltă se afla un alt coridor îngust, cu cărămidă expusă, gri, pe jumătate blocat cu maldăre de mobilă, lăzi și pungi negre de plastic, în spectaculoasă contradicție cu reglementările Departamentului de Sănătate Publică. O altă ușă de incendiu, de data asta cu mâner unidirecțional, ducea pe niște trepte la nivelul străzii. Mânerul ușii de la capătul scărilor era ilegal blocat cu un lanț de bicicletă.

Nightingale are o vrajă care poate imediat să pocnească o încuietore, dar, aparent, eu încă mai am cel puțin un an până să ajung la lecția respectivă. A trebuit să improvizez. M-am oprit la o distanță sigură și am proiectat una din bombele mele de lumină incorecte. Ce lipsește în finețe e compensat de ferocitate. A fost nevoie să fac un pas înapoi de la căldură și, privind chiorâș, am zărit cum încuietorea se topește în miezul micului glob de lumină. Când am considerat că încuietorea era suficient de moale, am dat drumul vrăjii, iar globul a pocnit ca un balon de săpun. Apoi am făcut în minte o *forma* de *Impello* elementară. Era cea de a doua *forma* pe care o învățasem vreodată, așa că e ceva la care mă pricep. *Impello* mișcă obiectele, în cazul de față linia centrală a ușii duble. Asta a lovit ușa și a trântit-o de pereți, spărgând încuietorea suficient de tare încât să scoată una din balamale.

Era o chestie impresionantă, chiar și eu trebuia să admit. Cu atât mai mult au fost de aceeași părere clandestinii, care o luaseră și ei pe scări în sus, în spatele meu.

— Ce paștele mă-sii a fost asta!? a strigat James.

— Gumă de mestecat termală, am zis eu, cu speranță-n suflet.

Alarma de incendiu din club s-a pornit - era timpul să o iau din loc. Eu și clandestinii am mers nonșalant la plimbare pe cei cincizeci de metri până la colțul cu Frith Street, dar cu vigoarea unor calificări la Jocurile Olimpice. Se făcuse suficient de târziu pentru ca turiștii să înceapă să se îndrepte către hotelurile lor, iar strada era cuprinsă de zgomotul tipilor și tipeselor.

James s-a pus în fața mea și m-a făcut să mă opresc.

— Asta are de-a face cu moartea lui Cy, așa-i?

Era prea evident ca să îl contrazic.

— Poate, am zis. Nu știu.

— I-a făcut cineva ceva lui Cyrus? a mai întrebat el.

— Nu știu, am spus. Dacă tocmai ce v-ați fi terminat gig-ul, voi unde v-ați fi dus?

— The Potemkin are licență pentru târziu în noapte, a zis Max.

Avea sens. Acolo puteai să iei mâncare și, cel mai important, alcool până la cinci dimineața. M-am îndreptat spre Frith Street, cu clandestinii în coadă. Voiau să știe ce se petrece - și la fel voiam și eu. James s-a dovedit în mod special periculos de insistent.

— Ești îngrijorat că același lucru s-ar putea întâmpla și trombonistului? a întrebat el.

— Poate, am zis. Nu știu.

Am întors pe Old Compton Street și de îndată ce am zărit pâlpâind lumina albastră a ambulanței am știut că e prea târziu. Era parcată afară, cu portierele din spate deschise și, judecând după felul lejer în care paramedicii se mișcau, fie victima era nevătămată, fie foarte moartă. Nu aș fi pariat pe nevătămată.

O mulțime pestriță de gură cască se adunase sub ochiul vigilent al câtorva polițiști comunitari și un ofițer pe care l-am recunoscut de la bârlogul din Charing Cross.

— Purdy, am strigat, iar el s-a uitat peste umăr. Care-i zarva?

Purdy s-a hodorogit spre mine. Când porți vestă antiglonț, centura plină, bastonul extensibil, cască țuguiață, apărătoare de umeri, radioul Airwave, cătușe,

spray cu piper, carnetelul și batoanele Mars de urgență, hodorogit se cheamă felul în care te miști. Phillip Purdy avea o reputație destul de solidă ca „purător de uniformă”: asta înseamnă un polițai care nu e bun de altceva decât să poarte uniforma. Dar tot răul înspre bine – nu-mi doream eficiență. Polițaii eficienți pun prea multe întrebări.

— Ridicare cu ambulanța, a zis Purdy. Omul a picat mort lat direct în mijlocul străzii.

— Să aruncăm o privire? am sucit-o eu ca întrebare.

Politețea se răsplătește.

— Ești pe tură?

— Nu știu până ce nu arunc o privire, am zis.

Purdy a mormăit și m-a lăsat să trec.

Paramedicii tocmai ridicau victima pe patul mobil. Era mai tânăr decât mine, cu pielea închisă la culoare și cu trăsături africane – nigerian sau ghanez, dacă ar fi fost să ghicesc, sau mai probabil avusese un părinte dintr-una din părțile alea. Era îmbrăcat smart: pantaloni chino, haină de costum pe comandă. Paramedicii îi sfâșiaseră cămașa scumpă de bumbac pentru a folosi defibrilatorul. Ochii îi erau larg deschiși, căprui închis și goi.

Nu era nevoie să mă apropii mai mult. Dacă ar fi cântat „Body and Soul” mai tare de-atât, aș fi putut să închid strada și să vând bilete.

I-am întrebat pe cei de la primul ajutor care ar fi cauza decesului, însă ei au ridicat din umeri și au zis că atac de cord.

— E mort? l-am auzit pe Max în spatele meu.

— Nu, doar îi place lui să stea pe spate și să se uite la stele, a spus James.

L-am întrebat pe Purdy dacă a reușit identificarea, iar el a ridicat mai sus o pungă Ziploc cu un portofel înăuntru.

— E cazul tău? a întrebat el.

Am dat din cap că da, am luat punga și am semnat atent documentele, asigurându-mă că sunt respectate regulile de conformare a probelor, pentru a preîntâmpina viitoare reclamații juridice, înainte de a-mi îndesa pachetul în

buzunarul jachetei.

— Mai era cineva cu el?

Purdy a scuturat din cap.

— Nimeni pe care să-l fi văzut.

— Cine a sunat la 112?

— Nu știu, a spus Purdy. De pe mobil, probabil.

Sunt ofițerii ca Purdy cei care dau Poliției Metropolitane reputația neîntinată a serviciului public capabil să nască invidiile unei lumi întregi.

În timp ce se urca patul mobil în ambulanță, l-am auzit pe Max făcându-i-se foarte zgomotos de rău.

Purdy l-a fixat pe Max cu același interes particular pe care orice polițai îl are în dotare după o tură lungă de noapte de sâmbătă și care ar putea cu ușurință face să dureze cel puțin două ore trimisul în celulă al unui arestat pentru ebrietate-și-perturbare-a-liniștii-publice. Hârțogărie de completat în cantină, cu o cană de ceai și un sandviș – blestemul birocratic ce ține ofițerii buni de poliție departe de linia întâi în care se întâmplă acțiunea! L-am dezamăgit pe Purdy spunându-i că o să am eu grijă de lucruri.

Paramedicii au spus că vor să o ia din loc, însă eu le-am zis să mai aștepte un pic. Nu voiam să risc ca trupul să se rătăcească înainte ca dr. Walid să aibă ocazia să arunce un ochi, dar mai și voiam să știu dacă insul cântase la The Mysterioso. Dintre clandestini, Daniel părea cel mai sobru.

— Daniel, am întrebat, ești treaz?

— Da, a zis el. Și din ce în ce mai treaz cu fiecare secundă care trece.

— Eu trebuie să mă duc cu ambulanța. Poți să dai o fugă înapoi la club și să iei o copie a playlist-ului? Sună-mă – i-am zis și i-am dat cartea mea de vizită – după ce reușești.

— Crezi că și lui i s-a întâmplat același lucru? a spus. Lui Cyrus, mă refer.

— Nu știu, am zis. Imediat ce știu ceva, vă sun.

Paramedicii au strigat la mine.

— Vii sau ce?

— Ești OK cu asta?

Daniel a rânjit la mine.

— Jazzman, nu? a zis el.

Mi-am ridicat pumnul și, după o clipă în care nu s-a prins, Daniel l-a bătut de-al meu.

M-am cocoțat în ambulanță, iar paramedicul a închis portierele în urma noastră.

— Mergem la UHC? am întrebat.

— Asta-r fi ideea, a zis.

Nu ne-am mai deranjat să pornim sirena și luminile.

Nu ai cum să depozitezi pur și simplu un cadavru la morgă. Pentru început, trebuie să fie certificat de un doctor bona fide. Nu contează în câte bucăți e corpul; până ce nu zice un doctor acreditat de BMA că e mort, ocupă, birocratic vorbind, un stadiu intermediar asemenea unui electron, o pisică atomică într-o cutie, și autoritatea de a purta ceea ce ar fi echivalentul unei investigații criminalistice pe propria mea răspundere.

Sâmbătă dimineața la Urgențe e întotdeauna o bucurie, cu tot sângele ăla și țipetele și regurgitățile prelungi pe măsură ce pileala își pierde efectul și intră în ecuația durerea. Orice ofițer de poliție care se simte suficient de abil în public încât să își arate fața poate să se trezească într-o duzină de altercații incitante, de multe ori implicând pe Ken și pe prietenul lui cel mai bun Ron și *nu e ca și cum făceam ceva, domnule polițist, jur, era, gen, cu totul neprovocat*. Așa că am rămas în rezerva de analize, alături de drăguțul meu cadavru, mulțumesc foarte mult. Am împrumutat o pereche de mănuși chirurgicale dintr-un sertar și i-am cotrobăit prin portofel.

Numele întreg al lui Mickey Ososul era, conform carnetului de conducere, Michael Adjayi. Așadar, familie nigeriană, și, conform datei de naștere, Michael tocmai ce împlinise nouăsprezece ani.

Maică-ta o să fie tare cătrănită pe tine, am zis eu în gând, trist.

Avea un mănunchi de carduri: VISA, Mastercard, cărți de credit și un card de la Uniunea Muzicienilor. Mai era două cărți de vizită, inclusiv una de la agentul lui - mi-am

trecut detaliile în carnețel. După care am pus cu grijă totul la loc, în punga de probe.

Abia pe la un sfert de ceas după ora trei a apărut un doctor junior și a pronunțat în sfârșit decesul definitiv al lui Michael Adjayi. A mai durat alte două ore după ce am declarat cadavrul loc al crimei pentru a obține copii după toate documentele relevante, cele ale paramedicilor și notele doctorului, și pentru a putea duce corpul jos și în siguranță, la morgă, unde să aștept ca dr. Walid să-și urmeze procedurile lui blajine. Asta mă lăsase doar cu cea mai încântătoare parte, cea în care contactez rudele victimei și dau vestea. În ziua de azi, cea mai ușoară cale de a face așa ceva e să apuci mobilul cuiva și să vezi ce apare în istoricul apelurilor. Predictibil, Mickey avusese un iPhone. L-am găsit în buzunarul din interior al sacoului, dar ecranul era stins și nu mai era nevoie să încerc să îl deschid ca să îmi dau seama că chip-ul era prăjit. L-am pus într-o a doua pungă de probe, însă nu m-am mai deranjat să îl etichetez - urma să meargă cu mine înapoi la Bizarerie. Odată ce am fost convins că nimeni nu va interfera cu cadavrul, l-am sunat pe dr. Walid. Nu vedeam niciun motiv pentru care l-aș fi trezit, așa că am sunat pe numărul de la birou și am lăsat un mesaj pentru el, pentru a doua zi dimineată.

Dacă Mickey era într-adevăr o a doua victimă, asta însemna că magicul criminal de jazzmen-i - și trebuia să găsesc un nume mai bun pentru el - a lovit la o distanță mai mică de patru zile.

M-am întrebat dacă mai există o apropiere asemănătoare în lista de decese a dr-ului Walid. Era nevoie să verific atunci când m-aș întoarce în grota științei de la Bizarerie. Tocmai dezbăteam dacă să mă întorc acasă și să mă pun să dorm sau să ațipesc în camera personalului morgii când mi-a sunat telefonul. Nu am recunoscut numărul.

— Alo, am zis.

— Aici Stephanopoulos, a spus Detectiv Sergeant Stephanopoulos. Serviciile tale specifice sunt cerute.

— Unde?

— Dean Street, a zis.

Din nou, Soho. Desigur, de ce nu?

— Pot să întreb despre ce caz e vorba?

— Cel mai groaznic tip de crimă, a zis ea. Adu cu tine o pereche de rezervă de încălțări.

Dincolo de un anumit punct, cafeaua are și ea limitele ei, și dacă nu ar fi fost odorizantul cu miros neplăcut pe care îl folosea șoferul meu morocănos leton, e posibil ca altfel să fi adormit pe bancheta din spate a taxiului.

Dean Street era închisă, de la colțul cu Old Compton Street până unde se întâlnește cu Meard Street. Am numărat cel puțin două dube Sprinter nemarcate și un stol de Open Astra argintii, semn clar că o Echipa de Investigații Majore e la locul faptei.

Un DC pe care l-am recunoscut de la Echipa Criminalistică Belgravia mă aștepta după bandă. Puțin mai sus pe Dean Street, un cort medico-legal fusese ridicat deasupra intrării în Groucho Club - arăta la fel de ispitor ca un exercițiu de război biologic.

Stephanopoulos mă aștepta înăuntru. Era o femeie scundă, înspăimântătoare, ale cărei capacități legendare de răzbunare îi câștigaseră titlul de ofițer lesbian cel mai puțin probabil să înghită o remarcă frivolă referitoare la orientarea ei sexuală. Era îndesată și avea un chip pătrat care nu era deloc ajutat de bluza Sheena Easton care putea fi numită, ironic, șic lesbi, însă numai dacă râvneai să suferi.

Deja purta costumul de unică folosință albastru și o mască de față îi atârna la gât. Cineva eliberase o pereche de scaune pliabile de undeva și așezase acolo un alt costum medico-legal, pentru mine. Noi le spunem costume Noddy, și transpiri ca niciunde atunci când le porți. Am observat că erau urme de sânge în jurul gleznelor lui Stephanopoulos, pe cheștiile de plastic ca niște pungi cu care îți înfășori pantofii.

— Ce mai face șeful tău? a întrebat DC Stephanopoulos în timp ce eu m-am așezat și am început să trag costumul

în sus.

— Bine, am zis. Al dumneavoastră?

— Bine, a zis ea. Se întoarce la post luna viitoare.

Stephanopoulos știa adevărul despre Bizarerie. Un număr surprinzător de mare de ofițeri superiori știau; doar că nu era genul de chestie despre care să discuți în conversațiile politicoase.

— Sunteți SIO al cazului, doamnă? am întrebat.

Ofițerul Senior de Investigație al unei infracțiuni majore era de obicei măcar un detectiv inspector, nu un sergent.

— Bineînțeles că nu, a spus Stephanopoulos. Avem un DCI împrumutat de la Havering CID, dar el a adoptat o modalitate laxă de management în care ofițeri experimentați își asumă rolul în contexte în care au cea mai mare experiență.

Cu alte cuvinte, s-a închis la el în birou și a lăsat-o pe Stephanopoulos să se descurce cu munca de jos.

— E întotdeauna o plăcere să vezi ofițeri seniori adoptând o poziție inovatoare în relația lor pe verticală, am zis, și am fost răsplătit cu ceva ce aproape că a semănat cu un zâmbet.

— Ești gata?

Mi-am tras gluga peste cap și am strâns șiretul. Stephanopoulos mi-a înmănat o mască de față, iar eu am urmat-o în interiorul clubului. Holul era amenajat pe jos cu plăci albe care, în ciuda atenției evidente acordate, aveau dâre de sânge care duceau printr-o pereche de porți cu șipci de lemn.

— Corpul e jos, la toaleta domnilor, a zis Stephanopoulos.

Scările către scena crimei erau atât de înguste, încât a trebuit să așteptăm o gloată de medico-legiști să urce înainte de a putea coborî noi. Nu există așa ceva precum echipe medico-legale complete. E foarte scump, așa că ceri bucăți din ele de la Ministerul de Interne, ca pe o comandă chinezească la pachet. Judecând după numărul de costume Noddy trecând pe lângă noi, Stephanopoulos optase pentru meniul de super-lux pentru șase, cu extra orez cu

ou. Eu eram, presupuneam, prăjitura cu răvaș.

Asemenea majorității toaletelor din West End-ul Londrei, cele de la Groucho erau înghesuite și cu tavanul jos, de la reorganizarea subsolului unei case de locuit. Conducerea le aliniasă cu panouri alternative de oțel sablat și Perpex roșu-cireașă – era ca un nivel de joc din *System Shok 2* cu fiori la puterea a doua.

— L-a găsit îngrijitorul de serviciu, a zis Stephanopoulos, ceea ce explica urmele de pași cu sânge.

Pe dreapta erau chiuvete pătrate din porțelan, în fața unui șir de pisoare standard, iar deoparte în dreapta, ridicat pe câteva trepte, era singura cabină de toaletă. Ușa era blocată deschis cu două rânduri de bandă adezivă. Nu aveam nevoie să știu ce era înăuntru.

E ciudat cum procesează mintea scena unei crime. În primele câteva secunde, ochii ți se feresc de la oroare și se fixează pe ceva mundan. El era un tip de vârstă mijlocie și era așezat pe vasul de WC. Umerii erau lăsați și bărbia i se odihnea la piept, făcând dificil să îi vezi fața, dar avea păr șaten și un început de chelie în creștetul capului. Purta o haină de tweed scumpă, însă uzată, care fusese trasă pe jumătate de pe umeri, lăsând la iveală o cămașă chiar bună, bleu cu dungi albe. Pantalonii îi erau în jurul genunchilor, coapsele palide și păroase. Mâinile îi atârnavă inerte între picioare; am presupus să își strângă gonada chiar până în clipa în care să își piardă cunoștința. Palmele erau lipicioase de la sânge, gulerele hainei și ale cămășii îmbibate. M-am forțat să mă uit la rană.

— Isuse Hristoase! am zis.

Sângele cursese în vasul de toaletă și nu aș fi vrut pentru nimic în lume să fiu sărmanul responsabil de la medico-legal care ar fi trebuit să pescuiască pe-acolo mai târziu. Ceva retezase penisul bărbatului, direct de la rădăcină, imediat deasupra feselor, și, dacă nu mă înșelam, îl lăsase strângând locul până ce sângerase de moarte.

Era oribil, însă mă îndoiam că Stephanopoulos mă târâse aici jos pentru un curs inopinat în teoria scenei-crimelor. Trebuia să fie ceva mai mult de-atât, așa că am reușit să

mă uit din nou la rană, iar de data asta am văzut legătura. Nu sunt expert, dar judecând după marginile neregulate ale răni, cred că nu fusese făcută cu un cuțit.

M-am ridicat, iar Stephanopoulos m-a privit aprobator. Probabil pentru că nu m-am apucat imediat să mă țin de zona inghinală și să o iau la fugă scâncind.

— Ți se pare familiar? a întrebat.

4.

A ZECEA PARTE DIN CENUȘA MEA

Clubul Groucho - numele intenționând să reflecte faimosul citat⁴- a fost înființat cam în aceeași perioadă în care m-am născut eu, cu scopul de a servi genul de artiști și profesioniști media care-și permiteau să plătească pentru postmodernismul lor ironic. În general, rămânea sub radarul poliției, pentru că oricât de anti-sistem îi erau patronii, în general nu se reflecta vineri seara pe străzile din jur. Sau cel puțin nu dacă nu exista o șansă de a ajunge pe prima pagină a ziarelor din ziua următoare. Destule vedete demne de dezintoxicare se duceau acolo ca să sprijine un ecosistem nișat de paparazzi lipiți de trotuarul de vis-a-vis de intrare. Asta explica și de ce Stephanopoulos sigilase strada. Îmi imaginez că fotografi erau acum la fel de agitați și ofensați ca un băiețel de cinci ani.

— Vă gândiți la St John Giles? am întrebat.

— MO-ul⁵ este destul de unic, a zis Stephanopoulos.

St John Giles era un presumptiv violator de sâmbătă seara a cărei carieră a fost, la propriu, retezată într-un club de către o femeie, sau cel puțin ceva care arăta a femeie, care i-a mușcat penisul cu... vaginul ei. *Vagina dentata* se cheamă, și niciun caz verificabil medical nu a fost înregistrat vreodată. Știu deoarece dr. Walid și cu mine ne-am întins taman până în secolul șaptesprezece ca să găsim ceva asemănător.

— Ai făcut vreun progres în cazul ăla? a întrebat Stephanopoulos.

— Nu, am zis. Avem semnalmente, descrierea din

⁴ Replica actorului de comedie Groucho Marx: „Refuz să mă alătur oricărui club care m-ar accepta pe mine ca membru”. Titlul capitolului este de asemenea o referință la un alt citat din Groucho Marx: „Doresc să fiu incinerat. A zecea parte din cenușa mea va fi dată agentului meu, așa cum e scris în contractul nostru.” (n. t.).

⁵ *Modus Operandi* (lat.) (n. t.).

partea prietenul lui și câteva imagini CCTV neclare, și asta-i tot.

— Măcar putem să începem o victimologie comparativă. Vreau ca tu să suni la Belgravia, să iei numărul cazului și să îți treci nominalele în anchetă, a spus ea.

Un „nominal” e o persoană care a intrat în atenția unei investigații și a fost înregistrată în sistemul de infracțiuni majore HOLMES. Declarații ale martorilor, probe medico-legale, notițele unui detectiv la un interviu, chiar și capturile CCTV sunt toate mălai pentru moara compostoare a anchetei. Sistemul inițial a fost dezvoltat ca rezultat direct al Anchetei Byford, în cazul Spintecătorului din Yorkshire. Spintecătorul, Peter Sutcliffe, fusese intervievat de mai multe ori înainte să fie prins, accidental, la un control rutier de rutină. Poliția poate să trăiască pe mai departe cu corupția, abuzurile sau tirania, dar să arate idioată este intolerabil. În lipsa unui țap ispășitor convenabil, poliția a fost forțată să profesionalizeze o cultură care, până în acea clipă, se mândrea cu a fi compusă din amatori netaentați. HOLMES era parte din acest proces.

Pentru ca datele să fie utile, trebuiau să fie introduse în formatul corect și verificate pentru a se asigura că orice detalii relevante fuseseră subliniate și indexate. Nu mai are rost să fie spus că eu nu făcusem niciunul din acești pași în cazul St John Giles, nu încă. Am fost tentat să explic faptul că lucrez într-un departament compus din două persoane, dintre care unul abia ce prinsese ideea televiziunii prin cablu, dar bineînțeles că Stephanopoulos deja știa asta.

— Da, șefa, am zis. Care e numele victimei?

— Jason Dunlop. Membru al clubului, jurnalist independent. Se cazase într-unul din dormitoarele de la etaj. Ultima dată a fost văzut urcând treptele de lemn de la Bedfordshire, puțin după ora unsprezece, și găsit aici puțin după ora trei de către echipa de curățenie de noapte.

— Care a fost ora decesului? am întrebat.

— Undeva între unu și un sfert și două și jumătate, mai

mult sau mai puțin, cu marja obișnuită de eroare.

Până ce patologul nu-l va fi deschis, marja de eroare putea fi o oră în orice direcție.

— E ceva *special* la el? a întrebat ea.

N-a fost nevoie să o întreb la ce se referea prin *special*. Am oftat. Nu eram chiar nerăbdător să mă apropii atât de mult din nou, însă m-am ghemuit și am folosit ocazia ca să arunc o privire clară asupra chipului omului. Fața îi era vlăguită, dar gura era închisă datorită felului în care îi stătea bărbia la piept. Nu am recunoscut nicio expresie facială și m-am întrebat cât timp oare stătuse acolo ținându-se de gonadă până să moară. La început, am crezut că nu era niciun semn de *vestigia*, după care, foarte vag, în calibrul de sutime de miime de chefnit, am prins impresia unui vin de porto, melasă, gustul de dulciuri și mirosul unor lumânări.

— Deci? a întrebat ea.

— Nu chiar, am zis. Dacă a fost atacat de magie, nu a fost în mod direct.

— Mi-aș dori să nu îi mai spui în felul acesta, a zis Stephanopoulos. N-am putea să ne referim ca la „alte mijloace”?

— Dacă preferați, șefa, am zis. E posibil ca atacul ăsta să nu aibă nimic de-a face cu „alte mijloace”.

— Nu? O femeie cu dinți în fofoloanca ei? Aș zice că se încadrează destul de bine la „altele”, nu crezi?

Eu și cu Nightingale discutasem despre subiect după primul atac.

— E posibil să poarte o proteză, știți, ca un set de dantură, doar că inserat în... vertical. Dacă a făcut o femeie asta, nu credeți că ar fi putut să...

Mi-am dat seama că gesticulam ca un bici, așa că m-am oprit.

— Păi, eu n-aș putea s-o fac, a spus Stephanopoulos. Însă mulțumesc, sergent, pentru această speculație fascinantă. În mod sigur o să mă țină trează toată noaptea.

— Nu la fel de mult ca pe bărbați, doamnă, am spus și mi-am dorit imediat să nu o fi făcut.

Stephanopoulos mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ești un adevărat neobrăzat de soi, așa-i? a zis ea.

— Scuze, șefa, am spus.

— Știi ce-mi place, Grant? O înjunghiere ca la carte de vineri seara, vreun biet prostănac uitându-se strâmb la vreun nenorocit care-l taie, a zis. E o motivație pe care pot să o înțeleg.

Ne-am oprit amândoi pentru o clipă și am contemplat ceața deja depusă a zilei de ieri.

— Nu ești oficial parte din această investigație, a spus Stephanopoulos. Consideră că ești doar un consultant. Eu sunt Ofițerul Senior de Investigație, și dacă o să consider că am nevoie de tine, o să te strig. S-a înțeles?

— Da, șefa, am zis. Sunt câteva piste pe care aș putea să le urmăresc, „alte mijloace” de a proceda cu investigația.

— Rezonabil, a zis Stephanopoulos. Dar orice acțiune pe care ești pe cale să o întreprinzi trebuie să fie mai întâi aprobată de mine. Orice pistă normală o treci mai întâi prin HOLMES, și în schimb eu o să mă asigur că orice chestie dubioasă te va implica și pe tine. E clar?

— Da, doamna directoare, am spus.

— Bun băiat, a zis ea.

Mi-am dat seama imediat că îi plăcuse partea cu „doamna directoare”.

— Acum, valea și să sperăm că nu mai trebuie să te văd de acum încolo.

Am urcat înapoi la cortul echipei medico-legale și mi-am dat jos costumul Noddy, însă cu grijă, să fiu sigur că nu mânjesc hainele cu sânge.

Stephanopoulos își dorea ca implicarea mea să fie sub radar. Ținând cont că răscoala de la Covent Garden băgase în spital patruzeci de persoane, condusese la arestarea a alți două sute, inclusiv cea mai mare parte a distribuției din piesa *Billy Budd*, rezultase în spitalizarea unui asistent adjunct al Comisarului, după care în suspendare disciplinară, iar propriul director al lui Stephanopoulos în concediu medical după ce îi înfipsesem o seringă plină cu tranchilizant de elefanți (în apărarea mea, încerca în acea

clipă să mă spânzure) - și asta fusese înainte ca Royal Opera House să fie devastată și piața arsă din temelii -, sub radar era numai bine pentru mine.

Am ajuns înapoi la Bizarerie și l-am găsit pe Nightingale în camera de mic-dejun, servindu-se din kedgere-ul de pe un platou pe care Molly insista să îl așeze pe bufet în fiecare dimineață, fără excepție. Am ridicat capacul de la un alt platou și am dezvăluit niște cârnați Cumberland și ouă ochiuri. Uneori când ai stat treaz toată noaptea, ești în stare să substitui somnul cu un mic-dejun bun și prăjit. A avut suficient efect ca eu să pot să îl pun la curent pe Nightingale cu corpul din Groucho Club, deși m-am ținut departe de cânatul Cumberland, din cine știe ce motiv. Toby stătea în fund lângă masă și mi-a dat privirea fixă de alertă a unui câine care e gata să înghită orice cărnuri comestibile pe care viața i le-ar arunca în cale.

Atunci când tristul St John Giles fără penis ni se supusese atenției noastre, adusesem la bord un dentist medico-legal care să confirme că dinții făcuseră paguba, și nu un cuțit sau o capcană în miniatură pentru prins urși, sau ceva asemănător. Dentistul înaintase ca rezultat reconstrucția cea mai probabilă a configurației dinților. Arăta remarcabil de similar unei guri umane, doar că mai îndesată și cu orientare verticală. În opinia lui, caninii și incisivii erau în mare asemănători cu cei ai gurii umane, însă premolarii și molarii erau neobișnuit de subțiri și de ascuțiți. „Evocă mai degrabă un carnivor, decât un omnivor”, spusese atunci dentistul. Era un om de treabă și profesionist, însă am avut impresia distinctă că era de părere că facem mișto de el.

Asta a condus la o dezbatere bizară referitoare la procesul digestiei umane, care nu a fost clarificată până ce nu am ieșit și am cumpărat niște manuale școlare de biologie și am discutat cu Nightingale despre stomac, intestinele mari, intestinele mici și la ce serveau fiecare. Când l-am întrebat dacă pe vremea lui s-a acoperit subiectul la cursurile din vechea lui școală primară, el a zis

că era posibil să fi fost, însă nu dăduse prea mare atenție. Când l-am întrebat ce îi atrăgea atenția, el a zis că rugby-ul și vrăjile.

— Vrajile? am întrebat. Vreți să spuneți că ați urmat cursurile la Hogwarts?

Fapt care a dus la a-i explica ce se petrece în cărțile din seria *Harry Potter*, moment în care el a spus că da, a fost la o școală pentru fiii unor anumite familii cu puternice tradiții magice, dar că nu prea semăna cu școala din cărți. Deși lui i-ar fi plăcut ideea de Quidditch, de cele mai multe ori jucau rugby, iar folosirea magiei pe terenul de sport era strict interzisă.

— Jucam totuși propria noastră versiune de squash, a zis el. Folosind mișcările diverselor *forma*; poate să devină antrenat de-a dreptul.

Școala însăși fusese rechiziționată de armată în timpul celui de Al Doilea Război Mondial, iar până ce să fie returnată circuitului civil pe la început de 1950, nu mai erau suficienți copii ca să se justifice.

— Sau suficient de mulți profesori, a spus Nightingale, după care a rămas tăcut o lungă perioadă.

M-am obișnuit să nu mai aduc în discuție subiectul acesta.

Am petrecut destul de mult timp trecând prin referințele din bibliotecă privind *Vagina dentata*, fapt care m-a dus la *Exotica* lui Wolfe. Ce era Polidori pentru morțile macabre, asta era Samuel Erasmus Wolfe pentru fauna exotică și ceea ce dr. Walid numește „criptozoologie legistă”. A fost contemporan cu Huxley și Wilberforce și era la zi cu, atunci, cele mai noi teorii ale evoluției. În introducerea sa la *Rolul magiei în inducerea eredităților pseudo-lamarkiene*, argumentează că expunerea la magie este capabilă să inducă modificări ale unui organism care pot fi după aceea moștenite de către progenituri. Printre geneticienii moderni, acest lucru este cunoscut drept „ereditate slabă” și, dacă este îmbrățișată științific, poate determina arătatul cu degetul și luatul în derâdere. Suna plauzibil, dar, din nefericire, înainte de a putea finaliza

partea din carte în care se demonstra teoria, Wolfe a fost ucis de un rechin în timp ce cutreiera apele de pe lângă Sidmouth.

M-am gândit că, la nivel de teorie, ar putea explica „evoluția” multor creaturi detaliate în *Exotica*. Wolfe evitase să menționeze în teoria lui pe *genii locorum*, zeii locali, care în mod clar existau. Însă vedeam cum dacă o persoană putea să cadă sub influența unei magii vaste și subtile care părea să pătrundă în anumite arii, atunci poate că aceste persoane puteau să fie și modelate de acea magie.

Moștenite de către progenituri, m-am gândit. Poate că era un lucru bun că Beverley Brook se afla în siguranță, departe de mâna lungă a tentației.

— Presupunând că dentistul medico-legal confirmă faptul că e aceeași „creatură”, am zis, putem presupune că nu e naturală? Adică trebuie să fie magică în vreun fel... nu? Lucru care înseamnă că ea trebuie să lase urme de *vestigia* pe unde trece.

Nightingale a mai turnat ceai.

— Nu ai reperat nimic până acum.

— E adevărat, am spus. Dar dacă ea are un bârlog, un cuib unde își petrece cea mai mare parte a timpului, atunci *vestigia* ar avea șansa de a se coagula. Asta le-ar face mai ușor de reperat, iar din moment ce ambele atacuri au avut loc în Soho, probabilitatea e mare ca acolo să îi fie adăpostul.

— E un pic cam tras de păr, a zis el.

— E un început, am spus și i-am aruncat un cârnat lui Toby, care a executat un salt perfect pentru a-l prinde. Ce avem nevoie e de ceva care are un istoric dovedit la vânarea ființelor supranaturale.

Ne-am uitat amândoi la Toby, care înghițise întreg cârnatul dintr-o singură mișcare.

— Nu Toby, am zis. Cineva care îmi e dator cu o favoare.

Când am pecetluit pacea între cele două jumătăți ale Râului Tamisa, parte din înțelegere a implicat un schimb

de ostatici. Totul foarte medieval, dar cel mai bun lucru pe care l-am putut găsi pe moment. De la curtea Mamei Tamisa, din contingentul londonez, am ales pe Beverley Brook, ea, cea cu ochi căprui închis și chip neobrăzat, iar în schimb l-am primit pe Ash, cu grații de star de film și o carismă blondă soioasă a circurilor ambulante. După o perioadă destul de dezastruoasă de stat la casa Mamei Tamisa din Wapping, ficele mai vârstnice l-au ascuns la Generator, un hostel pentru studenți care se ridicase pe granița unde râul gătit din King's Cross devine afluent al Bloomsbury. Și l-au mai pus și la distanță foarte scurtă de Bizarerie, în caz de urgențe.

Hostelul se afla lângă curțile de pe Tavistock Place. Pe-afară era în strict stil englezesc georgian, însă pe dinăuntru era vopsit în acele culori primare ușor de curățat care azonează canalele TV pentru copii. Personalul era echipat în tricouri albastre și verzi, cu șepci de baseball și obligatoriul zâmbet, care a pălit un pic atunci când m-au văzut pe mine.

— Am venit doar ca să-l iau, le-am zis, iar zâmbetele li s-au întors la intensitatea regulamentară.

Nu mi-a trecut neobservat faptul că deși lucrasem toată noaptea, trăsesem doar un pic de somn, făcusem un duș și rezolvasem niște hârțogărie, totuși reușisem să ajung în camera lui Ash tocmai când el se trezea. A deschis ușa înfășurat într-un prosop de baie măsliniu și cam ferfelită.

— Petey, a zis el. Intră.

Camerele individuale de la Generator sunt mobilate cu paturi de campanie, pentru a menține cruciala ambianță a unui hostel pentru tineri. Tehnic, chiar și atunci când închiriezi o cameră individuală, ești obligat să o împarți cu alți oaspeți. La scurt timp după ce sosise, Ash, folosind o lampă cu flacără de oxiacetilenă, reușise să reconfigureze patul suprapus într-unul dublu. Dacă ar fi venit cineva ca să împartă camera cu el, ar fi trebuit să fie sub aceeași plapumă. Când s-a plâns managementul, Mama Tamisa a trimis-o pe fiică-sa Tyburn să rezolve lucrurile. Iar când Lady Ty se apucă să rezolve ceva, lucrurile rămân

rezolvate. Ca să fiu corect cu Ash, rar se întâmplă să petreacă vreo noapte singur. Ty îl detestă, dar din moment ce eu eram în capul listei ei negre înainte să intre Ash în peisaj, am privit asta ca pe un bonus.

Tânăra din noaptea precedentă m-a privit cu precauție de pe după plăpumioară. Nu aveam nicăieri unde să mă așez în afară de capul patului, așa că m-am pus acolo și i-am zâmbit reconfortant. Ea s-a uitat neliniștită după Ash în timp ce acesta se îndrepta pe coridor către dușurile comune.

— Bună ziua, am spus, iar ea mi-a răspuns la salut cu un semn scurt din bărbie.

Era drăguță într-un fel calculat: pomeți delicați, piele măslinie și păr ondulat negru care îi cădea în bucle peste umeri. Doar după ce s-a relaxat suficient de mult ca să se ridice, iar pilota să cadă dezvăluind un piept neted, fără păr și complet plat, mi-a picat fisa că el nu era o ea.

— Ești tip? am întrebat, ca să îi arăt că exersarea sensibilității la Hendon nu fusese o pierdere de vreme.

— Doar biologic, a zis el. Da' tu?

Am fost salvat de Ash de la a trebui să răspund, care se reîntorsese în cameră și, complet gol, a început să vâneze după o pereche de jeans și un tricou Bra Anancy care probabil că era de la Effra. Oprindu-se doar ca să îl sărute franțuzesc pe tânărul din pat, și-a tras o pereche de bocanci DM și am ieșit afară.

Am așteptat până ce am ajuns dincolo de intrarea în hostel și ne-am îndreptat spre Ford-ul Asbo ca să îl chestionez în privința tipului de mai devreme.

Ash a ridicat din umeri.

— N-am știut că e tip până ce nu ne-am întors în cameră, a spus el. Și cum ne simțeam atât de bine, mi-am zis că de ce nu?

Pentru cineva care nu fusese niciodată în viața lui într-o arie construită mai mare de Cirencester, Ash se dovedea surprinzător de metrosexual.

— Unde mergem? a întrebat el când ne-am urcat în mașină.

- În partea ta preferată de oraș, am zis. Soho.
- Ai de gând să-mi cumperi un mic-dejun? a întrebat.
- Prânzul, am zis. Prânz întârziat.

Am ajuns să mâncăm fish & chips al fresco pe Berwick Street, care are clădirile de birouri ale televiziunilor la un capăt, o piață deschisă în mijloc și un mănunchi mai ascuns de sex-shop-uri la celălalt. Mai are și câteva magazine faimoase în toată lumea care vând numai vinyl-uri, genul de locuri unde s-ar duce taică-meu ca să își vândă colecția - de parcă s-ar întâmpla vreodată, partea asta din el lipsind complet.

I-am zis ce voiam să facă.

- Vrei să o lălăi prin Soho? a întrebat.
- Da, am zis.
- Să mă duc prin pub-uri și cluburi și să cunosc oameni noi.

— Îhî, am zis. Și să ții ochii deschiși la o posibilă ucigașă feminină psihotică și probabil supranaturală.

— Deci să mă duc prin cluburi și să caut femei periculoase, a spus. Ea cum arată?

— Arată ca Molly, doar că e posibil să își fi schimbat un pic părul, am zis. Sper că iese în evidență, știi tu, ție în mod special, într-un fel spiritual.

L-am văzut pe Ash cum traduce asta în capul lui.

- Aaa... a zis. M-am prins. Și ce să fac dacă o reperez?
- Mă suni și nu te apropii prea mult, am zis. Asta e strict treabă de supraveghere, s-a-nțelese?
- Clar ca lumina zilei, a spus Ash. Și mie ce-mi iese?
- Ți-am cumpărat cartofi, nu?
- Zgârciogule, a zis. Bani de bere?
- O să o decontez, am spus.
- N-ai putea să-mi dai în avans?

Am găsit un bancomat și am scos o tonă și jumătate de bani de buzunar, pe care i-am înmânat.

— Vreau chitanțe, am zis. Altfel mă duc la Tyburn și îi zic ce s-a petrecut cu adevărat în noaptea aia din Mayfair.

- Era doar o pisică, a zis Ash.
- Sunt unele lucruri care n-ar trebui să se întâmple

nimănui, am zis. Nici măcar unei pisici.

— Arăta bine rasă, a spus Ash.

— Nu cred că Tyburn a fost de aceeași părere, am zis.

— Cred că ar trebui să îmi încep turul de recunoaștere la Endurance, a spus Ash. Te bagi?

— Nu pot, unii dintre noi mai trebuie să se ducă și la slujbă ca să aibă din ce trăi.

— Cum vrei, a zis Ash. Eu îți fac treaba ta.

— Doar ai grijă, am spus.

— Ca și cum aș fi la braconaj, a zis. Într-o noapte superbă cu lună plină.

L-am privit cum șterpelește un măr de la un stand de pe marginea trotuarului și cum o ia lelea.

Chestia la Soho e că din cauză că traficul e groaznic și nu are stație de metrou sau linii de autobuz prin ea, ajungi să mergi pe jos peste tot. Și pentru că mergi pe jos, dai de oameni pe care în mod normal i-ai rata. Depozitasem Asbo-ul pe Beak Street, așadar am întors-o pe Broadwick, însă înainte să pot atinge vectorul de viteză care să-mi permită să scap gravitației din Soho am fost interceptat pe Lexington.

În ciuda traficului, am auzit tocurele înainte să aud vocea.

— Ofițer Grant! M-ai mințit.

M-am răsucit ca să descopăr pe Simone Fitzwilliam făcând acrobații pe tocurele către mine. Un cardigan roșu îi cădea de pe umeri ca o eșarfă, pe deasupra unei bluze de culoarea piersicii, cu nasturii gata să plesnească și ghetete negre menite să evidențieze vigoarea picioarelor. Pe măsură ce se apropia tot mai mult, am simțit mirosul de caprifoi, trandafir și lavandă, parfumurile unei grădini de țară englezești.

— Domnișoară Fitzwilliam, am zis, încercând să păstrez tonul formal.

— M-ai mințit, a spus ea, iar gura largă și roșie i s-a întins într-un zâmbet. Tatăl tău e Richard „Lord” Grant. Nu pot să cred că nu am recunoscut-o pe chipul tău. Nu-i de mirare că știai ce vorbești. Încă mai cântă?

— Cum te mai simți? am întrebat eu, simțindu-mă ca un prezentator TV de matinal.

Zâmbetul a pierit.

— Unele zile sunt mai bune decât altele, a spus. Știi ce m-ar binedispune...? Ceva abracadabrant.

Abracadabrant nu era un cuvânt pe care să-l fi auzit vreodată pronunțat de o persoană reală.

— Unde ai vrea să mergem? am întrebat.

Englezii întotdeauna au adus cu ei de pe restul continentului un puternic curent misionar, iar din când în când indivizi vânjoși au înfruntat cu tărie năpastele norilor, ale plumbului și ale sarcasmului pentru a pune pe masa acestei sărmăne insule ne-nsorite cele mai minunate lucruri ale vieții. Un astfel de pionier, conform lui Simone, fusese Madame Valerie, care fondase patiseria de pe Frith Street și, după ce germanii o bombardaseră, de pe Old Compton Street. Patrulasem pe lângă ea de nenumărate ori, dar din moment ce nu servea alcool fusesem chemat foarte rar în incintă.

Simone m-a apucat de braț și practic m-a târât înăuntru, unde vitrinele străluceau în lumina puternică a după-amiezii. Șiruri de foietaje de cofetărie erau aliniate pe milieuri în culori cremoase, roz și galben, roșu și ciocolatiu, la fel de bălțat ca angaralele celor din Model Army.

Simone avea o masă favorită aproape de scări, imediat dincolo de rafturile cu prăjituri. De acolo, a subliniat ea, poți vedea oamenii cum vin și pleacă și să ții și un ochi pe prăjituri - în cazul în care vor s-o ia la sănătoasa. Părea că știe ce face, așa că am lăsat-o pe ea să comande. A ei a fost un ecler cu cremă înșelător de compactă, cu foietaj și glazură; a mea o felie de tort de ciocolată cu decorații de ciocolată și cu frișcă stropită cu ciocolată. Mă-ntrebam dacă oare nu cumva urma să fiu sedus sau aruncat într-o comă diabetică.

— Musai să-mi spui ce-ai mai descoperit, a zis ea. Am auzit că noaptea trecută ai fost pe la The Mysterioso, cu Jimmy și cu Max. Nu-i așa că-i un loc înfricoșător și vicios?

Sunt convinsă că te-ai abținut cu greu să nu arestezi ticăloși în stânga și-n dreapta.

I-am confirmat că, într-adevăr, vizitasem clubul și că era un bârlog al fărădelegilor, însă nu i-am povestit despre Mickey Ososul care, tocmai în timp ce vorbeam noi, aștepta pe dr. Walid la morga de la UCH. În loc de asta, i-am dat să roadă câte ceva despre anchetele în curs de desfășurare și am urmărit-o cum își mănâncă prăjitura. A devorat-o ca un copil nerăbdător, dar ascultător, cu mușcături iuți, grațioase, și totuși reușind să se mânjească cu cremă peste tot în jurul buzelor. Am privit cum limba ei s-a plimbat primprejur, că să se lingă.

— Știi cu cine ar trebui să vorbești? a zis ea, după ce dispăruse toată crema. Ar trebui să vorbești cu Uniunea Muzicienilor. În definitiv, nu e treaba lor să aibă grijă de membrii? Dacă e cineva care să știe ce se petrece, ar trebui să fie ei. Ai de gând să mănânci aia?

I-am oferit restul tortului, iar ea s-a uitat în toate părțile, ca o școlăriță vinovată, înainte de a trage farfurioara către ea.

— N-am fost niciodată prea bună la a-mi înfrâna apetitul, a zis ea. Presupun că așa compensez pentru când eram mai tânără - ne lipseau groaznic de multe lucruri pe vremea aia.

— Pe care vreme?

— Pe când eram tânără și prostuță, a zis.

Îi rămăsese o urmă de ciocolată pe obraz și, fără să mă gândesc, am șters-o cu degetul mare.

— Mulțumesc, a spus. Niciodată nu poți avea prea mult tort.

Cu siguranță nu poți avea prea mult timp. Am plătit nota, iar ea m-a condus înapoi unde era parcat Asbo-ul. Am întrebat-o cu ce se ocupa ca muncă.

— Sunt jurnalistă, a zis.

— La cine? am întrebat.

— Aaa, sunt freelancer, a zis. Toată lumea e, în ziua de azi, se pare.

— Despre ce scrii?

— Jazz, desigur, a spus. Scena londoneză, muzică, bârfe, cea mai mare parte din lucrările mele ajung peste hotare. Cel mai mult la japonezi, sunt foarte îndrăgostiți de jazz, japonezii.

Mi-a explicat că suspecta că un anume subeditor din Tokio îi tradusese textele în japoneză – numele ei fiind una din cheștiile pierdute în traducere.

Am ajuns la colțul străzii.

— Eu stau chiar acolo sus, pe Berwick Street, a zis.

— Cu surorile tale, am spus.

— Ți-ai amintit. Păi, normal că ai făcut-o, ești polițist. Fără îndoială, vă învață să faceți lucruri de genul ăsta. Așa că dacă îți zic adresa, e clar că o să ți-o amintești.

Mi-a zis adresa, iar eu am pretins că am memorat-o – din nou.

— Ciao, a zis. Pe data viitoare.

Am privit-o cum se îndepărtează pe tocurele ei înalte, soldurile-i nepăsătoare legănându-se în dreapta și-n stânga.

Lesley m-ar omorî.

Demult, taică-meu și amicii lui obișnuiau să piardă vremea pe Archer Street, unde era pe atunci Uniunea Muzicienilor, sperând să prindă câte ceva de lucru. Mi i-am imaginat mereu sub forma unor mici grupulețe de muzicieni împrăștiate pe trotuar. Apoi am văzut o fotografie care arăta strada plină de bărbați cu pălării pork pie și costume Burton adunați laolaltă împreună cu instrumentele lor, ca niște mafioți șomeri. Se aglomera atât de mult și competiția era atât de mare, obișnuia să spună taică-meu, încât trupele aveau gesturi secrete din mâni pentru a comunica prin mulțime, pumn strâns pentru trombonist, palma în jos, întinsă, pentru percuționist, degete fluturate pentru cornet sau trompetă. În felul ăsta, puteai să rămâi în aceleași relații de prietenie cu amicii din mulțime chiar și atunci când îi săreai de la un gig de la Savoy sau Café de Paris. Taică-meu spunea că ai fi putut să mergi pe Archer Street și să aduni două orchestre întregi,

un big band și încă să mai ai suficientă carne de tun pentru două cvartete și un solo-ist care să gâdile clapele de la Lyon's Corner House.

În ziua de azi, muzicienii își dau mesaje pe telefon unul altuia și își aranjează spectacolele pe internet, iar Uniunea Muzicienilor a trecut râul și s-a pus pe Clapham Road. Era duminică, însă cum vorba e că muzica, asemenea crimelor, nu doarme niciodată, i-am sunat. Un tip de la biroul central, după ce am reușit să-l conving că e o treabă de poliție, mi-a dat numărul de mobil al lui Trista Ghosh, responsabilă cu Departamentul de Jazz. Am sunat-o și i-am lăsat un mesaj în care îi spuneam cine sunt și induceam impresia unei urgențe fără să dezvălui mai nimic. Să nu înregistrezi niciodată ceva din ce nu ai vrea să apară pe YouTube, ăsta e motto-ul meu. Dna Ghosh m-a sunat înapoi chiar în timp ce ajunsesem la mașină. Avea accentul acela de clasă mijlocie, de aparat de mare precizie care vine doar când engleza e din scutece a doua limbă a ta. M-a întrebat ce doresc și i-am zis că vreau să discut despre decesele neașteptate din rândul membrilor grupului ei.

— E absolut necesar în seara asta? a întrebat ea.

Pe fundal, puteam auzi o trupă cântând „Red Clay”.

I-am spus că o să încerc să țin interviuarea cât mai pe scurt. Ador să folosesc cuvântul „interviulare”, pentru că publicul larg percepe asta ca pe prima treaptă a scării juridice care pleacă de la „a ajuta poliția în investigația lor”, la a petrece timp închis din dispoziția Majestății Sale într-o celulă îngustă alături de un bărbat masiv și asudat care insistă să te strige pe numele de Susan.

Am întrebat-o unde se află în acest moment.

— La The Hub din Regent's Park, a spus ea. E Festivalul de Jazz în Aer Liber.

Mai exact, conform afișului pe care l-am văzut mai târziu la intrare, era Ultima Șansă pentru Festivalul de Jazz în Aer Liber, sponsorizat de compania cunoscută până deunăzi cu numele de Cadbury Schweppes.

Acum cinci sute de ani, memorabil de descurcărețul Henry al VIII-lea a descoperit un mod elegant de a rezolva

atât problemele lui teologice, cât și criza lichidităților personale - a dizolvat mănăstirile și le-a șutit tot pământul. Din moment ce regula de bază a oricărei persoane bogate care își dorește să rămână bogată e să nu dai nimic de pomană decât dacă e absolut necesar să o faci, pământul a rămas de atunci încolo al coroanei. Trei sute de ani mai târziu, Prințul Regent l-a angajat pe Nash ca să îi construiască un palat mare cu niște vile în jur pe care să le poată închiria și să acopere astfel costurile încercărilor eroice ale prințului de a se îngloda în depravare până la moarte. Palatul nu a mai fost niciodată construit, însă vilele și depravarea au rămas - la fel și parcul, care poartă numele Prințului Regent. Un capăt al parcului, Northen Parklands, e dedicat terenurilor de sport, iar în centrul acestora tronează The Hub, un dâmb artificial larg, cu un pavilion și vestiare. Are trei intrări principale construite în maniera unor tranșee pentru avioane care face ca porțile de la parter să pară intrarea în bârlogul unui super-erou negativ. La etaj e o cafenea circulară, ai cărei pereți din plexi transparent oferă o panoramă de 360 de grade a întregului parc și unde clienții pot sta jos, pot bea ceai și pot complota pentru dominația mondială.

Încă mai era soare afară, dar aerul începuse să se răcorească. În august, mulțimea s-ar fi împrăștiat în fața scenei temporare și, întinzându-se pe terasa de ciment care înconjoară cafeneaua, oamenii ar fi fost pe jumătate dezbrăcați. Însă până la mijloc de septembrie, bluzele vor fi fost desfășurate din jurul taliei și mânecile trase în jos. Și totuși, mai erau suficient de multe raze aurii încât să te prefaci că, măcar pentru încă o zi, Londra este un oraș al cafenelelor de stradă și al muzicii de jazz în parcuri.

Trupa din acel moment cânta un fusion pe care până și eu nu l-aș fi clasificat ca jazz, așa că nu am fost surprins să o găsesc pe Trista Ghosh mângâind un pahar de vin alb în cortul din spate, cel cu barul, unde zgomotul era mult atenuat. Am sunat-o pe mobil, iar ea m-a ghidat.

— Sper că faceți cinste, a zis ea când am dat unul de altul. N-am cum să mai trag mult de zeama asta de la

antipozi.

De ce nu? M-am gândit. Am tot făcut-o de-o săptămână-ncoace. De ce să mă opresc acum?

Dna Ghosh era o femeie zveltă, cu pielea deschisă la culoare, cu un nas ascuțit care scotea în evidență cerceii care-i atârnavă liberi, cu părul prins într-o coadă de cal bine strânsă. Purta pantaloni albi largi și o bluză purpurie, iar peste avea o geacă de motor patinată care era cu cel puțin cinci numere mai mare. Poate că o împrumutase împotriva frigului care se lăsase.

— Știu la ce vă gândiți, a zis. Ce caută o fată indiană în mijlocul scenei muzicale de jazz?

Eu mă întrebam, de fapt, de unde naiba a făcut rost de geaca aia de piele și cum ar putea, din perspectivă religioasă, să poarte ceva din piele?

— Părinții mei erau mari amatori de jazz, a zis ea. Erau din Calcutta și era clubul ăsta faimos numit Trinca, pe Park Street. Am fost pe acolo în septembrie anul trecut – era o nuntă. S-a schimbat complet, acum, dar pe vremuri era un loc minunat pentru jazz, acolo s-au cunoscut. Părinții mei, nu rudele care se căsătoreau.

Geaca avea pe mâneca stângă un rând de patch-uri grosiere, genul pe care le poți tapa cu o presă manuală. Am stat și le-am citit pe furiș în timp ce dna Ghosh și-a continuat expozeul despre scena de avangardă a jazz-ului care a înflorit în India de după război – Rock împotriva Rasismului, Liga Anti-Nazi, Nu Da Vina Pe Mine Dacă Nu Votez Pe Tory – sloganuri din anii 1980, majoritatea de dinainte să mă fi născut.

Dna Ghosh tocmai îmi povestea de perioada în care Duke Ellington cânta la Palatul Alb – hotelul din Calcutta, nu locul de naștere al revoluției rusești – când am decis că venise timpul să readuc conversația pe făgaș. Am întrebat-o dacă avea cunoștință despre vreun deces subit printre membrii asociației ei, în mod special în timpul sau imediat după un concert.

Dna Ghosh s-a uitat la mine lung, sceptică.

— Faceți mișto de mine? a întrebat.

— Anchetăm decese suspicioase printre muzicieni, am zis. Este doar o investigație preliminară. Decesele ar fi putut să arate ca fiind din cauze naturale sau rezultat al extenuării sau abuzului de droguri ori alcool. Ați avut de-a face cu așa ceva?

— E vorba de muzicieni de jazz, a spus. Glumiți? Dacă nu au măcar o apucătură nesănătoasă, nu îi primim în uniune, a râs ea, deși eu nu prea, lucru pe care l-a remarcat și s-a oprit. Vorbiți despre crime?

— Nu știm exact, în momentul de față, am zis. Ne bazăm pe niște informații primite.

— Nu-mi vine nimeni anume în minte, a spus ea. Pot să verific mâine documentele noastre, dacă doriți.

— Ar fi de foarte mare ajutor. Ați putea face asta mâine la prima oră? am zis și i-am dat cartea mea de vizită.

— Desigur, a spus. Știți că sunt niște inși care se holbează la dumneavoastră?

M-am întors și am văzut pe Clandestini privindu-mă de la intrarea în cortul cu bere. Max mi-a făcut cu mâna.

— N-ați vrea să stați de vorbă cu el, domn'șoară, a strigat James. E de la poliția jazz-ului.

Mi-am luat la revedere de la dna Ghosh, cu speranța că încă m-ar mai fi considerat suficient de serios ca să caute informațiile de care aveam nevoie. Ca să se revanșeze, Clandestinii au căzut de acord să îmi facă cinste cu un pahar.

— Ce faceți aici? am întrebat.

— Pe unde umblă jazzmen-ii, pe-acolo și noi, a zis James.

— Ar fi trebuit să cântăm la festival, a spus Daniel, însă fără Cyrus...

A ridicat din umeri.

— N-ați putut să aduceți pe altcineva în loc? am întrebat.

— Nu fără să ne coborâm standardele, a zis James.

— Care, recunosc, sunt oricum destul de jos, a zis Max. Presupun că tu nu cânti, nu?

Am dat din cap că nu.

— Păcat, a spus el. Urma să cântăm săptămâna viitoare la Arches.

— Eram chiar a doua trupă de la coadă-n sus, a zis Daniel.

L-am întrebat pe Daniel dacă mai cântă și la altceva decât la pian.

— Pot să scot dracii dintr-o chitară electrică Gibson, a zis.

— Cum ți s-ar părea să cânți alături de un om care e aproape o legendă vie a jazz-ului? am întrebat.

— Cum poate fi cineva o „aproape” legendă a jazzului? a întrebat Max.

— Taci, Max, a spus James. Omul vorbește despre tatăl lui. Vorbești despre tatăl tău, nu?

A urmat o pauză - era lucru cunoscut că taică-meu renunțase la suflat. Daniel a fost cel care a pus cap la cap.

— A schimbat instrumentele, așa-i?

— Fender Rhodes, am zis.

— E bun? a întrebat Max.

— E oricum mai bun decât mine, a zis Daniel.

— Lord Grant, a spus James. Cât de tare poa' să fie asta!

— Destul de tare, a zis Max. Crezi că o să fie de acord?

— O să aflu, am spus. Nu văd de ce nu.

— Mulțumesc, a zis Daniel.

— Încă nu-mi mulțumi, omule, am zis. Doar îmi fac treaba.

Așadar, poliția jazz-ului sare să intervină. Dacă taică-meu spune da - ceea ce mă gândeam că probabil n-o să se întâmple. The Arches Club era în Camden Lock, care e imediat în josul străzii față de blocul meu, așa că logistica ar fi ușor de implementat. Am decis să o las pe maică-mea să organizeze repetițiile - s-ar putea să-i placă.

Abia după ce am fost de acord că voi încerca să văd ce pot face am realizat că nu l-am ascultat niciodată pe taică-meu cântând în fața unui public. Clandestinii erau atât de încântați, încât James a plusat cu o halbă de bere, mai multe halbe de bere, de fapt, însă eu conduceam, așa că m-am limitat la una singură. Și bine am făcut, pentru că zece minute mai târziu m-a sunat Stephanopoulos.

— Tocmai ce răscolim apartamentul lui Jason Dunlop, a

zis ea. Am găsit niște chestii pe care ai vrea să te uiți.

Mi-a dat adresa. Era în Islington.

— Ajung în jumătate de oră, am spus.

Jason Dunlop locuia la demisolul unei vile victoriene restaurate de pe Barnsbury Road. În evuri de demult, încăperile servitorilor ar fi fost complet la subsol, însă victorienii, ca mari inovatori sociali ce fuseseră, hotărâseră că până și cei mai de jos ar trebui să fie capabili să vadă picioarele oamenilor care trec pe strada grandioaselor case ale stăpânilor lor - de aici demisolurile. Asta și economia substanțială făcută la costul lumânărilor, un penny economisit e un penny câștigat, tot tacâmul. Pereții din interior fuseseră zugrăviți de un alb de agentul imobiliar și erau complet lipsiți de decorațiuni: nicio fotografie înrămată, nicio reproducere după Monet, Klimts sau câini care joacă poker. Mobilierul de bucătărie era montat jos și nou-nouț. Am mirosit izul de investiție imobiliară specială pentru închiriat, și asta recentă. Judecând după cutiile de ambalare pe jumătate golite din sufragerie, nu eram de părere că Jason locuia de mult timp acolo.

— Un divorț urât, a zis Stephanopoulos în timp ce-mi arăta drumul.

— Ea are vreun alibi?

— Până acum, da, a zis Stephanopoulos.

Bucuria de a avea de a face cu rudele îndurerate atunci când sunt și victimă, și suspect... Eram fericit că nu eram eu cel responsabil de partea *asta* a investigației. Apartamentul avea un singur dormitor, o pereche de geamantane masculine împinse într-un colț, un rând de genți cu praf de amprente mânjit pe mânere. Stephanopoulos mi-a arătat spre un teanc de cărți care fuseseră atent aranjate pe o folie de plastic de pe pat.

— Au fost procesate? am întrebat.

Stephanopoulos a zis că da, însă eu mi-am pus totuși mânușile. E un obicei sănătos atunci când manevrezi probe, iar sergentul însărcinat mi-a dat o privire

aprobatoare. Am ridicat prima carte. Era veche, o carte cartonată, de dinainte de război și care fusese atent împachetată în hârtie albă. Am deschis-o și am citit titlul: *Philosophiae Naturalis Principia Artes Magicis* de Isaac Newton. Aveam o copie a aceleiași ediții pe biroul meu, cu un dicționar de latină mult mai voluminos alături.

— Am găsit asta, a zis Stephanopoulos, și ne-am gândit la tine.

— Mai sunt și altele? am întrebat.

— Ți-am păstrat ție cutia, a spus ea. În cazul în care e blestemată sau ceva.

Speram că doar era sarcastică.

Am inspectat cartea. Coperta era uzată la muchii și ștearsă de vreme. Marginile paginilor erau rupte și mânjite de la manevrare. Oricine ar fi fost cel care deținea cartea, nu o lăsase să stea pe raft; era utilizată. Din intuiție, am dat la pagina 27 și am văzut că tocmai acolo unde eu lipisem un post-it cu un semn de întrebare pe el, era cuvântul, scris cu creion șters, *quis?* Mai era cineva care nu reușise să înțeleagă ce naiba voise să spună Isaac în mijlocul acelei părți din introducere.

Dacă era cazul de studiat la modul serios meseria, atunci ar fi trebuit volumul lui Cuthbertson, *Un comentariu actual asupra marilor lucrări ale trecutului*. Fusese scris în 1897 în engleză, slavă Domnului, și fără îndoială primit cu brațele deschise de fiecare student frustrat care încercase vreodată să aducă lumină în camera sa cu o luminență. Am căutat în cutie și am găsit o copie a cărții lui Cuthbertson chiar sub un dicționar imens modern de gramatică a limbii latine - era plăcut de știut că nu eram singurul care avea nevoie de ajutor. *Comentariul actual* era, asemenea *Principia*, vechi și mult folosit. Am răsfoit printre pagini și am dat, cam după treizeci de pagini, de o ștampilă ștearsă - o carte deschisă înconjurată de trei coroane și încercuită de cuvintele *Bibliotheca Bodleiana*. Am verificat *Principia* și am găsit o ștampilă diferită, desenul unui compas demodat înconjurat de cuvintele SCIENTIA POTESTAT EST QMS. M-am întors la pagina de gardă și am observat o

subtilă decolorare triunghiulară. Tatăl meu avea cărți cu același model, cele pe care le șutise din biblioteca școlii lui când era tânăr. Însemnul era de la lipiciul care cândva ținuse prins buzunarul în care o bibliotecă ar pune cartoanele de împrumut, pe vremurile în care dinozaurii încă mai cutreierau pământul, iar calculatoarele erau de mărimea unei mașini de spălat rufe.

Am răsturnat atent cutia. Mai erau șase cărți, pe care le-am recunoscut ca aparținând în mod autentic științei magiei, toate cu ștampila *Bibliotheca Bodleiana* pe ele.

Am presupus că ștampilele se refereau la Biblioteca Bodleiană, de care îmi aduceam vag aminte că e în Oxford, dar în timp ce nu recunoșteam imprimarea, recunoșteam motto-ul. Am sunat la Bizarerie. Telefonul a sunat de mai multe ori înainte de a fi ridicat din furcă.

— E Peter, am zis.

La capătul celălalt al firului a continuat tăcerea.

— Am nevoie să vorbesc urgent cu el.

Am auzit un bufnet înfundat când receptorul a fost pus lângă aparat. Am așteptat, gândindu-mă că venise vremea să îi iau lui Nightingale un telefon adevărat.

Când Nightingale a ridicat receptorul, i-am povestit despre cărți. Mi-a cerut să îi înșir titlurile și să descriu ștampilele. După care a întrebat dacă e disponibilă Stephanopoulos.

Am chemat-o și i-am înmănat telefonul.

— Șeful meu vrea să vă zică ceva, am spus.

În timp ce ei discutau, eu am început să pun cărțile în pungile de probe și să completez etichetele aferente.

— Și credeți că asta face să fie mai probabil? a întrebat ea. În regulă. O să trimit pe băiat cu cărțile. Mă aștept să respectați regulamentul de custodie.

Nightingale probabil că o asigurase că o să se comporte la fel de scrupulos ca orice laborator al Ministerului de Interne, pentru că a încuviințat și mi-a dat înapoi telefonul.

— Cred, a zis Nightingale, că aveam de-a face cu un practicant de magie neagră.

5.

POARTA NOPTII

Conform lui Nightingale, magia neagră însemna folosirea magiei în scopuri care să provoace o tulburare a păcii. Eu am sugerat că o astfel de definiție era atât de largă, încât efectiv includea orice folosire a magiei în afara celei autorizate de Bizarerie. Nightingale a sugerat că privește asta ca pe o calitate, nu ca pe o problemă.

— Magia neagră este folosirea artei pentru a cauza răni unei alte persoane, a continuat el. Ți place mai mult definiția asta?

— Nu avem nicio dovadă că faptele lui Jason Dunlop au vătămat vreodată pe cineva prin uzul magiei negre, am zis.

Am întins foile din dosarul cauzei pe o masă din camera de servit mic-dejunul, alături de cărțile pe care le adusesem din apartamentul lui Dunlop și de resturile excentricei înjunghieri a lui Molly direcționate către ouăle Benedict.

— Aș zice că avem indicii rezonabile să considerăm că cineva l-a rănit, a spus Nightingale. Și probe evidente că a fost un practician. Ținând cont de caracteristicile neobișnuite ala atacatorului, cred că putem conchide că a fost implicată magie... Nu ai zice la fel?

— În acest caz, nu e posibil ca ucigașul lui Jason Dunlop să fie legat de muzicienii mei morți?

— E posibil, a zis Nightingale. Însă MO-urile sunt foarte diferite. Cred că e mai bine să ținem pe moment separat cele două anchete.

S-a întins către locul unde una dintre furculițele Bizareriei cu monogramă Sheffield era înfiptă într-un ou ochi și a mișcat-o cu un deget - abia s-a urnit.

— Ești sigur că nu e blocată de chiflă?

— Nu, am spus. E prinsă doar de ou.

— E posibil așa ceva? a întrebat Nightingale.

— Cu Molly gătind, cine mai știe?

Ne-am uitat amândoi în jur, ca să ne asigurăm că nu ne aude Molly. Până în acel moment, repertoriul lui Molly fusese exclusiv din învățăturile clasice britanice: o grămadă de vită, cartofi, melasă și cantități industriale de seu. Nightingale îmi explicase cândva, când ieșisem la o mâncare chinezească, că avea impresia că Molly își trage inspirația din Bizarerie însăși. „Un fel de memorie instituțională”, spusese. Fie sosirea mea începuse să modifice „memoria instituțională”, fie, mult mai probabil, ne observase pe mine și pe Nightingale cum ne fofilăm la prânzuri ilicite la restaurant.

Ouăle Benedict erau încercarea de a diversifica meniul.

Am ridicat furculița și oul, chifla și ceea ce am presupus a fi sosul olandez, toate ridicându-se de pe farfurie într-o singură masă cauciucată. I-am oferit-o lui Toby, care a mirosit-o o dată, a scheunat, apoi s-a ascuns sub masă.

Acea dimineată nu includea niciun kedgerie, nici cârnați sau ouă ne-scoase din tigaie ori sosuri vulcanice, nici măcar pâine prăjită sau marmeladă. În mod clar, experimentul culinar o extenuase pe Molly în asemenea hal, încât restul de mic-dejun lipsea cu desăvârșire din meniu. Cafeaua era totuși bună, iar când treci prin filele cazului tău atât contează.

Anchetele criminalistice încep cu victima, deoarece în primă instanță asta e tot ce ai. Studiarea victimei e denumită victimologie pentru că totul sună mai bine cu un „ologie” atașat la final. Pentru a se asigura că strângi cum trebuie lațul în jurul cazului, forța polițienească a dezvoltat cel mai inutil mnemonic din lume - 4XC&U&D - mai cunoscut drept Cine? Ce? Unde? Când? De Ce? Și Cum? Data viitoare când te uiți la o investigație criminalistică la televizor și vezi un grup de detectivi pârând concentrați și discutând intens, adu-ți aminte că ce încearcă ei de fapt să facă e să găsească ordinea mnemonică în care ar trebui să fie denumită strategia. Odată ce au rezolvat asta, ofițerii epuizați se vor retrage în prima hrubă cu lichide, pentru o băutură și o clipă de odihnă.

Din fericire pentru noi, la prima întrebare, *Cine e*

victima? Stephanopoulos și Echipa Criminalistică au tras mare parte din greu. Jason Dunlop fusese un jurnalist freelancer de succes, de aici și cardul de membru de la Groucho Club. Tatăl său decedat fusese un funcționar senior al municipalității și îl trimisese pe tânărul Jason la o școală secundară particulară din Harrogate. Studiase Engleza la Magdalen College, Oxford, unde fusese un student neexcepțional înainte de absolvirea cu o diplomă neremarcabilă. În ciuda performanțelor sale academice nedeosebite, prinsese direct un job la BBC, unde mai întâi fusese cercetător, apoi producător la emisiunea *Panorama*. După o porție de serviciu în slujba, dintre toate, a Consiliului din Westminster, în 1980 revenise la jurnalism scriind articole pentru *The Times*, *Mail* și *Independent*. Am trecut iute prin câteva dintre articolele lui; majoritatea erau genul „mă trimiți într-o vacanță, iar eu scriu o recenzie pozitivă”. Concedii în familie cu soția lui, Mariana, un PR executive, și cu cei doi copii bălai. Așa cum îmi spusese Stephanopoulos, mariajul se destrămase recent, avocații deja intraseră în pâine, iar custodia copiilor era disputată.

— Ar fi bine să putem vorbi cu soția, a zis Nightingale. Să vedem dacă știe ceva despre hobby-urile lui.

Am verificat transcrierile interviului cu soția, dar nu era nimic de interes general privind zona ocultului sau a supranaturalului. Am făcut o notiță cu adăugarea în HOLMES a fișierului nominal al soției și am sugerat ca ea să fie re-intervievată asupra subiectului. Am atribuit-o către Stephanopoulos, însă ea nu ar fi avut de gând să ne lase să discutăm cu soția dacă nu veneam cu ceva mai serios.

— Foarte bine, a zis Nightingale. Vom lăsa toate firele mundane în mâinile capabile ale Detectivei Sergeant. Sunt de părere că prima noastră mișcare ar trebui să fie găsirea sursei cărții.

— Cred că Dunlop a furat-o din Biblioteca Bodleiană, am zis.

— D-asta nu trebuie să faci presupuziții, a spus

Nightingale. E o carte veche. Ar fi putut fi furată înainte ca Dunlop să ajungă la Oxford și să intre în posesia lui prin altă rută. Poate de către persoana care l-a instruit.

— Presupunând că a fost un practicant, am zis.

Nightingale a bătut darabana cu cuțitul de unt pe exemplarul înfășurat în plastic al *Principia Artes Magicis*.

— Nimeni nu ține întâmplător la el o astfel de carte, a zis. În plus, recunosc celălalt însemn al bibliotecii. E de la fosta mea școală.

— Hogwarts? am întrebat.

— Tare aş vrea să nu-i mai spui așa. Putem să mergem cu mașina la Oxford în dimineața asta.

— Veniți cu mine?

Dr. Walid fusese foarte clar cu toată treaba de a o lua-o mai ușor.

— N-ai avea cum să obții acces la bibliotecă fără mine, a zis el. Și e timpul să te introducem oamenilor care au legături cu arta.

— Am crezut că sunteți ultimul.

— Mai există viață și în afara Londrei, a spus Nightingale.

— Tot aud spunându-se asta, am zis. Dar nu am fost martor la nicio dovadă.

— Poți lua și câinele, a zis. O să se bucure de aerul curat.

— N-o vom face noi, am spus, dacă luăm și câinele.

Din fericire, în ciuda prognozei, ziua a fost călduță, așa că am putut să ne îndreptăm spre A40 cu geamurile deschise și să lăsăm să intre parfumul de afară. Adevărul fie spus, ca mașină de autostradă Jag-ul nu e chiar așa de confortabil, dar nici în ruptul capului nu m-aș fi dus la Morse Central în Ford-ul Asbo - trebuie respectate anumite standarde, chiar și cu Toby pe bancheta din spate.

— Dacă Jason Dunlop a fost instruit, am zis în timp ce urcam pe Great West Road, atunci cine i-a fost învățător?

Mai discutasem asta înainte. Nightingale precizase că e imposibil să reușești să deprinzi magia „newtoniană” de

unul singur. Fără cineva care să îți arate diferențele, *vestigia* sunt greu de distins de zgomotul aleatoriu de fundal al propriului creier. La fel era și pentru *forma*; Nightingale trebuia întotdeauna să îmi demonstreze *forma* în fața mea înainte de a putea să o învâț. Ca să le capeți singur ar fi trebuit să fii un monomaniac nebun care și-ar deforma propriul glob ocular pentru a testa teoriile sale privind optica - pe scurt, cineva asemeni lui Isaac Newton.

— Nu știu, a zis Nightingale. După război, nu au mai rămas prea mulți dintre noi.

— Asta ar trebui să scurteze lista de suspecti, am spus.

— Majoritatea supraviețuitorilor ar fi foarte bătrâni acum, a zis Nightingale.

— Dar în alte țări? am întrebat.

— Niciuna din puterile continentale nu a ieșit din război intactă, a zis Nightingale. Naziștii au adunat toți practicanții pe care i-au putut găsi în teritoriile ocupate și au omorât pe cei care au refuzat să fie înregimentați. Cei mai mulți dintre cei care nu au murit de partea lor au murit în războaiele împotriva lor. Același lucru se aplică și francezilor și italienilor. Am fost mereu de părere că există o tradiție scandinavă, însă ei s-au ținut foarte discret.

— Dar americanii?

— S-au oferit voluntari imediat ce a început războiul, a zis Nightingale. Bărbații Virtuoși, și-au spus singuri - de la Universitatea din Pennsylvania.

Alții sosiseră în anii de după Pearl Harbour, iar Nightingale avusese întotdeauna impresia că era la mijloc o animozitate profundă între ei și Bărbații Virtuoși. Credea că era îndoielnic să se fi întors vreunul dintre ei în Marea Britanie după terminarea războiului.

— Ne-au învinuit pe noi pentru Ettersberg, a zis. Și se aplica o înțelegere.

— Păi, bineînțeles că era una, am spus. Mereu a fost câte o înțelegere.

Nightingale afirma că i-ar fi depistat dacă ar fi practicat în Londra.

— Nu prea poți să zici că erau cei mai subtili posibil, a

zis.

Am întrebat de celelalte țări - China, Rusia, India, Orientul Mijlociu, Africa. Nu puteam crede că nu aveau și ei măcar un fel particular de magie. Nightingale a admis că nu prea știa, dar a avut amabilitatea de a se arăta un pic jenat.

— Lumea era diferită înainte de război, a zis. Nu aveam accesul instantaneu la informație pe care îl are generația de acum. Lumea era un loc mai larg, mai misterios - încă mai visam la peșteri enigmatice pe Munții Lunii și la vânătoare de tigrii în Punjab.

Când toată harta era roz, m-am gândit. Când fiecare băiat aștepta propria aventură, iar fetele nu fuseseră încă inventate.

Toby a început să latre când am depășit un camion plin cu Dumnezeu știe ce și mergând Dumnezeu știe încotro.

— După război, a fost ca și cum m-aș fi trezit dintr-un vis, a spus Nightingale. Au răsărit rachetele spațiale și computerele și avioanele cu reacție, și a părut un lucru natural faptul că magia va dispărea în cele din urmă.

— Vreți să spuneți că nu s-au mai oboșit să caute.

— Eram doar eu, a spus, și eram responsabil pentru întreaga Londră și întreg Sud-Estul. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că vremurile de demult s-ar putea reîntoarce. Mai mult, avem cărțile lui Dunlop, așa că știm că maestrul lui nu e dintr-o tradiție străină - ăsta este un magician negru crescut acasă.

— Nu aveți voie să le spuneți magicieni negri, am zis.

— Îți dai seama că folosim „negru” în sens metaforic, nu? a spus Nightingale.

— Nu contează, am zis. Cuvintele schimbă sensul a ce înseamnă, corect? Unii oameni m-ar numi magician negru.

— Nu ești magician, a spus. Abia ești, cu greu, un ucenic.

— Schimbați subiectul, am zis.

— Atunci cum ar trebui să le spunem? a întrebat el, răbdător.

— Practicanți ai magiei cu etică neconcordanță.

— Doar ca să îmi satisfac o curiozitate, înțelegi, a spus Nightingale, ținând cont că singurii oameni care e probabil să audă cuvintele „magicieni negri” sunt eu, tu și dr. Walid, de ce e important să schimbăm adresarea?

— Pentru că nu cred că lumea veche se va mai întoarce prea curând, am zis. De fapt, cred că lumea nouă s-ar putea să vină mult mai repede.

Oxford e un loc ciudat. Când treci prin periferie, poate fi orice oraș din Marea Britanie, aceleași clădiri eduardiene de suburbie, pălind pe alocuri în stilul victorian, cu ocazionalele greșeli ale anilor 1950, după care treci podul Magdalen și dintr-odată ești în cea mai mare concentrare de arhitectură medievală târzie de partea asta a secolului optsprezece. Istoric, este impresionant, însă din perspectiva administrării traficului rutier a însemnat că a durat aproape la fel de mult să ne mișcăm pe străduțele înguste cât ne luase să ajungem din Londra.

John Radcliffe, medicul regal la curtea lui William și Mary, fusese faimos în vremea lui pentru lecturile puține și scrierile aproape despre orice. Așa că pare rezonabil să spui că una dintre cele mai faimoase biblioteci din Oxford a fost creația sa. Biblioteca de Științe Radcliffe este găzduită de o clădire circulară cu un dom care arată ca St Paul's cu părțile religioase extirpate. Înăuntru era multă piatră fasonată, cărți antice, balcoane și murmur înăbușit al tinerilor nenatural de liniștiți. Persoana noastră de contact ne aștepta lângă un panou cu informații aflat chiar după intrare.

În afara marilor orașe, simpla mea apariție poate uneori să lasă pe unii oameni fără glas. Așa s-a petrecut și cu Harold Postmartin, doctor în filosofie, membru al Societății Regale, Curator al Colecțiilor Speciale ale Bibliotecii Bodleiene, care în mod clar se așteptase să fie altcineva „cu abilități speciale” cel prezentat de către Nightingale pe postul de ucenic. Îi puteam citi pe chip cum încerca să contureze fraza *dar e de culoare* într-un fel care să nu ofenseze, și eșuând. I-am curmat suferința strângându-i

mâna; regula mea de aur e că dacă nu tresar fizic atunci când îi atingi, în cele din urmă o să se acomodeze.

Postmartin era un gentleman lăsat de spate, cu părul alb și care arăta mult mai bătrân și mai fragil decât tatăl meu, însă având o strângere de mână neașteptat de puternică.

— Deci tu ești noul ucenic, a zis și a reușit să evite să sune ca o acuzație.

Am știut atunci că urma să ne înțelegem bine.

Asemenea tuturor bibliotecilor moderne, partea vizibilă din Radcliffe era vârful aisbergului, în timp ce grosul colecțiilor efective se afla sub Piața Radcliffe, în camere pline cu cărți și de zumzetul intruziv al sistemului contemporan de climatizare. Postmartin ne-a condus în josul unei serii de pasaje de cărămidă vopsite în alb, către o ușă străjuită de un detector de metale fără rost și pe care era scris ACCESUL INTERZIS. Postmartin a folosit un card de acces pe care l-a trecut în dreptul cititorului de securitate și a tastat o combinație. Ușa s-a deschis cu un zdrang de metal solid, iar noi ne-am făcut loc într-o încăpere cu exact aceleași rafturi și același sistem de climatizare ca în restul colecțiilor. Era o singură masă de birou, liberă în afara unui obiect care părea copilul unui mariaj nedorit dintre un Mac timpuriu și un PC IBM.

— Este un Amstrad PCW, a zis Postmartin. De dinaintea vremurilor tale, presupun.

S-a așezat pe un scaun de plastic purpuriu dintr-o bucată și a dat drumul antichității.

— Fără conexiuni hardware, fără porturi USB, discuri floppy de 3 inch de care nu se mai fac - asta înseamnă securitate prin demodare. Cam ca Bizareria însăși. Nu pot sparge, dacă folosesc termenul corect, ceva ce nu pot accesa.

Ecranul avea un ton alarmant de verzui, monocrom, am realizat, ca ceva dintr-un film vechi. Discheta de 3 inch chiar huruia atunci când mașinăria încerca să o acceseze.

— Aveți copia din *Principia*? a întrebat Postmartin.

I-am înmănat cartea, iar el a început să răsfoiască încet printre pagini.

— Fiecare exemplar din bibliotecă a fost marcat într-un mod unic, a zis și s-a oprit la o pagină anume, arătându-mi-o. Uite aici, cuvântul ăsta care a fost subliniat.

M-am uitat; era cuvântul *regentis*.

— Are o semnificație? am întrebat.

— Vom vedea, a zis. Poate că ar fi bine să îți notezi.

Am scris cuvântul în carnețelul meu de poliție, iar în timp ce o făceam l-am văzut pe Postmartin notând iute ceva pe blocul de foi pe care el a crezut că nu îl observ. Când am terminat, el a continuat să răsfodiască paginile până ce a găsit un alt semn, *pedem*, și din nou l-am văzut notând pe foile lui. Am repetat asta de alte trei ori, apoi Postmartin m-a rugat să citesc cuvintele.

— *Regentis, pedem, tolleret, loco, hostium*, am spus.

Postmartin m-a privit pe deasupra ramelor ochelarilor lui.

— Și ce crezi că ar însemna? a întrebat.

— Cred că numerele paginilor erau mai importante decât cuvintele, am zis.

Postmartin a părut trăsnit.

— Cum de-ai știut?

— Vă pot citi mintea, am spus.

Postmartin s-a uitat la Nightingale.

— Poate?

— Nu, a zis Nightingale. Te-a văzut cum notezi paginile.

— Ești un om nemilos, Ofițer Grant, a zis Postmartin. Nu-ncape îndoială că o să ajungi departe. Cuvintele efective, așa cum ai precizat, sunt irelevante, însă numerele paginilor sunt aranjate într-un singur șir alfanumeric care formează un număr unic de identificare. Pe care putem să îl introducem în venerabilul nostru prieten de aici, și... *voilà*...

Ecranul PCW-ului a arătat o pagină de text verde într-o culoare foarte urâtă: titlu, autor, editură, așezarea la raft și o scurtă listă a persoanelor care împrumutaseră cartea. Ultima persoană de pe listă era Geoffrey Wheatcroft, care semnase de primire în iulie 1941 și nu o mai returnase niciodată.

— Ha! a exclamat surprins Postmartin. Geoffrey Wheatcroft? Cu greu ai zice că e un păcătos. Deloc genul de infractor, nu, Thomas?

— Îl cunoașteți?

— L-am cunoscut, a zis Postmartin. A murit anul trecut - am fost amândoi la înmormântare, deși Thomas a trebuit să vină pe post de propriu fiu, ca să înlăture suspiciunile.

— A fost acum doi ani, a spus Nightingale.

— Dumnezeu mare, să știi că da! a zis Postmartin. Nu s-a lăsat cu bine, dacă-mi aduc aminte.

— A fost un practicant activ? am întrebat.

— Nu, a zis Nightingale. Și-a primit bastonul în 1939, nu a fost considerat un vrăjitor de prim rang, a renunțat la tot după război și a acceptat o poziție la Magdalen.

— Predând teologie, dintre toate, a spus Postmartin.

— Colegiul Magdalen? am întrebat.

— Da, a zis Nightingale, brusc căzut pe gânduri.

Am tras primul concluzia.

— Același colegiu ca Jason Dunlop.

Nightingale a vrut să mergem direct spre Magdalen, însă Postmartin a sugerat un loc de servit prânzul, la Eagle and Child. Am fost de părere că un stat jos ar fi fost o idee bună, deoarece Nightingale își arăta cam mult partea lui stângă și părea destul de palid. Nightingale a făcut un compromis sugerând să ne întâlnim la pub după ce se duce în vizită la colegiu. Postmartin m-a invitat să îl însoțesc și astfel să mă pună la curent pe drum cu câteva lucruri.

— Dacă tu crezi că e absolut necesar, a spus Nightingale înainte ca eu să pot obiecta.

— Cred că da, a zis Postmartin.

— Înțeleg, a spus Nightingale. Păi, dacă ești de părere că așa e cel mai bine...

Postmartin a considerat că e vital, așa că l-am însoțit înapoi la Jag, unde i-am făcut cunoștință cu Toby, care a părăsit mașina într-un nor puturos. Am sugerat ca Nightingale să ia Jag-ul - în felul acesta noi am putea să ne întoarcem la pub, iar el măcar nu ar fi fost obligat să o ia pe jos.

— Deci el e faimosul câine vânător de fantome, a zis.

— Nu știam că e faimos, am spus.

Postmartin m-a condus pe o alee atât de autentic medievală târzie, că încă mai avea scurgerea din piatră pe mijloc, pe post de canal colector.

— Nu că mai e folosit pentru uzul inițial, a explicat Postmartin.

Era aglomerat cu studenți și turiști, fiecare încercând pe cât putea de bine să ignore bicicliștii care încercau voioși să facă slalom printre ambele categorii.

L-am întrebat pe Postmartin care era rolul pe care îl juca în încâlcitele și în cea mai mare parte nescrisele acorduri care constituiau legislația magică englezească.

— Când tu și cu Nightingale scrieți rapoarte, eu sunt cel care le citește, a zis. Sau cel puțin părțile care sunt relevante.

— Deci sunteți șeful lui Nightingale? am întrebat.

Postmartin a chicotit.

— Nu. Eu sunt arhivistul. Sunt responsabil cu hârtiile unor oameni mari și cu hârtiile unor persoane mai puțin mari care au stat pe umerii celor de atunci încoace. Chiar și Nightingale și cu tine.

După toată lecția asta de istorie, era aer curat să facem cotul pe Broad Street, care măcar avea câteva șiruri de case victoriene și un Oxfam.

— Pe-aici, a zis Postmartin.

— Newton era un om de la Cambridge, am amintit. De ce sunt lucrările lui aici?

— Din același motiv pentru care nu și-au dorit lucrările lui alchimice acolo, a zis Postmartin. Odată ce a fost în siguranță mort, bătrânul Isaac a devenit starul strălucitor al științei și al rațiunii. Mă îndoiesc că și-ar fi dorit ca imaginea să se complice cu ceea ce a fost, hai să recunoaștem, un om complicat, în cel mai bun caz.

Oxford continua să fie masiv tudoric, cu bruște explozii de exuberanță georgiană, până ce am ajuns la pub-ul Eagle and Child de pe St Giles.

— Perfect, a zis Postmartin și s-a așezat în ceva ce el a

numit „ungher”. Thomas încă nu a ajuns. Un pahar de sherry în mână poate cu siguranță să faciliteze cu mult un anume fel de conversație.

Când ești băiat, viața poate fi măsurată în seri de conversații inconfortabile inițiate cu reținere de către adulți într-un efort de a-ți spune lucruri pe care fie deja le știi, fie nu ai vrea deloc să le afli.

El avea sherry-ul, eu limonada.

— Sper că înțelegi cât de fără precedent a fost pentru Nightingale să își ia un ucenic, a zis.

— Mi s-a lăsat destul de clar de înțeles asta, am spus.

— Cred că din cauză că ar fi trebuit să facă mult mai devreme pasul ăsta, a zis Postmartin. Odată ce a fost evident că semnalele despre moartea magiei fuseseră foarte mult exagerate.

— Ce a dat în vileag magia?

— Felul în care îmbătrânește în sens invers Nightingale a fost parte a indiciului. Arhivez rapoartele dr-ului Walid, iar părțile pe care le înțeleg sunt... stranii.

— Ar trebui să îmi fac griji? am întrebat.

Abia ce mă obișnuisem de curând cu ideea că șeful meu se născuse în 1900 și, după spusele lui, întinerea din nou începând cu 1970. Nightingale era de părere că are de-a face cu creșterea în intensitate a activităților magice de prin 1960, însă nici nu voia să caute la dinți calul de dar. Nu-l învinovăteam.

— Mi-aș dori să fi știut, a zis Postmartin.

A băgat mâna în buzunar și a scos o carte de vizită. Avea numărul lui Postmartin, adresa de email și, surprinzător, contul de Twitter.

— Dacă ai nelămuriri, contactează-mă.

— Și dacă vă contactez, am spus, ce veți face?

— Îți voi asculta îngrijorările, a zis. Și voi fi foarte înțeleghător.

A mai trecut cel puțin încă o oră până ce Nightingale să ni se alătore, iar după aceea am avut ocazia să văd cum dă pe gât un pint de bitter în timp ce expune rezumatul a ceea ce descoperise. Din câte putea Nightingale să își dea

seama, Jason Dunlop nu fusese în perioada studiilor universitare în contact cu Geoffrey Wheatcroft.

Nightingale s-a gândit să ia o înregistrare a tuturor studenților și profesorilor care fuseseră la Magdalen în aceeași perioadă cu omul nostru Jason. Plus o listă cu fiecare student care participase vreodată la cursurile lui Geoffrey Wheatcroft. Se adăuga unui teanc de copii de grosimea potrivită pentru a lovi un suspect fără a lăsa urme – dacă asta ar fi fost direcția în care te-ar fi dus ideea proprie de aplicare a legii. Dacă datele ar fi fost trimise în HOLMES, ar fi putut fi verificate automat încrucișat cu alte nume care ar fi apărut în timpul fazei mundane a anchetei. Echipa Criminalistică condusă de Stephanopoulos avea cel puțin trei angajați civili ai căror unică îndatorire era cea de a face aceste anoste, obositoare și consumatoare de timp lucruri, dar absolut vitale investigației. Iar Bizareria ce avea? Puteți ghici ce avea Bizareria, și nu era mare fericire în asta.

Postmartin a întrebat ce se gândea Nightingale să facă mai departe.

Nightingale s-a strâmbat și a luat o nouă gură din pint.

— M-am gândit să recuperez restul cardurilor de împrumut de la Ambrose House. A venit vremea să aflăm de unde au apărut celelalte cărți.

Nightingale mi-a cerut să ies de pe autostradă la Junction Five, și am mers cu mașina prin Stokenchurch, care mie mi s-a părut a fi un spital cu un sătuc simpatic atașat de el, înainte de a face stânga pe un drum secundar, care în curând a devenit o alee îngustă care trecea printre ziduri înalte și verzi ale unor foarte demodate șiruri de grădini.

— O mare parte a domeniului este închiriată fermierilor locali, a zis Nightingale. Poarta o să apară pe stânga.

Dacă nu m-ar fi avertizat, aș fi ratat-o. Zidurile de grădini s-au transformat dintr-odată într-un perete înalt de piatră întrerupt de o poartă de fier forjat. Am oprit mașina în timp ce Nightingale a coborât, urmat de Toby, și a

descuiat cu o cheie uriașă de fier. A deschis porțile cu un scârțâit standard de filme horror și mi-a făcut semn să intru, în timp ce Toby nu a uitat să marcheze pe stâlp trecerea sa pe-acolo. M-am oprit și am așteptat să vină și Nightingale, dar el a arătat spre locul în care drumul de acces cotea dintr-odată pe după un pâlț de copaci.

— Ne vedem după colț, a zis. Nu e departe.

A avut dreptate. Am luat curba și iată clădirea principală a școlii, chiar în fața mea. Jag-ul a hârșăit pietrișul atunci când am frânat complet și m-am dat jos, analizând construcția.

Trecuseră cincizeci de ani de când nu mai fusese ocupată, se vedea ușor. Peluza și fostele terase deveniseră un câmp de rugi, urzici înțepătoare, pătlagini și trifoi - am învățam mai târziu denumirile, în cazul în care vă întrebați -, iar casa avea o culoare gri ștearsă de vreme, cu ferestrele sale largi bătute în scânduri. M-aș fi așteptat la ceva gotic, dar asta era mai degrabă ca un vilă stas Regency care scăpase pe la țară și care se împrăștiase în toate părțile înainte ca un arhitect nemilos să o adune la un loc în frontonul său îngust original. Era abandonată, însă nu și o ruină. Puteai vedea că jgheburile erau curate, iar zone din acoperiș fuseseră reparate.

Toby a venit vâlvoi, a lătrat de câteva ori ca să îmi atragă atenția, apoi s-a îndreptat spre un petec de buruieni înalte din stânga școlii. În mod evident, era în adâncul sufletului lui un câine de țară. Nightingale a sosit curând după.

— M-aș fi așteptat să fi fost transformată, am zis.

— În ce? a întrebat Nightingale.

— Nu știu. Hotel de provincie sau centru de conferințe, centru spa, clinică de reabilitare pentru vedete.

— Nu, a spus Nightingale după ce i-am explicat ce e un centru de reabilitare pentru vedete. Bizareria încă mai deține în proprietate întregul domeniu, iar chiriile de la fermieri plătesc reparațiile.

— De ce nu a fost vândută?

— A existat multă confuzie după război, a spus

Nightingale. Până să se clarifice totul, eu am rămas unica persoană cu vreo calitate oficială. Să vând școala de unul singur mi s-a părut... îngâmfare.

— V-ați gândit că s-ar putea redeschide cândva școala?

Nightingale s-a cutremurat.

— Am încercat să nu mă gândesc deloc la școală.

— Terenul probabil că valorează o avere, acum, am spus.

— Crezi că i s-ar îmbunătăți statutul dacă ar deveni un centru de reabilitare pentru vedete?

Am fost nevoit să fiu de acord că era foarte puțin probabil. Am arătat către ușile principale, sigilate ferm cu lemn și securizate cu un lacăt mare.

— Aveți și cheile pentru asta?

Nightingale a rânjit.

— Aici e partea în care privești și înveți.

Am pășit către un loc din stânga scărilor către ușa principală, unde, ascuns sub iarba înaltă, un șir îngust de trepte ducea în jos spre o ușă groasă de stejar care, am observat, era liberă de orice scânduri sau lanțuri. Îi mai lipsea și orice clanță vizibilă.

— Iată intrarea de noapte, a zis Nightingale. A fost inițial construită astfel încât slujbașii să poată să iasă direct din camerele lor și să urce pe capra trăsurii stăpânilor lor înainte ca aceștia să termine de coborât treptele.

— Cât de de secol optsprezece, am zis.

— Cam da, a spus Nightingale. Însă pe vremea în care eram în școala asta noi o foloseam în alt scop.

Și și-a pus palma pe ușă, cam pe unde te-ai fi așteptat să fie clanța, și a murmurat pe sub bărbie niște cuvinte în latină. S-a auzit un declic, urmat de un sunet de fiare. Nightingale a împins, iar ușa s-a balansat în interior.

— Obişnuia să existe o oră de stingere, iar noi, ca niște tineri neînfricați ce eram, voiam să ieșim ca să bem, a zis el. Nu e ușor să fentezi o oră a stingerii atunci când directorii pot comanda însăși spiritelor pământului și aerului împotriva ta.

— Zău? am întrebat. Spiritele pământului și aerului?

— Așa spuneau ei, a zis Nightingale. Iar eu unul îi credeam.

— Deci fără beții, am concluzionat.

Nightingale a făcut o luminență și a pășit prin cadrul ușii. Ca să nu mă las mai prejos, am făcut și eu propria luminență și l-am urmat înăuntru, l-am auzit pe Toby lătrând de-afară, dar părea că șovăie să ne urmeze. Luminențele noastre iradiau un coridor scund de cărămidă expusă care îmi amintea de coridoarele similare de sub Bizarerie.

— Nu până ce nu erai în clasa a zecea, a zis. Odată ce erai admis în camera comună, cei din clasele mai mari te învățau vraja pentru ușa de noapte și puteai ieși ca să bei. Mai puțin dacă erai Horace Greenway, care nu prea era popular printre prefecți.

Am ajuns la o răscruce în formă de „T” și am luat-o la dreapta.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A murit în timpul bătăliei din Creta, a zis Nightingale.

— Mă refeream la cum ajungea la cârciumă?

— Îi deschidea ușa unul dintre noi, a zis Nightingale.

— Și profesorii nu au bănuț niciodată că vă furișați afară? am întrebat.

Ajunsesem la un rând de trepte care duceau sus. Au scârțâit alarmant sub tălpile noastre.

— Directorii știau tot ce se petrecea, a spus Nightingale. În definitiv, fuseseră și ei elevi în anii terminali.

Când am ajuns la un palier cu lambriu de lemn scund, am prins o sclipire de *vestigia*, dropsuri cu lămâie și șerbet, lână udă și sunetul unor pași alergând. Am observat că pe ambii pereți erau atârinate cârlige suflate în alamă și bănci pe mărimea unor băieți adolescenți pe care să stea și să își schimbe încălțările. Mi-am trecut degetele pe lemn și am simțit în schimb textura rugoasă de la *Beano* și de la *Eagle*.

— O mulțime de amintiri, a zis Nightingale atunci când a văzut că mă oprisem.

Fantomele trecutului, m-am gândit, memorările - nu

eram sigur care era diferența.

Nightingale a deschis o ușă ponosită de lemn și am intrat într-o sală imensă. Luminențele brusc insuficiente au dezvăluit două scări masive și pereți de piatră care încă mai purtau urmele ramelor care fuseseră cândva atârinate de ei. Cu toate ferestrele acoperite, am fi fost în beznă completă dacă nu am fi avut propriile lumini.

— Sala mare, a zis Nightingale. Biblioteca e la capătul scărilor sinistre.

M-am abținut înainte să întreb de ce e sinistră, apoi am realizat că urcam pe partea din stânga a treptelor. *Sinister* e cuvântul în latină pentru „stânga”, făcându-l să fie genul de calambur pe care l-ar savura un elev. Imaginați-vă dacă vreunul dintre prietenii lor de școală ar fi avut neșansa de a fi numit Dexter, m-am gândit. Cum ar mai fi râs de el. Pe măsură ce urcam, am zărit un șir de nume sculptate pe peretele îndepărtat, dar, înainte de a apuca să întreb ce însemnau, Nightingale era deja pe palier, îndreptându-se către adâncul răcoros al școlii.

Pereții erau majoritatea în cărămidă zugrăvită, cu și mai multe semne dreptunghiulare care indicau unde fuseseră tablouri. O ajutasem pe maică-mea să facă curățenie în suficient de multe birouri ca să știu că indiferent cine era persoana pe care o contracta Nightingale pentru menaj folosea un aspirator Hoover industrial și uriaș pentru covoare – puteai vedea dungile, iar judecând după praf trecuseră cel puțin două săptămâni de când venise ultima dată.

Fără cărți, rafturi sau mobilă, biblioteca părea ca orice altă cameră mare, transformată într-o cavernă sub pâlpâirea luminențelor noastre. Am recunoscut cabinetele pentru cardurile de împrumut după forma pe care o făceau sub cearșafurile de praf. Biblioteca mundană de la Bizarerie avea două fix la fel. Biblioteca școlii avea opt. Din fericire, Nightingale a spus că doar unul dintre ele conținea referințele la cărțile magice. Nightingale a ținut lumina în timp ce eu am tras cuvertura și am deschis sertarele. Nu era niciun pic de praf și, surprinzător, foarte

puține *vestigia*.

— Erau cărți despre magie, a spus Nightingale când i-am menționat asta. Nu cărți magice.

Înăuntru se aflau cartoane standard cu indexuri, numele cărții și numărul de ordine al bibliotecii imprimate sus, iar sub, scris de mână, lista cu numele celor care împrumutaseră și când. Trecusem pe la un Ryman înainte de a pleca din Oxford și cumpărasem un pachet de elastice pentru a putea păstra ordinea cartoarelor. Mi-a luat o veșnicie să pot scotoci prin toate sertarele și m-am ales cu un sac mare și negru de gunoi care nu era cu mult mai ușor de cărat decât ar fi fost dulăpiorul în sine.

— Ar fi trebuit mai bine să fi luat toată chestia cu noi, am zis, dar Nightingale a arătat că e înșurubat în podea.

Mi-am trântit sacul de gunoi pe umăr și l-am urmat pe Nightingale înapoi în sala principală, clătinându-mă un pic de la greutate. Am folosit ocazia ca să întreb ale cui erau numele de pe pereți.

— Aceștia, a zis Nightingale, sunt cei care au murit și li s-a adus onorul.

M-a condus pe scara din dreapta, cea numită *dexter*, și și-a plutit lumența ca să îmi arate primele nume.

— Campania Peninsula, a spus.

Era o mână de nume.

— Campania Waterloo.

Un singur nume.

O jumătate de duzină pentru Crimeea, două pentru răscoala indiană, poate vreo douăzeci de nume împrăștiate printr-o listă a războaielor coloniale din secolul nouăsprezece, mai multe decât cele mai puțin de douăzeci ale Primului Război Mondial.

— S-a făcut un pact între noi și germani de a nu se folosi magia, a zis Nightingale. Am stat deoparte la asta.

— Fac pariu că v-a făcut să fiți popular, am spus.

Nightingale și-a plutit lumența în continuare, dezvăluind eroii din Al Doilea Război Mondial.

— Uite, aici e Horace, a zis Nightingale, iluminând inscripția: Horace Greebway, Kastelli, 21 mai 1941. Și aici

sunt Sandy și Champers și Pascal.

Luminența a sărit printre rândurile de nume, căzuți la datorie la Tobruk sau la Arnhem și în alte locuri pe care mi le aminteam vag de la ora de istorie. Însă cea mai mare parte dintre ei erau trecuți ca fiind căzuți la un loc denumit Ettersberg, pe 19 ianuarie 1945.

Am lăsat jos sacul de gunoi și am făcut o luminență suficient de mare încât să văd întreaga cameră - plăcile comemorative acopereau doi pereți întregi, de sus până jos. Trebuie să fi fost mii de nume.

— Aici e Donny Shanks, care a scăpat din asediul de la Leningrad fără nicio zgârietură și a fost torpilat după aia, și Smithy la Dieppe și Rupert Dance, Dance Fund Leneș îi ziceam noi.

Nightingale zăbovea. M-am întors și am văzut lacrimi care îi sclipeau pe obraji, așa că mi-am ferit privirea.

— În unele zile pare atât de demult, dar în altele... a zis el.

— Câți? am întrebat înainte să mă pot opri.

— Două mii trei sute nouăzeci și șase, a spus Nightingale. Trei din cinci vrăjitori britanici de vârstă militară. Mulți din cei care au supraviețuit au fost răniți atât de rău din punct de vedere psihic, încât nu au mai practicat niciodată. Dar, a zis și a făcut un gest, iar luminența lui a revenit înapoi deasupra mâinii, cred că am zăbovit suficient de mult în trecut.

Mi-am lăsat lumina să mi se stingă, mi-am proptit sacul la spinare și l-am urmat. În timp ce plecam, l-am întrebat cine a inscripționat numele.

— Am făcut-o singur, a zis Nightingale. Spitalul ne-a încurajat să ne apucăm de un hobby. Eu am ales sculptura în lemn. Nu le-am spus de ce.

— De ce nu?

Ne-am aplecat ca să intrăm înapoi pe coridoarele de serviciu.

— Doctorii deja erau îngrijorați că eram prea morbid.

— De ce ați gravat numele?

— Cineva tot trebuia să o facă, și din ce îmi puteam da

seama rămăsesem singurul care încă mai era activ. Și am mai avut și impresia asta ridicolă că ar ajuta.

— Și a ajutat?

— Nu, a zis. Nu chiar.

Am pășit afară prin ușa de noapte și am clipit în lumina serii. Uitasem că dincolo de școală încă mai era zi. Nightingale a închis poarta în urma noastră și m-a urmat pe trepte în sus. Toby se dusesse să se culce pe capota încălzită de soare a Jag-ului. Puteai vedea unde lăsase urme de noroi pe vopsea. Nightingale s-a încruntat.

— De ce ținem câinele ăsta? a întrebat.

— O ține pe Molly în priză, am zis și am aruncat cartonașele în spate.

Toby s-a trezit la sunetul portierelor și și-a făcut drum iute pe banchetă, unde a adormit prompt. Eu și cu Nightingale ne-am pus centurile, iar eu am pornit mașina. Am aruncat o ultimă privire către ferestrele baricatedate ale vechii școli în timp ce întorceam Jag-ul, lăsând-o în urma noastră și îndreptându-ne către Londra.

S-a făcut întuneric până să intrăm pe autostrada M25, aglomerată de ora de vârf. Dinspre est veneau nori mari și gri, iar în curând picăturile de ploaie au început să răpăie pe parbriz. Jag-ul stătea superb pe drum, însă ștergătoarele erau o rușine.

Nightingale și-a petrecut drumul înapoi cu fața pierdută pe geam. Nu am încercat să pornesc vreo conversație.

Tocmai ce intrasem pe Westway când mi-a sunat telefonul. L-am pus pe speaker – era Ash.

— Pot s-o văd! a strigat el.

Pe fundal, auzeam zgomotul mulțimii și un bubuit înfundat.

— Unde ești?

— Sunt la Pulsar Club.

— Ești convins că e ea? am întrebat.

— Înaltă, subțirică, palidă, păr negru lung. Miroase a moarte, a zis Ash. Cine altcineva ar putea fi?

I-am zis să nu se apropie mai mult și că sunt pe drum. Nightingale a scos mâna în ploaie și a pus sirena pe

capotă, iar eu am apăsat pedala de accelerație.

Fiecare șofer bărbat din lumea asta crede despre el că e cel mai bun șofer. Fiecare polițai care a trebuit să culeagă globi oculari de prin noroi știe că cei mai mulți se amăgesc singuri. Să conduci în trafic intens este dificil și stresant și pe de-a întregul periculos. Din cauza asta, Met are la Hendon o școală de șoferi faimoasă în toată lumea, unde o serie de cursuri de condus pentru avansați sunt destinate antrenamentului ofițerilor de poliție până la situații în care pot să jaloneze pe o stradă de oraș și să mențină numărul de victime colaterale pe degetele de la o mână.

În timp ce ieșeam de pe Westway și în traficul intens de pe Harrow Road, îmi doream cu ardoare să fi făcut unul din acele cursuri. Nightingale, ofițerul meu superior, nu ar fi trebuit să mă lase să conduc. Dar, pe de altă parte, el nici nu avea habar că există astfel de cursuri de avansați. Sau, ținând cont că deveniseră obligatorii în 1934, niciun fel de examene de șofer.

Am virat pe Edgware Road și m-am trezit că merg cu mai puțin de douăzeci la oră, chiar și cu fiecare șofer simțindu-se vinovat încercând să se dea la o parte. Am folosit ocazia ca să îl sun pe Ash. I-am zis că eram la distanță de mai puțin de zece minute.

— Se îndreaptă spre ușă, a zis Ash.

— E cu cineva?

— E un flăcău cu ea, a zis Ash.

Rahat, rahat, rahat – până aici cu ținutul în familie. Nightingale mi-a luat-o cu mult înainte. A scos din torpedo un Airwave și a format un număr – impresionant, ținând cont că îl învățasem cum se face abia acum o săptămână.

— Urmărește-o, a zis, dar stai la telefon și nu îți asuma niciun risc.

Eu am riscat să aștept până la Marble Arch ca să o iau spre est – Oxford Street e restricționat în afara autobuzelor și taxiurilor și contam să fie mai rapid să o iau direct în jos în loc să mă azvârl prin sistemul aiurea de sensuri unice din jurul la Bond Street.

— Stephanopoulos e pe drum, a zis Nightingale.

L-am întrebat pe Ash unde e.

— Tocmai ies din club, a spus el. Ea e la cinci metri în fața mea.

— Îndreptându-se în ce direcție?

— Către Piccadilly, a zis.

Mi-am făcut planurile zonei în cap.

— Sherwood Street, i-am spus lui Nightingale, care a transmis mai departe lui Stephanopoulos. Mergând spre sud.

— Ce fac dacă se apucă să îi facă felul iubitului ei? a întrebat Ash.

Am cotit brusc pe după un autobuz oprit în mijlocul drumului și cu luminile de avarie pornite, sirena mea albăstrind chipurile pasagerilor de la cabina de jos în timp ce mă priveau cum îi depășesc.

— Stai departe de ea! am zis. Așteaptă-ne.

— Prea târziu, a spus Ash. Cred că m-a zărit.

Instructorii de la cursurile avansate de conducere nu ar fi fost fericiți dacă m-ar fi văzut cum am dus Jag-ul pe semafoarele roșii de la Oxford Circus și cum am derapat pe un viraj în dreapta care m-a pus către Regent Street și cu fum ieșindu-mi din cauciucuri.

— Ai grijă! a zis Nightingale.

— Vestea bună e că, a spus Ash, l-a lăsat în pace pe sărmanul om.

— Sunt aproape de Denham Street, a zis Nightingale, referindu-se la echipa locală. Stephanopoulos le-a cerut să asigure un perimetru.

Aproape că am urlat atunci când un șofer evident surd și chior într-un Ford Mondeo a decis să oprească în fața mea. Când am strigat la el, glasul mi s-a pierdut în sunetul sirenei.

— Vestea proastă, a zis Ash, e că ea se îndreaptă spre mine.

I-am spus să o ia la fugă.

— Prea târziu, a zis el.

Am auzit un hâșâit, un țipăt și zgomotul distinct pe care îl face un telefon mobil atunci când izbește o suprafață

dură și se sparge.

Am luat un viraj de 90 de grade pe Glasshouse Street, lucru care jur că mi-a adus niște aplauze de la pietoni și un lătrat speriat de la Toby atunci când s-a trântit de portiera din spate. Era un motiv întemeiat pentru care Jaguar Mk II a fost mașina favorită pentru evadările hoților de bănci și a Detașamentului Zburător, iar Jag-ul lui Nightingale în mod clar fusese făcut pentru urmăriri. Așadar, odată ce partea din spate nu a mai patinat, am putut să apăs piciorul pe accelerație și să prind nouăzeci la oră înainte de a mă alinia cu strada Leicester Arms.

După care ceea ce am crezut că ar fi reflecțiile sirenei noastre s-au dovedit a fi luminile unei ambulante, și am aflat cu toții cât de bune sunt frânele pe toate patru roți – răspunsul fiind suficient de bune. Dacă ar fi fost doar pe față, aș fi mușcat din airbag. În schimb, m-am ales cu o vânătaie groaznică pe piept, de la centură, însă nici măcar nu am remarcat asta până mai târziu, pentru că eram deja afară din mașină și alergând de-a lungul intersecției și în sus pe Sherwood Street suficient de repede încât să țin pasul cu ambulanta. Ea s-a oprit, eu nu.

O latură a Sherwood Street are o arcadă în stilul destul de trist al plăcărilor cu ceramică din anii 1950, fiind gândită să semene cu o toaletă publică, probabil lucru care justifică folosirea ei în acest scop de către unii civili târziu în noapte. Din ce a putut reconstitui mai târziu Echipa Criminalistică, se pare că mîncătoarea de penisuri planificase să își ducă cea mai recentă victimă în umbre pentru o mozoaleală și o vasectomie impromptu.

L-am găsit pe Ash întins la pământ în mijlocul unui cerc de cetățeni îngrijorați, cu doi dintre ei încercând să îl aline în timp ce gemea pe asfalt. Avea sânge pe el, pe cetățenii îngrijorați și pe pironul de jumătate de metru care îi trecea prin umăr.

Am reușit să fac ceva loc strigând „Poliția” și am încercat să îl aduc într-o poziție de resuscitare.

— Ash. Ți-am zis să stai departe de ea.

Ash s-a oprit din gemete suficient de mult timp încât să

mă privească atent.

— Peter, a zis el, nenorocita aia m-a străpuns cu o balustradă.

6.

ÎMPĂRĂTEASA PLĂCERILOR

Femeile și bărbații de la Serviciul Londonez de Ambulanță nu au înclinație spre isterii, ținând cont că își petrec zilele ridicând victimele accidentelor fatale de mașină, încercărilor de sinucidere atât reușite, cât și eșuate, și pe cei din publicul larg care au „căzut” în fața metroului. Ca ideea, aceștia din urmă sunt numiți „unul-sub”. Odată, am întrebat dacă un cuplu sub o garnitură de metrou ar fi numit „doi-sub”, însă pare-se că asta e „doi-unu-sub”. În fine, rutina zilnică agregată din suferință și necazuri tinde să reliefeze personalități ferme și pragmatice. Pe scurt, exact genul de persoană pe care ți-ai dori-o să ghideze o ambulanță în miez de noapte. Paramedicul din ambulanță care l-a ridicat pe Ash era o femeie cu părul practic de scurt și un accent neozeelandez. Însă după două minute de mers cu ambulanța, am putut să văd cum reținerea ei începe să se evaporeze.

— Nenorocita, urla Ash, nenorocita m-a înjunghiat cu o balustradă!

Aproximativ jumătate de metru smuls dintr-un gard victorian de fier destul de bine făcut, judecând după secțiunea octogonală foarte precis frezată. Pentru ochii mei neofiți, părea de parcă i-ar fi trecut drept prin inimă.

Asta nu îl oprise pe Ash să se zbată și să urle.

— Ține-l bine! a strigat paramedicul.

Am apucat brațul lui Ash și am încercat să îl lipesc de patul mobil.

— Nu poți să-i dai ceva? am întrebat.

Femeia paramedic s-a uitat la mine cu o privire răvășită.

— Să-i dau ceva? Ar trebui să fie mort.

Ash și-a smuls brațul din strânsoare și a apucat marginea patului.

— Scoate-l! a tipat Ash. E fier masiv, *scoate-l!*

— Avem cum să îl scoatem? am întrebat.

Până aici i-a fost paramedicului.

— Ești nebun?

— Fier masiv, a zis el. Mă omoară.

— O să îl scoatem la spital, am spus eu.

— Niciun spital, a zis Ash. Am nevoie de râu.

— Acolo o să fie dr. Walid, am spus.

Ash s-a oprit din smucit și mi-a apucat mâna. M-a tras mai aproape.

— Te rog, Peter, râul.

Polidori amintește că fierul masiv are un *efect vătămător asupra zânelor și multelor rude ale acestora*, însă eu am presupus că inventase asta sau că afirma partea evidentă a sângerării. Fierul masiv are un efect vătămător asupra oricui dacă îl înfigi direct prin corpul respectivului.

— Te rog, a zis Ash.

— Mă apuc să scot chestia asta din el, am spus.

Paramedicul și-a exprimat opinia cum că ar fi un pas greșit de făcut și că și numai din intenția mea se vedea că eram o persoană incompetentă în anatomie și cu o inteligență scăzută și cu o predilecție spre auto-abuzare.

Mi-am pus ambele mâini pe rama patului. Era alunecoasă de la sânge. Ash a observat ce am de gând și s-a încleștat. Nu sunetul de sfâșiat care s-a auzit atunci când a ieșit a fost cel care m-a deranjat – asta era mascat de urletele lui Ash. A fost senzația de vibrație a osului hârșăit de muchiile aspre ale fierului cea pe care nu o să o uit.

Un șuvoi de sânge m-a stropit pe față. Am mirosit cupru și, ciudat, un amestec de vopsea de scenă și ozon. Paramedicul m-a împins la o parte și a căzut pe spate atunci când ambulanța a luat un cot. A început să trântască pansamente la orificiul de intrare și la cel de ieșire și să apese pe ele. Bandajele se îmbibaseră cu sânge dinainte să termine. Pe măsură ce lucra, înjura pe sub bărbie.

Ash se opri complet din smucit și era tăcut. Chipul îi era palid și moale. M-am împleticit înainte prin ambulanță până ce am reușit să îmi vâr capul în cabina șoferului. Mergeam pe Tottenham Court Road – la mai puțin de cinci

minute de spital.

Șoferul era de vârsta mea, alb, slăbănog și purta un cercel de pirat în ureche.

I-am zis să întoarcă, iar el mi-a zis să mă duc dracului.

— Nu putem să mergem la spital, am zis, e cablat la o bombă.

— Ce? a strigat șoferul.

— E posibil să fie atașat de o bombă, am zis.

A apăsat tare pe frâne, iar eu am fost proiectat în cabină cu capul înainte. Am auzit pe paramedicul din spate urlând a frustrate și am ridicat ochii doar ca să văd portiera din partea șoferului larg deschisă și pe șofer luând-o la sănătoasa pe stradă.

Era o ilustrare potrivită a motivului pentru care nu ar trebui să folosești prima minciună care îți trece prin cap. M-am cocoțat pe scaunul lui, am închis ușa, am pus ambulanța în viteză și am luat-o din loc.

Serviciul Londonez de Ambulanță folosește flota de dube Mercedes Sprinter, care sunt asemănătoare celor standard, doar cu două tone cub de chestii în spate și cu genul de suspensie moale destinată evitării uciderii pacientului de fiecare dată când se trece peste un limitator de viteză.

Mai au și o grămadă de monitoare LED suplimentare, butoane și întrerupătoare pe care eu, în interesul simplificării, le-am ignorat. Și de aceea încă mai scoteam sunete și lumini albastre în timp ce treceam de intrarea la rampa de primiri a spitalului UCH și ne îndreptam pe Gower Street către râu.

Cam atunci, conform jurnalul de apeluri de la EOC, a fost când paramedicul și-a folosit stația de emisie-recepție ca să raporteze că ambulanța ei fusese deturnată de către un pacient scăpat de la nebuni care se dă drept ofițer de poliție.

Nimic nu se compară cu condusul unui vehicul de urgență care are un suport pentru lumini alternante pe capotă și o sirenă mare gândită să taie prin coconul de sisteme stereo în care majoritatea șoferilor trăiesc și să

sperie pietoni întâmplători înapoi pe trotuare. Probabil că Moise despărțind apele se simțea la fel ca mine când brăzdam intersecția dintre High Holborn și Endell Street, cu un scurt moment de déjà vu atunci când am trecut de schelele care marcau locul în care încă mai reparau domul avariat al Royal Opera House.

E ușor să te rătăcești încercând să mergi către sud dinspre Covent Garden. Străzile au fost toate jalonate cu opritoare pentru a bloca transformarea lor în scurtături de evitat traficul, dar eu petrecusem doi ani patrulând de la bârlogul din Charing Cross ca să știu unde erau. Am făcut un viraj abrupt pe Exeter Street și un altul în stânga pe Burleigh Street, fapt care a determinat pe paramedicul din spate să înceapă din nou să țipe la mine. Lucru nemeritat, din moment ce simțeam că încep să mă pricep la controlatul destul de dificil al ambulanței.

— Cum îi e? am strigat peste umăr.

— Sângerează de moarte, a strigat ea înapoi.

M-am alipit pentru scurt timp traficului de pe Stand înainte de a o tăia pe Savoy Street, un drum îngust care ține drept până la râu, chiar la vest de podul Waterloo. Locurile de parcare sunt greu de găsit în centrul Londrei, iar oamenii tind să își înghesuie mașinile pe străduțe fără să se gândească că s-ar putea întâmpla ca cineva cu un vehicul mai lat și mai lung să treacă pe lângă fără să dețină un control complet al direcției. Astea fiind spuse, pagubele totale efective au însumat un pic sub douăzeci de mii de lire – în cea mai mare parte vopsea julită, oglinzi laterale, portiere și o pereche de biciclete de cursă care nu ar fi trebuit de la bun început să fi fost lăsate pe postamentul de pe mașină. Asta fără să fie luată în considerare paguba făcută la ambulanță, care sunt convins că a fost superficială.

Am îndreptat ambulanța de pe asfalt către mal, am virat dreapta și am oprit pe trotuarul din față de la Savoy Pier. M-am dat iute jos de pe scaunul șoferului și m-am împleticit către spatele salvării, unde paramedicul se holba la mine cu o uimire plină de ură.

Ash cu greu mai respira, iar bandajul de pe piept îi era complet îmbibat cu sânge. Când i-am cerut paramedicului să deschidă ușa, am crezut pentru o clipă că o să mă lovească, însă ea a desfăcut zăvorul și a trântit larg portiere. Nu m-ar fi ajutat să îl scot pe Ash și nici nu aveam timp să stau să îmi dau seama cum se folosește patul mobil, așa că l-am pus pe umerii mei și m-am târât în burnița molcomă de afară.

Alesesem malul de la Savoy Pier din două motive. Cheiul nu era în uz, așa că nu ar fi trebuit să mă cocoț peste vreo barcă pentru a ajunge la râu, și avea o foarte bună rampă de acces, pe care ar fi fost perfect să împing căruțul dacă aș fi reușit să scot drăcovenia din ambulanță. În schimb, mai întâi a fost nevoie să traversez rampa cu Ash în spate. Era un ins masiv, greu, și am presupus că până să ajung la Tamisa mă voi fi scurtat cu vreo doi centimetri în înălțime. La începutul rampei e o chestie ca o cabină telefonică în aer liber, care are ca scop oprirea turiștilor, bețivilor și a infractorilor comuni care ar încerca să se arunce de pe chei.

Am făcut o scurtă pauză și mi-am dat seama că peste vacarmul propriei ambulante se auzeau acum alte sirene apropiindu-se. Am privind în sus și în jos pe Embankment și am zărit lumini stroboscopice venind din ambele direcții. O privire peste parapet a dezvăluit faptul că marea era la nivel mic, iar o săritură ar fi presupus că aș fi căzut trei metri pe pietre și pe noroi. Am privit către cabină. Avea lacătul de metal pe care îl știam. Planificasem ceva mai subtil, însă din moment ce nu aveam timp, am plesnit întregul acaret din balamale.

Fugind pe rampă în jos, am auzit Vehiculul de Intervenție Rapidă frânând puternic în spatele meu și învâlmășeala de proteste, strigăte și sporovăială pe stațiile radio care anunță de obicei că Bătrânul Bill⁶ e pe felie. În timp ce înaintam pe lungimea cheiului, ceva m-a lovit tare peste coapse. Lanțul de siguranță, am realizat prea târziu, și am plonjat cu capul înainte în Tamisa.

⁶ *Old Bill* (în original), denumire colocvială a poliției britanice (n. t.).

Zeița Râului vă va spune cu mândrie că Tamisa este în mod oficial cel mai curat râu industrial din Europa, însă nu e chiar atât de curat cât să poți bea apă din el. Am ieșit la suprafață scuipând, cu un gust metalic în gură.

O siluetă întunecată s-a ițit la un metru de mine – Ash, plutind pe spate.

Eu port o pereche de pantofi Dr Marten pentru munca obișnuită de poliție. Sunt șic, nu se uzează repede și, crucial, păstrează o parte din acea capacitate dumnezeiască de a lovi care încă mai face marca DM să fie alegerea de bază pentru încălțăminte de către neo-naziști și huliganii de pe stadioane. Pe de altă parte, sunt grei și nu ți-ai dori să-i porți atunci când ai de-a face cu apa. Odată ce am scăpat de ei, am pleoscăit înainte ca să-l verific pe Ash – părea să fie mult mai flotabil decât mine. Îl puteam auzi respirând și suna mai ferm decât înainte.

— Ash, am zis, te simți mai bine?

— Mult mai bine, a zis el apatic. Apa e un pic cam sărată, dar bună și caldă.

Era al naibii de scut din perspectiva mea. M-am uitat înapoi la chei și am văzut pe colegii mei polițiști măturând râul cu lanternele lor, însă totul era OK, pentru că marea încă se mai retrăgea, iar noi ne aflam deja la câteva sute de metri mai în aval. În fine, OK până ce am fi fost trași amândoi în Marea Nordului sau am fi murit de hipotermie sau înecați – sau, mai probabil, o combinație incitantă din toate trei.

Curentul ne-a dus până sub podul Waterloo.

— Nu mi-ai zis niciodată că e o doamnă palidă, a zis Ash.

— Cine-i doamnă palidă? am întrebat.

— Doamna morții, a zis el, apoi a mai zis ceva într-o limbă care suna un pic a galeză și care probabil nu era.

— Hei, s-a auzit o voce în apropiere. Ce faceți în râu?

Tânără, feminină, de clasă de mijloc, dar cu vocalele joase care provin de la niște părinți care cred în educație, sau... Mai mult ca sigur, una dintre fetele Mamei Tamisa.

— Asta e o întrebare foarte dificilă, am bolborosit eu. Mergeam cu mașina spre casă dinspre Oxford, m-a sunat

Ash și totul a luat-o razna de-acolo. Tu ce faci în râu?

— E tura noastră, a zis o a doua voce care apăruse din partea cealaltă a podului.

Ash plutea fericit, și m-am întrebat dacă nu cumva eram singurul căruia îi era greu să poarte o conversație în timp ce calcă apa. Ceva cald mi s-a șters de un picior și m-am răsucit la timp ca să văd cum o fată își scoate capul din apă. Doar cu luminile de pe mal, era greu să o vezi clar, dar am recunoscut curbura ca de pisică de la colțurile ochilor și bărbia puternică a mamei ei.

— Ce sunteți? Salvamari? am întrebat.

— Nu chiar, a zis ea. Dacă ai cum să ieși din râu cu propriile tale forțe, nu mă deranjează. Dacă nu, atunci aparții Mamei.

Prima fată a reapărut la suprafață și s-a ridicat din apă până la brâu, și la fel de calm de parcă ar fi stat pe o cutie. Am remarcat că purta un costum izolanț cu semnele ORCA pe piept. Chipul i-a fost luminat o secundă de suficientă lumină ca să o recunosc pe Olympia, aka Counter's Creek, una din cele mai tinere fice ale Mamei Tamisa, ceea ce însemna că cealaltă era sora ei geamănă, Chelsea.

— Îți place costumul? a întrebat Olympia. Neopren. E cel mai bun pe care-l poți cumpăra.

— Am crezut că vouă vă place să vă bălăciți goale, am spus.

Sora lor Beverley înotase dezbrăcată complet ultima dată când o văzusem în apă.

— În visele tale, a zis Olympia.

Chelsea a ieșit la suprafață în partea îndepărtată a lui Ash.

— Mi s-a părut mie că miros sânge, a zis. Cum te simți, Ash?

— Mult mai bine acum, a spus el, moleșit.

— Cred că ar trebui să îl ducem la Mama, a zis ea.

— Mi-a cerut să îl aduc la râu, am spus.

Picioarele începuseră să îmi obosească foarte tare și m-am uitat în jur doar ca să văd că malul era mult mai îndepărtat decât până atunci - eram tras în canalul

central.

— Ce-ai vrea...? O medalie? a întrebat Chelsea.

— Ce-ar fi un remorcat înapoi la mal? am zis.

— Nu așa merge treaba, a spus Olympia.

— Dar nu-ți face griji, a zis Chelsea. Dacă te scufunzi din nou, o să te așteptăm acolo.

După care, cu un pleoscăit cu nimic deosebit, au dispărut toți trei în adânc.

La un moment dat, am început să înjur, și aș mai fi înjurat mult și bine dacă nu aș fi început să îngheț rău de tot. Am încercat să îmi dau seama care mal era mai apropiat. Era complicat, pentru că acea combinație de maree și de curent mă trăgea înspre Podul Blackfriars. Același pod sub care Roberto Calvi, bancherul personal al lui Dumnezeu, s-a trezit cu gâtul întins - nu chiar un semn promițător pentru mine. Înghețam și am încercat să îmi amintesc antrenamentul de bază pentru tehnici de supraviețuire de pe vremea când mi-am luat diploma de înot în școala primară. Îmi simțeam picioarele grele, iar brațele mă înțepau și, din câte îmi puteam da seama, niciunul dintre maluri nu era mai apropiat.

E remarcabil de ușor să mori în Tamisa; o grămadă de oameni reușesc să o facă an de an. Începusem să mă tem că urma să fiu unul dintre ei.

Am înotat către malul sudic, bazându-mă pe faptul că drumul Tamisei mergea în direcția asta și era mai probabil să fie membrii ai publicului larg capabili să ofere ajutor. Plus că Oxo Tower era un reper convenabil. N-am încercat să mă opun curentului și mi-am concentrat restul de forțe în a ajunge cât mai aproape de mal.

N-am fost niciodată ceea ce s-ar numi un înotător puternic, dar dacă alternativa ar fi fost să mă încadrez la statistici e uimitor cât de mult poți trage de tine. Universul s-a contractat în jurul meu până ce nu mai rămăsese nimic în afară de greutatea rece a hainelor mele ude, durerea din brațe și ocazionalele stropiri pe față ale valurilor, care mă lăsau fără suflare și scuiând.

Mama Tamisa, m-am rugat eu, îmi ești datoare: du-mă la

mal.

Dintr-odată, mi-am dat seama că brațele mele nu mai funcționau cum trebuie și că îmi era tot mai greu să mă mențin la suprafața apei.

Mama Tamisa, m-am rugat din nou, te implor.

La un moment dat, marea s-a inversat și m-am trezit dus înapoi în aval, până ce un turbion aleatoriu m-a prins și m-a împins blând în noroiul murdar de pe malul Tamisei. M-am târât în susul țărmului cât de mult am putut, înainte de a mă rostogoli pe spate. M-am uitat fix la norii de deasupra, aprinși de roșeața ca de sodiu a luminilor orașului, și m-am gândit că dintre lucrurile pe care nu mi-aș dori să le mai încerc vreodată asta se încadra în top trei. Îmi era atât de frig, încât degetele de la picioare îmi amorțiseră, dar tremuram, ceea ce am privit ca un semn bun, pentru că aveam noțiunea asta vagă cum că dacă te-ai opri din tremurat ar trebui să fii foarte îngrijorat. Am decis că îmi pot permite să rămân locului și să îmi trag răsuflarea sau poate să adorm – fusese o zi foarte lungă.

Contrar a ce s-ar putea să ți se fi zis, e aproape imposibil să stai întins și să te vabei într-un loc public din Londra fără să atragi o mulțime de presupuși buni samariteni – chiar și atunci când plouă.

— Ești bine, amice?

Erau mai mulți oameni deasupra, lângă parapet. M-am uitat la expresiile lor perplexe, cu fețe întoarse cu susu-n jos față de cum stăteam eu. Oameni de ajutor cu telefoane mobile care speram să sune la poliție, care la rândul ei probabil m-ar fi rugat să îi ajut cu ancheta unei anume ambulanțe deturnate.

Nu te amesteca în afacerile vrăjitorilor, m-am gândit, căci sunt răuvoitori și greu de pătruns.

Am luat în considerare varianta în care aș fi dat bir cu fugiții, dar femeia paramedic și șoferul ambulanței m-ar fi identificat și, în orice caz, eram mult prea amorțit ca să mă pot mișca.

— Ține-te bine, amice, a zis vocea de deasupra. Poliția e pe drum.

I-a luat poliției aproape cinci minute ca să ajungă, ceea ce nu era rău la nivel de timp de răspuns. Am fost înfășurat corespunzător într-o pătură și pus în spatele unui vehicul de intervenție, unde le-am spus cum căzusem în timp ce urmăream un suspect și nimerisem de partea greșită a râului. Nu mi-au pus niciuna dintre întrebările obișnuite despre suspectul meu imaginar, lucru care mi s-a părut ciudat, până ce Jag-ul nu a parcat lângă IRV și am realizat că Nightingale deja rezolvase situația.

În timp ce am trecut înapoi peste Waterloo Bridge, m-a întrebat dacă Ash era bine.

— Cred că da, am zis. Chelsea și cu Olympia nu păreau prea îngrijorate.

Nightingale a dat mulțumit din cap.

— Bună treabă, a spus.

— Nu am intrat în belele? am întrebat.

— Ai dat de belele, a zis. Doar că nu cu mine.

Și totuși m-a pus a doua zi dimineața să mă trezesc devreme și să mă antreneze de două ori mai mult - de-al dracului ce e.

După antrenament, am dus discheta de la Oxford în grota științei, unde m-am trântit pe șezlong și am încercat să pretind că nu există. Să introduc atât de multe date urma să fie o muncă de salahor, și probabil că nu merita timpul pierdut. Când am descoperit că Lesley îmi lăsase trei email-uri exprimându-și necontenita plictiseală față de micul oraș de pe litoral în extra-sezon, mi-a venit una din ideile alea stupid de deștepte. I-am răspuns la email și am întrebat-o dacă nu ar vrea să introducă niște date foarte anoste. Ea a zis că da, iar eu am sunat la IPS și am aranjat să fie transferată o copie. Din moment ce nu poți să ceri cuiva ca Lesley, oricât de plictisită ar fi, să facă ceva atât de anost fără o explicație, i-am oferit un rezumat cu cine era Jason Dunlop și cum căutam legăturile cu Geoffrey Wheatcroft.

Cărți de magie pierdute, a scris. Mă omori cu zilele. Introducere de date. Eu tristă.

Ține ocupat, i-am scris înapoi.

N-a mai răspuns la asta.

Dr. Walid mi-a postat niște jpeg-uri cu ceea ce arăta a fi niște foi de conopidă, dar despre care textul însoțitor mă asigură că sunt secțiuni subțiri ale creierului lui Michael „Ososul” Adjayi. Mărite, spuneau povestea vătămarilor neurologice care erau indicație a degradării hipertaumaturgice – chestia care te omoară dacă faci prea multă magie. Și de asemenea, așa cum învățasem de la cel mai recent caz important al nostru, ceea ce se întâmplă dacă vreun dobitoc se folosește de tine ca să facă magie prin intermediari. E un truism în munca polițienească faptul că martorii și declarațiile sunt bune, însă nimic nu se compară cu probele empirice. De fapt, nu e un truism al muncii polițienești, pentru că cei mai mulți polițiști cred că „empiric” are de-a face cu Darth Vader, dar să fiu al naibii de nu ar trebui să și aibă. Ca să revenim, dr. Walid a inclus felii din creierul lui Cyrus Wilkinson, pentru comparație – vătămarea era identică.

Asta era dovada că lui Mickey Ososul i se făcuse felul în același mod ca lui Cyrus Wilkinson. Măcar dacă aș fi reușit să-mi dau seama cum.

Am împachetat listele pentru Lesley și i le-am dat lui Molly, cu instrucțiunile stricte de a nu mușca pe curier atunci când va fi venit după colet.

Înapoi în garaj, era o notă împăturită sub ștergătorul de parbriz al Jag-ului. Spunea, în scrisul de mână surprinzător de neelegant al lui Nightingale, *Folosirea nesupervizată a Jaguarului se suspendă până în momentul în care se prezintă certificarea pentru conducerea în condiții propice.* Așadar, Nightingale știa totuși despre cursurile de șofat.

Am luat Asbo-ul – e, oricum, mai economic.

Cheam e cât de mai în sud-vest te poți duce în Londra și să rămâi oficial în interiorul capitalei. E încă un alt sătuc tipic londonez exterior care primise, în timp scurt, o gară, câteva vile individuale de lux în stil victorian târziu și, în cele din urmă, o pătură sufocantă de case înșiruite imitație

de stil tudoric construite pe la mijloc de 1930. Cheam e ceea ce bariera verde a fost menită să prevină la restul sud-estului Angliei. Fotografii cu Cheam ornează pereții birourilor de urbanism ale tuturor primăriilor locale, pentru a servi ca avertisment înspăimântător. Și asta *de dinainte* ca orice oameni de culoare să se mute în zonă.

Acasă la Adjayi era o vilă individuală mare eduardiană de-a lungul unei străzi cu variații pe aceeași temă. În afară de un jeton oval de verdeată, grădina din față fusese pavată cu ciment, pentru a înlesni parcare a două mașini germane în dreptul casei. Puteam citi istoria familiei în acea casă. Mama și tata imigraseră pe la sfârșit de ani 1960, găsiseră servicii pentru care erau cu mult supracalificați și cumpăraseră o proprietate într-o zonă relativ ne la modă, iar acum locuiau de pe roadele exploziei valorilor imobiliare. Tatăl va purta costume pe comandă și să fie bărbatul casei, mama va avea un dormitor plin de pantofi și trei telefoane mobile. Copiii se așteaptă să devină doctori, avocați sau ingineri, în ordinea descrescătoare a preferințelor.

Ușa a deschis-o o tânără cam de vârsta mea, am presupus că era o soră sau o verișoară apropiată. Avea aceeași frunte înaltă, pomeți proeminenți și nas plat, deși fața îi era mai rotofeie și mai rotundă decât a lui Michael, iar ea purta ochelari de citit de jumătate fumurii, cu rame negre emailate. Mi-a zâmbit când m-a văzut, dar zâmbetul s-a estompat atunci când i-am zis cine sunt. Era îmbrăcată în tricou cu mânecă lungă și pantaloni de trening. Am simțit sudoare și lac de mobilă. După ce m-a poftit înăuntru, am văzut că aspiratorul Hoover era în mijlocul holului și că toate ramele de fotografii aliniate pe pereți fuseseră șterse de praf și lăcuite.

Am întrebat-o cum o cheamă.

— Martha, a zis, și probabil că a observat că am tresărit și a chicotit. Da, știu. Sunt în bucătărie, a zis și m-a condus într-acolo.

Era o bucătărie mare, cu o masă de stejar europeană, însă adăpostind o suprafață mare cu oale, polonice și

castroane de plastic pline de cassava și pește afumat care era stil pur african.

Am refuzat ceaiul și biscuiții și ne-am așezat în colțul cel mai îndepărtat al mesei.

— Mama e la spital, a zis Martha. Eu doar am stat să fac curățenie.

Nu era nevoie să îmi explice. Suficienți membri ai familiei maică-mii muriseră de-a lungul anilor ca să învâț rostul lucrurilor. Odată ce se va fi dus vorba că Michael Adjayi decedase, rudele vor începe să vină, și ferească sfântul pe Martha dacă nu ar fi fost imaculată casa atunci când vor fi ajuns.

— A fost fiul cel mai vârstnic? am întrebat.

— Singurul fiu, a zis Martha, cu amar. Mai am două surori. Nu mai stau aici.

Am încuviințat, ca să arăt că am înțeles. Fiul favorit, fetele lucrează, dar băiatul va purta numele.

— De cât timp cânta jazz?

— Mickey? Dintotdeauna, a zis Martha.

— Crezi că se pricepea?

— A fost genial, a spus ea.

Am întrebat-o dacă pe părinți îi deranja că el avea de gând să devină muzician, dar ea a zis că Mickey rezolvase asta.

— Avea un loc la Queen Mary, studia dreptul, a explicat. S-a gândit că asta îi oferea cel puțin patru ani în care să poată să ajungă faimos.

Iar odată ce ar fi devenit faimos, mamei și tatălui nu le-ar mai fi păsat – atâta timp cât ar fi fost bogat și sănătos. În mod evident, lui Martha i se păruse un plan care ar fi putut funcționa, și aparent nu ar fi fost o problemă – sau, cel puțin, nu o problemă atât de mare pe cât ar fi putut fi.

— Fată albă? am întrebat.

— Mda, a zis, dar Cherie e chiar drăguță și un pic de fiță, știi, ca să mai îndulcească pe mama și pe tata.

Martha nu știa contactul prietenei, însă a promis că își va întreba părinții când se vor întoarce. Nu se putea gândi la cineva care ar fi avut ceva cu Mickey și nici lucruri

suspecte.

— Pur și simplu a plecat într-o după-amiază, a zis, și s-a întors mort.

Pe drumul de întoarcere din Cheam, am primit un telefon de la dna Ghosh de la Uniunea Muzicienilor. Voia să-mi spună despre noul val de jazz anglo-indian care venea proaspăt din Mumbai. Am lăsat-o să o tot țină cu asta – era mai bun decât radioul.

— Oricum, a spus în cele din urmă, a fost un caz particular. Un membru numit Henry Bellrush a murit subit imediat după gig. Motivul pentru care îmi aduc aminte e că l-am întâlnit de câteva ori și părea de fiecare dată foarte în formă și sănătos. Maratonul Londrei și tot felul de... chestii de genul.

Mi-a dat adresa. Era în Wimbledon, iar din moment ce eu încă mă mai aflam la sud de râu, m-am îndreptat într-acolo. În plus, eram convins că mai devreme sau mai târziu întreaga poveste cu deturnatul ambulanței urma să aterizeze pe capul meu. Nu mă grăbeam să întâmpin asta.

— Nu sunt sigură, a zis dna Bellrush în timp ce-mi oferea o ceașcă de ceai, că am înțeles bine ce căutați aici.

Am luat ceașca și farfurioara – cele bune pentru oaspeți, am remarcat – și mi le-am pus în poală. Nu îndrăznisem să le așez pe măsuța de cafea de mahon imaculată, iar să le fi pus instabil pe brațul canapelei ieșea din discuție.

— Revizităm periodic decesele nespitalicești, am zis.

— Cu ce rost? a întrebat dna Bellrush, așezându-se în fața mea și strângându-și ferm picioarele înclinate în stânga.

Anita Bellrush, văduva lui Henry „Buze” Bellrush, era pe la mijloc de patruzeci de ani, îmbrăcată în pantaloni largi mov și cu o bluză albă de mătase atent călcată. Avea păr blond nisipiu și ochi albaștri alungiți. Locuia în genul de casă individuală de cărămidă din anii 1930 cu bovindou pe care le puteai găsi prin suburbiile din întreaga Mare Britanie, dar în cazul de față se afla situată în Wimbledon.

Conținea o grămadă de mobilă din stejar masiv, acoperită cu un strat de milieuri, huse florante și porțelanuri. Era de prost gust și ieftin, însă nu genul stăpân de pisici cu care eram eu obișnuit. Poate că era felul de a fi al dnei Bellrush, sau poate ochii ei albaștri, însă am avut impresia distinctă că era o ieftineală agresivă, o ieftineală războinică, genul de ieftineală de prost gust care se pornise să cucerească Imperiul și încă mai avea manierele de a se îmbrăca la patru ace la cină. Orice rumeguș de Ikea care și-ar fi arătat fața pe aici ar fi fost simple surcele.

— Din cauza lui Harold Shipman, am zis. Vi-l amintiți?

— Doctorul care și-a ucis pacienții, a spus ea. Aha, înțeleg. Faceți verificări de rutină la decese de rutină pentru a vă asigura că informațiile sunt exacte. Presupun că mai aplicați și sisteme de recunoaștere a structurilor pentru a vedea dacă apar șiruri de anomalii?

Părea o idee grozavă, dar am bănuț că nu o făceam, întrucât una din primele reguli ale muncii de poliție e că buclucul mereu vine singur, așa că nu mai e nevoie să îl cauți.

— Eu doar fac munca de teren, am zis.

— Cineva întotdeauna trebuie să facă munca de teren, a spus. Un biscuit?

Erau din cei scumpi, înveliți în ciocolată neagră și cu conținut mai mare de cinci la sută cacao.

Henry Bellrush învățase să cânte la cornet în armată. Fusese înrolat la geniști și urcase până la rangul de maior înainte de a se pensiona anticipat la sfârșitul secolului.

— Ne-am cunoscut în armată, a zis dna Bellrush. El era un căpitan seducător, și la fel eram și eu; a fost foarte romantic. Pe vremea aceea, odată ce te căsătoreai ieșeau din sistem, așa că ne-am mutat în viața civilă.

Și, ironic, s-a nimerit să facă aceleași lucruri pe care le făcuse cât fusese în armată.

— Numai că mult mai bine plătit, desigur, a adăugat ea.

Am întrebat ce fel de muncă, însă dna Bellrush a spus că nu îmi poate dezvălui.

— Totul foarte pe tănuit, din păcate. Legea Secretului

de Stat, genul ăsta de melodie, a zis și m-a privit pe după ramele ochelarilor. Așadar, ce ați vrea mai exact să știți despre decesul soțului meu?

Dacă a existat vreodată vreun bărbat care să se bucure de pensionare, acela a fost Henry Bellrush, cu grădina lui, cu nepoții, vacanțele în străinătate și, desigur, cu muzica. El și câțiva prieteni obișnuiau să cânte la un pub local - strict pentru propria lor delectare.

— Dar s-a înscris în Uniunea Muzicienilor, am spus.

— Așa era Henry, a zis dna Bellrush. A venit din rândul ofițerilor - nu și-a pierdut niciodată simțul solidarității cu omul de rând.

— Și nu ați observat nimic neobișnuit la comportamentul lui?

Era o întrebare standard.

— Cum ar fi? a întrebat ea, un pic cam prea defensiv.

— Stat noaptea târziu, lipsit de acasă nejustificat, omisiuni, am spus, toate fiind inutile. Schimbări în comportamentul de cheltuieli, bonuri mai puțin comune, facturi de plăți cu cardul.

Fără niciun efect.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai mei, după care s-au ferit.

— Făcea cumpărături regulate de la un magazin din Soho, a zis ea. Nu a încercat să-mi ascundă asta, și era totul trecut pe extrasul cărții de credit. După ce a murit, am găsit niște chitanțe în portofelul lui.

Am întrebat de la ce erau.

— A Glimpse of Stocking, a zis ea.

— Magazinul de lenjerie?

— Îl cunoașteți?

— Am trecut pe lângă el, am spus.

De fapt petrecusem cândva zece minute privind pe fereastră, dar asta pentru că eram în patrulare, era trei dimineața și mă plictiseam groaznic.

— Sunteți sigură că nu cumpăra un cadou pentru dumneavoastră? am completat.

— Sunt sigură că nu am primit niciodată ceva atât de îndrăzneț ca un corset roșu aprins de la Alloetta, în mătase

naturală și chiloți de satin asortați, a zis ea. Nu că așa fi avut ceva împotriva. Șocată, poate da, însă nu împotriva.

Oamenilor nu le place să vorbească de rău pe cei morți chiar și atunci când se dovedesc a fi fost niște monștri, ca să nu mai zic de cei dragi. Oamenilor le place să uite toate lucrurile rele pe care le-a făcut cineva, și de ce ar trebui să își amintească? Nu e ca și cum ar mai putea să le mai repete. Așa că mi-am formulat următoarea întrebare cât mai neutru emoțional.

— Credeți că e posibil să fi avut o aventură?

Ea s-a ridicat și a mers până la un birou de anticariat și a luat de acolo un plic.

— Ținând cont de natura cumpărăturilor, a zis dându-mi plicul, nu mă pot gândi la o explicație alternativă... Dumneavoastră puteți?

În plic se afla un teanc de chitanțe, majoritatea genul imprimate pe case de marcat moderne, însă câteva erau scrise de mână în ceea ce părea o manieră desuetă voită – acelea aveau un logo *A Glimpse of Stocking* tipărite în partea de sus.

E posibil să fi fost un travestit, m-am gândit, dar mi-am păstrat părerile pentru mine.

Giacomo Casanova, armăsarul italian original, a venit în Londra și a aflat cum una dintre fostele sale iubite și viitoare mame e prinsă la Carlisle House, fosta reședință a Contelui de Salisbury, a cărei fațadă dădea în Piața Soho. Numele ei era Theresa Cornely, și, pentru serviciile ei într-ale risipei, viciilor și industriei de mobilier interior, a fost declarată Împărăteasa Plăcerilor.

Carlisle House a devenit primul club al Londrei exclusiv pentru membri. Pentru un abonament modest, cineva putea să se bucure de o seară la operă, de mâncare fină și, umbla vorba, companie intimă aleasă. Theresa a fost cea care a înființat tradiția îndelung respectată a Soho-ului de a-i distra, a-i îmbăta bine și a-i jecmăni pe clienți până ce protestau. Alas, fusese o gazdă mai bună decât contabil și, în cele din urmă, după două decenii, câteva falimente și o

tură de revenire la gloria de altădată, a murit singură și fără niciun sfânt într-o închisoare a datornicilor.

Mărirea și decăderea Theresei Cornelys dovedește trei lucruri: că plata pentru păcate e mare, că ar trebui să spui „nu, mulțumesc” operei și că e întotdeauna înțelept să îți diversifici portofoliul de investiții. Țasta a fost sfatul urmat de Gabriella Rossi, de asemenea italiancă, care a sosit în Londra ca un copil refugiat în 1948. După o carieră în negoțul de haine la mâna a doua, ea și-a deschis prima sucursală a A Glimpse of Stockings în 1986, unde a profitat de plata pentru păcate, deși cu bun gust, a zis nu operei și s-a asigurat că portofoliul ei este suficient de robust. Când a murit în 2003, a făcut-o ca Dame Rossi, înnobilită pentru serviciile ei către neobrăzare și lăsând în urmă un mic lanț de lenjerie.

Sucursala din Soho era condusă de o femeie blondă zveltă îmbrăcată într-un taier No-Nonsense, însă fără bluză și cu manșete îngrijorător de strâmte. A părut sincer amuzată atunci când i-am arătat legitimația mea și, deși nu își amintea de niciun Henry Bellrush, a râs tare când am sugerat că ar fi putut să își fi cumpărat pentru sine.

— Tare mă-ndoiesc, a zis. Acest tip anume de corset are o talie „vintage”. E conceput să fie cu zece centimetri mai îngust decât șoldurile – greu de crezut că ar putea fi purtat de către un bărbat.

Magazinul era decorat cu grijă, cu vitrine și rafturi antichizate și cu dulăpioare care să îi confere un plăcut aer retro, astfel încât chiar și englezii să se poată bucura în tihnă de lenjerie de corp cu dantelă, asigurați fiind că vine la pachet cu o reverență față de ironie și postmodernism. Pe un perete se aflau fotografii înrămate, cu doamne, toate în monocromatică sau în tonurile șterse ale fotografiilor color din anii 1960. Femeile erau aproape toate pe jumătate dezbrăcate sau purtau corsete și genul de chiloți cu dantelă ce probabil că pe vremuri i-au făcut și tatălui meu să-i crească pulsul. Una dintre fotografiile era faimosul portret Morley al Christinei Keeler stând cu spatele pe un fotoliu scandinav destul de inconfortabil. Câteva erau cu

autograf, și am recunoscut un nume - Rusty Gaynor, legendara regină a stripperitelor din Soho din anii 1960.

Directoarea magazinului a verificat energic printre chitanțe.

— Cu siguranță nu un bărbat, a zis. Nu la mărimile astea. Deși, judecând după restul produselor, vorbim de o față solidă și sănătoasă. Dacă ar fi să ghicesc, așa zice că au fost cumpărate pentru o piesă de teatru.

— Ce fel de piesă?

— O dansatoare de burlesc, a zis, fără îndoială. Probabil una dintre fetele lui Alex. Alexander Smith. Oferă spectacole la Purple Pussycat. Extrem de savuroase.

— O stripperiță, vreți să spuneți? am întrebat.

— Of, dragă, a zis managerița, nu trebuie să le spui așa.

Diferența dintre stripperițe și burlesc, din ce mi-am putut da seama, era clasa.

— Noi nu aveam bare pe scenă, a spus Alexander Smith, impresar de burlesc.

Era un bărbat subțirel, cu față de vulpe și într-un costum cafeniu de anii 1970, cu rever, dar - pentru că există limitele decenței - fără cravată îngustă. În loc de asta, purta o eșarfă lată de culoarea prunei, cu batistă de buzunar asortată și, probabil, șosete de mătase. Era atât de complet afectat și pe invers, încât nu era nicio surpriză că era căsătorit și avea nepoți. Niciun bărbat homosexual nu ar fi trebuit să fie pus la atâta corvoadă. Smith mi-a arătat vesel fotografiile „de interior” - soția lui și pe micuțele Penelope și Esmeralda - și mi-a explicat că barele erau lucrarea diavolului.

— Invenții ale lui Beelzebub însuși, a zis. Stripping-ul e despre a-ți scoate trusa de pe tine în ritmul muzicii. Nu e niciun erotism pe bune implicat aici; clientela vrea să vadă marfa, iar ea vrea să fie plătită. Hârș, hârș, săru-mâna doamna.

Peste umărul lui, am privit pe micuța scenă a clubului la o femeie albă foarte în formă care își rotea șoldurile pe un cover „Baby's Got Back” al celor de la Lounge Against the

Machine. Purta colanți și un top roz și trebuia să admit că, în ciuda lipsei de păr pubian, eram pe de-a întregul captivat. Smith s-a întors ca să vadă la ce mă uit.

— E despre fascinație, a zis, și despre arta senzualității. Genul de spectacol la care ai putea să-ți aduci și mama.

Nu mama *mea*, m-am gândit. Ea nu gustă postmodernismul ironic.

I-am arătat lui Smith poza lui Henry Bellrush pe care o aveam de la soția lui.

— Asta e Henry, a zis Smith. S-a întâmplat ceva cu el?

— Era de-al casei? am întrebat, ca să urnesc lucrurile.

— E un artist, a zis Smith. Un muzician. Un minunat, absolut minunat cântăreț la cornet. Își făcea actul cu fata asta încântătoare pe nume Peggy. Foarte classy, doar el la cornet și ea mișcându-se în timp ce el cântă. Ea putea să farmece audiența doar dându-și jos mânușile. Obişnuiau să ofteze atunci când ajungea topless doar pen' că știau că urma să se termine curând.

— Iar relația lor a fost strict profesională? am întrebat.

— Tot folosești timpul trecut, a zis Smith. S-a întâmplat *ceva*, nu?

I-am explicat că Henry Bellrush a murit și că eu făceam investigația de rutină.

— Ah, e mare păcat, a zis Smith. Mă-ntrebam eu de ce nu au mai apărut în ultima vreme. Ca să-ți răspund la întrebare, ei doi erau strict profesioniști: lui îi plăcea să cânte, ei să danseze. Cred că doar până aici s-a ajuns.

Lui îi mai plăcea și să îi cumpere ei costumele; sau poate că vedea asta ca o investiție. Nu știam dacă ar trebui oare să-i spun nevastei sau nu.

Am întrebat dacă avea niște materiale de promovare ale misterioasei Peggy, însă, deși era convins că existau, nu era niciuna la club.

Am întrebat când fusese ultimul spectacol, iar el mi-a spus o dată de la începutul lunii, cu mai puțin de o zi înainte să moară Bellrush.

— A fost aici? am întrebat.

Paisprezece zile era un timp prea lung pentru ca *vestigia*

pasagere să mai fie reținute, însă merita să încerc.

— Nu, a zis Smith. Mult mai classy decât aici – a fost parte din Festivalul Burlesc de Vară de la Café de Paris. Ținem unul în fiecare an, ca să supunem burlescul atenției marelui public.

Am ieșit clipind des în lumina slabă a soarelui de după-amiază, și înainte de a-mi putea vedea de-ale mele am fost prins în ambuscadă de către Simone Fitzwilliam.

— Ofițer, a zis ea voioasă și și-a trecut brațul pe după al meu, ce te aduce din nou prin cartierul meu?

Brațul ei era cald și moale și am mirosit caprifoi și caramel.

I-am spus că încă mai investigam niște decese suspecte.

— Inclusiv sărmanul Cyrus? a întrebat.

— Mă tem că da.

— Eh, eu sunt hotărâtă să las asta în urmă, a zis. Cyrus nu ar fi vrut să dau apă la șoareci. Credea în trăitul clipei și în contabilitate în partidă dublă. Și totuși, dacă am fi toți la fel, unde ar mai fi distracția în asta? Deci, unde te va duce nasul de copoi pe mai departe?

— Trebuie să verific ceva la Café de Paris, am zis.

— Aaa! a exclamat ea. N-am mai fost pe-acolo de o grămadă de vreme. Trebuie să mă iei cu tine, aș fi bravul aghiotant.

Cum aș fi putut să mă împotrivesc la asta?

Mi-am făcut loc în Café de Paris mințind că verific o plângere către Departamentul Vicii și că termin în cinci minute. Managerul de zi fie a înghițit gogoșa, fie nu era plătit suficient ca să îi pese.

Interiorul era o devălmășie de frunze aurite, catifea roșie și draperii albastru regal. Camera principală era ovală și cu scară dublă la un capăt și o mică scenă la celălalt. În jurul cercului se întindea un balcon și îmi amintea stresant de Royal Opera House.

— Poți să simți istoria, a zis Simone, strângându-mă mai tare de braț. Prințul de Wales obișnuia să vină pe-aici mereu.

— Atunci sper că mâncarea e macrobiotică, am zis.
— Ce naiba înseamnă macrobiotic? a întrebat Simone.
— Știi tu, fasole și orez, am zis și m-am oprit când mi-am dat seama că nici eu nu știam ce e macrobioticul. Mâncare sănătoasă, am concluzionat.

— Asta nu prea sună a Prințul de Wales, a spus ea și s-a răsucit ca să mă privească în ochi. Trebuie să dansăm.

— Nu e muzică, am zis.

— Poți să fredonezi, a spus. Știi cum să faci *mmm*, *mmm*, *hmmm*, nu?

— Trebuie să verific scena, am zis, încercând să mă conving singur să mai trag de timp.

A părut că se bosumflă, însă colțul buzelor ei cu ruj aprins au tresărit și au dat-o de gol.

— Când e treabă de agent de poliție, a zis, nu-i a' bună să te pui de-a curmezișul.

Micuța scenă avea suficient spațiu pentru pianul localului și poate pentru un trio, dacă ar fi fost subțirei cântăreții. Nu vedeam cum ar fi putut rotunjoara Peggy să-și facă treaba cu stâlpul, oricât de savuros, fără să cadă de pe margine. Și cam asta zicea tot.

— Hmmm, a zis Simone, cred că realizezi că scena poate fi extinsă în față ca să creeze mai mult spațiu. Parcă oamenii din teatru îi spun „scenă extensibilă”. Adu-ți aminte, sunt ferm convinsă că trupa era în capătul celălalt.

Îi puteam simți, straturi de *vestigia* prinse în pereții de la Café de Paris, străfulgerări de râsete, aroma ceaiului, frânturi de muzică, un brusc gust ascuțit de sânge pe limba mea. Era ca o biserică veche mult prea încheștată în mult prea multe vieți și întâmplări ca să poți distinge un singur fir. În mod clar nu ceva recent. Un *vestigium* nu e ferm conturat ca scobitura de pe un disc de vinyl: nu e ca o înregistrare pe casetă. E mai degrabă ca amintirea unui vis, iar cu cât te chinui mai tare, cu atât se topește mai iute.

O altă străfulgerare - praf de cărămidă și tăcere asurzitoare. Mi-am amintit: Café de Paris fusese lovită în timpul Blitz-ului, omorând cea mai mare parte dintre

muzicieni, inclusiv pe legendarul Jen Johnson. Asta ar fi putut explica tăcerea. Polidori descriesese cândva un puț de lut pe care îl investigase ca pe un *abis al solitudinii* – în marele lui stil optimist.

— Mi-ai promis un dans, a zis Simone.

De fapt nu-i promisesem, dar am luat-o în brațe, iar ea s-a lipit de mine. A început să fredoneze în timp ce ne roteam fără grație într-un mic cerc. Nu am recunoscut acordul. Strânsoarea ei pe talia mea s-a accentuat și m-am crispat.

— Poți mai bine de-atât, a zis ea.

Am pus un pic de tonus în balans și pentru o clipă eram înapoi la Academia Brixton, cu Lisa Pascal, care locuia la Stockwell Park Estate și părea determinată să fie prima femeie din viața mea, deși în cele din urmă a nimerit să-i fie necruțător de rău la Astoria Park Walk, iar eu am adormit pe canapeaua din camera mamei ei.

Apoi am auzit: notele de deschidere ale lui Johnny Green, însă cu un beat de swing și o voce pierdută... *Inima mea e tristă și însingurată / După tine tânjesc, după tine, iubito, doar după tine.*⁷ Simone era suficient de scundă ca să își poată odihni obrazul pe pieptul meu, și numai după ce mi-am dat seama că mă copiază am realizat că eu eram cel care fredona acordul. Parfumul ei s-a amestecat cu praful și amortirea de *vestigia*, iar cuvintele erau suficient de clare ca să le pot cânta încet. *De ce nu ai văzut? / Doar după tine, trup și suflet.*

Am simțit-o pe Simone cum se cutremură și cum își trece brațul pe după gâtul meu și cum mă trage în jos până ce reușește să îmi șoptească în ureche.

— Ia-mă acasă.

Până să ajungem la Berwick Street, practic alergam, iar Simone avea deja cheile în mână și gata pentru ușa din fața blocului ei, care s-a deschis direct într-o serie de trepte înclinate, cu mochetă murdară, becuri de patruzeci de wați și genul acela de întrerupătoare automate care nu

⁷ Versuri din melodia „Body and Soul” (n. t.).

țin niciodată suficient de mult timp ca să poți ajunge până în capăt. Simone m-a condus pe o a treia serie de scări care se răsuceau în jurul unui lift bizar montat acolo la început de 1950, pe vremea când acesta era un bloc de apartamente pentru stilul de menajere franceze și pentru recepționiste. Era un urcuș abrupt, însă legănatul soldurilor ei m-au tras în sus pe cea de a patra și ultima serie de trepte până ce am nimerit pe acoperiș. Am reușit să prind câteva frânturi de imagini ale unor balustrade de fier, a câtorva plante bogate în ghiveci, o masă de bar cu un umbrar alb cu albastru, după care ne sărutam, cu mâinile ei apăsându-mi în spatele pantalonilor de jeans, smucindu-mă înainte. Și am căzut pe o saltea.

Hai să fim cinstiți acum, nu există nicio variantă în care să ieși cu demnitate dintr-o pereche de jeans strâmți, în special dacă o femeie frumoasă are o mână în jurul boxerilor tăi și un braț înfășurat în jurul taliei. Întotdeauna vei ajunge să smucești frenetic din picioare în efortul de a-ți trece nenorocirile alea pe după glezne. Eu eram totuși un gentleman și am ajutat-o să își scoată colanții – orice altceva purtam trebuia să mai aștepte, pentru că Simone nu căuta un tachinat. M-a tras între coapse și după ce m-a aliniat satisfăcător pentru ea, m-a tras și tot restul. Am continuat așa la infinit, dar în cele din urmă am privit în sus și am dat de spinarea ei deasupra mea și cu luna palidă veghindu-ne de peste umerii ei, talia ei cuprinsă de palmele mele. Și-a aruncat capul pe spate și a urlat, iar cu asta ne-am dat drumul amândoi.

S-a răsucit deasupra mea, cu piele fierbinte și transpirată, cu fața îngropată în umărul meu.

— Fute-mă, am zis.

— Ce, din nou? a întrebat. Pe tine nu poate să te oprească nimic, nu?

Mi s-a sculat instantaneu, deoarece nimic nu stârnește mai mult un bărbat ca flatarea. Da, atunci când vine vorba de sex, suntem într-adevăr atât de superficiali. Era răcoare, și am început să tremur în timp ce am rostogolit-o pe spate. Și-a deschis larg brațele, însă le-am ignorat și mi-

am lăsat buzele să contureze o linie până la buric. Mâinile ei mi-au apucat ceafa - implorându-mă să cobor și mai mult, dar eu am rezistat. Ține-le vrednice, ține-le dornice, ăsta-i motto-ul meu. Mi-am pus gura pe premiu și nu am dat drumul până ce picioarele ei nu au arătat fix înspre cer, iar genunchii nu i s-au încheștat. Apoi m-am cocoțat alunecos înapoi în sus și m-am înființat încă o dată. Gleznele lui Simone s-au zăvorât în jurul spinării mele și brațele ei au șerpuit pe umerii mei, iar pentru o perioadă destul de lungă gândurile coerente au devenit ceva care aparțineau altor oameni.

Ne-am descătușat cu un pocnet lipicios, și o vreme doar am stat întinși, aburind în aerul nopții. Simone mi-a sărutat mult timp gura deschisă, înfometată, după care s-a arcuit de pe saltea.

— Mă întorc într-un minut, a zis.

Am privind unduirea prelungă a feselor ei albe în timp ce a pășit de-a lungul acoperișului și a dispărut prin ușă. Încă mai era suficientă lumină a lunii și a felinarelor de pe stradă ca să văd că terasa vilei fusese convertită într-o grădină, și încă o conversie foarte profesionistă, cu lespede solidă sub tălpi și cu balustrade înalte până la talie. La cele patru colțuri se aflau niște coveți de lemn, fiecare plantați cu ceva care era ori un arbust foarte mare, ori un copac foarte mic. Salteaua pe care stăteam era de fapt un mobilier de exterior, cu perne și înveliș de PVC rezistent la apă. Se răcoreau sub fundul meu gol, și la fel o făceau și eu.

De sub mine se auzea înfundat zgomotul de petrecere gălăgioasă a unei alte seri în Soho. Am devenit brusc foarte conștient de faptul că eram gol-golui pe acoperișul unui bloc din centrul Londrei. Am sperat cu ardoare că tipii de la Asistență Aeriană nu erau chemați în vreo patrulare, altfel aș fi putut să aterizez pe YouTube ca puțoiul dezbrăcat de pe acoperiș, ROFL.

Mă gândeam serios să-mi caut hainele atunci când Simone a revenit cu o cuvertură și cu un coș demodat de picnic, cu F&M imprimat pe o latură. A lăsat să cadă coșul

pe saltea, s-a azvârlit pe ea și a trecut cuvertura în jurul meu.

— Ți-e frig, a zis.

— M-ai lăsat pe acoperiș, am spus. Aproape că am murit înghețat. Tocmai se apucaseră să ridice de la sol elicopterele de salvare.

M-a încălzit un pic, apoi am investigat coșul de nuiiele. Era un adevărat coș de picnic marca Fortnum & Mason, completat cu termos de inox cu ciocolată caldă, o sticlă de coniac Hine și un întreg tort Battenberg înfășurat în hârtie cerată. Nu era de mirare că îi luase atât de mult timp ca să se întoarcă.

— Și s-a nimerit să ai toate astea la îndemână? am întrebat.

— Îmi place să fiu pregătită, a zis.

— Știai că prin zona asta obișnuia Casanova să stea când era în Londra? am spus. Când ieșea să facă vreo treabă, obișnuia să poarte cu el o mică valiză cu ouă, farfurii și o spirtieră.

Mi-am strecurat mâna în jurul curburii calde și apăsătoare a sânilor ei.

— În felul ăsta, am continuat eu, indiferent unde nimerea putea să aibă la mic-dejun ouă ochiuri.

Am sărutat-o - avea gust de ciocolată.

— N-am știut niciodată că a fost Casanova cercetaș, a spus ea.

Am stat sub cuvertură și am privit luna coborând în josul acoperișurilor din Soho. Am mâncat tort Battenberg și am ascultat sirenele poliției trecând pe Charing Cross Road și pe Oxford Road. După ce ne-am mai odihnit, am făcut sex nebun până ce zumzetul a ceea ce e răsăritul în Soho a întâmpinat o nouă zi.

Îmi place să cred că bătrânul Giacomo ar fi fost de acord.

APROAPE ÎNDRĂGOSTIT

Sir Robert Mark a fost comisar al Poliției Metropolitane în perioada 1972 - 1977, și este faimos pentru două lucruri - reclamele la cauciucurile Goodyear unde a rostit cuvintele „Consider că sunt o contribuție majoră la siguranța rutieră” și Operațiunea Countryman, o investigație a corupției în propriile rânduri. În acei ani pe care *Daily Mail* îi numește vremurile de aur, un polițai conștiincios putea să își tripleze veniturile pur și simplu băgând mâna-n sac în momentele potrivite, iar un tâlhar înarmat putea să scape basma curată pentru o atenție modestă. Deși, ca să fim corecți, se asigurau întotdeauna că va avea cine să fie tras la răspundere pentru infracțiune, astfel încât justiția să pară că își face treaba, asta conta. Comisarul Mark, care nu privea cu ochi buni astfel de practici, a inițiat cea mai intensă acțiune anti-corupție pe care o văzuse vreodată Met-ul, motiv pentru care el este imaginea pe care părinții poliției o folosesc pentru a-și ține în frâu micuții ofițeri înregimentați. Poartă-te cum trebuie, sau bau-bau Sir Robert Mark o să vină la tine și o să te dea afară. Probabil de aceea actualul comisar avea un portret al lui Mark atârând în antreul biroului său, plasat strategic în așa fel încât să vegheze asupra șirului de scaune inconfortabile de piele falsă verzi pe care eu și Nightingale eram obligați să stăm.

Când ești un polițai de rang inferior, nimic bun nu poate să iasă de la a fi atât de aproape de barosanul însuși. Ultima dată când fusesem aici depusesem jurământul ca ucenic vrăjitor. De data asta, suspectam că urmau să fie mai degrabă niște înjurături. Față de mine, Nightingale părea suficient de relaxat, citind *Telegraph* într-un costum cafeniu Davies & Son care fie era nou nout, fie, mai degrabă, revenit la modă dintr-o epocă trecută. Eu eram în uniformă, pentru că atunci când ești pus în fața autorității

uniforma este prietena unui polițai, mai ales când a fost călcată la dungă de către Molly, care se pare că privea o cută pe pantaloni ca pe o armă ofensivă agresoare.

O secretară ne-a deschis ușa.

— Comisarul vă poate primi acum, a zis ea, iar noi ne-am ridicat și am luat-o organizat spre înfruntarea muzicii.

Biroul Comisariatului nu e chiar așa de impresionant, iar în timp ce mocheta nu era limitată de buget, nicio cantitate de lambriuri nu ar fi putut să ascundă osatura de beton fad și gri a anilor 1960 din clădirea New Scotland Yard. Însă Poliția Metropolitană are un personal de peste 50.000 de angajați și la îndemână un buget de patru miliarde și jumătate de parale și este responsabilă de la toate comportamentele antisociale în Kingston, la anti-terorismul din Whitehall, așa că biroul Comisariatului nici nu prea are nevoie să se străduie prea tare.

Comisarul ne-a așteptat așezat. Purta uniforma cu beretă, și atunci mi-am dat seama că eram în mare rahat. Ne-am oprit în fața mesei și Nightingale chiar a tresărit, de parcă ar fi suprimat impulsul de a saluta. Comisarul a continuat să stea în scaunul lui. Nu ne-a oferit nicio strângere de mână și nu am fost invitați să luăm loc.

— Inspector Șef Nightingale, a zis, presupun că ai reușit să te familiarizezi cu rapoartele privind evenimentele de joia trecută.

— Da, domnule, a zis Nightingale.

— Ești la curent cu acuzațiile emise de către membrii Serviciului Londonez de Ambulanță și raportul preliminar DSP?

— Da, domnule, a zis Nightingale.

M-au trecut florii. DSP este Directoratul de Standarde Profesionale, demoni cu chip uman care umblă printre noi ca să mențină groaza și disperarea în rândul ofițerilor. Dacă ajungi să simți suflarea rece a DPS în jurul reverului, așa cum o făceam eu, următorul lucru pe care trebuie să îl afli e care parte e cea care suflă înspre tine. Nu credeam că ar fi fost vorba de CAA, Comandamentul AntiCorupție, sau CII, Comandamentul Investigații Interne, pentru că

ambulanța deturnată ar fi putut fi încadrată în cel mai bun caz la prostie infracțională în loc de prostesc de infracțională. Sau, măcar, asta speram eu că e perspectiva și că aș fi avut de-a face cu CCAC, Comandamentul de Conduită și Acțiuni Civile, al cărui act era să se ocupe de acei ofițeri care au expus Met-ul unor procese publice – spre exemplu, de către paramedici traumatizați.

— Îți menții opinia asupra acțiunilor Ofițerului Grant din acea noapte?

— Da, domnule, a zis Nightingale. Sunt de părere că Ofițer Grant, pus în fața unor circumstanțe dificile, a evaluat corect situația și a întreprins acțiuni grabnice și ferme pentru a preveni moartea unui individ cunoscut sub numele de Ash Tamisa. Dacă nu ar fi îndepărtat fierul masiv din rană sau, îndepărtându-l, nu l-ar fi transportat pe Ash la râu, nu am nicio îndoială că victima ar fi murit – cel puțin de la pierderea de sânge suferită.

Comisarul s-a uitat direct la mine, iar eu m-am trezit că îmi țin respirația până ce și-a reîntors privirea la Nightingale.

— Ai fost menținut într-o poziție de supervizare în ciuda condiției tale medicale deoarece am fost asigurat că rămâi singurul ofițer calificat să se ocupe de cazurile „speciale”, a zis. A fost asta oare o greșeală din partea mea?

— Nu, domnule, a zis Nightingale. Până ce Ofițer Grant nu va avea instrucția completă, eu rămân singurul ofițer calificat servind acum în Poliția Metropolitană. Credeți-mă, domnule, că și eu sunt la fel de alarmat de această perspectivă pe cât sunteți și dumneavoastră.

Comisarul a încuviințat.

— Din moment ce se pare că Grant nu a avut o altă variantă de acțiune față de cea întreprinsă, sunt dispus să o evaluez ca o deficiență în supervizare din partea ta. Consideră aspectul de față un avertisment verbal, iar o însemnare va fi trecută în dosarul tău.

După care s-a întors către mine, iar eu mi-am țintit ochii pe un petec bun și sigur de pe perete, la câțiva centimetri mai în stânga capului lui.

— În timp ce accept că ești neexperimentat și că ai fost forțat să îți folosești propriile judecăți în circumstanțe care se încadrează în... – și Comisarul a făcut o pauză pentru a-și alege cuvintele – ... în afara muncii convenționale de poliție, aș vrea să îți reamintesc faptul că ai depus un jurământ atât ca ofițer, cât și ca ucenic. Și ai fost avertizat cu acea ocazie că sunt așteptate de la tine lucruri extraordinare. În clipa de față, nu va fi luată nicio măsură disciplinară și nicio înscriere nu se va face în dosarul tău. Totuși, pe viitor îmi doresc să văd că aplici mai mult tact, mai multă discreție și că încerci să menții pagubele materiale la minim. M-ai înțeles?

— Da, domnule, am zis.

— Pagubele materiale, a zis Comisarul, reîntorcându-se la Nightingale, inclusiv cele ale ambulanței, vor fi plătite din bugetul Bizareriei, nu din cel Met pentru situații de urgență. La fel și orice costuri juridice și pagube care ar putea să se ivească din procesele civile deschise împotriva Poliției Metropolitane. S-a înțeles?

— Da, domnule, am zis amândoi.

Asudam ușurat. Singurul motiv pentru care nu înfruntam acțiuni disciplinare serioase era faptul că probabil Comisarul nu își dorea să explice Autorității Poliției Metropolitane cum de un ofițer de rang mic era de facto șeful unei Unități de Comandă Operațională. Orice avocat pe care l-aș fi chemat de la Sindicatul Polițiștilor ar fi avut o zi ușoară aducând în discuție lipsa de supervizare eficientă din partea unui ofițer senior – Nightingale fiind în concediu medical, dacă vă aduceți aminte. Ca să nu mai spun de implicațiile asupra siguranței și sănătății personale, forțat fiind să sar în Tamisa în mijlocul nopții.

Am crezut că totul se terminase, dar nu a fost așa. Comisarul a apăsat pe interfon.

— Îi poți trimite acum, te rog.

Am recunoscut oaspeții; primul era un bărbat alb de vârstă mijlocie, scund, musculos, arătând surprinzător de spilkuit în costumul lui M&S albastru vărgat. Fără cravată, am observat, iar părul îi era la fel de reticent la pieptănat

precum un boschet. Oxley Tamisa, cel mai înțelept dintre fiii lui Tata Tamisa, consilierul lui principal, guru media și măcelar. Mi-a aruncat o privire strâmbă când a luat loc pe scaunul oferit de Comisar în dreapta biroului lui. Cel de al doilea oaspete era o femeie atractivă, cu ten luminos, cu nas ascuțit și ochi înclinați. Purta un costum cu fustă neagră Channel care, dacă ar fi fost o mașină, ar fi făcut 0 la 100 în 3,8 secunde. Lady Ty, fiica favorită a Mamei Tamisa, absolventă de Oxford și intermediar ambițios, părea încântată să mă vadă, lucru care nu prevestea nimic bun. Când i s-a alăturat lui Oxley, am realizat că săpuneala nu se terminase și că urma *Săpuneala 2: De data asta e personal*.

— Cred că îi cunoașteți pe Oxley și pe Lady Tyburn, a zis Comisarul. Au fost rugați de către „responsabilii” lor să își clarifice poziția referitoare la Ash Tamisa.

Și-a întors fața către Oxley și Ty și a întrebat cine ar vrea să înceapă primul.

Ty s-a întors către Comisar.

— Am o întrebare pentru Ofițer Grant. Se poate? a zis ea.

Comisarul a făcut un gest care sugera că sunt al ei.

— Ți-a trecut vreun moment prin cap, a început ea, ce s-ar fi putut întâmpla cu sora mea dacă Ash ar fi fost omorât?

— Nu, doamnă, am spus.

Era adevărul. Nu-mi trecuse deloc prin cap, iar când mi-a trecut în cele din urmă, în chiar clipa aceea, nu era un sentiment prea conformabil.

— Ceea ce e o recunoaștere interesantă, ținând cont că tu ai ajutat la negocierea înțelegerii, a continuat. Poate nu ai fost conștient de natura exactă a unui schimb de ostateci? Sau doar ai uitat că dacă moartea se va abate asupra lui Ash în timp ce se află în grija noastră, viața surorii mele ar fi fost forfăit? Cunoști sensul cuvântului „forfăit”?

Am înghețat, pentru că nu mă gândisem deloc, nici când îl recrutasem pe Ash pentru munca de supraveghere, nici

măcar când pluteam pe Tamisa alături de el. Dacă ar fi fost omorât, atunci Beverley Brook, sora lui Lady Ty, ar fi înfruntat foirfait-ul suprem. Ceea ce ar fi însemnat că aproape că omorâsem în noaptea aceea doi oameni.

Am aruncat o privire scurtă la Nightingale, care se încruntase și îmi făcea semn să răspund.

— Cunosc sensul cuvântului „forfait”, am spus. Și, în apărarea mea, aş dori să adaug faptul că nu m-am așteptat niciodată ca Ash să se pună în calea vreunei primejdii. L-am considerat o persoană cumpătată și de încredere, asemenea celorlalți frați ai lui.

Oxley a pufnit, fapt care i-a atras o privire rece din partea lui Ty.

— Nu am luat în calcul bravura lui nestăpânită sau spiritul lui ascuțit, am zis eu - și de data asta am primit din partea lui Oxley o căutătură care subsuma noțiunea că nu există așa ceva precum prea mult înflorit din vorbe.

Nu mai conta, pentru că motivul pentru care nu te lupți cu Lady Ty e că ea te așteaptă să termini valsul tău și îți dă o scatoalcă după aia.

— Deși sunt conștientă de rolul jucat de Inspector Nightingale și de Ofițer Grant în facilitarea cadrului înțelegerii, a zis Lady Ty, consider că ar fi mai bine dacă, în lumina evenimentelor recente, ar adopta o poziție mai puțin proactivă referitor la diplomația riverană.

Aproape că îmi venea să aplaud. Comisarul a încuviințat, fapt care demonstra că rezerva era deja aranjată - probabil cu Autoritatea Poliției Londoneze Metropolitane și cu Primăria. Probabil că el considerase că are destule rahaturi pe masă ca să mai suporte și cel din farfuria noastră. S-a întors către Oxley și l-a întrebat dacă ar avea ceva de adăugat.

— Ash e tânăr, a zis Oxley, și e binecunoscut că băieții sunt băieți. Totuși, nu cred că ar strica dacă Ofițer Grant ar exercita cu ceva mai multă diligență responsabilitățile în privința lui.

Am aștepta o clipă pentru o continuare, dar Oxley părea că terminase. Lady Ty nu se arăta prea încântată, deci

poate că rezolvarea de rezervă nu era chiar atât de bine bătută în cuie pe cât și-ar fi dorit ea.

I-am dat zâmbetul meu secret de băiețel afectat, cel pe care îl foloseam ca să o disper pe maică-mea de când aveam opt ani. Buzele ei s-au strâns, dar era evident că era făcută dintr-un aluat mai tare decât maică-mea.

— Asta sună rezonabil, a spus Nightingale. Atâta timp cât toate părțile păstrează termenii înțelegerii și ai legii, eu sunt convins că putem agreea o mână mai liberă asupra manierei de abordare.

— Bun, a zis Comisarul. Și deși întotdeauna sunt bucuros să avem astfel de întâlniri, hai să încercăm să le ținem pe viitor în afara treburilor mele.

Cu asta, am fost puși pe liber.

— Putea să iasă mult mai rău, am spus când am trecut de eterna flacăra a comemorării care arde în foaierul din New Scotland Yard.

E acolo ca reamintire a acelor bravi bărbați și femei care au căzut la datorie și ca să ne reamintească nouă, celor în viață, să fim dracului atenți.

— Tyburn e periculoasă, a zis Nightingale pe drumul spre parcare subterană. Ea crede că îți poate trasa rolul în oraș prin manevre birocratice și politică de cabinet. Mai devreme sau mai târziu o să intre în conflict cu propria mamă.

— Și dacă se întâmplă asta?

— Consecințele ar putea fi mitice, a zis Nightingale. Cred că ar fi în cel mai bun interes al nostru să nu stăm între ele dacă s-ar întâmpla.

S-a oprit și m-a privit atent.

— Sau oriunde în zona văii Tamisei, de fapt, a completat el.

Nightingale avea de făcut un control medical de la UCH, așa că m-a lăsat în Leicester Square, iar eu am sunat-o pe Simone.

— Dă-mi o oră să termin de făcut curat, a zis ea. Și după aia vino.

Încă mai eram în uniformă, deci să fi fost servit într-un

pub era problematic, așa că am luat o cafea de la locul ăla italian de la Frith Street înainte de a purcede la pas molcom pe Old Compton Street. Tocmai mă gândeam să iau niște prăjituri de la Patisserie Valerie atunci când simțurile mele foarte ascuțite de polițai au fost atrase irezistibil, asemenea celor ale unui vânător, de indiciile subtile a ceva nelalocul lui pe Dean Street.

Plus banda de delimitare a perimetrului pusă de poliție, cortul medico-legal și trupele în uniformă care primiseră însărcinarea incitantă de a păzi locul faptei. Curiozitatea mea profesională a învins, așa că m-am abătut ca să arunc un ochi.

Am zărit-o pe Stephanopoulos discutând cu doi DS de la Echipa Criminalistică. Nu prea te apuci să încalci scena crimei altcuiva fără permisiune, așa că m-am oprit în dreptul bandei și am așteptat până ce am putut să prind privirea lui Stephanopoulos. S-a înfipt în dreptul meu un minut mai târziu.

— Înapoi la patrulare cu noi, restul muritorilor, eh? a zis ea. Cred că ai scăpat ușor. Pariurile de la centrul de comandă au fost că vei fi suspendat cu efect imediat.

— Avertisment verbal, am spus.

Stephanopoulos a părut uimită.

— Pentru deturnarea unei ambulanțe? Ai primit avertisment verbal? Să știi că așa nu îți faci prieteni printre gradați și colegi.

— Știu, am zis. Cine-i mort?

— Nimeni care să aibă de-a face cu tine, a spus Stephanopoulos. Un șef de echipă de construcții de la Crossrail. Găsit de dimineață într-un tunel de acces.

Deși grosul noilor stații Crossrail erau terminate, contractanții încă mai erau hotărâți să sape străzile.

— E posibil să fie doar un accident, oricum; respectarea regulilor de sănătate și siguranță pe șantierele astea sunt încălcate la fel de mult ca la Met.

Regulile de sănătate și siguranță erau obsesia actuală a Sindicatului Polițiștilor. Anul trecut fuseseră vestele antiglonț, însă de curând simțiseră că ofițerii de poliție își

asumă riscuri mult prea mari în activitatea de urmărire a suspectilor. Doreau reguli în domeniu mult mai exacte și care să prevină rănirea și, aparent, drone cu telecomandă care să facă urmărirea pe teren.

— S-a întâmplat pe întuneric?

— Nu, la opt dimineața azi, în plină lumină, a zis Stephanopoulos. Ceea ce înseamnă că e probabil să fi fost împins, deși – și asta e partea importantă în ce te privește – nu e absolut nimic asemănător în acest caz cu supranaturalul, slavă Domnului. Așa că poți să-ți iei liniștit tălpășița de-aici.

— Mulțam, Sergent, am spus. Așa o să fac.

— Stai, a zis Stephanopoulos. Vreau să verifici interviurile suplimentare ale lui Colin Sandbrow – ar trebui să fi fost urcate deja în sistem.

— Cine e Colin Sandbrow?

— Bărbatul care ar fi fost următoarea victimă dacă ciudatul nostru prieten nu ar fi intervenit, a zis ea. Dacă crezi că ești capabil să faci asta fără să generezi și mai multe pagube materiale publice.

Am râs ca să arăt că sunt de gașcă, însă umorul polițiștilor fiind ceea ce e, am știut că o să port gluma cu ambulanța pentru tot restul carierei mele. Am lăsat-o pe Stephanopoulos să își impună voința asupra scenei crimei și m-am strecurat prin St Anne's Court și D'Arblay Street către Berwick Street. Din moment ce nu fusesem atent cu o seară în urmă, m-am oprit ca să cumpăr ofrandele înainte de a apărea la ușă – înghesuită între o farmacie și un magazin de vinyl-uri vintage. Vopseaua neagră se cojea și foile cu nume de la interfon erau fie mânjite, fie lipseau în întregime. Nu conta. Știam că e la ultimul etaj.

— Pungașule! am auzit bolborosit la interfon. Nu sunt gata.

— Pot să mai fac o tură prin cartier, am zis.

Clanța a bâzâit și eu am împins ușa. Scările nu arătau mai bine nici în timpul zilei; mocheta era de un albastru pal și roasă pe alocuri, iar pereții aveau pete de la suprafețele unde oamenii își puseseră mâinile ca să se

echilibreze. La fiecare etaj erau uși cu storuri care, în Soho, puteau duce oriunde, de la disciplină strictă, la prețuri convenabile, până la companii de producție TV. Am urcat molcom, ca să nu ajung să gâfâi până sus, și am ciocănit la ușă.

Când Simone a deschis și m-a văzut în uniformă, s-a dat în spate un pas și a început să aplaude.

— Ia te uită! a zis. Avem un număr de stripper!

Făcea curat într-o pereche de trening gri și într-un tricou navy blue care părea ca și cum ar fi fost croit cu niște foarfece de grădină. Părul îi era prins cu o eșarfă într-un stil englezesc pe care l-am mai văzut doar în *Coronation Street*. Am intrat și am apucat-o de mijloc. Mirosea a sudoare și a Domestos. Am fi ajuns direct la podea chiar atunci și chiar acolo dacă nu ar fi șoptit că ușa încă mai e deschisă. Ne-am dezlipit unul de altul suficient cât să închid ușa și să ne împiedicăm spre pat. Un singur pat, am remarcat, însă era king-zise și ne-am opintit să îi folosim fiecare părticică din el. La un moment dat, uniforma mi-a dispărut de pe mine și nu am mai aflat niciodată ce s-a întâmplat cu tricoul ei - și-a lăsat eșarfa pe cap, totuși, pentru că ceva la ea mă excita.

O oră și un pic mai târziu, am avut ocazia să arunc o privire mai atentă prin apartament. Patul ocupa un întreg colț al camerei principale și era, în afară de fotoliul de piele supraaglomerat, singurul lucru pe care să stai. Mobila era completată de un trio de șifoniere neasortate aliniate pe un perete și o comodă de stejar masiv cu sertare care era atât de mare, că singurul fel în care probabil că încăpuse fusese pe un scripete pe geam. Nu era niciun televizor pe care să-l observ sau vreun aparat stereo, deși un MP3 player ar fi putut fi adăpostit pe sub maldărul de haine care colonizase camera. Eu sunt singur la părinți, așa că nu a trebuit să locuiesc vreodată decât cu o unică femeie pe rând și, deci, nu eram pregătit pentru volumul imens de țeale care ar fi putut fi generat de trei surori împărțind un apartament. Partea cu pantofii era într-adevăr cea mai dezastruoasă; șiruri întregi de încălțări

care mie îmi păreau identice, cu toc subțire și decupați în față. Mănunchiuri de sandale care fuseseră înghesuite în unghere aleatorii, în timp ce cutii de pantofi de seară umpleau golurile dintre șifoniere. Perechi de cizme, de la cele pe gambă până la cele peste genunchi, atârnav din cuie prinse pe pereți, ca niște rânduri de săbii într-un castel.

Simone a văzut că mă uit la o pereche de cizme fetiș cu șase centimetri de toc cui și a început să mi se strecoare pe sub braț.

— Vrei să le probez? a zis.

Am tras-o pe spate la pieptul meu și am început să-i sărut gâtul - nu voiam să plece nicăieri. Mi s-a răsucit în jurul brațelor și ne-am sărutat până ce ea a zis că trebuie să facă pipi. Odată ce iubita ta a plecat, poți la fel de bine să te ridici și tu, așa că m-am ghemuit în baie, o cămăruță strâmtă cu suficient loc doar pentru un surprinzător de modern duș, o toaletă și genul de chiuvetă mică și cu formă ciudată concepută să intre în orice spațiu de avarie, în timp ce am stat acolo, instinctele mele de polițai mi s-au trezit și am răscolit prin dulăpiorul cu medicamente. Simone și cu surorile ei erau clar în favoarea depozitării pe termen lung a unor chimicale periculoase, pentru că erau folii de paracetamol și pastile de dormit cu prescripție care datau de acum zece ani.

— Îmi cotrobăi prin lucrurile mele? a întrebat Simone din bucătărie.

Am întrebat-o cum de se pot descurca ea și cu surorile ei într-o baie atât de îngustă.

— Am fost toate la internat, scumpule, a zis Simone. Dacă supraviețuiești la așa ceva, atunci poți să te descurci cu orice.

Când am ieșit, m-a întrebat dacă vreau ceai. Am zis că de ce nu și am băut un ceainic întreg - pe o tavă de lut Wedgewood albastră cu auriu, alături de gem de mure și lipie cu mult unt.

Îmi plăcea să o privesc goală, rezemată de pat ca scoasă din National Gallery, cu o ceașcă de ceai într-o mână și o

lipie în alta. Cum tocmai ce avusesem o vară chiar bună, pielea îi era foarte albă, aproape translucidă. Când mi-am luat mâna de pe coapsa ei, a rămas în loc o linie roz.

— Da, a spus ea. Unii dintre noi nu se bronzază prea bine – mulțumesc că mi-ai adus aminte.

Am sărutat-o acolo în loc de scuză, apoi curbura pântecului în loc de invitație. A chicotit și m-a împins deoparte.

— Mă gădil, a zis. Termină-ți mai întâi ceaiul, barbarule. Nu ai pic de maniere?

Am ridicat ceașca de ceai cu model de salcie și am sorbit o gură. Avea gust diferit, exotic. O aromă stilată, am presupus, dintr-un alt coș de merinde Fortnum & Mason. Mi-a dat să mănânc niște lipie și am întrebat-o de ce nu avea un televizor.

— Nu aveam TV cât am crescut, a zis. Așa că nu ne-a prins niciodată obiceiul. E un radio pe undeva, ca să ascultăm *The Archers*. Nu pierdem niciun episod din *The Archers*. Deși, trebuie să recunosc, nu pot ține tot timpul pasul cu personajele; pare că se tot căsătoresc mereu, au aventuri amoroase secrete și de îndată ce începe să-ți pese de ei mor sau pleacă din Ambridge.

M-a privit pe după buza ceștii.

— Nu prea ești cu *The Archers*, nu?

— Nu chiar, am zis.

— Probabil că îți părem foarte boeme, a zis, terminându-și ceaiul. Locuind de-a valma într-o singură cameră, fără televizor, printre bordelurile din Soho.

A așezat tava pe podea, lângă pat, înainte de a se întinde și a apuca ceașca goală dintre degetele mele.

— Cred că îți faci prea multe griji despre ce cred, am spus.

— Crezi? a întrebat și m-a apucat de o mână.

— Cu siguranță, am zis, încercând să nu icnesc pe măsură ce își făcea drum cu săruturi pe coapsa mea în sus.

Două ore mai târziu, m-a aruncat din pat, însă în cel mai tandru mod posibil.

— Surorile mele o să se întoarcă în curând, a zis ea.

Avem reguli. Niciun bărbat în pat mai târziu de ora zece.

— Au mai fost și alți bărbați? am zis în timp ce îmi căutam boxerii.

— Normal că nu, a spus. Tu ești primul.

Simone a început să apuce la nimereală lucruri pe care le găsea pe jos, inclusiv o pereche de chiloți de satin care i se potriveau ca o a doua piele. Privind cum se mulează era aproape la fel de sexy ca privind cum se dau jos. Mi-a surprins răsuflarea întretăiată și m-a amenințat cu degetul.

— Nu, a zis. Dacă începi din nou, nu ne mai oprim niciodată.

Aș fi putut să trăiesc cu asta, dar un gentleman știe când să renunțe cu grație și când să părăsească scena. Nu fără o pupăceală serioasă la ușa, totuși.

Am mers pe jos înapoi prin Soho, cu mirosul de caprifoi în nări și, conform rapoartelor ulterioare, am ajutat colegii de la Charing Cross și West End Central să despartă două bătați, o ceartă domestică și o petrecere de fete care se terminase cu tentativă de viol asupra unui stripper. Însă eu nu mi le-am mai amintit.

Exersezi *Scindere* prin levitarea unui măr cu *Impella* și apoi cu fixarea lui într-un loc în timp ce maestrul tău încearcă să îl disloce cu o bătă de baseball. Dimineața următoare am ridicat trei la rând și nici măcar nu s-au clintit atunci când Nightingale le-a plesnit. Le-a lovit suficient de tare cât să le facă terci, desigur, însă bucățile au rămas atârdate în aer ca un accident cu mâncare în spațiu.

Prima dată când Nightingale mi-a demonstrat *forma*, întrebasesem cât timp ar sta merele fixate suspendate. Spusese că asta depindea de câtă magie fusese impregnată în ele. Pentru cei mai mulți ucenici, presupunea cam o oră și jumătate. O astfel de aproximare vagă însuma foarte bine atitudinea lui Nightingale către empirism. Eu, pe de altă parte, eram de data asta pregătit. Adusesem cu mine un cronometru, un ceas antic mare cât palma mea, caietul meu de notițe și transcrierea interviului lui Colin

Sandbrow referitor la cazul *Vagina dentata*. În timp ce Nightingale s-a dus sus, eu m-am pus la masa de lucru și am început cu fișa.

Colin Sandbrow, al naibii norocos, în vârstă de douăzeci și unu de ani, venit din Ilford pentru o noapte de aventuri. Întâlnise ceea ce crezuse că e o tipă goth care nu vorbea prea mult, dar care părea dispusă la un pic de acțiune în aer liber și cu tremurat de genunchi. Îngrijitul Sandbrow era măcar tânăr și în formă, dar fața îi avea un fel de platitudine nisipoasă - de parcă creatorul lui lucrase la el spre sfârșitul zilei și căuta să își termine norma. Asta probabil explica și de ce fusese atât de nerăbdător să iasă din club.

— Nu crezi că era un pic suspect că ea părea atât de entuziastă? Întrebuse Stephanopoulos.

Sandbrow a precizat că nu era înclinat să caute un cal de dar la dinți, deși pe viitor își va lua mai multe măsuri de precauție când va avea de-a face cu membrele sexului opus.

A început să plouă cu pulpă de măr la șaiszeci de minute și treizeci și patru de secunde de când făcusem vraja. Am lăsat deoparte interviul și am notat durata, îmi făcusem timp să așez pungi de plastic sub, așa că nu aveam prea mult de curățat. Atât manualele mele, cât și Nightingale erau un pic vagi referitor la de unde venea energia care ținea merele. Dacă magia încă mai era extrasă din capul meu, cât de multe aș fi putut să ridic simultan înainte de a-mi ceda creierul? Iar dacă nu venea de la mine, atunci de unde? Sunt un polițai de modă veche - nu cred în încălcarea legilor termodinamicii.

Mi-am terminat notițele și m-am îndreptat către casa fostei intendente și către rudimentele confortului de secol douăzeci și unu - televizor plat, conexiune rapidă și HOLMES. Motiv pentru care am reușit să îl prind pe Nightingale făcându-se comod pe canapea, cu o cutie de bere Nigerian Star într-o mână și cu rugby la TV. A avut bunăvoința de a se simți jenat.

— M-am gândit că nu te-ar deranja, a spus. Mai sunt

două cutii din chestia asta într-un colț.

— Surplus, am zis. De când am cadorisit pe Mama Tamisa cu un frigider plin cu alcool.

— Asta clarifică multe, a spus el și a fluturat din palmă. Nu-i aminti lui Molly de bere. A început să devină un pic prea protectoare.

I-am zis că secretul lui era în siguranță.

— Cine joacă? am întrebat.

— Harlequins cu Wasps, a zis.

L-am lăsat să-și vadă de-ale lui. Îmi place din când în când un pic de fotbal și regulamentarul meci ocazional de box, dar, spre deosebire de maică-mea, care s-ar uita la orice implică o minge, chiar și la golf, eu nu am fost niciodată prea prins de rugby. Așa că m-am pus la biroul meu și am deschis al doilea laptop bun, pe care îl folosesc pe post de terminal HOLMES, și m-am afundat înapoi în caz.

Oamenii lui Stephanopoulos erau foarte conștiincioși. Vorbiseră cu prietenii lui Sandbrow și cu toți clienții pe care reușiseră să îi repereze. Gardienii de la club erau fermi când precizau că nu o văzuseră pe suspectă intrând, în ciuda faptului că înregistrările CCTV o arătau clar trecând fix prin dreptul lor. Tot atacul îmi amintea mult mai mult de incidentul cu St John Giles din vară decât de uciderea lui Jason Dunlop – eram pe cale să trec asta în fișier când am observat că Stephanopoulos deja remarcase și ea același lucru.

Mă întrebam ce oare mai făcea Lesley. Nu-mi răspunsese la SMS-urile sau la mail-urile mele, așa că am sunat-o acasă și am prins pe una dintre surorile ei.

— E în Londra, a spus ea. Are programare la un specialist.

— Nu mi-a zis.

— N-ar face-o, nu? a zis soră-sa.

— Îmi poți spune la care spital?

— Neah, a zis. Dacă ar fi vrut să știi că e în oraș, ți-ar fi spus.

La asta n-aveam ce să comentez.

Meciul de rugby al lui Nightingale se terminase, iar el mi-a mulțumit pentru bere și a plecat. Am dat pe știri, ca să văd dacă vreo ambulanță deturnată încă se mai rotește în caruselul de douăzeci și patru de ore al ciclului de știri, dar fusese împinsă afară de niște inundații severe în Marlow. O grămadă de imagini drăguțe cu mașini acvoplanate pe drumuri de țară și pensionari transportați peste ape de către Brigada de Pompieri. Pentru o clipă, am avut bănuiala teribilă că inundația ar fi putut fi o reacție a lui Tata Tamisa la rănirea lui Ash, însă atunci când am căutat pe Google detaliile am descoperit că totul pornise în timpul nopții trecute, în vreme ce eu țopăiam fericit pe acoperișul lui Simone.

Asta era o ușurare. Eram deja în suficient de multe belele și fără să mai inund nepotrivit o parte a văii Tamisei.

O femeie de la Agenția de Mediu era întrebată de ce nu au emis un avertisment de inundație, iar ea explica faptul că Tamisa are un bazin de colectare complex, complicat și mai mult de interacțiunea cu dezvoltările logistice umane.

— Uneori, râul poate să te ia prin surprindere, zicea ea.

Noaptea trecută mai avusese loc o altă creștere neașteptată, iar ea refuza să elimine o posibilă repetare a situației mai târziu în acea zi. Asemenea majorității londonezilor, atitudinea mea era că doar oamenii bogați își permit să locuiască lângă râu, așa că nu aveam de suferit disconfortul și încercările prin care treceau ei.

Am terminat cu HOLMES și am închis totul. Stephanopoulos nu găsisese nicio legătură între cele două și jumătate victime. Mai rău, St John Giles și Sandbrow vizitaseră din impuls cluburile unde își întâlнисeră misterioasa criminală. În notele atașate raportului nominal, Stephanopoulos argumenta, și eu eram de acord, că cei doi tineri fuseseră țințiți în mod aleatoriu, însă că atacul asupra lui Jason Dunlop părea mai degrabă o lovitură planificată. Ce bine ar fi fost dacă Doamna Palidă, așa cum mă refeream eu la ea, ar fi făcut contactul cu victima într-un loc public și în fața unor potențiali martori.

Poate că era o chestiune de echilibru a vieții private cu munca. Poate că cei doi băieți din cluburile de noapte erau recreativi, iar Jason Dunlop era sarcină de serviciu.

M-a sunat maică-mea și mi-a reamintit că în după-amiaza aceea trebuia să îi fac cunoștință lui taică-meu cu Clandestinii. I-am subliniat că era al treilea telefon pe subiect, însă, așa cum se-ntâmplă de obicei cu maică-mea, nu a reacționat la asta. Am asigurat-o că o să vin la timp. M-am gândit să o sun pe Simone și să o invit la întâlnire, dar am decis că ce aveam noi era ceva mult prea frumos ca să risc să îmi cunoască familia – în special pe maică-mea.

Totuși, am sunat-o oricum, iar ea m-a asigurat că se topește de dorul meu. Am auzit râsete de femeie pe fundal și niște comentarii făcute pe un ton prea șoptit ca să le aud. Surorile ei, am presupus.

— Mă topesc de nu mai pot, a zis. Mă gândesc că nu ai cum să treci un pic mai târziu și să mă răscolești după cum ți-e vrerea, nu?

— Ce s-a întâmplat cu fără bărbați în pat după ora zece? am întrebat.

— Se vede că nu ai un pat pe care trebuie să îl împarți.

Și mai multe râsete pe fundal.

M-am întrebat dacă aş avea cum să o strecur în Bizarerie. Nightingale nu interzisese explicit vizitatori nocturni, dar nu eram sigur cum aş putea să o aduc în discuție. Am fi dormit în casa din spate, însă canapeaua ar fi înghesuită pentru doi. Merita reflectat, totuși.

— Te sun mai târziu, am spus, și am început să scanez prețurile hotelurilor din centrul Londrei – dar chiar și cu finanțele mele generoase nu îmi permiteam.

Abia atunci mi-a trecut prin minte că nu cu mai puțin de două săptămâni în urmă fusese iubita îndurerată a lui Cyrus Wilkinson, răposatul chiar al trupei cu care taică-meu repeta în acea după-amiază. Cu atât mai mult, m-am gândit, să nu o invit și pe ea.

Aproape fiecare dezvoltare imobiliară pe care o știu are un set de camere comune. E ceva la a suprapune oamenii

în cutii de ouă care face pe arhitecți și urbanști să creadă că a avea un set de camere comune ar compensa lipsa unei grădini sau, la unele apartamente, a locului suficient pentru a azvârli o pisică. Poate că își imaginează cu drag că locuitorii blocului se vor aduna spontan pentru festivaluri proletare și colorate și concursuri de aruncat pisica. În realitate, camerele ajung să fie folosite pentru două lucruri - petreceri ale copiilor și întâlniri ale chiriașilor, însă în acea după-amiază urma să scuturăm un pic lucrurile și să avem în schimb o repetiție de jazz.

Din moment ce James era percuționistul, el era și cel cu duba, un Transit potrivit de rablagit pe care am fi putut liniștiți să îl lăsăm descuiat, cu cheile în contact și cu un mare semn pe parbriz care să zică „Ia-mă, sunt al tău” și să nu ne temem că nu va mai fi tot acolo când ne-am întoarce la el. Când l-am ajutat să care trusa de tobe de la dubă în camera de repetiții, el mi-a zis că era un act deliberat.

— Sunt din Glasgow, a zis, așa că n-are Londra ce să mă nvețe despre siguranța personală.

A trebuit să mai facem alte trei drumuri pentru amplificatoare și boxe, și fiind timp liber de la școală în curând am adunat o audiență de viitori draci de copii. Se pare că dracii de copii din Glasgow sunt mai mari și mai duri decât cei din Londra, pentru că James nici nu i-a băgat în seamă. Însă am putut să văd că Daniel și Max se simțeau inconfortabil. Nimeni nu face curiozitatea mai ostilă decât niște snopi de treisprezece ani care își amână temele pentru acasă. O fată slăbănoagă de rasă mixtă și-a ridicat capul și a întrebat dacă suntem dintr-o trupă.

— Ție cum ți se pare? am întrebat.

— Ce gen de muzică cântați? a întrebat ea.

Avea un anturaj de micuțe prietene care au început să chicotească la unison. Fusesem la școală cu frații și surorile lor mai mari. Mă știau, dar tot eram carne de tun.

— Jazz, am sis. Nu v-ar plăcea.

— Mda, a spus. Swing, latino sau fusion?

Anturajul a râs corect și la obiect. Am privit-o cruciș,

însă m-a ignorat.

- Am făcut jazz-ul semestrul trecut la școală, a zis ea.
- Fac pariu că maică-ta te caută, am spus.
- Nu, a zis. Putem să venim să ne uităm?
- Nu, am zis.
- N-o să facem gălăgie, a zis.
- Nu, nu e adevărat.
- De unde știi?
- Pot să văd în viitor, am zis.
- Nu, nu poți, a spus ea.
- De ce nu?
- Pentru că asta ar fi o violare a causticității, a zis.
- E vina lui Doctor Who, a zis James.
- Cauzalitate, am spus.
- În fine, a zis ea. Putem să ne uităm?

Așa că i-am lăsat să se uite și au rezistat două minute de la începutul melodiei „Airegin”, ceea ce a fost mai mult decât m-aș fi așteptat.

— Asta e tatăl tău, a zis ea de parcă abia atunci aș fi aflat, atunci când taică-meu și-a făcut apariția. Nu știam că poate să cânte.

Era ciudat, privindu-l pe taică-meu stând pe scaun și cântând la clape cu un grup de muzicieni. Nu-l văzusem niciodată cântând live, însă amintirile mele sunt pline de fotografii alb-negru, iar acolo el avea mereu trompeta în mâini. Încercând să o țină în același fel în care o făcea Miles David, ca o armă, ca o pușcă în pauza de paradă. Putea cânta la clape. Chiar și eu îmi dădeam seama. Dar încă mi se mai părea instrumentul greșit pentru el.

Chestia asta m-a deranjat tot restul repetiției, deși nu-mi era clar de ce anume.

După repetiții, m-aș fi așteptat să dăm năvală la Leverton Street, pentru o halbă la Pineapple, dar maică-mea invitase pe toată lumea în apartamentul nostru. În timp ce mergeam sus, fata guralivă de dinainte m-a oprit pe scări. De data asta fără aerele ei.

- Am auzit că poți să faci magii, a zis.

— De unde ai auzit tu așa ceva?
— Am sursele mele, a zis. E adevărat?
— Îhî, am spus, pentru că uneori adevărul închide gura puștilor mai repede decât un urecheat, și avea și avantajul de a nu fi un ultraj asupra unui minor, în ochii legii. Pot să fac magie. Tu?

— Magie reală, a zis. Nu trucuri și chestii.
— Magie reală, am zis.
— Învață-mă, a spus.
— Uite ce, am zis. Iei o diplomă în latină și eu te învăț magie.

— S-a făcut, a zis și a întins mâna.
Am întins și eu. Palma ei era mică și uscată într-a mea.
— Promiți pe viața maică-tii, a zis.
Am ezitat, iar ea mi-a strâns mâna cât de tare a putut.
— Pe viața maică-tii, a repetat.
— Nu jur niciodată pe viața maică-mii, am zis.
— OK, a zis. Dar o învoială e o învoială - da?
— Da, am spus, însă eram un pic circumspect la aspectul ăsta. Cine ești tu?

— Sunt Abigail, a zis. Stau puțin mai sus pe stradă.

— Și chiar ai de gând să înveți latină?

— Am acum, a zis. Pa-pa.

Și a luat-o la pas sprintar.

Mi-am numărat degetele, ca să mă asigur că erau toate la locul lor și nu aveam nevoie de Nightingale ca să îmi dau seama că rezolasem prost situația. Un lucru era sigur, Abigail care locuiește mai sus pe stradă intrase pe lista mea scurtă. De fapt, urma să creez o listă scurtă doar ca să am unde să o încadrez pe Abigail.

Până să ajung eu în apartament, muzicienii gravitaseră deja în dormitor, unde salivau la colecția de discuri a lui taică-meu. Maică-mea în mod clar dăduse iama la ronțăielile din magazinul Iceland, pentru că erau platouri de mini-rulouri de cârnat, mini-pizza și castroane de Hula Hoops pe măsuta de cafea. Cola, ceai, cafea și suc de portocale erau disponibile la cerere. Maică-mea părea foarte mulțumită cu ea însăși.

— O știi pe Abigail? am întrebat.

— Normal, a zis. Taică-su e Adam Kamara.

Am recunoscut vag numele ca fiind unul din cele câteva duzini de cunoștințe pe care în mod vag le defineam ca veri - o relație de familie care putea să se întindă de la odrasle ale vreunui unchi, la tipul alb de la Peace Corps care se aventurase în blocul bunicului meu în 1977 și nu mai plecase niciodată.

— Și i-ai zis că pot să fac magii?

Ea a ridicat din umeri.

— A fost pe-aici cu taică-su, se poate să fi auzit vorbe.

— Deci vorbești despre mine când nu sunt aici?

— Ai fi surprins cât de mult, a zis.

Da, așa fi, m-am gândit, și m-am servit cu o mână de Hula Hoops.

La comanda lui maică-mea, mi-am băgat capul pe ușa de la dormitor ca să îi întreb pe Clandestini dacă vor ronțăieli. Taică-meu a zis că ies într-un minut, nu era voie cu nicio ronțăială pe lângă colecția lui, evident, și și-a continuat discuția cu Daniel și cu Max despre tranziția de la Stan Kenton la Thrid Stream. James stătea pe pat cu un LP în mâini și era prins în teribila dilemă a entuziastului de vinyl-uri - voia să îl împrumute, dar știa că dacă ar fi fost al lui nu ar fi permis niciodată să îi iasă din casă. Era foarte aproape de vărsat lacrimi.

— Știu că nu mai e la modă, a zis James după ce o tot dăduse o vreme cu Don Cherry. Dar mereu am avut o slăbiciune pentru cornet.

Moment în care, dacă așa fi fost un personaj de desene animate, un mic beculeț ar fi făcut „ding” deasupra capului meu.

Am împrumutat iPod-ul lui taică-meu și am trecut prin selecțiile lui, căutând piesa pe care o voiam. Am mers până la bucătărie și afară pe balconul cu acea priveriște incomparabilă de apartamente de vis-a-vis. Am găsit-o - „Body and Soul” de *Blitzkrieg Babies and Bands* - „Solduri-de-Șarpe” Johnson dând acordurilor unui atât de dansabil swing, încât Coleman Hawkins a trebuit să inventeze o

întreagă nouă categorie de jazz ca să poată să și-l scoată din cap. Era, de asemenea, și versiunea pe care o auzisem la Café de Paris în timp ce dansam cu Simone.

Vestigia impregnată în corpul lui Mickey Ososul sunase ca un trombon. La prăpădirea lui Cyrus Wilkinson fusese un alto sax – instrumentele la care cântaseră muzicienii o viață întreagă. Henry Bellrush cântase la cornet, dar la Café de Paris nu părăsise a cornet.

Simțisem un Ken „Șolduri-de-Șarpe” Johnson și a lui West Indian Orchestra, care muriseră cu toții acolo, la Café de Paris, acum mai bine de șaptezeci de ani.

Asta nu avea cum să fie o coincidență.

Dimineața următoare, mi-am făcut cu vorba bună liber de antrenament și m-am îndreptat spre Clerkenwell și Arhiva Metropolitană. Corporația Londrei, organizația dedicată asigurării faptului că City-ul, bucățica financiară a Londrei, este neîntinată de nou venita democrație care își ițea urâta ei țeastă în ultimii două sute de ani și ceva. Dacă oligarhia era suficient de bună pentru Dick Whittington, argumentau ei, atunci e suficient de bună pentru miezul Londrei de secol douăzeci și unu. În definitiv, ziceau, la chinezi merge.

Mai sunt și responsabili de arhivele Consiliului Orașenesc Londonez, care sunt păstrate într-o clădire de proletari, dar totuși elegant art deco, cu pereți albi și covoare gri. Mi-am fluturat legitimația la una dintre bibliotecare, iar ea a scos repede o listă de documente și mi-a arătat cum să le ordonez.

A mai sugerat să verific și în arhiva digitală, să văd dacă sunt disponibile imagini.

— E un caz vechi? a întrebat.

— Un caz foarte vechi, am zis.

Prim venit din depozit a fost LCC/CE/4/7, o cutie de carton plină cu dosare legate cu panglici murdare. Căutam elementul nr. 39, rapoartele din 8 martie 1941. Identificatorul era scris în cerneală neagră, și am desfăcut dosarul și am găsit raportul tipărit cu litere mov pe hârtie

îngălbenită, semn clar, a zis bibliotecara, că avea un duplicat făcut la şapirograf. Era marcat cu SECRET şi datat 9 martie 1941. Titlul era RAPORT DE SITUAȚIE LA ORA 0600 şi enumera, în ordinea importanței, pagubele la fabrici, gări, telecomunicații, generatoarele de energie electrică, chei, drumuri, spitale şi clădiri publice. St Thomas's Babies' Hostel din Lamberth fusese lovit, am citit, spre uşurarea mea, fără să fie victime. Eram în mod ciudat uşurat, ținând cont că totul se întâmplase cu jumătate de secol înainte de a mă fi născut. Am găsit ce căutam cam la jumătatea celei de a treia pagini.

2140: HE Café de Paris, Coventry Street

Victime - 34 omorâți, aproximativ 80 răniți grav

În timp ce aşteptam să-mi fie aduse celelalte dosare, bibliotecara m-a chemat la biroul de informații ca să îmi arate nişte poze pe care le găsise în arhiva digitală. Majoritatea erau din *Daily Mail*, care probabil că avusese un fotograf pe teren aproape imediat ce cădeau bombe. Monocrom, totul părea neobişnuit de nesângeros. Asta înainte să realizez că țeava gri deschis de sub masă era brațul unei femei şi că priveam un carnagiu. Mai erau şase alte poze din interiorul clubului de noapte şi mai multe victime sosind la Spitalul Charing Cross, chipuri palide şi expresii buimace printre păturile şi echipamentele primitive ale spitalului din timpul războiului.

Aproape că o ratasem, dar un licăr al recunoaşterii m-a făcut să dau click înapoi şi să verific.

Poza era neclară şi nu puteam să identific locul în care fusese făcută, probabil din zona de descărcare a ambulanțelor. Un grup de femei erau conduse către undeva dincolo de aparatul de fotografiat, toate în afara uneia, înfăşurată cu pături peste umeri. Un chip se uita fix la cameră, expresia ştearsă de şoc până la un simplu oval neted. Un chip pe care l-am recunoscut şi pe care îl văzusem ultima dată în camera verde din The Mysterioso în noaptea în care Mickey Ososul murise.

Îşi spusese Peggy - m-am întrebat dacă era oare numele ei real.

8.

FUMUL ÎȚI INTRĂ ÎN OCHI

Café de Paris fusese construit la șapte metri sub nivelul solului și era considerat sigur de către management și de către clienți. În afară de refugiatul în rețeaua de metrou, niciun alt adăpost din Londra nu fusese construit la fel de adânc. Mai târziu, s-a constatat că două bombe străpunseseră clădirea de deasupra clubului de noapte – una eșuase detonarea, în timp ce cealaltă căzuse pe o gură de aerisire și explodase fix în fața trupei, omorând muzicienii și cea mai mare parte din dansatori. Lui Ken Johnson îi zburase capul direct de pe umeri și existau rapoarte despre clienți omorâți pe locul în care se aflau, rămași drepti la mesele lor. Martorii oculari își aminteau că în club în acea seară erau multe sore medicale și soldați canadieni, însă în ciuda faptului că am mers cu bibliotecara până în depozit nu am putut găsi nimic nici măcar vag asemănător cu o listă a victimelor. Am dat de niște copii bătute la mașină pe o hârtie subțire ca hârtia igienică, privind un schimb de corespondență referitor la plângerile față de ambulanțele care au preluat prea târziu pe cei răniți, și un raport despre îndrăzneala nerușinată a jefuitorilor care au prădat locul furând toate obiectele de valoare.

Nu mai era nimic altceva privind pe misterioasa Peggy, cea care, dacă era într-adevăr aceeași persoană, ar fi trebuit să bată spre nouăzeci de ani, dacă nu mai mult. Cu un an în urmă, aș fi considerat așa ceva foarte puțin probabil, însă acum lucram alături de un tip care se născuse în 1900 și care nici măcar nu era cea mai în vârstă persoană pe care să o fi întâlnit vreodată. Oxley fusese un călugăr medieval, iar „tatăl” lui data de la fondarea City-ului în primul secol AD.

Manualul de Investigații ale Poliției de Blackstone recomandă ABC-ul unei investigații serioase: nu Asuma

nimic, nu lua de Bun totul și nu Crede orice. Însă trebuie să începi de undeva, iar eu aveam de gând să încep de la Peggy.

Arhiva era o cameră zugrăvită alb și cu dulapuri, două automate de cafea și una din mașinile acelea care dau batoane de ciocolată și snacks-uri stătute. Mi-am luat o cafea și un Mars și am cerut la telefon o verificare PNC despre Peggy, femeie, IC1, între optsprezece și douăzeci și cinci de ani. Operatoarea civilă a râs de mine la capătul celălalt al liniei și a zis că nici măcar nu avea rost să îmi spună cât de uriașe erau rezultatele care i s-au afișat. Am rugat-o să limiteze căutarea la zona Soho și să meargă înapoi până în 1941. Din fericire, nu m-a întrebat de ce.

— Nu e totul așa de vechi în sistem, a zis operatoarea.

Avea un accent de Liverpool, deci a reușit să facă să sune de parcă era personal vina mea. În timp ce verifica, a bombănit ceva despre graficele de la sfârșit de 1990.

— Ai o grămadă de rezultate care se potrivesc parametrilor, a zis. Majoritatea prostituție și trafic de droguri.

Însă nu ieșea nimic în evidență. Am mai rugat-o să îmi pună lista în fișa cazului din HOLMES pe care o construiam. A fost impresionată. Cei mai mulți polițiști nici măcar nu știau că poți face așa ceva.

Peggy fusese la The Mysterioso în noaptea în care murise Mickey Ososul. O menționase pe Cherry, care probabil era Cherie, tipa șic de care amintise soră-sa. Pe vremuri, ar fi trebuit să mă trambalez până la Cheam ca să arăt o poză cu sora, însă tot ce aveam acum de făcut era să caut telefonul ei mobil și să i-o trimit. Am decupat poza din 1941, până ce a mai rămas doar fața, și am trimis-o.

— Arată destul de familiar, a zis sora lui Mickey.

Pe fundal, puteam să aud voci și muzică estompată de o ușă închisă bine – priveghiul fratelui ei continua.

— Ai cumva vreo adresă a lui Cherie? am întrebat.

— Stătea în oraș, a zis sora lui Mickey. Nu știu unde.

Am întrebat-o dacă avea niște poze cu Cherie; a zis că era posibil și a promis să mi le trimită dacă găsește

vreuna. I-am mulțumit și am mai întrebat-o cum face față.

— Cred că OK, a spus.

I-am zis că se țină tare – ce altceva aș fi putut?

Grație magiei științei, am copiat restul imaginilor de un disc USB pe care, grație magiei științei, îl testasem și nu-l prăjeam de fiecare dată când dădeam drumul la vreo vrajă. Din ce-mi puteam da seama, folosirea în proximitate a vrăjilor degrada chip-urile prin care trecea curent activ, dar mă frustra faptul că nici măcar nu aveam o teorie despre cum funcționează de fapt magia. O micuță voce analitică din capul meu îmi tot zicea că orice ipoteză de lucru probabil ar fi implicat la un moment dat teoria cuantică – partea de fizică care îmi făcea creierul să îmi iasă pe urechi.

Am aranjat ca rapoartele despre bombardament și celelalte documente să fie copiate și m-am asigurat că îi mulțumesc cum se cuvine bibliotecarei înainte de a mă îndrepta spre locul unde îmi parcasem de dimineață Asbo-ul.

Când m-am întors la Bizarerie, l-am găsit pe dr. Walid în atrium, discutând cu Molly.

— Ah, perfect, Peter, a zis. Mă bucur că te-ai întors. Hai să bem un ceai, vrei?

Molly mi-a aruncat o privire plină de reproș și a început să alunece către bucătărie. Dr. Walid m-a îndrumat către o colecție de scaune cu spătar supra-tapițate și ocazionalele mese de mahon care erau cuibărite sub balconul de est. Am remarcat că avea cu el geanta de medic, o trusă modernă învelită în piele burgundă a cărei singură concesie la tradiție era stetoscopul înfășurat în jurul mânerului.

— Sunt îngrijorat, a zis, că Thomas s-a forțat prea mult.

— S-a întâmplat ceva cu el?

— S-a ales cu o infecție și are febră, a zis Dr. Walid.

— Era bine la mic-dejun, am spus.

— Omul ăsta ar putea să moară-n picioare înainte să recunoască, a zis dr. Walid. Nu vreau să fie deranjat următoarele câteva zile. A fost împușcat în piept, Peter, e o

abrutizare a țesutului care nu se va vindeca niciodată pe de-a întregul și îl va face înclinat spre infecții toracice așa cum e cea de acum. L-am pus sub un tratament cu antibiotice și mă aștept ca Molly să se asigure că îl finalizează.

Molly a sosit cu setul de ceai bun Wedgwood, pe o tavă de lemn lăcuit. I-a turnat dr-lui Walid cu mișcări prețioase și a ieșit de-a dracu' fără să-mi toarne și mie. Evident, mă învinovăța pentru recidivarea lui Nightingale - poate că știa despre bere.

Dr. Walid mi-a turnat ceai și s-a servit cu un Hobnob.

— Am auzit că Lesley e în oraș pentru o operație, am zis.

— O să fie bine, a spus dr. Walid. Doar trebuie să te asiguri că atunci când îți va cere ajutorul vei fi gata să i-l dai. Ce părere ai despre rănilor ei?

— Nu mi s-a întâmplat mie, am zis. I s-a întâmplat lui Lesley și dr-ului Framline și sârmanului de Hari Krishna și celorlalți.

— Te simți vinovat?

— Nu, am zis. Nu eu le-am provocat asta și am făcut tot ce mi-a stat în putință care să o împiedice. Dar mă simt vinovat că nu mă simt vinovat, dacă ajută la ceva.

— Nu toți pacienții mei intră pe mâna mea morți, a spus dr. Walid, nu în practica medicală, cel puțin. Uneori, indiferent ce faci, rezultatele pot fi mai puțin decât optime. Nu e despre a te simți tu responsabil sau nu, e despre a nu te feri să îi stai alături când va avea nevoie de tine.

— Ideea felului în care arată fața ei mă sperie al naibii de mult, am zis înainte să mă pot controla.

— Nu atât de mult pe cât o sperie pe ea, a spus și m-a bătut pe braț. Nu la fel de mult pe cât o sperie pe ea gândul că tu ai putea să o respingi. Asigură-te că o să îi fii alături când o să aibă nevoie de tine - asta e responsabilitatea ta în toată treaba - însărcinarea ta, dacă e să-i zicem așa.

Ne încărcasem cu mult peste norma zilnică de emoții, așa că am schimbat subiectul.

— Ai aflat despre cuibul de vampiri din Purley? am

întrebat.

— A fost o chestie urâtă.

— Nightingale a numit ceea ce am simțit acolo *tactus disvitaie*, anti-viață, am zis. A lăsat de înțeles că vampirii au supt „viață” din ambient.

— Din ce înțeleg eu, da, a spus.

— Ai avut vreodată ocazia de a secționa creierul vreuneia dintre victimele lor?

— De obicei, când ajung la noi sunt într-o stare avansată de deshidratare, a zis dr. Walid. Dar una sau doua dintre victime au fost suficient de recente ca să obțin rezultate utile. Cred că știu unde vrei să bați.

— Au prezentat secțiunile semne de degradare hipertaumică?

— E degradare hipertaumaturgică, a zis dr. Walid. Și da, au arătat nivele terminale de HTD, vătămări în cel puțin nouăzeci la sută din creier.

— E posibil ca energia „vitală” și magia să fie în esență același lucru? am întrebat.

— Asta nu ar contrazice nimic din ce am observat, a spus el.

I-am povestit despre experimentele pe care le rulasem cu calculatoarele de buzunar și despre cum daunele provocate microprocesoarelor semănaseră cu dauna făcută asupra unui creier uman pe HTD.

— Asta ar însemna că magia afectează structurile biologice și non-biologice, a zis dr. Walid. Care mai înseamnă că e posibil să dezvolte un fel de instrumentalitate non-subiectivă.

Dr. Walid era la fel de frustrat ca mine cu metoda lui Toby Câinele de a detecta magia.

— Va trebui să repetăm experimentele tale. Asta trebuie să fie documentat, a mai zis.

— O putem face cândva, am spus, dar ce am nevoie să știu acum e despre efectul pe care l-ar putea provoca în extinderea perioadei de viață.

Dr. Walid m-a privit aspru.

— Te referi la Thomas.

— Mă refer la vampiri, am zis. Am verificat la Wolfe, iar el enumeră cel puțin trei cazuri în care s-a confirmat că vampirii erau în vârstă de cel puțin două sute de ani.

Dr. Walid era un om de știință mult prea rodat ca să accepte cuvântul unui filosof naturalist de la începutul secolului nouăsprezece, însă a căzut de acord că dovada indica o posibilitate reală. Na, te aștepți ca un criptopatolog să fie un pic mai credul. Și totuși, nu aveam de gând să las un pic de scepticism să stea în calea unei teorii perfect valabile.

— Hai să zicem pentru o clipă că am dreptate, am zis. E posibil ca toate ființele cu viață prelungă, *genii locorum* - Nightingale, Molly, vampirii - nu e posibil ca ei să își extragă magia din ambient pentru a se împotrivi îmbătrânirii?

— Viața se protejează pe sine, a spus dr. Walid. Din câte știu, vampirii sunt singurele creaturi care pot lua viață, magie, orice - direct de la oameni.

— Exact, am zis. Hai să uităm pe moment de zei, Molly și celelalte ciudățenii și să ne concentrăm pe vampiri. Ar fi posibil să existe o creatură asemănătoare cu vampirii care să se hrănească cu muzicieni - ca actul de a crea muzică să îi facă să fie vulnerabili?

— Crezi că există vampiri care se hrănesc cu jazz? a întrebat.

— De ce nu?

— Vampiri de jazz?

— Dacă se tăvăleşte în noroi ca un porc și guiță ca un porc... am zis.

— De ce jazz?

— Nu știu, am zis.

Taică-meu ar fi avut răspunsul. Ar fi zis că trebuie să fie jazz-ul pentru că era singura muzică adevărată.

— Presupun că am putea să adunăm mai multe tipuri de muzicieni, am continuat, să îi expunem la vampirii noștri și să vedem care dintre ei suferă cea mai mare vătămare cerebrală.

— Nu sunt sigur că asta ar îndeplini criteriile etice de la

BMA privind experimentele pe oameni, a spus el, ca să nu mai zic de dificultatea de a găsi voluntari care să fie porcușori de guineea.

— Nu sunt așa convins. Muzicieni? Dacă le oferi suficienți bani... Bere gratis, chiar...

— Deci asta e ipoteza ta pentru ce s-a întâmplat cu Cyrus Wilkinson?

— E mai mult de-atât, am zis. Cred că e posibil să fi dat peste ceva mai important.

I-am povestit despre Peggy și „Șolduri-de-Șarpe” Johnson și despre Café de Paris, iar totul suna din ce în ce mai tras de păr pe măsură ce o spuneam.

— Trebuie să o găsim pe Peggy, am zis.

— Cel puțin asta e clar, a spus dr. Walid.

Nu aveam chef de introdus date și tot nu reușeam să o prind pe Lesley la telefon. Așa că am decupat o imagine la rezoluție mare cu Peggy din 1941 și am tipărit-o pe o duzină de copii laser. Înmarmat cu asta, m-am îndreptat spre Soho, să văd dacă pot să găsesc pe cineva care o recunoaște, începând cu Alexander Smith. În definitiv, Peggy și Henry Bellrush erau unul dintre numerele lui de top.

Când nu plătea femeii care să își scoată hainele într-un fel ironic și postmodern, Alexander Smith coordona operațiunile dintr-un birou aflat deasupra unui sex-shop devenit cafenea, de pe Greek Street. Am sunat la interfon, iar o voce m-a întrebat cine sunt.

— PC Grant pentru Alexander Smith, am zis.

— Cine ați spus că sunteți? a întrebat din nou vocea.

— PC Grant, am zis.

— Ce?

— Poliția, am zis. Deschide blestemata asta de ușă.

Încuietoarea a bâzâit și am pășit într-un alt hol din Soho cu scară comună, mochetă tocită și urme de mâini pe pereți. Pe palierul din capătul scărilor mă aștepta un bărbat. Părea foarte normal atunci când l-am văzut de la baza treptelor, însă asemenea unei iluzii din coridoarele

acelea ciudate a devenit mai mare și tot mai mare cu cât urcam mai mult. Până să ajung sus, era cu zece centimetri mai înalt decât mine și părea să umple tot spațiul din jur, de la un colț la altul. Purta un sacou albastru închis de la High and Mighty peste un tricou cu Led Zeppelin. Mai avea și un gât inexistent și probabil un as în mânecă. Să mă holbez în sus la nările lui păroase m-a făcut nostalgic. Nu mai prinzi prin Londra ocazia de a zări un bătaș pe stil vechi. În ziua de azi, toți erau inși zvelți ca ogarii, albi, cu ochi bulbucați și cu hanorace. Acesta de acum era o gorilă pe care taică-meu ar fi recunoscut-o, și mai că îmi venea să îl iau în brațe și să îl pup tare pe ambii obraji.

— Ce pizda mă-tii vrei? m-a întrebat.

Sau poate nu.

— Doar o vorbă cu Alexander, am zis.

— Ocupat, a spus Fără-Gât.

Sunt mai multe opțiuni polițienești în asemenea situații. Antrenamentul meu de la Hendon Police College pune accentul pe o politete fermă – «Mă tem, stimate domn, că trebuie să vă cer să vă dați la o parte» –, în timp ce experiența mea de stradă sugera că cea mai bună opțiune ar fi fost să chemi o dubă întreagă de la Grupul de Sprijin Tactic și să îi las pe ei să se ocupe de problemă, folosind taser-ul, la nevoie. Mai mult de-atât, generații de cocalari de cartier din partea lui taică-meu îmi strigau că își luase prea mult nasul la purtare și merita o săpuneală bună.

— Uite, sunt de la poliție, am zis. Și am putea, știi tu, face ca la carte, însă ai ajunge în arest și bla, bla, bla și chestii, pe când eu vreau doar să vorbesc. Așa că ce rost au toate... astea?

Fără-Gât s-a gândit o clipă, înainte de a se trage suficient de mult cât să mă lase să mă strecor pe lângă el. Așa își rezolvă bărbații adevărați diferendele, prin discuții raționale și analiză la rece. S-a bășit atunci când am ajuns la ușa de interior, semn, am considerat eu, că îmi arăta respectul lui.

Biroul lui Alexander Smith era surprinzător de îngrijit. O pereche de mese asamblate, doi pereți cu rafturi pline de

reviste, cărți, documente, cutii umplute cu DVD-uri. Ferestrele aveau storiuri crem, unul dintre ele blocat la jumătate pe undeva pe la sfârșitul secolului trecut și neatins de atunci. Smith lucra la un laptop Power Book și pe care l-a închis ostentativ atunci când am intrat eu. Încă mai era un dandy în pulover galben lămâie și cu eșarfă rubinie, dar în afara clubului părea mai scund și mai răutăcios.

— Bună, Alexander, am zis și m-am aruncat pe scaunul de oaspeți. Cum merge treaba?

— Ofițer Grant, a spus el, și am remarcat că începuse să bată involuntar din picior.

A observat și el că am observat și și-a pus un picior pe genunchi ca să se rețină.

— Cu ce te pot ajuta? a zis.

În mod clar nervos cu ceva. Și chiar și dacă probabil nu avea nimic de-a face cu cazul meu, un pic de pârghie suplimentară nu strica.

— Ai ceva anume de care trebuie să te ocupi?

— Doar lucrurile obișnuite, a zis.

L-am întrebat dacă fetele lui sunt bine, iar el s-a relaxat în mod vizibil. Nu asta era sursa încordării lui.

Rahat, m-am gândit. De unde știe că nu știu?

Ca să o dovedească, mi-a oferit o cană de cafea instant, pe care am refuzat-o.

— Aștepți companie? am întrebat.

— Ă?

— Ce e cu gorila de la intrare?

— Ah! a zis Smith. Ăsta-i Tony. L-am moștenit de la fratele meu. Adică vreau să zic că nu am putut să scap de el. E practic un servitor în familie.

— Nu e scump de hrănit?

— Fetelor le place să-l aibă-n preajmă, a zis Smith. E ceva în mod special cu care pot să te ajut?

Am scos una din copiile mele cu 1941 și i-am dat-o.

— Asta e Peggy?

— Așa pare, a zis. Ce-i cu ea?

— Ai văzut-o recent?

— Nu de la ultimul gig din Café de Paris, a zis. Care a fost magnific. Ți-am povestit? Al dracului de magnific!

Și ciudată coincidență, dar nu aveam de gând să-i spun lui Smith asta.

— Ai vreo adresă de acasă? am întrebat.

— Nu, a zis Smith. Afacerea asta e genul cu numerar. Ce nu vede fiscul nici nu privește fiscul.

— N-aș avea de unde să știu, am zis. Sunt salariat cu PAYE⁸.

— Asta ar putea să se schimbe, a zis Smith. Mai e altceva ce te-ar interesa? Doar că unii dintre noi nu sunt plătiți la oră.

— Vă știți de demult, nu? am întrebat.

— Cu toții ne știm de demult, a zis. Unii de mai mult timp decât alții.

— Era și ea pe vremuri?

— Cine?

— Peggy, am zis. Dansa și ea prin anii nouăzeci?

— În general devin nervos când ele încă mai sunt la școala primară, a zis.

— Dar prin nouăzeci și opt?

— Acuma știu că faci mișto de mine, a zis, însă a ezitat un pic prea mult.

— Poate că nu ea, atunci, am spus. Poate că era maică-sa, arătând la fel.

— Îmi pare rău. Am fost plecat în străinătate cea mai mare parte din anii șaptezeci și optzeci, a zis. Deși era cândva o păsărică pe la Windmill Theatre care făcea dans la evantai, dar asta era prin 1962 - ar fi un pic prea de demult chiar și pentru maică-sa lui Peggy.

— De ce a trebuit să pleci din țară?

— Nu a trebuit, a zis. Dar locul ăsta era o groapă de căcat, pe-atunci, așa că am ieșit din ea.

— Te-ai întors, totuși.

— Mi-a fost dor de saramura de țipar, a zis.

Însă eu nu l-am crezut.

⁸ Acronim pentru *Pay As You Earn* (eng.), plăți cu reținere la sursă din partea angajatorului, în sistemul fiscal britanic (n. t.).

Nu mai aveam ce să mai scot util de la el, și totuși mi-am notat să îl verific pe Smith în PNC când m-aș fi întors în grota științei. Când m-am strecurat înapoi afară, l-am bătut amical pe umăr pe Tony Fără-Gât.

— Ești o comoară vie, fiule, i-am zis.

A mormăit, ia eu am fost mulțumit, coborând scările, că reușisem să ne conectăm.

Oricum, confirmare – fie bunica lui Peggy avea o asemănarea izbitoare cu nepoata ei, fie Peggy fusese prin zonă încă din 1941, hrănindu-se cu muzicieni de jazz. Până acum, toate aparițiile confirmate ale lui Peggy și toate decesele recente avuseseră loc în jurul lui Soho. Așadar, acesta părea locul potrivit pentru a începe. Ar mai fi fost folositor și să reperez niște „persoane asociate”, în special Cherry sau Cherie – prietena lui Mickey Ososul. Asta e punctul în care cineva care lucrează la o anchetă serioasă îi cere superiorului oameni care să facă o verificare ușă-n ușă, dar în cazul de față eram doar eu. Așa că am început la capătul lui Old Compton Street și am mers de-acolo în jos.

Nu o cunoșteau la The Spice of Life sau la Ed's Diner și nici la celelalte localuri cu mâncare din capătul de est al străzii. Unul din echipa de la intrarea în GAY a zis că părea familiară, însă asta a fost tot. O femeie lucrând la o tonetă de ziare a zis că i se pare că a văzut-o pe Peggy cumpărând niște țigări. N-am scos nimic de la Admiral Duncan în afara a două oferte de ieșit la cină. O știau la Trashy Lingerie ca „vrăbiuța stilată care vine din când în când și strâmbă nasul la marfa noastră”. M-am gândit că ar merita să mă îndrept spre A Glimpse of Stocking atunci când o nebună a ieșit în fugă din Patisserie Valerie, strigându-mi numele.

Era Simone, tocurile ei înalte patinând pe trotuar în timp ce făcea o piruetă ca să evite un trecător. Purta o pereche de jeans elastici și patinați și un cardigan roșu închis care era decupat lăsând vederii sutienul rubiniu de dantelă – cu prindere în față, am remarcat. Flutura din mâini și striga, și am observat că avea urme de cremă de

ciocolată pe obraz.

Odată ce s-a convins că am zărit-o, s-a oprit din strigat și și-a închis de la sine putere nasturii de la piept ai cardiganului.

— Bună, Peter, a zis când m-am apropiat. Ce chestie să dau de tine așa.

Și-a atins fața, a găsit crema, s-a strâmbat și a încercat să se șteargă cu mâneca. Apoi și-a înfășurat brațele în jurul gâtului meu și m-a tras în jos ca să mă sărute.

— Probabil că zici de mine că sunt complet dusă cu capul, a spus când ne-am despărțit buzele.

— Destul de dusă, am zis.

M-a tras din nou în jos și m-a întrebat șoptit dacă sunt liber după-amiază.

— M-ai lăsat singură ieri toată ziua, a spus. Cred că măcar cu o după-amiază de plăceri carnale tot îmi ești dator.

Ținând cont că era ori asta, ori multe ore de bătut la uși, nu mi-a fost prea greu să mă decid. Simone a râs, și-a trecut brațul pe după al meu și m-a condus pe stradă în sus. Am arătat înspre Patisserie Valerie.

— Cum rămâne cu nota ta de plată? am întrebat.

— Nu-ți face griji, a zis. Am cont deschis.

Puțin după prânz, a început să plouă. M-am trezit în patul mare al lui Simone, în lumina gri care cuprindea camera și cu ropotul stropilor pe fereastră. Simone era lipită cald de mine, cu obrazul presat de umărul meu, un braț atârându-mi posesiv pe piept. După câteva manevre, am reușit să îmi verific ceasul și am văzut că e trecut de ora două. Brațul lui Simone s-a strâns mai tare în jurul meu, ochii i s-au deschis și mi-a aruncat o privire timidă înainte de a-mi săruta baza gâtului. Am decis că oricum e prea ud afară ca să mai merg din ușă-n ușă și că o să compensez făcând toată treaba aia anostă cu introdusul datelor imediat ce m-aș întoarce la Bizarerie. Programul meu fiind proaspăt schimbat convenabil, am rostogolit-o pe Simone pe spate și m-am apucat să văd cât de mult pot să

o stârnesc fără să îmi folosesc mâinile. A oftat atunci când limba mea i-a găsit sfârcurile, ceea ce nu era efectul pe care-l căutam, și și-a trecut blând degetele prin părul meu.

— Hai sus, a zis și m-a tras de umeri, ridicându-mă și punându-mă între picioarele ei, încât am alunecat înăuntru fără măcar să încerc, după care, când am ajuns în poziția satisfăcătoare, m-a ținut acolo cu o privire mulțumită pe chip.

Șoldurile mele au tresărit.

— Așteaptă, a zis.

— Nu mă pot abține, am spus.

— Dacă reușești să te înfrânezi doar o clipă, a zis, o să fac să merite.

Am stat încleștați. Am simțit o vibrație ciudată în piept și stomac și mi-am dat seama că Simone fredona din coșul pieptului, sau ce e chestia pe care cântăreții o fac. Nu am reușit să disting pe de-a întregul acordul, dar m-a determinat să mă gândesc la cafenele pline de fum și femei în haine de fular și cu tocă.

— Nimeni nu mă face să simt cum o faci tu, a zis.

— Am crezut că am fost primul, am spus.

— Ipotetic, a zis. Dacă ar mai fi fost și alții, niciunul dintre ei nu m-ar fi făcut să mă simt cum o faci tu.

Am zvâcnit din nou, însă de data asta și-a ridicat șoldurile ca să îmi întâmpine mișcarea.

După care ne-am luat încă o doză, asudați și satisfăcuți și culcați unul în brațele celuilalt. Aș fi stat acolo pentru totdeauna dacă nu aș fi fost alungat din pat de vezică și de un sentiment de vinovăție că erau lucruri de care trebuia să mă ocup - lucruri importante.

Simone a stat întinsă goală și ispititoare pe pat și m-a privit cum mă îmbrac sub genele ei deliberat grele.

— Vino înapoi în pat, a zis și și-a lăsat degetele să tremure pe lângă un sfârc, apoi pe lângă celălalt.

— Mi-e teamă că vajnica armată a justiției care reprezintă Poliția Metropolitană nu doarme niciodată, am spus.

— Nu vreau ca vajnica armată a justiției să doarmă, a

zis. Din contră, mă aștept să fie cât se poate de sârguincioasă în relația cu mine. Sunt o fată rea și trebuie să fiu trasă la răspundere pentru faptele mele.

— Îmi pare rău, am zis.

— Măcar ia-mă la concertul tatălui tău, a spus.

Îi amintisem despre apropiatul gig al lui taică-meu, dar nu-i spuseseam că vechea trupă a lui Cyrus Wilkinson va cânta cu el.

— Vreau să îi cunosc pe taică-tău și pe maică-ta și pe prietenii tăi, a zis. O să fiu cuminte.

Am îngenuncheat lângă pat și am sărutat-o. Ea s-a prins de brațele mele, iar eu m-am gândit, la naiba – oricum o să afle mai devreme sau mai târziu. I-am spus că poate să vină.

A terminat sărutul și s-a aruncat înapoi pe pat.

— Asta e tot ce voiam, a zis și a fluturat din mână într-o manieră regală. Te poți duce să îți îndeplinești îndatoririle, Ofițer, iar eu voi ofta după tine până ce ne vom reîntâlni.

Ploaia se transformase într-o burniță fină care, dacă ești londonez, cu greu o poți considera ploaie. Chiar și așa, am făcut cu mâna la un taxi negru care să mă ducă înapoi la Bizarerie, unde Molly ne-a servit friptură și tobă de ficăței cu cartofi copti, mazăre și morcovi.

— Mereu face așa când sunt bolnav, a zis Nightingale. O să fie caltaboș mâine dimineață. Îngroasă sângele.

Mâncam cina în așa zisa Cameră Privată de Cină, care era adiacentă bibliotecii engleze de la primul etaj. Din moment ce camera principală de servit masa putea adăposti șaiszeci de oameni, nu o foloseam niciodată, ca să ne ferim de cazul în care lui Molly i-ar fi venit ideea să gătească pentru toate mesele. Oricum, eu și cu Nightingale ne îmbrăcasem de seară – avem amândoi standarde de respectat, iar unul dintre noi se sleise de forțe în acea după-amiază.

Știam din experiență că nu poți să te apuci de vreuna din fripturile sau tobele de ficăței ale lui Molly înainte ca aburul extra-încălzit să fi avut șansa de a se disipa, iar interiorul să înceteze a mai fi suficient de fierbinte încât să

dea foc farfuriei.

Nightingale a înghițit cu apă câteva pastile și m-a întrebat de caz.

— Care din ele? am zis.

— Mai întâi cel cu muzicienii de jazz.

L-am pus la curent cu bombardamentul de la Café de Paris și cu cercetările mele referitoare la Peggy și posibil la Cherie.

— Și crezi că e mai mult de-atât... a spus el și a făcut o pauză. Cum le zici?

— Vampirii de jazz. Dar nu cred că se hrănesc cu muzică. Cred că ăsta e doar efectul secundar, ca sunetul pe care îl face un generator atunci când e pornit.

— *Tactus disvitae*, a zis Nightingale. O nouă specie de vampiri - Wolfe ar fi fost încântat.

Toba era suficient de rece încât să mă înfrupt din ea. O după-amiază cu Simone mă lăsase lihnit și, conform spuselor lui Nightingale, Molly pregătise amestecurile ei cu ficat de bou, care pretindea că e rețeta corectă de pe vremuri.

— De ce nu iese Molly pe-afară ca să cumpere lucruri? am întrebat.

— De ce întrebi?

— Pentru că ea e diferită, am zis, ca vampirii de jazz și Doamna Palidă. Dar, spre deosebire de ei, am avut ocazia să învățăm ce o face să tresară.

Nightingale tocmai ce terminase o gură și s-a șters pe buze cu șervețelul.

— Doamna Palidă?

— Așa îi zice Ash, am spus.

— Interesant nume, a zis Nightingale. Cât despre mâncare, din ce știi ea pune să îi fie totul livrat.

— Face cumpărăturile pe internet?

— Dumnezeu mare, nu! a zis Nightingale. Încă mai sunt unele stabilimente care fac lucrurile în felul vechi, ai căror angajați încă mai sunt capabili să citească o notă de mână.

— Ar putea să iasă dacă ar vrea? am întrebat.

— Nu e prizonieră, a zis Nightingale. Sau o sclavă, dacă la asta faci aluzie.

— Deci ar putea pur și simplu să iasă mâine pe ușă afară?

— Dacă asta i-ar fi vrerea, a zis Nightingale.

— Ce o oprește?

— Frica, a zis Nightingale. Cred că e îngrozită de ce e acolo afară.

— Ce e acolo afară? am întrebat.

— Nu sunt prea sigur, a spus Nightingale. Nu vrea să zică.

— Cu siguranță aveți o teorie, am zis.

Nightingale a ridicat din umeri.

— Alte creaturi ca Molly, a zis.

— Creaturi?

— Persoane, dacă preferi așa, a zis Nightingale. Persoane care, asemenea lui Molly, nu sunt la fel ca tine și ca mine sau nici măcar ca *genii locorum*. Au fost schimbați de magie ori s-au născut din strămoși care s-au schimbat. Și, din câte știu, asta îi face să fie... incompleți.

Nightingale, în ciuda faptului că e literalmente o relicvă a unei ere apuse, învățase să își modifice limbajul în preajma mea, deoarece atunci când verificam în texte cei mai uzitați termeni începeau cu „ne” - neindicat, nepotrivit, nedorit - iar după asta veneau termenii care începeau cu „sub”. Totuși, cu un pic de traducere din mers, era clar că persoanele „incomplete” ca Molly erau vulnerabile la abuzul sau exploatarea de către ființele supranaturale înrudite, dar mai puternice, și de către practicanții fără scrupule morale. Magicieni, conform lui Nightingale, de cea mai joasă speță.

— Scuze, practicanți cu etică neconcordanță, a zis Nightingale. Primul meu „superior”, Inspector Murville, condusesse un caz faimos în Limehouse în 1911. Implica un renumit magician de scenă lucrând sub numele de Manchu Magnificul, care adunase niște „persoane” foarte stranii și îi folosea ca să își ducă la îndeplinire ițele lui infame.

— Și aceste ițe infame care erau, mai exact? am zis.

Nimic mai mult de răsturnarea însuși a Imperiului Britanic. Aparent, Inspector Murville, pornit în cruciada sa, aflate din surse sigure că Manchu Magnificul gestiona o casă de opium pe Limehouse Causeway. Acolo, diavolul galben trona ca un păianjen gras în centrul unor ițe de comploturi, sclavia albă fiind doar începutul.

— Ce e sclavia albă dacă se întâmplă la ea acasă? am întrebat.

Nightingale a trebuit să stea un pic să se gândească, dar se pare că atunci când era el tânăr sclavia albă se referea în principal la traficul de femei albe și de copii cu scopul de prostituare. Chinezii imprevizibili erau aparent în spatele acestui negoț ticălos cu trupurile albe ca zăpada ale femeilor. M-am întrebat dacă nu cumva o parte din indignarea lui nu venea dintr-o conștiință încărcată. Nu mai zic mai mult.

— Erau anchete documentate, Peter, a spus Nightingale. Femei și copii erau aduși și vânduți în circumstanțe sălbatice și sufereau de lipsuri teribile. Mă îndoiesc că erau capabili să vadă ironia istorică drept o alinare.

Inspector Murville, convins de seriozitatea amenințării, a organizat un raid cu jumătate din vrăjitorii londonezi disponibili și cu o gloată de ofițeri de poliție împrumutați de Comisarul General. A urmat o grămadă de dărâmat uși și de strigat „Nu te mișca, diavol oriental”, apoi o anumită cantitate de tăcere înmărmurită.

— Marele Manchu Magnificul, a zis Nightingale, s-a dovedit a fi un Canadian pe nume Henry Speltz, deși era căsătorit cu o chinezoaică cu care avea cinci fiice, toate acționând la un moment dat sub umbrela falsă a frumoasei asistente „Li Ping”.

În casă nu s-a găsit nimic în afara unei stranii tinere europene care locuia în respectiva locuință și lucra ca menajeră. Precaut, Speltz a precizat Inspectorului Murville că fata, căreia nimeni din casă nu se gândise să îi dea un nume, fusese găsită ghemuită într-unul din dulapurile sale de magie la sfârșitul unui spectacol de matineu avut loc la Hackney Empire.

Am șters ultimul strop de sos de ceapă cu ultima bucată de pâine din coș. Nightingale își lăsase jumătate din toba lui neatinsă.

— Aveți de gând să o terminați? am întrebat.

— Servește-te, a zis Nightingale, și asta am făcut cât el și-a finalizat povestea.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată, iar un ofițer senior de poliție nu organizează un raid costisitor ca să recunoască înfrângerea sau să încalce Magna Cartea până ce nu a făcut tot ce i-ar fi stat în putere ca să pună sub acuzare pe cineva. Dacă Speltz ar fi fost într-adevăr chinez, lucrurile ar fi putut să ia o turnură foarte proastă pentru el. Însă în cele din urmă a fost acuzat formal cu perturbarea liniștii și i s-a dat drumul pe cauțiune.

— Fata a fost dusă în custodia poliției, a zis Nightingale. Chiar și bătrânul Murville putea să miroasă că era ceva în neregulă cu ea.

S-a uitat iute către uși.

— Ai terminat? m-a întrebat.

Am zis că da, iar Nightingale a luat farfuria acum goală și a pus-o înapoi în fața lui tocmai la timp ca Molly să vină alunecând în cameră și împingând măsuța pe roțile cu dulciuri. În timp ce aduna farfuriile, i-a aruncat lui Nightingale o privire clar suspicioasă. Dar nu avea cum să dovedească nimic.

S-a încruntat la noi, iar noi i-am zâmbit înapoi.

— Foarte bun totul, am zis.

Molly ne-a pus în față o tartă cu cremă de șarlotă și, cu un ultim ochi suspicios îndreptat către mine, a părăsit silențios camera de servit cina.

— Ce s-a întâmplat cu fata? am întrebat în timp ce savuram tarta.

— A fost adusă aici și examinată, a zis Nightingale. Și s-a descoperit că este prea anormală ca să fie adoptată...

— Sau la o casă de corecție, am spus.

Sub un strat gros de nucșoară, șarlota era la fel de bună ca cea de la Patisserie Valerie. M-am întrebat dacă n-aș putea oare să scot prin contrabandă niște tartă și pentru

Simone. Sau, și mai bine, să o strecur pe ea la cină.

— S-ar putea să te liniștească să afli faptul că fusese convenită o înțelegere cu Spitalul Corum's Foundling, a zis Nightingale. Ar fi fost plasată acolo dacă nu ar fi intervenit nefericitul lucru că odată intrată în Bizarerie nu a mai vrut să fie scoasă din clădire.

De sub masă, îl puteam auzi pe Toby căutând de zor ultimele firimituri căzute.

— Deci de Molly vorbim, am zis.

— Așa că a început să doarmă în spălătorie și a fost crescută de personal.

M-am mai servit cu o felie de tartă.

— Postmartin avea dreptate, a zis Nightingale. Mi-am permis să mă las de tânjeală. Și în timp ce am locuit aici cu Molly, lumea a continuat fără mine.

Eram ghiftuit, dar mi-am adunat toate forțele ca să urc până la fosta casă a intendenței și să fac niște muncă de introducere date. Odată ajuns acolo, am fost atras irezistibil de canapea și de Arsenal vs Tottenham. Mergea prost pentru huligani atunci când telefonul mi-a sunat și o voce ciudată a zis:

— Bună, Peter.

— Am verificat identitatea apelantului.

— Asta ești tu, Lesley?

Am auzit un sunet răcâit, de respirație.

— Nu, a zis Lesley. E Darth Vader.

Am răs. Nu am vrut, dar n-am putut să mă abțin.

— E mai bine decât Stephen Hawking, a zis.

Părea că încearcă să vorbească cu o sticlă de plastic în gură, și am avut puternica impresie că era și chinuitor.

— Ai fost în Londra pentru o operație, am spus. Puteai să-mi zici.

— Nu știau dacă o să iasă, a spus.

— Și a ieșit?

— Vorbesc, nu? a zis Lesley. Însă doare ca naiba.

— Vrei să ne-ntoarcem la mesaje?

— Nu, a zis. Mi-a ajuns de mesaje. Ai reușit să îți verifici

cazurile din HOLMES?

— Încă nu, am zis. Am făcut din ușa-n ușa.

— Am trecut prin înregistrările pe care mi le-ai trimis, iar profesorul Geoffrey Wheatcroft nu a predat niciodată în mod formal la clasa lui Jason Dunlop, dar Dunlop și-a dedicat primul lui roman „Pentru Maestrul Geoffrey, de la care mi-am primit adevărata educație”. Nu așa vă numiți voi, vrăjitorii stagiari, profesorii?

Nu și ucenicul din mine. Însă „Maestru” nu înseamnă același lucru pentru băieții de la Oxford. Luând în considerare cărțile din apartamentul lui Dunlop, presupunea, prin prisma unor coincidențe bizare, că Geoffrey Wheatcroft îi predase lui Dunlop magia elementară newtoniană.

I-am zis lui Lesley.

— Mă gândeam eu, a spus ea. Problema e asta: a fost singurul? Și dacă nu, cum aflăm?

— E nevoie să verificăm fișierele Echipei Criminalistice și să vedem dacă există persoane de interes asociate sau nominale care să aibă legătură cu Magdalen College în perioada în care a fost el acolo.

— Îmi place când vorbești murdar, a zis. Te face să pari un polițai adevărat.

— Crezi că poți să faci tu asta? am întrebat.

— De ce nu? a zis. Nu e ca și cum am altceva mai bun de făcut. Când treci să mă vezi?

— Imediat ce pot, am spus, mințind.

— Trebuie să închid, a zis. Nu am voie să vorbesc atât de mult.

— Ai grijă de tine, am spus.

— Și tu, a zis ea și a închis.

Câți ucenici ar putea să învețe un maestru? Ai nevoie de un vrăjitor antrenat ca să fie pe post de ce numește Nightingale „exemplificant”, ca să demonstreze *forma*. Dar nu vedeam niciun motiv pentru care nu ai putea face asta cu mai mult de un ucenic deodată. Ar fi depins de cât de motivați i-ar fi elevii. Pe undeva ca la fosta școală a lui Nightingale ai fi avut de-a face cu obișnuitul talent și

entuziasm. Dar studenții de universitate învățând magie pe post de distracție? Nightingale spusese că durează zece ani ca să ajungi vrăjitor pe de-a întregul, însă eu reușisem să fac destul de multe pagube în trei luni de când începusem antrenamentul – nu aveam motive să cred că Jason Dunlop, sau orice alt student coleg, ar fi făcut altfel.

Am dat drumul la terminalul HOLMES și am început să mă uit după legături cu Universitatea Oxford care să fi dăinuit și după plecarea lui de acolo. Asta mi-a adus o listă de douăzeci de nume, majoritatea foști studenți ale căror drumuri s-au intersectat la nivel profesional ori, din ce putea spune Echipa Criminalistică, social cu Jason Dunlop.

Într-o anchetă majoră, o persoană care devine de interes pentru poliție ca parte a investigației este listată în HOLMES ca *nominală*. Orice activitate ce ofițerul de investigații decide că este necesară este denumită *acțiune*. Acțiunile sunt prioritizate și trecute într-o listă și sunt desemnați ofițeri care să le ducă la îndeplinire. Acțiunile conduc la și mai mulți nominali și acțiuni, iar întreaga investigație devine rapid un vortex răsucit de informații din care pare să nu fie nicio scăpare. HOLMES îți permite să faci căutări după cuvinte și teste comparative, dar în jumătate din cazuri asta doar duce la noi acțiuni și nominali și noi grupuri de informații. Înfruntă-te prea mult timp cu asemenea situații și începi să fii nostalgic după vremurile bune în care găseai un suspect care părea apetisant și îl snopeai în bătaie cu cartea de telefoane până obțineai mărturisirea.

Verificările numelor de la Universitatea Oxford aveau prioritate scăzută, așa că am început cu PNC, astfel încât să văd dacă vreunul din ei avea un istoric infracțional și să văd figurile de pe carnetele de șofer. Nu era o procedură rapidă, dar măcar a însemnat că am fost treaz și îmbrăcat atunci când m-a sunat Stephanopoulos în miez de noapte.

— I-ați ranița de înnoptat, a zis. Te iau în zece minute.

Nu aveam o raniță de înnoptat, așa că mi-am apucat sacoșa de gimnastică și am sperat că nu o să îmi ceară nimeni să ies la un dineu cât aș fi fost acolo unde

mergeam. Am îndesat un Airwave în geanta laptop-ului de rezervă, doar ca să fiu eu mai liniștit. Ca să mai scutesc timp, am ieșit pe ușa laterală și am mers pe jos pe Bedford Place până la Russell Square. Burnița, iar umezeala contura nimburi galbene în jurul felinarelor stradale.

Stephanopoulos nu m-ar fi chemat în afara programului pentru ceva mai puțin de o nouă crimă, iar ranița de înnoptat spunea că e în afara Londrei.

Am auzit înainte să văd, un Jaguar XJ negru, cu jante de douăzeci de inch și, inconfundabil după zgomot, un motor turbo V8. Din felul în care a oprit, era clar că șoferul fusese pe la toate cursurile la care nu fusesem eu și era autorizat să conducă teribil de repede.

Portiera din spate s-a deschis, iar eu m-am strecurat în mirosul de scaune proaspete de piele și am dat de Stephanopoulos. Mașina a demarat imediat ce s-a închis portiera, și m-am trezit alunecând pe banchetă până să mă pot lupta cu centura de siguranță și să o fixeze la locul ei.

— Unde mergem? am întrebat.

— Norwich, a zis Stephanopoulos. Prietenul nostru a început să jupoaie din nou.

— Mort?

— Ooo, da! a zis bărbatul de pe scaunul pasagerului din față. Mort de tot.

Stephanopoulos mi-a făcut cunoștință cu Inspector Șef Zachary Thompson.

— Mi se zice Zack, a zis el și mi-a strâns mâna.

Și îți voi zice Inspector Șef, nu i-am mai zis eu. Thompson era un ins înalt, cu o figură prelungă și un nas enorm, ca de cioc de pasăre. Trebuia să fii mult mai dur decât părea ca să te descurci cu bine prin viață având un asemenea nas.

— Zack, a zis Stephanopoulos, e responsabilul senior al cazului.

— Sunt barba ei, a spus el vesel.

Acum, na, nu fac parte din faimoasa cultură de cantină a Met-ului. Nu plâng după vremurile bune de demult când polițaii erau polițai adevărați, nu în ultimul rând pentru că

asta mă scutește de ceea ce ar fi fost un aproape neîncetat abuz rasial. Dar chiar și eu devin nervos atunci când ofițerii seniori îți cer să le spui pe numele mic – nimic bun nu poate să iasă din asta.

— E ceva neobișnuit în cazul de față? am întrebat. Adică mai neobișnuit decât de obicei?

— E fost cadru, a zis Stephanopoulos. Detectiv Inspector Șef Jerry Johnson, pensionat din Met în 1979.

— Și e vreo legătură cu Jason Dunlop?

— E o notiță în jurnalul lui Dunlop din martie, a zis DCI Thomson. „Întâlnire cu J.J. Norwich.” Datele cărții lui de credit ne-au arătat că a cumpărat în ziua aia un bilet dus-întors de la Liverpool Street la Norwich. Credem că Johnson ar fi putut fi sursa pentru un articol la care lucra Dunlop.

— Dacă e același J.J., am zis.

— Lasă-ne pe noi să ne facem griji de asta, a zis Stephanopoulos. Ești aici ca să verifici urme de magie neagră.

Spre uimirea mea, ne-au luat-o în față o pereche de motocicliști rutieri de deschidere de coloană, iar până să ajungem la autostrada M11 deja aveam 200 la oră.

9.

CRESCĂTORIA

Taică-meu spune că să fii londonez nu are nimic de-a face cu locul unde te-ai născut. Spune că sunt oameni care coboară dintr-un avion de linie la Heathrow, trec de imigrații fluturând cine știe ce pașaport, se bagă în metrou și până să intre trenul în stație la Piccadilly Circus ajung londonezi. Spune că mai sunt și ceilalți, unii născuți în dangățul clopotului St. Mary-le-Bow de baștină londoneză, care își petrec toată viața visând să evadeze. Când pleacă, aproape întotdeauna se duc spre Norfolk, unde cerul e înalt, pământul e plat și informațiile demografice sunt pline de dumnezeiri cu piele albă. Este, zice taică-meu, alternativa omului sărac la Australia, acum că Africa de Sud a devenit multiculturală.

Jerry Johnson era genul din urmă de non-londonez, născut în Finchley în 1940 din grația Domnului și mort într-un bungalou la periferia Norwich-ului, cu penisul mușcat și smuls. Ultimul detaliu explica de ce eu și cel mai înfricoșător ofițer de poliție al Met-ului, barba ei și doi motocicliști ante-mergători goneau la pas iute pe M11. Se făcuse două dimineața când am ieșit de pe autostradă, așa că am luat-o pe un drum secundar aproape fără să încetinem. Am sosit la scena crimei în mai puțin de nouăzeci de minute, lucru impresionant, doar ca să aflăm că Departamentul Local de Poliție Norfolk deja luase corpul, care nu mai era. Stephanopoulos s-a pus cu DCI Thompson să înceapă grelele negocieri cu localii, fapt care m-a lăsat pe mine sfiit la scena crimei.

— Niciun semn de intrare prin efracție, a zis DC Trollope.

Contrar prejudiciilor tatălui meu, cei din trupa locală nu erau nici proști, nici vizibil înmulțiți doar între ei. Dacă verișorii însurați și măritați unii cu alții din Norwich se puseseră pe treabă, măcar progeniturile lor nu se făcuseră

polițiști. În schimb, DC David Trollope era genul de tânăr sobru, în formă, care ar putea înmuia inima oricărui ministru de interne din țară.

— Crezi că a lăsat agresorul să intre? am întrebat.

— Așa pare, a zis. Tu ce crezi?

Ofițerii de poliție, asemenea matroanelor africane de la o nuntă, sunt totuși conștienți de nuanțele subtile și aproape invizibile în statut. Aveam același grad și cam aceeași vârstă, dar dezavantajul de care sufeream călcându-i teritoriul era compensat de faptul să venisem într-un Jaguar XJ V8 împrumutat de la Protecția Diplomatică. Am stabilit linia la un fel de bonomie neliniștită și, asemenea matroanelor africane, luând în calcul că nu intrasem prea tare în bolul cu cocktail, probabil că eram pe drumul să trecem de întâlnire fără niciun incident major.

— Avea un sistem de alarmă? am întrebat.

— Mda, a zis Trollope. Unul bun.

Bungaloul era o clădire hidoasă de cărămidă roșie ridicată, dacă ar fi fost să ghicesc, la începutul anilor 1980 de către vreun arhitect plictisit de viață care țintise un fel de art deco, însă nimerise în loc un Tracy Emin. Interiorul era la fel de lipsit de personalitate ca exteriorul: canapea de la World of Leather, mobilier generic asamblat, bucătărie modulară. Erau trei dormitoare separate, lucru care m-a surprins.

— Avea familie? am întrebat.

Trollope și-a verificat notițele.

— Fosta soție, fiică, nepoți - toți locuiesc în Melbourne, Australia.

Cele două dormitoare în plus arătau de parcă ar fi fost mobilate în 1980 și erau aerisite, curate și nelocuite. Trollope a spus că Johnson avea o femeie de serviciu poloneză care „făcea” pentru el de două ori pe săptămână.

— Ea a găsit cadavrul, a zis.

Dormitorul principal încă mai era interzis pentru toți cei care nu purtau costume etanșe Noddy. Am rămas în pragul ușii, examinând patul pe cât de bine puteam. Echipa

legistă îndepărtase cearșafurile și pernele, dar salteaua încă mai era la locul ei, cu o pată roșie de sânge pe la o treime de la piciorul patului. Mult prea mult sânge se îmbibase în ea ca să se usuce de când fusese ridicat corpul, așa că îl mai puteam mirosi când am plecat ca să verific celelalte camere. Îmi adusesem propriile mănuși, însă l-am întrebat pe Trollope dacă are vreunele de rezervă, ca să pot să îi dau un motiv să se simtă superior.

Dacă Johnson murise în dormitor, atunci își petrecuse cea mai mare parte a vieții în sufragerie. Televizor LED cu ecran plat, DVD player cu telecomanda încă pe măsuta de cafea, lângă un exemplar din *Radio Times*. Era și un birou secretaire de pe care Trollope spusese că nu se reușise încă luarea amprentelor, așa că l-am lăsat în pace. Două biblioteci cu geam pline cu cărți din colecția Penguin și Corgis Panthers din anii 1960 și 1970 – Len Deighton, Ian Fleming și Clive Cussler. Părea ca sectorul de ficțiune dintr-un magazin de donații. Rafturile erau din cele care veneau în două părți, partea de sub folosind ca suport pentru cea de deasupra și fiind un pic mai adânci și cu ușițe opace. Atent, pentru că nici ele nu fuseseră trecute pe la amprente, am deschis partea de jos și am văzut că sunt goale, mai puțin câteva coli de hârtie – le-am lăsat și pe ele pentru legiști.

Pe pereți erau câteva reproduceri surprinzător de bune ale unor partide de vânătoare, împreună cu o fotografie a promoției lui de la Hendon. Nu am reușit să îmi dau seama care dintre tinerele uniforme la patru ace era el. Alături, atârna o fotografie cu el în timp ce i se înmâna o medalie din partea unui ofițer senior care, am aflat mai târziu, era Sir John Waldron, Comisar al Poliției Metropolitane între 1968 și 1972, nici mai mult, nici mai puțin. Mai erau câteva fotografii de familie pe polița căminului, o nuntă asortată nefericit cu bronz puternic și lumină intensă, o pereche de copii, un băiat și o fată, la vârste diverse, țânc, școală primară, pe o plajă crem gălbuie la buza unui ocean verde, undeva prin străinătate. Vreo două făcute chiar la bungalou, afară, unde copiii păreau să aibă nouă sau zece

ani - nimic după acea perioadă. Am făcut un calcul mental rapid și am presupus că cea mai recentă fotografie fusese luată pe la început de 1980. Cu mai mult de treizeci de ani în urmă.

— Familia din Australia încă mai trăiește, nu? am întrebat. Nu au murit toți într-un accident tragic de mașină sau ceva de genul, corect?

— Trebuie să mă interesez, a spus Trollope. De ce?

— Treizeci de ani e o perioadă lungă fără să ai fotografii noi cu nepoții, am zis.

Ultimele două poze erau pe rândul din spate, pe jumătate ascunse de nevastă și copii. Mai mulți bărbați cu cravate late, favoriți și revere jenant de largi, fotografiați într-un bar care îmi părea familiar și pe care brusc l-am recunoscut ca fiind French House din Soho. Mi-am mai dat seama și că mă uitam la un tânăr Alexander Smith, patronul clubului de noapte, arătând ca un dandy chiar și pe atunci, într-o redingotă de catifea reiată și cămașă cu volănășe.

— Nu ai din întâmplare niște date despre cariera lui, nu? am întrebat.

Trollope și-a verificat din nou carnetelul, însă eu am știut chiar și înainte să o spună că grosul carierei lui CDSI Johnson fusese în și în jurul cartierului Soho.

— A fost CID la West End Central, iar înainte de asta a fost în ceva ce se numește OPS, a zis.

L-am întrebat datele exacte, iar el a zis între 1967 și 1975.

OPS era Divizia Publicațiilor Obscene, cea mai coruptă unitate specializată a celei mai corupte divizii a Poliției Metropolitane. Iar Johnson îi fusese membru în timpul celei mai corupte decade de după ce vânătorii de recompense nu mai erau acceptați oficial.

Nu era de mirare că Alexander Smith era în cadrul fotografiei. OPS asigura protecția plătită a magazinelor de pornografie și a cluburilor de striptease. Plăteai suma zilei și erai sigur că nu ți se va face o razie. Sau dacă se făcea, se asigurau că primești o grămadă de alerte, așa încât să

ai un interval confortabil și civilizat în care să muți partea mai dubioasă în alt loc. Ca bonus, le dădeai băieților în albastru „de băut”, iar ei se duceau și făceau razii la concurență, după care îți vindeau stocul de marfă confiscată în spatele camerei de depozitare a probelor din bârlogul de la Holborn. Mai explica și cum Johnson își permisesese pensionarea anticipată și probabil de ce fusese nevoit să o ceară.

Lucru care m-a făcut să mă uit la cele trei telecomenzi lăsate pe măsuta de cafea.

Am îngenuncheat lângă standul de televizor. Era același plastic ieftin gri laminat și destul de dificil, din cauza firelor încârligate din spate, de șters praful de acolo.

— Mă ajuți un pic aici? l-am rugat pe Trollope și i-am explicat ce aş vrea să facă.

Grijuliu, cât să nu fie compromisă nicio probă pentru legiști, am apucat amândoi o laterală a DVD playerului și l-am ridicat. Sub, era un dreptunghi vizibil de gri deschis în locul în care ceva protejase suprafața laminată de ani de praf, ceva cu o amprentă mai mică decât aparatul DVD. Am dat din cap și am așezat împreună player-ul înapoi.

— Ce e? a întrebat Trollope.

— A avut un aparat VHS, am zis și am arătat spre telecomenzile de pe măsuta de cafea. Una pentru televizor, una pentru DVD și...

— La naiba, a spus Trollope.

— Trebuie să le zici oamenilor tăi că cineva a golit casa asta de casetele VHS, am zis.

— Încă mai există casete VHS? a întrebat Trollope. Știi pe cineva care să aibă așa ceva?

— Probabil că e ceva ce nu putea să riște să fie digitalizat, am zis.

— În ziua de azi? a spus Trollope. Ar fi trebuit să fie ceva foarte dezgustător sau ilegal. Pornografie infantilă sau filme snuff sau, nu știu, spânzurat de mâte.

— Va fi nevoie să fie interviu soția, am zis. Poate că știe ea ceva.

— Poate că d-asta l-a și părăsit, a zis Trollope. Presupun

că ar implica o călătorie în Australia?

— Nu pentru noi, am zis. Nu trimit niciodată DC în străinătate. Sunt mereu „ofițerii experimentați” cei care primesc biletele gratis.

Am împărtășit împreună un moment scurt de solidaritate.

— Dacă ai avea o grămadă de chestii pe care ești disperat să le ții ascunse, am continuat, pe unde le-ai dosi?

— Magazia din grădină, a zis Trollope.

— Zău?

— Acolo își ținea taică-meu iarba, a zis Trollope.

— Zău?

— Să îți crești pe-a ta e o tradiție îndelungată pe-aici prin zonă.

— Și nu ai fost tentat vreodată să îl salți pentru posesie ilegală?

— Doar de Crăciunuri, a spus.

În cazul ideal, am fi mărșăluit și am fi căutat singuri în magazie, însă nu faci așa ceva la un loc modern al crimei fără să iei mai întâi aprobarea de la echipa medico-legală, iar ei îți spun că nu te poți duce până ce nu verifică peluza de urme de pași. Și nu ar fi putut să o facă mai devreme de dimineață. Asta e. Așa că ne-am dus și i-am raportat lui Stephanopoulos, care a fost extrem de încântată de amândoi și și-a manifestat generozitatea sub forma unor sandvișuri și cafele. Pe care trebuia să ne ducem să le mâncăm și bem pe stradă, ca să nu lăsăm firimituri la locul crimei. Era surprinzător de frig, dar Departamentul de Poliție Norfolk parcase două dube Transit afară, deci ne-am adăpostit într-una din ele. Chiar și atât de aproape de Norwich, cerul era surprinzător de întins și de plin de stele. Stephanopoulos m-a observat observând asta.

— Băiat de oraș, a zis ea.

Am sugerat ca fosta soție a lui Johnson să fie interviuată în Australia, iar ea a fost de acord, deși simțea că Poliția din Victoria era mai mult decât suficient de capabilă să se descurce singură fără să primească ajutor de la un ofițer britanic, senior sau de alt fel. Trollope a

izbucnit în răs.

— E ceva distractiv, ofițer? a întrebat Stephanopoulos.

— Nu, doamnă, a zis el.

Sandvișurile erau genul cu care se alimentează magazinele din benzinăriile non-stop și care reușesc să fie umezite și vechi. Cred că al meu era cu șuncă și salată, dar abia l-am gustat. Stephanopoulos l-a lăsat jos pe al ei după prima gură.

— Trebuie să aflăm ce legătură era între Johnson și Dunlop, a spus ea.

— Fac pariu că avea de-a face cu Divizia Publicațiilor Obscene, am zis. Despre ce altceva ar fi avut să vorbească?

— Un om e mai mult decât serviciul lui, a zis Stephanopoulos.

— Nu și pentru insul ăsta, am spus. Dacă avea vreun interes special, ar fi fost pe casete. Cred că e posibil să fi fost omorât, în parte, ca să poată fi recuperate.

— Înțeleg, a zis Stephanopoulos.

OPS plus casete video, plus articolul unui jurnalist, vreun scandal succulent din anii 1960? Poate că cineva căuta să îl reducă la tăcere. Dacă am fi aflat care era povestea, am fi aflat și cine ar fi avut motiv.

I-am spus despre prezența lui Alexander Smith într-una dintre fotografiile de pe blatul șemineului.

— Cine-i el acasă? a întrebat ea.

— Impresar de club de noapte, am zis. Totul duce din vremea anilor șaizeci, și-a luat o vacanță extinsă pe Costa del Sol în șaptezeci și optzeci.

— E un gangster? a întrebat Trollope.

— E alunecos, asta e, am zis.

— Cum de a ajuns în atenția ta? a întrebat Stephanopoulos.

— În timpul unei alte anchete, am spus și am aruncat o privire spre Trollope.

Nu eram sigur cât de multe ar fi vrut Stephanopoulos să dezvălui în afara Met-ului.

— Și crezi să sunt conectate? a întrebat ea.

— Nu știu, am zis. Dar e în mod sigur un loc bun de

pornit.

Stephanopoulos a încuviințat și a făcut semn spre mine.

— Să tragi un pui de somn. Te vreau proaspăt și întreg mâine, a zis, apoi a privit către Trollope. Tu - șeful tău mi te-a dat ca jucărie, așa că am nevoie să faci niște comisioane pentru mine - înțeles?

— Da, doamnă, a spus Trollope.

— Ce facem mâine? am întrebat eu.

— O să avem o discuție lungă și frumoasă cu numitul Alexander Smith, a zis ea.

Am aflat că e surprinzător de ușor de dormit în spatele unui Transit, însă m-am trezit în aerul înghețat și senin al dimineții și m-am bucurat atunci când DC Trollope a apărut într-un Mondeo civil ca să ne pescuiască pe mine și pe Stephanopoulos și să ne ducă la gară. Am schimbat numere de telefon cu Trollope, pentru că niciodată nu strică să socializezi și să îți faci cunoștințe, și ne-am îndepărtat în căutare de cafea. Gara Norwich era o clădire standard de cărămidă în stil victorian târziu, fier forjat și acoperiș de sticlă, îmbunătățit cu plasticul de termopan în culori aprinse al chioșcurilor de francize fast-food. Am mers împleticit și cu grijă înspre Upper Crust și am luat în considerare să întreb dacă pot să îmi vâr capul sub robinetul lor de cafea, dar m-am mulțumit în loc de asta cu două espresso-uri duble și o baghetă cu tikka mașala de pui. Stephanopoulos nu a fost prea încântată.

— Puiul din astea e îmbălsămat, uscat și presat foarte tare, apoi împrăscat cu toate chimicalele posibile, a zis ea.

— Prea foame ca să-mi pese, am spus.

Am prins expresul către Liverpool Street, iar Stephanopoulos ne-a făcut rost de un upgrade pe bază de legitimație de polițist, la clasa-ntâi, care, pe o rută atât de scurtă, însemna scaune ceva mai mari și ceva mai puțină plebe. Asta i-a convenit lui Stephanopoulos, pentru că a adormit imediat ce am plecat din gară.

Nu era wi-fi în tren, așa că am dat în schimb drumul la PDF-ul cu *Latina pentru începători* de pe laptop-ul meu și

am petrecut o oră și jumătate luptându-mă să prind adjectivele de declinare a treia. Eram la douăzeci de minute de Liverpool Street și de suburbii atunci când a început o ploaie reconfortantă și m-a sunat Trollope.

— M-au lăsat în magazie, a zis. Am avut dreptate. Ușa a fost forțată.

Modalitatea de pătrundere nedumerise pe toată lumea, pentru că încuietoarea și un mic cerc de lemn din jur fuseseră smulse.

— Nimeni nu-și dă seama cum de s-a putut face așa ceva, a zis el.

Eu știam. Era o vrajă. De fapt, era una pe care o văzusem făcută de Nightingale la poarta de grădină din Purley atunci când ne ocupasem de cuibul de vampiri. Fie magicianul nostru negru devenise neglijent, neștiind că cineva e pe urmele lui, fie pur și simplu nu-i păsa că ar putea trage un semnal de alarmă privind prezența lui.

Conform lui Trollope, baraca avea obișnuita dezordine, unelte de grădină, ghivece de plante, furtun și piese de bicicletă.

— Cred că n-o să putem afla niciodată dacă a fost șterpelit ceva, a zis.

Totuși, legiștii prăfuiiau perimetrul pentru amprente. Rezultatele investigației legiste și asupra încuietorii, împreună cu raportarea a două posibile urme de pași pe peluză erau urcate în fișierul nominalului aferent din HOLMES. I-am mulțumit lui Trollope și i-am promis că o să îl țin la curent cu orice lucru captivant care ar mai apărea.

Stephanopoulos s-a trezit cu un horcăit chiar când intram în gară și mi-a aruncat o privire foarte scurtă de confuzie înainte să se dezmeticească. Am pus-o la curent cu încuietoarea de la magazie, iar ea a încuviințat.

— Ar trebui să îl chemăm pe șeful tău? a întrebat ea.

Dr. Walid fusese ferm.

— Nu încă, am zis. Înainte să îl scoatem din pat, haideți să vedem dacă pot să primesc de la Alexander Smith o confirmare.

— Ah, da, Smith! a zis Stephanopoulos când s-a oprit

trenul. Individul rău de școală veche. Ar trebui să fie un deliciu.

Stephanopoulos a decis că e mai bine să folosim West End Central pentru interviu. Construită în 1930 pe Savile Row, e o clădire de birouri mare și pătrată care fusese placată cu piatră de Portland scumpă în speranța că îi va ascunde urâtenia ei esențială. Chiar imediat dincolo de Regent Street din adevăratul Soho se află baza principală de operațiuni pentru Cluburi și Vicii, iar Stephanopoulos convinsese un vechi prieten de-ai ei care lucra acolo să îl aducă pe Alexander Smith pentru noi. Ideea era să îi inducem ideea că era doar un pește mic prins în moara unei mașinării mult mai mari. Ținteam la un amestec de Kafka și Orwell, care arată cât de periculos poate fi atunci când ofițerii tăi de poliție sunt mai citiți decât tine. L-am lăsat să fiarbă în suc propriu în camera de interviu timp de o oră și un pic, în vreme ce eu și Stephanopoulos am stat în cantină bându-ne cafeaua aia teribilă și schițându-ne strategia pentru interogatoriul ce urma. În fine, de fapt Stephanopoulos a făcut schița cât timp eu am stat și am completat toate actele de bune practici.

Alexander Smith fusese într-adevăr în străinătate între anii 1970 și 1980 - locuind lângă Marbella din sudul Spaniei, pe notoria Costa del Crime, împreună cu o grămadă de alți oameni de vârstă mijlocie care sunau a Ray Winstone și aveau fibra morală a unei hârtii igienice ude. Era un răufăcător de școală veche, însă unul isteț, pentru că nu fusese niciodată prins și anchetat. Deținuse un club, dar principala lui sursă de venit venise de la intermedierea dintre polițai și baronii pornografiei din Soho. Știa la propriu unde erau îngropate cadavrele și se aștepta ca noi să ne concentrăm pe aspectul ăsta.

— Însă e speriat, a zis Stephanopoulos. Nu a cerut să vadă acuzațiile și nici măcar dreptul la un telefon - chiar vrea să fie smotocit.

— De ce nu cere protecție?

— Răufăcătorii ca el nu cer protecția martorilor, a zis Stephanopoulos. Nu vorbesc deloc cu poliția, decât dacă ei

încearcă să te cumpere. Dar e speriat de ceva și trebuie să aflăm ce. Când o s-o facem, băgăm adânc cuțitul, îl răsucim, iar el o să se deschidă ca o floare.

— Nu ca o stridie? am întrebat.

— Tu ține-te după mine, a zis Stephanopoulos.

— Ce facem dacă se ajunge în aria mea de expertiză? am întrebat.

Stephanopoulos a fonfăit.

— În situația în care va fi necesară tatonarea acelei arii înguste de teritoriu străin, ai voie să îți pui întrebările pe care trebuie să le pui, a zis ea. Dar fii rațional și grijuliu, că nu-mi place să dau cu piciorul pe sub masă - e neprofesionist.

Ne-am terminat cafeaua aia îngrozitoare și am avut o scurtă discuție legată de grosimea dosarului. Nu e ceva necunoscut ofițerilor de poliție să mai umfle dosarul de interviu cu câteva foi de hârtie goale, pentru a sprijini conceptul că noi, poliția, știm deja totul, așa că ai face mai bine să ne scutești timpul și să ne spui tu ce știi. Dar Stephanopoulos a simțit că un vulpoi bătrân ca Smith n-ar pune botul la așa ceva. În plus, voiam să inducem ideea că nu eram așa de ocupați.

— Vrea ceva de la noi, a spus Stephanopoulos. Vrea să fie convins să dea totul pe față. Cu cât ar crede că nu ne pasă, cu atât mai dornic o să fie să vorbească.

Smith revenise la costumul albastru, însă cămașa lui asortată era descheiată la nasturii de sus și chipul îi era tras și nebărbierit. Am epatat cu introducerea casetelor în aparatul de înregistrare, prezentându-ne și citindu-i drepturile.

— Înțelegi că nu ești arestat și că poți oricând renunța la acest interviu, în orice clipă dorești.

— Nu zău? a zis Smith.

— De asemenea, mai ești îndreptățit la un avocat sau altă reprezentare la alegerea ta.

— Da, a zis Smith. Nu putem să începem, mai bine?

— Deci nu vrei să vezi dosarul? am întrebat.

— Nu, nu vreau niciun dosar nenorocit, a zis Smith.

— Pare că te grăbești. Ai undeva unde să ajungi? a întrebat Stephanopoulos. Cineva care te așteaptă, poate?

— Ce vreți de la mine? a întrebat Smith.

— Chestia e că vrem să clarificăm implicarea ta într-o serie de infracțiuni, a zis Stephanopoulos.

— Ce infracțiuni? a întrebat Smith. Am fost pe vremuri un om de afaceri respectabil, am deținut un club, asta a fost tot.

— Pe vremurile care? am întrebat.

— Vremurile din trecut, a spus Smith. Nu asta vreți să aflați? Pentru că vă zic eu, am fost un om de afaceri respectabil.

— Dar, Smithy, a zis Stephanopoulos, eu nu cred în oameni de afaceri respectabili. Sunt polițai de mai mult de cinci minute. Iar ofițerul aici de față nu crede nici el în respectabil, pentru că se întâmplă să fie membru cu carnet al Partidului Muncitorilor Revoluționari, așa că privește toate formele de sărăcie ca o crimă împotriva proletariatului.

Asta m-a luat prin surprindere, și tot ce am putut scoate mai bun a fost un:

— Puterea pentru popor.

Smith s-a holbat la amândoi de parcă am fi fost nebuni.

— Așadar, am zis. Ai fost implicat într-o mulțime de infracțiuni în vremurile din trecut, Smith?

— N-am fost un înger, a spus el. Și ridic mâna dacă a fost nevoie să mă asociez la vremea mea cu niște elemente mai puțin decât salubre. Țasta e unul dintre motivele pentru care m-am mutat în străinătate, să scap de toate astea.

— De ce te-ai întors? am întrebat.

— Mi s-a făcut dor de dragul de Blighty, a zis.

— Zău? am spus. Îmi ziceai că Anglia e o groapă de rahat.

— Eh, măcar e o groapă de rahat care vorbește engleza, a spus Smith.

— I s-au terminat banii, a zis Stephanopoulos. Așa-i, Smithy?

— Te rog, a zis el. Aș putea să vă cumpăr pe voi și pe toți

ofițerii seniori din secția asta și încă să mai am suficienți bani pentru un apartament în Mayfair.

— Fă-mi o ofertă, a zis Stephanopoulos. Aș putea să iau o crescătorie nouă de pui⁹. Iar interiorul deja cere o extindere către abator.

Smith, care nu avea de gând să spună nimic care ar fi putut fi montat invers sau editat digital ca o admitere a vinovăției, ne-a zâmbit ironic.

— Dacă nu a fost vorba de bani, am zis, atunci de ce te-ai întors?

— M-am dus la Marbella pentru că mi-am plătit datoriile față de societate, a zis el. Ieșisem la pensie. Mi-am luat o vilă foarte drăguță pentru mine și soție și, nu te prostesc, viața era dulce, departe de ploaie și toate căcaturile astea. Și a mers bine până prin împruțitii de ani optzeci, când rușii au început să apară pe-acolo. Odată ce și-au băgat coada, au început împușcăturile și zdrobitul genunchilor, iar omul nu mai era în siguranță în propria casă. M-am gândit că dacă am de gând să țin pieptul la aiurelile astea, mai bine aș face-o înapoi în Londra.

— Pierderea Marbellei e câștigul Londrei, a zis Stephanopoulos. Nu-i așa, ofițer?

— În mod clar, am zis. Aduci mult dorita culoare folclorică pe aleile istorice ale Londrei.

Știam deja din rapoartele pe care Stephanopoulos le scosese din mâna Agenției pentru Infracțiuni Majore și Crimă Organizată că ce adusese cu adevărat pe Smith înapoi în Londra fusese o serie de traficări de droguri care se terminaseră prost. Produsul lui fusese confiscat în mod repetat în Spania și Amsterdam, iar când reușise în cele din urmă să urce în avionul spre Gatwick tot ce lăsase în urmă fuseseră datorii și pe soție, care s-a mutat imediat cu un dentist brazilian. Asta sigur l-a durut.

— De unde ești? m-a întrebat pe mine.

— De unde crezi? am zis, pentru că legea de căpătâi și de neîntinat a unui interogatoriu polițienesc e să nu divulgi

⁹ Referință la o expresie britanică privind cheltuieli de ultim moment, neprevăzute (n. t.).

niciodată informații - în special nu despre tine însuși.

— Nu știu, a spus. Dar se pare că nu prea mai știu lucruri în ziua de azi.

— Îl știi pe Jerry Johnson? a întrebat Stephanopoulos.

— Cine pula mea mai e și ăsta? a întrebat, dar tresări-se și și-a dat seama că se observase.

— Detectiv Inspector Șef Johnson, am spus și am împins înspre el fotografia din casa lui Johnson.

A părut surprins să o vadă.

— Deci asta e despre Unsurosul Johnson? a întrebat Smith. Puțoiul ăla?

— Deci îl cunoști? am întrebat.

— Obişnuia să o lăläie prin Soho cu puța-n mână, a zis Smith. Ca restul gunoaielor. Cam cum o fac și acum, de fapt. Ce mai face bătrânul Unsuros? Am auzit că și-a luat o barcă.

Aveam o poză foarte bună cu Jerry Johnson culcat gol pușcă pe pat, minus podoaba lui, gata să i-o vâr lui Smith sub nas, dar Stephanopoulos a bătut o dată cu degetul pe masă, ceea ce însemna *mai stăm*. L-am privit mai atent pe Smith și am văzut că piciorul lui începuse să aibă același tremur pe care îl avusese și mai înainte în biroul lui. Îl voiam speriat, însă nu atât de speriat încât să se închidă sau să încerce să se fofileze.

— A fost ucis ieri, a zis Stephanopoulos. Acasă în Norfolk.

Umerii lui Smith s-au relaxat. Ușurare, înfrângere, disperare? Nu mi-am dat seama.

— Știai deja, nu? am zis eu.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Ieri, am zis, când am venit la tine - de-asta îl aveai pe Fără-Gât la ușă, de-aia transpirai.

— Am auzit niște zvonuri, a spus Smith.

— Ce fel de zvonuri? a întrebat Stephanopoulos.

— Că cineva pe care l-am crezut mort s-ar putea să nu fie așa mort, a zis el.

— Insul ăsta mort ne-mort are un nume? a întrebat Stephanopoulos.

— Johnson era băgat în treabă cu insul ăsta ciudat - ca un fel de magician, a zis Smith.

— Făcea trucuri cu cărți de joc? a întrebat Stephanopoulos.

— Nu genul ăla de magie, a zis Smith. Asta era genul de adevărata magie voodoo, doar că era un ins alb.

— Ai zis că era ca voodoo? am întrebat. Făcea ritualuri ca să cheme spirite care să îl posedze?

— Nu știu, a zis Smith. Eu m-am ținut departe.

— Dar ai fost de părere că poate face magie adevărată? am întrebat.

— Nu o părere, a spus el. Am văzut.

— Văzut ce?

— Sau cel puțin așa mi-am închipuit, a zis Smith, și a părut că se afundă în gulerul cămășii lui. N-o să mă credeți.

— Eu nu o să te cred, a zis Stephanopoulos. Însă Ofițer Grant aici de față e chiar plătit ca să creadă în genul ăsta de chestii. Și mai trebuie să creadă și în zâne și vrăjitori și goblini.

— Și hobiți, am zis.

Smith s-a zbârlit.

— Credeți că e de glumă. Larry Piercingham, căruia obișnuia să i se spună Larry Ciocârlia pentru că îi plăcea să-și facă turele foarte devreme. Vi-l aduceți aminte?

— Nu-s așa de bătrână pe cât par, a zis Stephanopoulos și și-a notat numele.

— Nu știu detaliile, dar s-a pus de partea greșită a magicianului...

— Are un nume? a întrebat Stephanopoulos.

— Cine?

— Magicianul ăsta, care-i era numele?

— Nu știu, a zis Smith. Când vorbeam de el, îi ziceam de cele mai multe ori Magicianul, și, până la urmă, nu prea vorbeam deloc de el.

— Deci ce s-a întâmplat cu Larry Ciocârlia?

— Larry era în combinații cu un mafirot tare din Somers Town, recidiviști și smardoi, genul ăsta. Genul care pe

vremuri făceau munca grea și pe bune. Ăștia nu erau din cei pe care să îi tratezi cu lipsă de respect - înțelegeți?

Înțelegeam. Somers Town era înainte un cartier de răufăcători concentrat între gările Euston și St Pancras. În vremurile de dinainte de rottweileri, era genul de loc în care oamenii țineau o pușcă cu țeavă scurtă la ușa de la intrare - în caz de oaspeți nepoștiți sau asistenți sociali.

Larry, care atunci când nu jefuia mașini blindate de transport valori lucra ca bătaș pentru diverși intermediari de pornografie, pești și cine mai știe ce, dispăruse într-o zi. Doamna lui se dusesse un pic prin vecini întrebând dacă l-au zărit pe undeva, însă nimeni nu o făcuse.

— Nu că l-ar fi căutat cineva cu adevărat, a zis Smith.

O lună mai târziu, se petrecea un festival mare la Acropolis de pe Frith Street. Toți gangsterii din Somers Town era acolo, plus oaspeți aleși din crema societății subterane din Soho.

— Ce cauză sprijinea? a întrebat Stephanopoulos.

— Nu-mi aduc dracului aminte, a zis Smith. Cred că nimeni nu-și aducea aminte ce cauză sprijinea.

Era un loc greco-cipriot, o grămadă de carne la grătar și pește și măslina.

— Bucate grecești de la mama lor, a zis Smith. Nu cu din alea kurde.

— Dacă era o întâlnire pentru adevărații gangsteri, tu ce căutai acolo? a spus Stephanopoulos.

— Aveam niște investiții în câteva afaceri de-ale lor, a zis Smith. Însă în principal deoarece mă invitaseră, iar dacă oameni ca ei te invită undeva, atunci te duci.

Smith nu observase nimic neobișnuit timp de două ore de la începerea evenimentului, când cea mai mare parte din mâncare dispăruse și o pereche de ospătari au intrat cu o tavă uriașă, acoperită, au făcut loc și au trântit-o în mijlocul mesei.

„Ce-i asta?“, întrebuse Michael „Mick“ McCullough, care era dacă nu șeful indiscutabil al mafioților, atunci măcar cel mai puțin mort și mai terfelit. „Nu e ziua mea de naștere“. Cineva a sugerat că ar putea fi stripperița. „O

stripperiță cam pitică”, zisese McCullough și s-a întins ca să ridice capacul. Sub, era capul lui Larry Ciocârlia, la fel de proaspăt ca în ziua în care fusese tăiat. Garnisit cu frunze de stejar și vâsc, nici mai mult, nici mai puțin.

Mi-am notat asta, în cazul în care se dovedea relevant.

Gangsterii din Somers Town erau, prin definiție, oameni duri și care nu se dădeau în lături să verse cu mâna lor un pic de vin roșu. Știau cum să bage oamenii în sperieți și nu aveau de gând să se lase ei înșiși dați peste cap de ceva atât de de rutină cum ar fi fost un cap pe o tavă.

„Asta”, a zis McCullough, „e cea urâtă stripperiță pe care am văzut-o vreodată” – a continuat Smith. Lucru care a stârnit râsete generale de la mulțime, până în clipa în care capul a vorbit. „Ajută-mă”, a spus.

Vocea, conform lui Alexander Smith, sunase un pic a Larry Ciocârlia, însă avea un șuierat de parcă respirația îi era împinsă printr-o țevă. Eh, asta a băgat în sperieți pe mafioții din Somers Town, care și-au răsturnat scaunele ca să se îndepărteze mai repede de masă, cu excepția lui Michael McCullough, care nu era un om superstițios. „E un truc, idioții dracu’!”, strigase el și, întinzându-se, a răsturnat tava.

— Cred că se aștepta să găsească o gaură în masă, a zis Smith. Să fiu sincer, la fel și eu, cu Larry Ciocârlia ghemuit pe undeva pe acolo și făcând mișto de noi. Numai că nu era nicio gaură, niciun Larry. Sau cel puțin nu corpul lui Larry. Capul s-a rostogolit de-a lungul mesei și pe podea, cu toți durii ăia, toți șmecherii și toate uniforme de poliție țipând ca niște fete și călcându-se în picioare ca să iasă din încăpere. Nu și McCullough, pentru că un lucru sigur puteai spune despre McCullough, și asta era că nu avea nicio frică. Se duce pe după masă și ridică țeasta de păr și o vântură către restul oaspeților. „E un căcat de truc”, a strigat el. „Eu n-am pus botul – ce adunătură de fătălai.” „Mickey”, a zis capul lui Larry Ciocârlia, „pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă”.

— Și McCullough ce-a făcut după aceea? a întrebat Stephanopoulos.

Smith a bătut cu talpa pe podeaua camerei

— Nu știu. Ca toată lumea de-acolo, am rupt-o dracului la fugă. După aia, nimeni n-a mai vorbit despre noaptea de-atunci, nimeni n-a mai pomenit de Larry Ciocârlia, iar restaurantul s-a închis. Eu mi-am ținut fruntea jos, mi-am făcut banii și m-am cărat din țară.

— Ce a vrut Magicianul de la Detectiv Inspector Șef Johnson? a întrebat Stephanopoulos.

— Ca de obicei, a spus Smith. Voia să fie protejat de orice intervenție neprevăzută a forțelor de ordine.

Am întrebat ce era ceea ce avea nevoie să fie protejat.

— Un club, a zis el. De pe Brewer Street.

— Nu e niciun club pe Brewer Street, am zis.

— E foarte exclusivist, a spus Smith.

— Și ce primea Johnson de la Magician? a întrebat Stephanopoulos.

— Unsurosul Johnson avea nevoile lui, a zis Smith. Era un băiat cu foarte multe nevoi, nevoi speciale.

— Cum ar fi? a întrebat Stephanopoulos. Droguri, pariuri, băutură, fete – ce?

— Sex, a zis Smith.

— Ce fel de sex? am întrebat. Băieți, fete, școlărițe, oi?

— Ultima, a zis Smith.

— Oi, a zis Stephanopoulos. Îți bați joc de mine.

— Nu știu dacă erau fix oi, a zis Smith. Dar în mod clar legat de animale. Știți ce e o fată pisică?

— Din manga, am zis. Fete cu urechi de pisică și cozi. Sunt numite Neko-chan, dacă-mi aduc aminte bine.

— Slavă Domnului pentru japonezi, nu? a spus Smith. Altfel nu am fi avut denumiri ca să punem la lucruri. Asta era ce-i plăcea lui Unsurosul Johnson. Fete pisici.

— Te referi la fete îmbrăcate ca pisici, a zis Stephanopoulos.

— Uite ce, a zis Smith, eu nu știu nimic de chestiile astea și mi-am propus să nici nu știu nimic, însă îmbrăcate ca pisici? Nu asta am auzit eu. Ciudățeniile ale naturii, asta am auzit.

— Mai era prin zonă? a întrebat Stephanopoulos.

— Cine? a întrebat Smith.

— Magicianul, a zis Stephanopoulos. Mai era prin zonă când ți s-a făcut dor de casă și te-ai întors?

— Nu, nu mai era, a zis Smith. Am făcut eforturi să mă interesez cât se poate de bine - dacă ar fi fost aici, m-aș fi dus în Manchester, în loc.

— Manchester? am spus. Chiar așa?

— Blackpool, dacă Manchester nu ar fi fost suficient de departe.

— Dar plecase? am întrebat.

— Fără urmă, a zis.

Stephanopoulos a reîntors discuția.

— Și atunci cine l-a omorât pe Jerry Johnson?

— Nu știu, a spus el.

Tremurul din picior se reîntorsese, cu și mai mare aplomb.

— A fost Magicianul? a întrebat ea.

— Nu știu.

— A fost dracu' de Magician?

Capul lui Smith a tresărit de la dreapta la stânga.

— Nu știi ce întrebi, a zis.

— Te putem proteja, a zis ea.

— Ce credeți voi că știți de asta, ă? a întrebat Smith. Nu știți nimic.

— Arată-i, ofițer, a zis Stephanopoulos.

Mi-a deschis mâna și am invocat o luminență. Am pus mult roșu în ea și niște margini fade și scânteii, ca să o fac să arate mai impresionant.

Smith s-a holbat la ea cu expresia încântătoare a surprizei stupefiante.

— Știm despre ce vorbești, am zis.

Mă antrenasem cu această variație demonstrativă de energie limitată în speranța că va fi mai puțin probabil să ardă electronicele din jur. Chiar și așa, am aruncat un ochi îngrijorat la aparatul de înregistrare și l-am închis reperor, doar ca să fiu sigur.

Smith continua să se holbeze la mine.

— Ce-i asta? a întrebat. Acum avem și polițai magicieni?

De când?

— De când cu Bow Street, am zis.

— Mda, a zis Smith. Și unde erați voi atunci când Larry Ciocârlia a rămas cu țeasta retezată?

Era o întrebare bună, una pe care îmi planificam să i-o pun lui Nightingale când va fi avut o clipă liberă.

— A fost în anii șaptezeci, am zis. Asta e acum.

— Sau ai putea oricând să te întorci la Marbella, a adăugat Stephanopoulos, cu nădejde-n glas.

— Ori Manchester, am spus.

— Ori Blackpool, a zis Stephanopoulos.

— Burlesc în mijlocul jocurilor de lumini¹⁰, am zis.

— Mai era un individ, a zis dintr-odată Smith. Alt căcat de magician, nu știu de unde a apărut. O clipă nu era acolo, a doua era.

— Când a apărut? am întrebat.

— În vară, a zis Smith. La două săptămâni după incendiul de la Covent Garden.

— L-ai văzut? am întrebat.

Smith a dat din cap că nu.

— N-am văzut niciodată nimic. Și nici nimeni nu a zis nimic.

— Atunci de unde știi că era acolo? a întrebat Stephanopoulos.

— Voi, polițaii moderni, credeți că aveți totul acoperit, a zis Smith. Țsta e Soho, e domeniul meu, e tarlăua mea. Sunt ca un tigră. Știu când ceva mi se schimbă pe tarla. Futu-i, pot să miros când cineva își deschide un chioșc nou de mâncare chinezească, așa că da, când ceva necurat se strecoară în loc... o simt. Un polițai de stil vechi – a zis și ne-a aruncat o privire compătimitoare – ar fi simțit-o și el, chiar și un prăjit ca Johnson ar fi simțit că se petrece ceva.

— Și ar fi mers după colț ca să destupe un cep, a zis Stephanopoulos.

Smith a ridicat din umeri.

— Pentru ce altceva sunt buni?

¹⁰ Referință la tradiționalul festival anual de jocuri de lumini care are loc în stațiunea turistică Blackpool (n. t.).

— Atunci tu de ce nu ai tulit-o? am întrebat.

— Acum, eu nu mai abandonez nimic din ce nu ar trebui, și sunt responsabil peste tot felul de clientele, acum... sunt un kosher, a zis. Așa că de ce să îmi fac griji? Pe lângă asta, tot ce am e investit în afacerea mea.

— Și ce s-a schimbat? am întrebat.

— Presupun că tu? a zis. Acea primă dată, abia plecaseși pe ușă când el a intrat valsând și s-a așezat pe același scaun.

— Cine a făcut-o? a întrebat Stephanopoulos.

— Tocmai asta-i chestia, a spus Smith. Nu știu. Îmi pot aminti vocea lui, ce a făcut, însă nu-mi aduc aminte chipul.

— Cum de nu poți să-ți aduci aminte chipul?

— Tu nu uiți niciodată unde îți pui naibii cheile? a întrebat Smith. E exact la fel, știu că a fost acolo, știu că a stat în scaunul din fața mea, dar, să-mi fut una, nu-mi aduc aminte cum arăta.

— Atunci de unde știi că era magicianul? a întrebat Stephanopoulos.

— Ești surdă? a întrebat Smith. Crezi că m-am tâmpit, că am boala vacii nebune? Nu-mi aduc aminte chipul omului - asta ți se pare un fenomen natural?

Stephanopoulos a privit scurt spre mine, însă eu doar am putut să ridic din umeri - din punctul de vedere al magiei, asta trecea cu mult peste nivelul meu de încadrare salarială. Și mai aveam și un gol în stomac de la cum începeau să se unească cele două cazuri ale mele.

— Ce-a vrut dl DeUiat? am întrebat.

— A căutat aceeași păsărică ca tine, a zis.

— Peggy? am spus.

El a dat din cap că da.

— Ce știi despre ea, ce știi despre tine și dacă nu am fost vreunul din cei de față la debutul cu Larry Ciocârlie? Așa i-a zis - debutul lui.

Stephanopoulos se vedea că devine tensionată. Voia să știe cine e Peggy, dar cea de a doua lege de căpătâi a unui interogatoriu e că poliția trebuie să păstreze un front unit, întotdeauna. În mod sigur nu te apuci să întrebi lucruri pe

coleg de față cu suspectul. Tehnic, asta e de fapt o încălcare a legii numărul unu; niciodată să nu divulgi informații, dar noi suntem poliția, așa că ne place să păstrăm simple lucrurile.

— Ești convins că ăsta nu era același bărbat ca vechiul Magician? a întrebat Stephanopoulos.

— Ce pot să zic? a zis Smith. Era tânăr și era stilat - asta-i tot ce știu.

— Unde era clubul vechiului Magician? am întrebat.

— Chiar n-ai vrea să știi, a zis Smith.

— Mda, Smithy, am spus. Ca să vezi, vreau neapărat să știu.

Dacă nu cumva unitățile motorizate nu s-au stricat de nu se poate, nu te apuci să o iei la plimbare către un loc anume și să lovești în ușă. În primul rând, nici măcar nu e chiar atât de ușor să lovești o ușă, iar ultima dată când o făcusem m-am trezit cu un deget de la picior rupt. Spațiile comerciale sunt de obicei mai greu de intrat în ele decât casele particularilor, așa că mai întâi ne-am asigurat că echipa de specialiști în străpungeri sunt la dispoziție, după care i-am arvunit pentru după-amiază mai târziu. Asta ne-a lăsat suficient timp să cerem un mandat de percheziție sub litera Secțiunii Opt a Legii Poliției și Probelor Penale din 1984, folosind selecții atent subliniate din interogatoriul lui Alexander Smith. Am zis „noi”, însă unul dintre avantajele de a lucra cu o întreagă Echipă Criminalistică era că Stephanopoulos avea o grămadă de minioni care să facă hârțogăria pentru ea. Între timp, eu și cu ea ne-am retras la Burlington Arms pentru o dușcă - eram de părere că o meritasem.

În zilele neutre de altădată, barul unui polițai obișnuit ar fi avut o podea acoperită cu linoleum, lambriuri de lemn pline de nicotină și mobilier de alamă care ar fi fost antice doar prin virtutea faptului că nimeni nu s-ar fi deranjat să le înlocuiască. Dar vremurile se schimbă, deoarece acum poți să iei un cârnat Cumberland acceptabil în sos de ceapă cu cartofi prăjiți mari, sus în camera de servit,

foarte bun cu un cidru Scrumpy Jack alături și exact lucrul potrivit după un interogatoriu dificil dis de dimineată. Stephanopoulos a luat o supă de praz cu o garnitură de cocktail rocket și un malt sec. Am observat într-un colț un aparat de karaoke și m-am întrebat dacă oare e folosit des.

— Ar trebui să vii aici în zilele de întreceri, a zis Stephanopoulos. Cluburi și Vicii versus Arte și Antichități se încinge serios tare - a trebuit să interzică „I Will Survive” după ce s-a ajuns la bătaie. Spune-mi mai multe despre ancheta ta.

Așa că i-am zis despre jazzman-ii morți și despre eforturile mele de a da de urma persoanei sau persoanelor necunoscute care păreau să se hrănească cu ei.

— Vampiri de jazz, a zis Stephanopoulos.

— Mi-aș dori să nu mă fi apucat să le zic așa, am spus.

— Ce crezi că vrea magicianul nostru de la ei? a întrebat ea.

— Nu știu, am zis. Ca să studiem subjugarea, trebuie să aflăm mai multe.

Acela a fost semnalul pentru ca un minion, sub forma unui DC cu față cam acră, să intre cu mandatul de percheziție și să i-l arate șefei lui. Stephanopoulos a avut grijă să aștepte până ce a plecat înainte de a mă întreba cum cred eu că ar trebui să procedăm cu raidul.

Dacă nu cumva planifici să te duci și să întrebi cu frumusele, există două feluri de bază de executare a unui mandat de percheziție. Primul e tradiționalul dat buzna, cu făcut ușa praf și îmbulzit în incintă urlând „poliția” și „liber”, dând ușor la gioale cui nu era complet lipit de pământ imediat ce le ceri. Cea de a doua modalitate probabilă nu are un nume formal, dar implică prezentatul la ușa din față în haine civile, ciocnind politicos și intrând ca un adevărat comis-voiajor insistent. Am sugerat pe cea din urmă, ținând cont de faptul că nu știam ce ne așteaptă.

— Țineți niște oameni gata de acțiune, a zis. Pentru orice eventualitate.

— Ți-e ușor să zici, a spus ea. Nu e bugetul tău de muncă peste program. Cine intră primul? a mai zis și și-a

terminat scotch-ul.

— Eu, am spus.

— N-o să se-ntâmples.

În cele din urmă, am făcut un compromis și am ales să intrăm amândoi deodată.

În anii 1950 și 1960, valoarea proprietăților în Soho era scăzută. În definitiv, cine ar fi vrut să locuiască în mijlocul vechii Londrei afumate? Clasa de mijloc se îndrepta toată spre suburbiile înverzite, iar clasa muncitoare era împachetată în noile orașe construite în sălbăticia din Essex și Hertfordshire. Erau numite Noile Orașe doar pentru că termenul „bantustan” nu fusese încă inventat. Seriile de vile înșiruite Regency care formau grosul locuințelor rămase disponibile erau subdivizate în apartamente sus și magazine la parter; subsolurile erau extinse pentru a permite activitatea cluburilor și barurilor. Pe măsură ce cota imobiliară a crescut, dezvoltatorii au pus mâna pe ruinele bombardamentelor și clădirile dărâmate și au înălțat cucuiele fără formă din beton care au devenit farul luminos al arhitecturii din anii 1970, în toată splendoare ei. Din nefericire pentru adepții futurismului, Soho nu s-a lăsat copleșit așa de ușor. Un grup de proprietari, oameni încăpățânați de modă veche și cu zero toleranță față de corupție, au ținut în frâu dezvoltarea până ce a răbufnit acea nevoie puternică de a transforma întregile centre istorice ale orașelor britanice în toalete în aer liber. Totuși, dezvoltatorii imobiliari sunt o gașcă șireată, iar una din șmecheriilor lor, dacă îmi permiteți, e să lași proprietatea părăsită până ce se dărâmă și trebuie astfel demolată.

Cam așa arăta ținta noastră. Făcută sandwich între un mini-market Food City și un sex-shop de pe Brewer Street, era căzută și neglijată comparativ cu vecinii ei. Ferestre murdare, pereți înnegriți și vopsea scorjită pe ușa de la intrare. Ca parte a procedurii de obținere a unui mandat, unul dintre minionii lui Stephanopoulos realizase o verificare a istoricului proprietății, care dezvăluise o tipică societate fantomă drept stăpân - n-am putut aștepta să i se

descurce ițele, așa că am luat mandat pentru întreaga clădire.

Stăteam într-un Astra argintiu nemarcat și priveam deja de o oră locul înainte să intrăm, doar să fim bazați pe partea de siguranță. Nimeni nu a intrat sau ieșit în timpul ăsta, așa că după ce a verificat dacă toate echipele sunt pe poziții, Stephanopoulos a dat ordine de „mers”.

Ne-am bulucit cu toții din mașini și am făcut sprintul de o sută de metri până la ușă, unde unul dintre cei din echipa de la străpungeri a izbit cu douăzeci de kilograme de berbec CQB și a despicat tocul ușii cu un balans exersat. Colegul lui a intrat primul, ținând un scut de plastic deasupra în timp ce un al treilea tip de la străpungeri a înaintat în urma lui cu pușca scurtă gata armată. Pușca era pentru cazul în care proprietarul ar fi avut un câine, dar nu ne place să vorbim despre lucrurile astea, ca să nu supărăm lumea.

Eu și cu Stephanopoulos am mers în spatele lor, ceea ce, în cazul în care vă întrebați, se pune ca a intra primii, dacă nu ești în echipa de străpungere – purtând vestele antiglonț pe sub jachetele noastre și bastoanele extensibile la centură. După ușă era un hol fără ferestre cu o altă ușă interioară închisă pe stânga și un set de scări duble ducând jos pe dreapta. Când am încercat întrerupătorul, am fost recompensați cu o lumină difuză de la un bec gol de patruzeci de wați. Pereții erau acoperiți de un tapet antic cu motiv de stol în galben și auriu, cojit acolo unde întâlnea tavanul.

Stephanopoulos a făcut semn pe umăr unuia dintre specialiștii în străpungeri și a indicat înspre ușă. CBQ-ul s-a balansat din nou, iar echipa cu scutul și cu pușca scurtă a luat-o pe scări în sus, urmată de o jumătate de duzină de amestecați de la Echipa Criminalistică și de la Grupul de Suport Tactic local. Treaba lor era să curețe etajele superioare ale clădirii în timp ce eu și Stephanopoulos mergeam jos.

Mi-am aprins lanterna în adâncurile întunecate ale treptelor. Erau acoperite cu o mochetă de uzură din nylon

cu peri scurți, genul pe care o vezi la cinematografe și la școlile generale. Era roșie și aurie, asortată cu tapetul de stol. Am avut o puternică presimțire, care putea fi de la *vestigia* sau doar o reticență sensibilă la a coborî pe scara întunecată și care dădea fiori.

Puteai auzi echipa cum își face drum la etajele clădirii ca o cireadă de pui de elefanți în salopete. Stephanopoulos s-a uitat la mine, eu am dat din cap că am înțeles și am început să cobor. Împrumutasem o pereche de lanterne de mare putere de la TSG, iar raza lor a luminat pe primul palier o cabină de bilete. Alături, era un alcov cu o tejghea, iar în spate un hău negru care am sperat să fie garderoba.

Am continuat să cobor precaut, îmbrățișând peretele încât să pot zări cel mai bun mod de a da colțurile – chiar nu voiam să îmi răsară ceva în față. Scările au luat-o înapoi, coborând într-un întuneric și mai adânc și către o ușă în partea îndepărtată a palierului având semnul DOAR PENTRU PERSONAL. Am mirosit mucegai și mochetă putredă, lucru reconfortant, de altfel. M-am aplecat pe sub tejgheaua de la garderobă și am trecut cu lanterna în interior, dezvăluind o cameră joasă în formă de „L” și cu cârlige aliniate și umerase goale. M-am strecurat peste și am verificat restul încăperii. Nu erau deloc haine sau bagaje uitate, însă era fâșii de hârtie pe jos – am ridicat una. Era un bilet rupt. M-am întors la ușa personalului și am deschis-o găsim-o pe Stephanopoulos privind îngrijorată în continuarea scărilor.

— E ceva? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

A pocnit din degete și doi detectivi din Echipa Criminalistică au tropăit pe scări cu mânuși și pungi pentru sigilat probele. Stephanopoulos a arătat înspre ușa personalului, iar ei au luat-o vigilenți pe lângă mine ca să facă o verificare mai atentă a perimetrului garderobei. Unul dintre ei era o tânără femeie somaleză într-o geacă de motor de piele și un hijab negru din mătase scumpă. M-a zărit privind-o și mi-a zâmbit.

— Ninja musulmani, a șoptit ea.

În mod normal, poliției îi place să facă mare gălăgie când intră într-o clădire, pentru că, dacă nu cumva ai de-a face cu un psihopat, e mai bine să dai oricărui potențial suspect șansa de a analiza atent opțiunile înainte de a face ceva prostesc. În cazul prezent, eram tăcuți – nu ne venea prea natural să o facem – astfel încât să pot simți orice *vestigia* ar fi apărut în timp ce aş fi coborât pe scări. Încercasem să îi explic *vestigia* lui Stephanopoulos, dar nu cred că a înțeles prea bine, deși părea suficient de dornică să mă lase să trec primul.

Am văzut mai întâi baza cabinetului, de mahon și alamă, prins în lumina lanternei mele. Era o reflecție dublă de la partea din față și cea din spate a vitrinei, și am realizat că priveam un aparat de prezicători, parcat nepotrivit în mijlocul intrării în adevăratul club. Mi-am trecut lanterna în jurul încăperii din spate și am prins câteva frânturi ale barului, scaune ridicate pe mese și dreptunghiuri întunecate ale separeurilor de mai departe.

Vestigia a dat în vileag: o străfulgerare vie de lumină a soarelui și de fum de țigară, gaz și apă de toaletă scumpă, scaune noi de piele și Rolling Stones cântând „I Can’t Get No Satisfaction”. Am făcut iute câțiva pași în spate și am luminat vitrina cu lanterna.

Manechinul din mașinăria de prezicere a viitorului nu era modelul obișnuit cu umeri și cap. În schimb, capul stătea direct pe un raft de sticlă clară întărit cu lamele de alamă. Ieșind din gâtul trunchiat erau două bășici de piele arătând neplăcut de mult ca niște plămâni. Capul însuși purta turbanul de pantomimă obligatoriu, însă îi lipsea barba ascuțită standard și mustața răsucită. Pielea era ca de ceară și întreaga chestie arăta deranjant de reală – deoarece, desigur, chiar era.

— Larry Ciocârlie, presupun, am zis.

Stephanopoulos mi s-a alăturat.

— Dumnezeule Mare! a spus ea.

A scos din buzunar o poză de arest, un artefact, m-am gândit eu, din cariera infracțională a lui Larry Ciocârlie, și a ridicat-o, ca să compare.

— Arăta mai bine când era în viață, a conchis ea.

Am simțit chiar înainte să se întâmple. Era ciudat de asemănător cu senzația pe care o aveam atunci când Nightingale demonstra o *forma* sau o vrajă. Același ițit în colțul ochiului. Dar acum era diferit. Zumzăia și cloncănea de parcă ar fi fost un mecanism de ceas.

Iar adevăratul ceas ne-a speriat, făcând un șuierat prăfuit din bășicile de sub gâtul lui Larry, iar gura i s-a deschis dezvăluind niște dinți neliniștitor de albi. Am văzut cum mușchii din gâtul lui vibrează, apoi a vorbit.

— Bun venit tuturor, a zis, în grădina deliciilor nepământene. Unde pelerinul temător poate să-și dea la o parte mantia reținerilor puritane, să deznoade corsetul moralității burgheze și să se afunde în tot ceea ce poate oferi viața.

Gura a rămas deschisă în timp ce un mecanism ascuns a cloncănit și zumzăit pentru a reumple bășicile cu aer nou.

— Vă rog, pentru numele Lui Dumnezeu! a zis Larry. Vă rog, omorâți-mă!

10.

SALA DE JOCURI

Stephanopoulos și-a pus mâna pe umărul meu și m-a tras înapoi la baza scărilor.

— Sună-ți șeful, a spus.

Bășicile lui Larry se umflaseră pentru a treia oară, însă dacă pentru a implora moartea sau pentru a ne reaminti că de la stand se puteau procura ronțăieli delicioase, asta nu am mai aflat niciodată – de îndată ce ne-am îndepărtat la mai mult de un metru de el, gura i s-a închis și bășicile s-au dezumflat cu un șuierat neplăcut.

— Peter, a zis Stephanopoulos, sună-ți șeful.

Am încercat pe Airwave-ul meu – surprinzător, avea semnal – și am sunat la Bizarerie. Nightingale a răspuns și i-am descris la ce mă uitam.

— Vin acum, a zis. Nu vă aventurați mai mult în... nu lăsa să iasă nimic afară.

I-am spus că am înțeles, iar el a închis.

— Sunteți bine acolo jos, șefa? am auzit o voce strigând de deasupra.

Era ofițerul cu eșarfa – Fata Ninja Somaleză.

— O să mă duc să aranjez lucrurile sus, a zis Stephanopoulos. Te descurci aici?

— Da, am spus. O să fiu la fel de fericit ca Larry.

— Bun băiat, a zis ea.

M-a bătut ușor pe umăr în timp ce a început să urce treptele.

— Încercați să aduceți niște lumini aici jos! am strigat în urma ei.

— Imediat ce pot! a strigat înapoi.

Mi-am ținut lanterna pornită și am îndreptat-o într-un unghi un pic coborât, ca să îmi ofere o perspectivă directă până la cabinetul lui Larry. Chipul lui Larry, slavă Domnului, era redus la niște umbre. S-a zărit o frântură de lumină de undeva din întunericul de după. Mi-am ridicat

lanterna și am prins linia unui șir de sticle de-a lungul peretelui din spate al barului. Mi s-a părut că aud o respirație, dar când mi-am îndreptat lanterna înapoi către Larry, atât el, cât și bășicile lui erau nemișcate.

Nightingale spusese să nu las nimic să iasă afară. Mi-aș fi dorit foarte tare să nu fi spus asta sau, măcar, să fi precizat ce anume credea el că ar fi aici înăuntru.

M-am întrebat oare cât timp poate să mențină magia în viață niște carne nevie. Ori capul lui Larry fusese murat și împăiat ca un trofeu de vânătoare? Mai era vreun creier în el? Și dacă da, cum își primea nutrienții? Dr. Walid luase la un moment dat mostre de celule și eșantioane de sânge de la Nightingale, dar crescuseră în cultură exact cum te-ai fi așteptat să o facă niște celule ale unui bărbat în vârstă de patruzeci de ani. Când l-am întrebat dacă luase culturi și de la vreo zeitate a râurilor, el a râs și mi-a zis că eram binevenit să încerc și să obțin vreuna, dacă îmi doream asta. Niciunul dintre noi nu s-a gândit să îi ceară lui Molly să doneze ceva. Teoria dr-ului Walid era că, indiferent cum funcționa, funcționa la nivelul întregului corp. Așadar, odată ce celulele devin fizic detașate de corp, nu mai rețin indiferent ce calitate au avuseseră și care le păstra tinere.

— Sau reducând erorile de reproducere, spusese dr. Walid. Sau entropia inversă, din ce văd. E frustrant.

Ash fusese aproape mort când intrase în Tamisa, iar acum eram informat pe surse de încredere că se plimba la pas mărunț prin Chelsea și dădea târcoale membrilor mai înstăriți ai societății înalte londoneze. Ceva îi reparase vătămarea țesutului din piept, iar dacă era posibil pentru el, atunci de ce nu și pentru fața lui Lesley? Poate că avea dreptate – ce făcuse magia, magia putea îndrepta.

Am auzit un zgomot din întunericul care se prelungea pe după vitrina lui Larry – un sunet ca de zgâriat ce părea mult prea regulat ca să vină de la șoareci. Am luminat cu lanterna, însă tot ce am putut zări a fost o încârligare de umbre printre picioarele meselor. Ochii lui Larry licăreau la mine – nu păreau făcuți din sticlă.

Am auzit din nou zgârieturile.

Am deschis Airwave-ul și am întrebat pe Stephanopoulos dacă avea un estimat de timp pentru sosirea lui Nightingale sau măcar niște lămpi portabile. Cum e un sistem digital, nu prinzi puricii ăia ciudați ai unui aparat de emisie recepție analog. În schimb, persoana cu care discuți pică la intervale aleatorii. Cred că Stephanopoulos mi-a zis că „ceva” urma să dureze zece minute și că trebuia să rămân acolo unde mă aflam.

Și mai mult zgâriat.

Am scos bateriile din Airwave, mi-am închis telefonul și am invocat o luminență bună și frumoasă pe care am plutit-o în foaierul din spatele vitrinei lui Larry. Odată ce stăpânești *Impello*, înveți și să ghidezi indiferent ce ar fi ceea ce miști, dar e complicat. Seamănă întrucâtva cu operarea cu degetele a unui avion teleghidat. Pe măsură ce luminența ocolea dulăpiorul, am observat că ochii lui Larry urmăreau mișcarea luminii. Am încercat să o conduc într-un cerc, însă tot ce am reușit a fost să o încetinesc și să o fac să tremure. A trebuit să îmi închid ochii pentru a mă concentra și a menține chestia fixă. Dar atunci când mi i-am deschis, am avut parte de prima perspectivă bună asupra foaierului.

Și mai mult din modelul roșu auriu de stol al tapetului și draperii grele de catifea roșie încadrând niște arcade din adâncul clubului. Uși fade din lemn de pin patinat cu rame de alamă și având însemnele DOMNI și DOAMNE pe dreapta. Barul avea în spate un perete cu oglinzi, fapt care însemna că puteam vedea în reflecție că nu era nimic cutreierând pe sub bar.

Taică-meu cântase în cluburi care arătau așa. Ieșisem în oraș în cluburi care arătau așa - fapt care m-a făcut să realizez cât de suspect de neroase erau draperiile - în ciuda mirosului de mucegai. Apoi am văzut, atârând de un suport de tavan, forma familiară de neon răsucit a unui bec fluorescent economic - în mod clar indisponibil comercial în anii 1970. Cineva fusese aici recent și suficient de des încât să considere că merită să investească ceva bani în niște becuri noi.

De data asta, când a revenit zgâriatul, am zărit mișcare în partea îndepărtată a foaierului, unde draperiile ascundeau pe jumătate arcada față de restul clubului. Era o mișcare sacadată, ciudată, de lovire în draperii. Am reușit să îmi rotesc luminența în direcția generală corectă și am văzut două picioare umane, probabil de femeie, ieșind de sub ele. Erau acoperite cu ciorapi - de aceeași culoare aprinsă ca tapetul. Iar unul dintre picioare încă mai era într-un stiletto roșu asortat. Când lumina mea a plutit mai aproape, picioarele au început să zvâcnească, o mișcare mecanică de spasm care îmi amintea îngrozitor de mult de experimentele biologice timpurii pe broaște. Nu erau alte sunete umane în afară de tocurile lovind pe mochetă. Draperiile ascundeau orice altceva deasupra coapselor - presupunând că era totuși ceva deasupra coapselor.

Era probabil ca o persoană umană să fi fost la ananghie, așa că era datoria mea să verific - dacă aș mai fi și putut să îmi fac tălpile să se miște înainte. Picioarele au început să zvâcnească și mai tare și am observat că luminența mea începuse să se diminueze în intensitate și să capete o nuanță roșiatică. Eram foarte bun la luminențe și nu își schimbaseră niciodată culoarea în mod normal fără ca eu să schimb *forma*. Mai văzusem asta înainte atunci când „hrănisem” fantoma Căpitanului de Veil, iar cea mai credibilă variantă era că magia era sustrasă de către ceva, lumina de undă scurtă și de energie mai intensă scăpând prima. Deși spunând-o așa nu face deloc dreptate la cât de absolut sinistru era efectul în viața reală.

Picioarele loveau și mai repede, pantoful rămas ieșind și răsucindu-se în aerul dintre umbre. Lumina a devenit și mai palidă și tot nu mă puteam forța să fac vreun pas în față.

— Oprește-o, Peter! a zis Nightingale din spatele meu.

Am închis luminența, iar picioarele au încetat să se mai zbată. Nightingale venise cu un grup de oameni de la medico-legal blindați serios în costumele Noddy și purtând kit-urile de analiză în valize metalice. În urma lor, doi inși

din Echipa Criminalistică, inclusiv Fata Ninja Somaleză, se luptau pe primele trepte cu niște reflectoare portabile. Nightingale însuși era într-un costum Noody, lucru care, în ciuda faptului că era cea mai modernă îmbrăcăminte în care-l văzusem vreodată, tot îl mai făcea să pară responsabilul șef dintr-un film alb negru SF de prin 1950. Purta în mână dreaptă unul dintre bastoanele lui cu cap argintat și un mănunchi de sfoară din nylon atârnat de umăr.

— Nu hrăni animalele, a zis el.

— Credeți că ar putea fi ceva în viață acolo? am întrebat.

— Asta urmează să aflăm singuri, a spus.

Pe măsură ce oamenii de la medico-legal ajutau la instalarea luminilor, Nightingale și-a pus pe el un harnașament de alpinism, a atașat un capăt al frânghiei și mi-a dat mie mănunchiul. Mi-a făcut semn să mă trag mai aproape și să vorbim fără să ne audă ceilalți.

— Există o probabilitate mare să fie instalate capcane, a zis. Dacă frânghia se lasă moale, atunci folosește-o ca să mă tragi afară. Dar în nicio circumstanță să nu vii după mine. Orice e prea mult ca să mă pot descurca eu te-ar distruge complet pe tine - s-a înțeles?

— Clar și tare, am zis.

— Mai e și riscul ca altcineva decât mine să încerce să scape pe aici, a spus. Ar putea părea ca ceva asemănător cu mine, ar putea chiar să îmi poarte trupul, însă mă bazez pe tine să știi să faci diferența. Da?

— Și dacă se-ntâmplă una ca asta?

— Am încredere că poți ține la distanță suficient încât ceilalți... a zis și a arătat înspre echipa de legiști și restul de ofițeri... Ceilalți să fugă. Lovește cu tot ce ai, însă cea mai bună speranță a ta probabil va fi să cauți să dărâmi tavanul peste chestia aia.

— Peste dumneavoastră, vreți să spuneți.

— Nu ar fi eu, a zis Nightingale, așa că nu trebuie să îți faci griji sentimentale.

— Asta mă liniștește, am spus. Presupunând că supraviețuiesc intervenției mele eroice de ariergarda,

după aia ce?

Nightingale a rânjit la mine, încântat.

— Îți aduci aminte de cuibul de vampiri din Purley?

Când am aruncat vreo două grenade cu fosfor în subsolul unde vampirii trăiau, sau netrăiau, sau ce naiba făceau ei acolo.

— Cum aş putea să uit?

— O procedură similară, a zis Nightingale. Doar că la o scară mai largă.

— Și după aia?

— Asta chiar nu ar mai fi problema mea, a zis el vesel. Deși ar trebui să te duci să-l vezi pe Postmartin cât de repede poți.

— Sunteți convins că vă puteți descurca? am întrebat eu. Dacă recidivează rana, dr. Walid o să mă scalpeze.

Chiar în clipa aia, reflectoarele portabile au intrat în acțiune și au umplut foaierul cu o lumină albă dură. Chipul lui Larry Ciocârlie s-a albit la fel de mult ca osul, iar ciorapii roșii de pe picioarele femeii au căpătat o culoare sângerie. Nightingale a tras adânc aer în piept.

M-am întors către oamenii care stăteau lângă reflectoare.

— Doamnelor și domnilor, vă sfătuiesc cu insistență să închideți orice laptop-uri, iPad-uri, iPhone-uri, seturi Airwave – de fapt orice care are vreun microcip înăuntru. Închideți-le și scoateți afară bateriile.

Tehnicienii de la medico-legal m-au privit tern. Unul dintre ei a întrebat de ce. Era o întrebare bună și nu aveam deloc timp să răspund la ea.

— Credem că ar putea să fie un EMP experimental ascuns ceva mai încolo și gata să explodeze, am spus. Așa că, pentru a fi precauți...

Nu erau convingși pe bune, dar probabil că bântuiau destule zvonuri ciudate despre Nightingale încât să îi convingă.

— Ce e un EMP? a întrebat Nightingale.

— E complicat, domnule, am zis.

— Spune-mi mai târziu, atunci. E toată lumea gata?

Toată lumea era. Sau, cel puțin, așa au zis.

— Adu-ți aminte, a spus Nightingale, nu vei putea să mă tragi înapoi în siguranță dacă te lași copleșit de indiferent ce-o fi ce m-ar prinde pe mine.

S-a răsucit, și-a ridicat bastonul în mâna dreaptă și a pășit în față. Am lăsat sfoara liberă imediat ce el a ocolit larg vitrina lui Larry și s-a îndreptat spre arcadele cu draperii.

Fata Ninja Somaleză mi s-a alăturat.

— Ce se petrece? a întrebat.

— Vrei să ajuți? am întrebat-o și eu.

— Îhâm, a zis.

— Poți să iei notițe, am spus.

M-a privit neîncrezătoare, pe sub sprâncene.

— Vorbesc serios, am spus.

— Aha, a zis și a scos carnetelul ei și un pix.

Printr-un loc gol al draperiilor, l-am văzut pe Nightingale oprindu-se și îngenunchind lângă picioarele femeii.

— Am un cadavru feminin aici, a strigat înapoi, iar Fata Ninja Somaleză a început să noteze. Goală, pe la mijloc de douăzeci de ani, caucaziană, fără răni vizibile sau majore. Ceva ce pare ca un ac de păr argintiu i-a fost înfipt prin tâmpla dreaptă, pielea pare să se fi vindecat în jurul rănii, așa că presupun că fie este un piercing decorativ, fie un posibil instrument taumaturgic.

Fata Ninja Somaleză s-a oprit din notat și s-a uitat la mine.

— Trece magic, am șoptit. Instrument magic.

Nightingale s-a ridicat în picioare și a continuat să înainteze. Judecând după frânghia care-mi trecea prin mâini, a mai mers alți trei metri înainte să stea nemișcat.

— Zona asta a fost foarte recent modificată, extensiv, a zis Nightingale, cu o voce surprinzător de clară. În ceea ce pot presupune că sunt niște alcovuri pentru stat jos au fost aranjate cuști metalice. Patru pe partea mea stângă și patru pe partea dreaptă. Prima cușcă din stânga e goală, a doua conține un cadavru de... un fel de maimuță, o primată

sau poate chiar un mascul adult. Cea de a treia cușcă conține ceea ce par a fi rămășițele unei feline mari, cu blana neagră, o panteră sau un leopard, dacă e să ghicesc. Ultima cușcă din stânga e goală. Acum o să analizez cuștile din partea mea dreaptă.

Am schimbat poziția în stânga, în așa fel încât să țin frânghia în linie în timp ce Nightingale se muta spre dreapta.

— Prima cușcă din dreapta conține cadavrul unei femei caucaziene cu un anumit grad de hibridizare sau modificări chirurgicale. Corpul e îmbrăcat într-un costum cu o singură piesă, cu dungi tigrate, care a fost modificat pentru a permite loc unei cozi – nu-mi pot da seama dacă e o proteză sau e naturală.

Cozi de pisici, m-am gândit temător. Adevărate fete pisici.

— Cuștile doi și trei sunt goale, a zis Nightingale. Slavă Domnului.

S-a mișcat din nou, iar alți doi metri de sfoară mi s-au desfășurat printre degete.

— Am găsit o cursă! a zis Nightingale, și de data asta fusese nevoit să ridice tonul vocii pentru a se face auzit. Pare o capcană improvizată pentru demoni.

Am privit cruciș la Fata Ninja Somaleză, care a făcut o pauză înainte de a scrie cuvântul „demoni”.

— E de tip germanic, a strigat Nightingale. Dar judecând după componente, a fost fabricată recent. O să încerc să o dezarmez, așa că, Peter, aș vrea să stai pregătit în caz de ceva.

Am strigat că sunt pregătit.

Vestigia care s-a năpustit imediat după suflu a fost exact ca senzația pe care o ai atunci când treci de vârful unui roller-coster, momentul de teroare și încântare de dinainte de plonjon. După care un talmeș-balmeș de senzații, atingerea catifelei pe obrazul meu, putoarea formaldehidei și un brusc impuls de dorință sexuală.

Apoi ne-a lovit valul exploziei fizice, un val rostogolit de presiune înaltă care era de parcă te-ar fi plesnit cineva din

spate peste urechi, și ne-a făcut pe mine și pe toți ceilalți să ne împlețim. Am auzit-o pe Fata Ninja Somaleză zicând ceva scurt și coptic și pe altcineva dinapoia mea vrând să știe ce pizda mă-sii a fost asta.

— Capcana de demoni, am spus eu, încercând să par cunoscător, și fix la timp pentru ca toate reflectoarele să se spargă simultan.

Brusc în întuneric, cabinetul lui Larry Ciocârlia s-a luminat cu mici scânteii de becuri colorate, bășicile s-au umplut cu aer și și-a deschis gura și a urlat:

— În sfârșit!

Cu un horcăit înecat, bășicile cu aer s-au golit singure pentru ultima oară. Liniște, urmată de un trosnet atunci când falca lui Larry a căzut de pe față și a lovit fundul vitrinei.

Am bâjbâit prin beznă după lanternă, am pornit-o și am îndreptat-o iute spre foaier. Întunericul a început să fie străpuns și de alte fâșii de lumină. Toată lumea era nerăbdătoare să se asigure că indiferent cine s-ar fi întors prin foaier ar fi fost cineva cunoscut.

Frânghia era moale în mâinile mele.

— Inspectore! am strigat. Sunteți bine?

Dintr-odată, frânghia s-a tensionat și a trebuit să mă țin bine pe picioare ca să nu fiu tras de ea.

— Sunt cât se poate de bine, a spus Nightingale. Mulțumesc pentru întrebare.

Am înfășurat frânghia pe măsură ce el s-a întors. Chipul îi era palid în lumina lanternei. L-am întrebat încă o dată dacă era bine, însă el a făcut o grimasă ciudată, de parcă și-ar fi amintit de o durere serioasă. Apoi și-a desprins frânghia și s-a dus să vorbească cu șeful echipei medico-legale. Orice i-o fi spus, legistul nu a fost fericit de asta. Când Nightingale a terminat, omul a chemat pe doi dintre tehnicienii juniori și le-a comunicat ceva, pe ton scăzut.

Unul dintre tehnicieni, un tânăr cu trăsături de Trotsky și privire emo, a protestat, dar șeful lui i-a tăiat-o și l-a trimis pe el și pe colegul lui în sus pe scări.

Nightingale s-a întors și a rugat-o pe Fata Ninja

Somaleză să urce și să îi zică lui Stephanopoulos că perimetrul era asigurat, dar că nu au fost găsit niciun suspect.

— O capcană pentru demoni? am întrebat eu.

— E doar o poreclă, a zis Nightingale. E un explozibil; presupun că ai putea să-i spui o mină terestră magică.

N-am mai văzut una din 1946.

— N-ar fi trebuit să știu de astfel de lucruri? am zis.

— Lista de lucruri pe care ar trebui să le știi, Peter, este extrem de lungă. Și nu mă îndoiesc deloc că o vei acoperi în cele din urmă. Dar nu are niciun rost să înveți despre capcanele de demoni până ce nu ai studiat farmecele de bază.

Și-a ridicat bastonul ca să arate că vârful argintiu se înnegrise și se topise pe alocuri. Farmecul, știam din lecturi, era procedura prin care obiectele neanimate sunt impregnate de calități magice.

Nightingale a examinat trist bastonul.

— Deși poate ar trebui să îți demonstrez în lunile următoare cum se face, a zis. Asta fiind situația, putem la fel de bine să îți procurăm și un toiag de antrenament.

— Capcana de demoni, am spus. Ați recunoscut semnătura?

— *Signare*-ul? a întrebat el. Nu până la un individ specific, însă cred că știu cine a antrenat pe respectivul.

— Geoffrey Wheatcroft? am întrebat.

— El însuși.

— Ar putea să fi fost el magicianul original?

— Asta e ceva ce urmează să cercetăm, a zis Nightingale.

— Trebuie să fi pendulat între aici și Oxford, am spus. Dacă a făcut-o, ar fi avut nevoie de un asistent.

— Unul dintre elevii lui?

— Care se poate să fi continuat să fie următorul magician, am spus.

— Asta e o speculație foarte vagă, a zis el. Trebuie să găsim asistentul.

— Am face bine să începem prin a intervieva pe toți

oamenii care au avut contact cu Geoffrey Wheatcroft și Jason Dunlop.

S-a auzit un chiot ironic atunci când unul dintre reflectoarele portabile a început să lumineze din nou.

— E o listă de suspecti ambițioasă, a zis Nightingale.

— Atunci începem cu cei care i-au cunoscut pe amândoi, am spus. Putem s-o face cu pretextul de a investiga uciderea lui Jason Dunlop.

— Mai întâi, a zis Nightingale, vreau să te duci și să sigilezi biroul lui Smith.

— Nu aveți nevoie de mine aici? am întrebat.

— Aș prefera să nu vezi ce e acolo, a zis Nightingale.

Pentru o clipă, m-am gândit că l-am auzit greșit.

— Ce e acolo? am întrebat.

— Niște lighioane, a zis Nightingale. Dr. Walid are oameni care vin chiar acum înapoi și care s-au mai confruntat cu astfel de situații.

— Ce fel de situații? am spus. Ce fel de oameni?

— Patologi legiști, a zis el. Oameni care au lucrat în Bosnia, Rwanda – genul ăsta de situații.

— Adică gropi comune?

— Printre altele, a zis.

— Nu ar trebui să...

— Nu, mi-a tăiat-o Nightingale. Nu e nimic aici din care ai avea ceva de învățat văzând. Ai încredere în mine cu ce spun, Peter, ca de la maestru la ucenic, ca de la un om care a jurat să te protejeze și să te crească. Nu vreau ca tu să intri acolo.

Și m-am gândit, chiar vreau să intru acolo?

— Mă duc atunci să văd dacă Tony Fără-Gât știe ceva, am zis.

Nightingale a părut ușurat.

— O idee excelentă.

Stephanopoulos mi-a împrumutat pe Fata Ninja Somaleză, al cărei nume era Sahra Guleed și care s-a dovedit a fi din Gospel Oak, care e doar puțin mai sus de strada unde am copilărit eu – a mers la o școală diferită, totuși. Când doi ofițeri de etnie se întâlnesc pentru prima

oară, prima întrebare pe care o pui poate să fie oricare, însă a doua e întotdeauna: „De ce te-ai înrolat?”

— Glumești? a zis Guleed. Poți să bruschezi oamenii în mod legal.

Răspunsul e aproape mereu o minciună - recunosc un idealist atunci când văd unul. În ciuda ploii moccante, gloatele de sâmbătă seara erau la datorie pe Old Compton Street și a trebuit să evităm partea noastră serioasă de bețivi. L-am reperat pe vechiul meu amic PC Purdy încărcând un bărbat de vârstă mijlocie în spatele unui IRV. Omul era îmbrăcat într-un tutu roz și eram convins că îl știu de undeva. Purdy m-a reperat și el și mi-a făcut vesel cu mâna în timp ce se urca pe scaunul din față - bucuros că stă ferit de ploaie următoarele două ore.

Din moment ce, cu un pic de persuasiune de mai devreme, Alexander Smith ne dăduse permisiunea să îi verificăm biroul, aveam cheile. Dar atunci când am ajuns la ușa de la Greek Street, era întredeschisă. M-am uitat la Guleed, care și-a desfăcut bastonul extensibil și mi-a făcut semn să o iau în față.

— Doamnele mai întâi, am zis.

— Vârsta înainte de frumusețe, a spus.

— Am crezut că îți place să bruschezi oameni.

— Asta e cazul tău, a zis ea.

Mi-am deschis propriul baston și am urcat primul pe scări. Guleed a așteptat, apoi a venit pășind la câțiva metri în urma mea. Când sunteți doar doi, e întotdeauna înțelept să păstrezi o distanță apreciabilă. În felul ăsta, dacă s-ar întâmpla ceva cu polițaiul din față, polițaiul din spate are timp să reacționeze într-o manieră calmă și rațională. Sau, mai probabil, să fugă după ajutor. Când am ajuns pe primul palier, am găsit deschisă ușa de interior a biroului lui Smith și lemnăria ieftină din jurul clanței spartă. Am stat până ce Guleed m-a ajuns, apoi am împins încet ușa cu mâna stângă.

Biroul fusese răscolit. Fiecare sertar fusese scos, fiecare cutie golită. Posterele înrămate fuseseră smulse de pe pereți și fundurile tăiate. Arăta dezordonat, însă complet și

sistematic. Aici fiind Soho, e posibil să faci o grămadă de zgomot înainte ca cineva să se apuce să sune la 112, însă m-am întrebat unde oare fusese tot timpul ăsta Fără-Gât. Am aflat când am călcat pe piciorul lui. Să calci pe vreun amărât cred că e cel mai aiurea fel de a descoperi un cadavru. M-am dat în spate.

Fără-Gât era îngropat pe jumătate sub un teanc de hârtii și de reviste glossy. Tot ce puteam vedea erau piciorul pe care călcasem și suficient din față ca să pot face o identificare.

— Of, Doamne! a zis Guleed când a zărit trupul inert. E mort?

Grijuliu, ca să nu deranjez scena crimei, m-am lăsat jos și am căutat pulsul care, la cineva cu forme normale, ar fi fost de găsit pe gât – nu era niciunul.

În timp ce Guleed a sunat pe Stephanopoulos, eu mi-am tras mânușile și m-am uitat să văd dacă e vreo cauză evidentă a decesului. Era. Două orificii de intrare în piept, greu de reperat din cauza tricoului negru: intraseră chiar după „Z”-ul și cel de al doilea „P” din *Zeppelin*. Rănile arătau a ceea ce părea a fi arsuri de reziduu de la o detonare foarte apropiată. Dar din moment ce aceasta era prima mea victimă a unei împușcături, ce știam eu?

Conform lui Guleed, primul lucru pe care trebuia să îl facem era să ieșim din birou și să nu mai contaminăm scena crimei. Cum ea era un membru cu salariu întreg al Echipei Criminalistice, am făcut ce-a zis.

— Trebuie să verificăm sus, a spus. În cazul în care suspiecții încă mai sunt în clădire.

— Doar noi doi? am întrebat.

Guleed și-a mușcat o buză.

— Bine zis. Hai să rămânem unde suntem. În felul ăsta oprim pe oricine ar încerca să intre în scena crimei.

— Și dacă e o scară de incendiu în spate?

— Trebuia să spui și asta, nu?

Și-a bătut ușor bastonul peste pulpa piciorului și m-a privit enervată.

— OK, a zis ea. Tu du-te și asigură scara de incendiu, iar

eu o să stau aici și să păzesc scena.

— De unul singur? am spus. Dacă nu e nicio scară de incendiu?

— Vrei să mă scoți din sărite, nu?

— Da, am zis. Da, vreau.

Airwave-ul ei a păcănit. Era Stephanopoulos.

— Da, șefa, a zis Guleed.

— Vin pe Greek Street, a spus Stephanopoulos. Doar cadavrul ăla, da?

— Până acum, am zis eu.

— Până acum, a spus și Guleed în Airwave.

— Spune-i lui Grant că o să îl surghiun din Westminster, a zis Stephanopoulos. Chiar nu am așa de mare nevoie de orele astea suplimentare. Pe unde în clădire vă aflați?

— Suntem pe palierul de la primul etaj.

— De ce nu acoperă niciunul din voi scara de incendiu? a întrebat Stephanopoulos. Dacă e o scară de incendiu.

Eu și cu Guleed am pornit una din acele discuții contradictorii tăcute pe care o faci atunci când vrei să clarifici ceva, dar fără să alertezi persoana de la celălalt capăt al firului. M-am apucat să zic până la urmă un empatic și mut *Mă duc eu* când am auzit cum se deschide ușa de la intrare.

— Nu vă mai deranjați, a zis Stephanopoulos. Am ajuns deja.

A trebuit să recunosc că tot ce știam era că numele mic îi era Tony, că lucra pentru Alexander Smith ca bodyguard și că nu avea gât. Indicii subtile în postura ei mi-au spus că Stephanopoulos era foarte puțin impresionată de munca mea polițienească.

— Idiotule, Peter, a zis ea. Cum de ai putut să nu îi iei numele? Totul, Peter, trebuie să treci pe hârtie totul.

Am auzit-o pe Guleed cum nu râde pe înfundate în spatele meu – la fel a făcut-o și Stephanopoulos.

— Vreau ca tu, a zis Stephanopoulos și a împins un deget către mine, să te întorci la West End Central și să-l reintervievezi pe Smith legat de individul ăsta și ce știe despre el.

— Să-i spun că e mort?

— Fă-mi o favoare, a zis Stephanopoulos cu o mină obosită. După ce o să afle de chestia de aici, o să îşi închidă dracu' gura, şi nu îl învinovăţesc.

— Da, şefa, am zis.

Guleed a întrebat dacă Stephanopoulos vrea ca ea să mă însoţească.

— Dumnezeule, nu! a zis ea. Nu vreau să mai luaţi şi alte obiceiuri proaste de la el.

După care m-a mai privit o dată.

— Încă mai eşti aici?

E un truism că într-o clădire securizată precum e o secţie de poliţie, odată ce treci de perimetrul de verificare păşeşti prin jur fără griji dacă adopţi o postură preocupată şi ții în mână un clipboard. Nu recomand a se testa așa ceva, din două motive: unu, nu e nimic demn de şutit dintr-o secţie de poliţie pe care să nu poți lua mai ușor de altundeva, de obicei mituind un ofițer. Doi, e plin de ofițeri de poliție, care sunt adesea suspicioși până la paranoia. Chiar și un purtător de uniformă recunoscut și o risipă completă de spațiu precum PC John Purdy. În seara aia, a făcut o încercare spectaculoasă în a-și înscrie numele în Cartea de Comemorări. După cum au fost reconstituite mai târziu evenimentele, Purdy, conducându-și cu succes prizonierul în tutu către camera de procesare, se afla în drum spre cantină pentru „a completa documentele” atunci când a observat o femeie IC1 urcând pe o scară laterală în direcția spațiilor de interogatoriu. Pe filmarea CCTV din zona scării, se vede clar cum strigă după ea și, după ce nu primește nicio reacție, o urmărește pe scări în sus.

Chiar în acea clipă, cel puțin conform codificării camerei CCTV din hol, al dumneavoastră unicul își flutura legitimația și era primit în clădire. M-am îndreptat după aceea, cu o cafea macchiato dublă într-o mână și cu un covrig cu susan în cealaltă, către scările centrale și către aceeași cameră de interogare - în momentul acesta eu

aflându-mă la parter.

Încăperile pentru interviuri erau pe vremuri doar niște birouri comune dotate cu o masă, două scaune, izolare fonică bună și un loc unde să lași cartea de telefoane când termini. Zilele astea, o încăpere modernă de interogare are două camere de supraveghere, un aparat de înregistrare, o oglindă unidirecțională și o încăpere separată pentru înregistrare, de unde un Ofițer Senior de Investigații agil poate să monitorizeze mai multe interviuri simultane sau să tragă un pui de somn. Din moment ce la West End Central toate astea trebuiau înghesuite în spațiul destinat în 1930 pentru un open-space de birouri, însemna că holul de acces către camerele de interviuri era destul de îngust. Singura cameră CCTV care acoperea acel coridor începuse să se strice cam în același timp în care eu urcam primele trepte, iar niciunul dintre echipamentele de înregistrare din incinte nu era pornit. Asta a fost înspre avantajul meu, deoarece însemna că atunci când am dat colțul și m-am trezit nas în nas cu Doamna Palidă, cele treizeci de secunde de îngheț ale indeciziei mele nu au fost înregistrate pentru posteritate.

În afară de părul ei, care fusese redus la un castron neregulat, arăta exact ca în descrierea martorului: față albă, ochi mari, gură șocantă. Era îmbrăcată în pantaloni de alergat gri și un hanorac roz-somon și nu m-a văzut, inițial, pentru că încerca să îl scuture pe PC John Purdy de pe piciorul ei. Care era întins la podea cu brațul stâng rupt în două locuri, am aflat mai târziu, atârnat între corpul lui și cu mâna dreaptă încheștată în jurul gleznei surprinzător de subțiri a Doamnei Palide. Un ochi începuse să i se umfle învinețit și îi curgea sânge din nas.

Nu știu dacă șocul sau faptul că aveam gura plină de covrig cu susan, sau poate pentru că deja avusesem o zi de rahaturi ciudate și eram un pic cam sedat, dar nu am putut să mă urnesc din loc.

Purdy m-a văzut, totuși.

— Ajutor... a bălăjit el.

Doamna Palidă m-a privit și și-a aplecat capul într-o

parte.

— Ajutor, a zis Purdy din nou.

Am încercat să-i zic să dea drumul și să se îndepărteze, dar a ieșit ceva înfundat și stropit din abundență cu semințe de susan.

Fără să-și ia ochii de pe mine, Doamna Palidă și-a ridicat elegant o mână, apoi a trântit-o pe încheietura lui Purdy. Am auzit cum trosnesc oase, iar Purdy a gemut și a dat drumul. Ea a zâmbit, arătând mult prea mulți dinți - îmi mai imaginasem și altădată un zâmbet ca ăsta. Am știut ce urma. S-a încordat, la fel și eu, apoi ea s-a năpustit înainte, cu gura deschisă, dinții dezveliți. În timp ce a sărit la mine, eu i-am aruncat cafeaua pe față. Tocmai ce o cumpărasem. Era foarte fierbinte.

Ea a țipat, iar eu m-am ferit din calea ei. Însă pentru că acel coridor era foarte îngust, umărul ei s-a izbit de mine, iar impactul m-a învârtit și m-a culcat la pământ. Era ca și cum fusesem lovit de un biciclist în viteză. M-am răsucit, ca să evit orice altă lovitură ulterioară, și m-am ridicat clătinat în picioare, doar ca să văd că Doamna Palidă se făcuse nevăzută. Fiecare cameră de interviu are la ușă un buton de alarmă, așa că am pocnit cu palma pe unul în timp ce am trecut peste Purdy și m-am năpustit în camera unde era dosit Alexander Smith.

Era lăsat moale pe spate în scaun, cu capul dat înapoi, gura deschisă și ceea ce părea o gaură de glonț în piept, cu aceleași zdrelituri în jurul țesăturii ca pe tricoul de mai devreme al lui Fără-Gât.

Un PC precaut și-a băgat capul pe după ușă, ținând un pistol cu electroșocuri înspre mine.

— Cine ești? a întrebat ea.

— DC Grant, am zis. Suspecta e o femeie IC1, pantaloni gri de antrenament, hanorac roz.

Dacă m-aș fi limitat la asta, vreun nefericit ar fi ajuns să fie înjunghiat încercând să o placheze.

— Pacient de psihiatrie, foarte periculoasă, posibil înarmată. Posibil încă în clădire.

Polițista m-a privit ca trăsniță.

— Ha, ca să vezi! a spus.

— Ai făcut cursul de prim ajutor? am întrebat.

— Luna trecută, a zis ea.

— OK, am spus. Dă-mi taser-ul și verifică starea lui Purdy.

Mi-a dat pistolul cu electroșocuri. Era greu, de plastic și părea ca ceva din serialul *Doctor Who*. Chiar și în șoc fiind, ea a putut să își dea seama că Smith era mort, așa că s-a dus să ia trusa de prim ajutor pentru Purdy.

Am trecut din nou peste Purdy și am stat o secundă ca să verific dacă mai era în viață.

— Vine ajutor, i-am spus. Ce mama naibii făceai aici?

Fața îi era albă și transpirată de la durere, însă chiar și așa a reușit să râdă – un fel de.

— E o cantină mai bună, a zis.

I-am spus că să stea liniștit și m-am îndreptat către scări.

Treaba cu munca de polițai e că e ceva ce faci pe străzi mai degrabă decât înăuntrul unei secții. În timpul orelor normale de lucru, personalul civil va fi în număr mai mare decât polițiștii cu o rată de trei la unu. Ceea ce înseamnă că atunci când e o criză la circa locală, toate lumea trebuie să se îndepărteze pentru a permite intervenția, iar asta ia timp. Funebră s-ar putea să fi fost Doamna Palidă, dar nu cred că era și proastă. Mai pe scurt, urma să iasă pe calea cea mai scurtă posibil, înainte ca ofițerii de poliție să se năpustească înapoi.

De când au început campaniile cu bombe ale IRA în 1970, secțiile de poliție din Londra au dezvoltat o idee foarte clară a ceea ce constituie înăuntru și afară și au poziționat foarte mult Perspex laminat ranforsat între cele două. West End Central nu făcea excepție. Dar intrarea mai avea și o scară exterioară din marmură care în mod clar fusese construită fără nicio atenție la nevoile celor în cărucioare, așa că mai exista o a doua intrare, decupată în fațadă – localizată convenabil la baza scărilor în așa fel încât să poți intra cu scaunul pe roțile direct în lift. Cei care concepuseră asta nu erau totuși proști. Era o ușă

foarte groasă și cu un interfon poziționat astfel încât sergentul de la recepție să poate verifica pe CCTV cine cere să intre. Ar fi fost complet securizată dacă un tânăr Ofițer Detectiv nu s-ar fi întors în secție cu brațele pline de mâncare chinezească la pachet și nu ar fi decis că ar servi pe post de scurtătură utilă direct în birourile detectivilor.

Doamna Palidă l-a pocnit când era pe jumătate trecut de intrare. Am ajuns la baza scărilor la timp să văd cum el cade într-o jet de ceea ce părea a fi sos dulce-acrișor.

— Dă prin stație! am strigat în timp ce am sărit peste el și în ploaia deasă de afară.

Am zărit-o cum cotește pe Savile Row și cum gonește pe mijlocul străzii. Un Mercedes Sl 500 argintiu a virat ca să o evite și a intrat în lateralul unui Porsche Carrera parcat, pornind alarmele. M-am ținut pe stradă în urma ei și m-am concentrat să scurtez distanța dintre noi – din câte știam, eram singurul ofițer cu perspectivă directă asupra suspectului. Era sâmbătă noaptea în West End și, în ciuda vremii, mulțimile de oameni ieșiseră în oraș. Dacă aș fi pierdut contactul vizual direct, s-ar fi evaporat fără urmă.

Mi-am îndesat taser-ul în buzunarul hainei și am băjbăit la Airwave. Am încercat de câteva ori până ce mi-am adus aminte că uitasem să pun înapoi bateriile. Doamna Palidă fugea acum ieșind de pe drum acolo unde Savile Row se intersectează în „T” cu Vigo Street. A luat-o pe stânga, către Regent Street și Soho. Am dat drumul Airwave-ului atunci când am făcut și eu colțul, iar aparatul s-a rostogolit sub o mașină parcată.

Vigo Street e doar ceva mai lată decât o alee cu pretenții, un drumeag mic și îngust flancat de cafenele și prăvălii cu sandvișuri și care face legătura între Savile Row și Regent Street. Era suficient de târziu ca magazinele să închidă, iar Doamna Palidă era nevoită să evite pietonii, probabil pentru că să îi dărâme ar fi încetinit-o mai mult. Am reușit să îmi scot telefonul din buzunar. Ca orice ofițer de poliție sub vârsta de patruzeci de ani, aveam la apelare rapidă Centrul Met – asta e un număr care te direcționează instantaneu la un operator

CAD fără să mai treci prin treaba cu „Ce serviciu doriți?”

Când sprintezi după un suspect pe o stradă îngustă în ploaie deasă, e aproape imposibil să auzi pe cineva care îți vorbește la telefon, așa că am așteptat un interval propice și am început, dintr-o suflare, să mă identific pe mine și pe suspectul pe care îl urmăream. E greu să vorbești și să ții coada unui suspect, mai ales unul care aleargă printr-o arteră principală fără să aștepte să se facă verde la semafor.

Regent Street era un râu lent de macadam ud, însă m-am gândit că s-ar putea să scape până ce Omul din Duba Albă¹¹ mi-a sărit în ajutor, iar ea s-a rostogolit pe capota unui Ford Transit. Cu un scurt icnet de furie, a ricoșat pe un Citroën și s-a împleticit către intrarea pe Glasshouse Street.

Spre norocul meu, râul de asfalt naufragiase el însuși pe pietrele potențialelor cereri de despăgubiri de la asigurători, deci traficul nu se mai urnise până să trec și eu dincolo. Eram acum la mai puțin de cinci metri în spatele Doamnei Palide, așa că am scos taser-ul și am încercat să îmi aduc aminte care era raza de acțiune. Am mai realizat și încotro se îndrepta ea – douăzeci de metri mai departe pe Glasshouse Street la stânga se făcea Brewer Street. Se îndrepta înapoi la club.

După care pur și simplu a accelerat și s-a îndepărtat. Eu sunt un bărbat tânăr, în formă și obișnuit să sprintez. Însă ea m-a lăsat dintr-odată în urmă ca pe un puști grasun la ora de sport. M-am oprit la colțul dintre Brewer și Glasshouse, mi-am pus mâinile pe genunchi și am încercat să îmi trag răsuflarea. Împătimitii fumatului ieșiți la intrarea în pub-ul Glassblower m-au aclamat ironic.

Ticăloșilor, m-am gândit, aș vrea să vă văd *pe voi* fugind după ea.

Am auzit în depărtare o sirenă și m-am uitat în sus doar ca s-o văd cum de data asta aleargă înapoi spre mine. În spatele ei, am văzut luminile stroboscopice a cel puțin

¹¹ O expresie britanică ce face referire la tipologia șoferilor de dube care nu pun mare preț pe respectarea regulilor din trafic (n. t.).

două mașini de intervenție rapidă. Când a văzut că aștept să o întâmpin, mi-a aruncat o privire nu de ură sau teamă, ci de un fel de dezgust scârbit. De parcă aș fi fost vreun miros neplăcut și persistent. M-am simțit cumva insultat, așa că am împușcat-o în piept cu taser-ul.

Poliția Metropolitană folosește un model de pistol cu electroșocuri X26 produs de imaginativ numita Companie Taser International. Folosește o încărcătură de azot comprimat pentru a trage în suspect două cârlige de metal, care mai apoi descarcă 50.000 de volți. Ceea ce provoacă incapacitate musculară, ceea ce îi face să cadă. Ceea ce a provocat dezamăgirea mea ușoară atunci când Doamna Palidă doar s-a încruntat, a clipit, după care și-a smuls cârligele. S-a uitat țintă la mine, eu am făcut un pas involuntar înapoi, iar ea s-a răsucit pe călcâie și a luat-o la goană în jos pe Glasshouse Street, dărâamând fumătorii înrăiți în drumul ei.

Am aruncat taser-ul și mi-am luat avânt serios. Deși pantofii mei alunecau pe trotuarul ud, îmi place să cred că am furat un pic de timp cu sprintul meu. Dacă m-aș fi apropiat destul încât să îi pot pune piedică, o puteam trânti la pământ suficient încât eu și jumătate de dubă de TSG să aterizeze pe spatele ei.

A străbătut Glasshouse Street în ceea ce mi-am dat seama că erau tălpi goale plesnind asfaltul. M-am dus după ea, transpirând și respirând greu. Dar, ciudat, fie ea încetinea, fie eu abia mă încălzisem, pentru că începeam să câștig teren. Dar încotro se îndrepta? La capătul celălalt al Glasshouse Street se afla Piccadilly Circus, o grămadă de trafic, o grămadă de turiști printre care să te faci pierdut într-o gură de metrou. Metroul. În dreapta, acolo unde Glasshouse se întâlnea cu Circus, erau trepte care o luau în jos către stația Piccadilly Circus.

Am avut dreptate. Când a ajuns în dreptul urâtei fațade roz a gogoșăriei, a început să facă dreapta pentru intrarea în stație. M-am avântat, însă nu mai aveam suficient suflu încât să mă apropiu la mai mult de doi metri. Apoi ea a cotit brusc din nou în stânga și a început să facă o curbă pe

după magazinul Boots și către Shaftesbury Avenue. N-am putut să-mi dau seama de ce până nu am zărit perechea de PCSO¹² stând în fața scării către stația de metrou – Doamna Palidă se gândise probabil că o căutau pe ea.

A depășit scuarul de la trecerea de pietoni, a ricoșat dintr-o mașină hatchback și a căzut direct pe capota unui Ford Mondeo înainte de a sprinta dincolo de Rainforest Café, dărâmând turiștii în calea ei. Am ocolit mașinile într-un cor de proteste și m-am îndreptat spre ea, dar am gemut tare când a luat un cot iute în Trocadero Centre. Singura intrare era un rând de scări rulante urcând la etaj. Să gonești după cineva pe scări rulante e întotdeauna un coșmar, deoarece e o probabilitate foarte mare să te aștepte în punctul orb de la capăt și să te doboare pe scări în jos. Dar nu puteam risca să o pierd pe Doamna Palidă, așa că am fugit pe scările care o luau în sens invers, presupunând că dacă m-ar fi așteptat la capăt ar fi fost pe partea greșită. S-ar fi dovedit o teorie bună, iar dacă m-ar fi așteptat așa fi fost foarte încântat de mine.

Trocadero e un magazin cu cinci niveluri, copil din flori al unei clădiri ridicate în stil baroc în 1896 și folosită intensiv de-a lungul secolelor pe post de orice, de la sală de concerte, la restaurant și manechine de ceară. Pe la mijlocul anilor 1980, interiorul fusese complet înlocuit cu decorul pentru filmul *Logan's Run* – sau cel puțin așa țin eu minte. Are o sală de cinema și un spațiu de divertisment întins pe mai multe etaje pe care mi le amintesc bine pentru că maică-mea obișnuia să facă curat în ele. Iar unul dintre unchii mei știa un truc ca să prindă bilete gratis la *Street Fighter II*.

Am zărit o fâșie de hanorac roz-somon când am trecut de vârful scărilor rulante și am văzut-o pe Doamna Palidă sărind cele câteva trepte care duceau la nivelul de la mezanin. Un grup de fete albe rotofeie în hanorace negre s-au împrăștiat când a aterizat în mijlocul lor. Urmărind-o, am implorat „Te rog eu, nu intra în cinema”, pentru că imediat după un câmp minat un multiplex este ultimul loc

¹² Polițiști Comunitari (n. t.).

în care ai vrea să fugărești un suspect. A patinat pe podeaua ceruită și a luat-o în stânga.

Am strigat „Poliția!” la fetele rotofeie, care s-au mai împrăștiat o dată.

Una din ele a strigat „Labagiule” atunci când am sărit peste scări și am urmat-o pe Doamna Palidă de-a lungul mezaninului. Ea a trecut de o cafenea cu un șir de scaune de aluminiu și mese care blocau pe jumătate calea. Un țărănoi fără noroc s-a ridicat în clipa cea mai nepotrivită și s-a ales cu cotul Doamnei Palide în cap. A căzut dur, răsturnând o masă și trimitând o tavă în aer, pe după balustrade și în atrium-ul cu trei etaje mai jos.

— Poliția! am strigat din nou, lucru care mi-a atras priviri nelămurite din partea celor de pe margini.

Chiar nu știu de ce nu puteam să ne tragem sufletul. Lucru pe care eu în clipa aceea avem disperată nevoie să o fac, vă zic eu.

Doamna Palidă a mai urcat un alt rând scurt de trepte și în caverna întunecoasă și zgomotoasă plină de lumini pâlpâind. Un neon albastru electric deasupra intrării zicea: *Bun venit în Țara Distracțiilor.*

Era înghesuală, majoritatea adolescenți și tineri care omorau timpul înainte de a se deschide cluburile. Stăteau la jocurile mecanice și acele console demodate cu curse de mașini pe care mi le aminteam de acum zece ani. Dacă Doamna Palidă s-ar fi făcut una cu pământul printre toate acele trupuri, aș fi pierdut-o, însă fie avea un program de respectat, fie era suficient de isteță încât să-și dea seama că întreaga urgie a Poliției Metropolitane era pe cale să se pogoare asupra ei de la o mare înălțime. Nimeni nu ucide un suspect într-o secție de poliție și scapă teafăr – cel puțin nu fără să îi fie atașat un mandat de arestare.

Printre jocuri și aparate de slot, două scări rulante duceau la următorul etaj. Când am observat un băiat adolescent arătând cu degetul și amicul lui scoțându-și telefonul mobil ca să filmeze ceva ce nu era în câmpul meu vizual, am știut că Doamna Palidă se îndrepta într-acolo. Deja remarcasem că dacă aș fi sărit pe dozatorul de

Skittles aş fi putut să mai sar o dată, suficient de înalt cât să apuc mâna curentă a scării rulante şi să mă cocoţ pe trepte. Am aterizat un pic mai jos de unde urca Doamna Palidă, aşezată pe spate ca să se ascundă. A sâsâit şi a biciuit cu piciorul spre faţa mea, însă am evitat la timp ca să aud cum vâjâie tocul ei pe lângă urechea mea şi un alt sunet ca de mătase sfâşiată. Am dat cu spatele şi am încercat să calc pe celălalt genunchi al ei, dar ea s-a redresat şi a încercat să mă lovească în vintre. M-am răsucit, iar lovitura ei mi-a şters coapsa, deşi destul de tare încât să mă clatin. Tocmai era pe cale să mă lovească din nou când a ajuns la capătul scărilor rulante.

A ţipat şi mi-am dat seama că părul ei, aşa scurt cum era, se prinsese în dinţii de metal. S-a smucit, a făcut un fel de rostogolire, apoi un smucit din cap, disperată, pentru a se elibera. Mi-am apucat bastonul, l-am extins şi am izbit cât de tare am putut. Nu credeam că aş mai fi avut o a doua ocazie.

Ne-au antrenat în folosirea bastonului, să ştiţi. Nu ni le dau doar aşa, rugându-ne cu frumosul *încercaţi să nu omorâţi pe nimeni*. Sunt apăsări uşoare pentru atenţionare, un avânt întreg din braţ care e în mod deliberat încet pentru a face suspectul să se oprească din acţiunea lui, plesnitul ticălos la coapse care nu e uşor de văzut la ştiri, însă principiul de bază e de fiecare dată că întotdeauna cantitatea de forţă emisă este controlată şi adecvată. De-asta am plonjat cât ea încă mai era întoarsă şi am lovit-o pe Doamna Palidă în şold cu tot ce eram în stare. Ceva s-a zdrobit sub baston, iar ea a urlat suficient de tare încât să acopere toată muzica şi efectele de sunet. Apoi m-a pocnit în obraz.

Nu fusese lovitura ei cea mai bună, dar era destul de tare cât să îmi azvârle capul pe spate şi să nu observ vârful scărilor rulante, răsturnându-mă în timp ce ea a reuşit să sară în lateral, răsucindu-se şi încercând să se târască şi să scape. Nu aveam de gând să permit asta, aşa că m-am aruncat pe spatele ei. Am căzut tare, încercând să îi scot aerul din plămâni. Însă cu o mişcare surprinzător de fluidă,

ea s-a arcuit și m-a izbit într-un aparat de Spinna Winna. Umărul meu a spart geamul și am simțit o senzație care îmi spunea că eram pe modul amorteala acum, durerea un pic mai încolo. M-am întremat chiar la timp ca să îi văd pumnul îndreptându-se către fața mea.

Probabil că obosise, pentru că de data asta m-am ferit cu bine, iar mâna ei a făcut țandări geamul și a trecut dincolo. M-am răsucit și am lovit cu bastonul pe încheietura ei, cât de tare am putut. Din nou o ruptură și un împrôșcat de sânge de la pielea tăiată de sticlă. A lăsat să îi scape un icnet și și-a întors capul, holbându-se la mine.

— Las-o baltă, am zis.

Pe chipul ei se citea durerea și furia și acel gen de auto-compătimire pe care îl vezi pe fața bățăușilor umiliți. A scrâșnit din dinți într-un mârâit de sfidare și și-a tras mâna din aparatul Spinna Winna, un val de sânge stropindu-mă pe frunte. M-am întins înainte cu capul în jos și mi-am înfipt umărul în pieptul ei. A șarjat cu pumnii în umerii mei în timp ce am împins-o către balustrade. Era nenatural de puternică, dar eu tot eram mai masiv și mai greu decât ea. Iar dacă aș fi putut să o țin la respect, aș fi fost în stare să o țin pe podea suficient timp pentru a sosi ajutor.

În mod sigur ajutoarele erau pe drum.

Spatele ei a lovit balustrada și ne-am oprit zguduiți. Am încercat să îi apuc genunchiul, ca să încerc să o prind în clește, însă ea mi-a aplicat o lovitură brutală pe lateralul capului, apoi m-a trântit suficient de tare încât să cad pe o parte trei metri mai departe. Mi-am scuturat capul și am ridicat ochii văzând cum Doamna Palidă se năpustește spre mine cu sângele pătându-i hainele și cu o privire criminală. Ar fi putut măcar să încerce să scape – nu mai aveam de gând să o fugăresc. Dar cred că știa că o să cedeze și plănuia să facă pe cineva să plătească înainte de asta. Acel cineva fiind eu.

N-am avut timp să o mai avertizez, doar am conturat în minte *forma* corectă și am urlat, mai tare decât intenționasem, *Impello*.

Vraja a ridicat-o și a trântit-o cu spatele de balustradă,

apoi, în mod groaznic, a răsturnat-o și mai mult, dispărând dincolo.

11.

LUCRURI PROSTEȘTI

Atrium-ul central de la Trocadero Centre e înalt de patru etaje, cu un subsol deschis care a mai adăugat un etaj căzăturii. Spațiul este traversat la intervale neregulate de lifturi, probabil pentru că arhitecții au simțit că dezorientarea și inabilitatea de a găsi toaletele sunt parte integrantă din experiența de cumpărături. Mi s-a spus mult mai târziu că Doamna Palidă căzuse pe o parte a unui lift pe care e posibil să fi încercat să aterizeze, fără să aprecieze corect distanța. Impactul i-a rupt spatele în două locuri, dar încă mai fusese în viață atunci când izbise podeaua de ciment, cu capul înainte.

Instantaneu, precizase dr. Walid.

O cădere de la treizeci de metri la 9,8 metri pe secundă – estimez că în jur de două secunde și jumătate ca să poți privi cum vine pământul spre tine. N-aș zice că asta e instantaneu.

Ajutoarele au sosit la mai puțin de un minut distanță. Au văzut-o căzând. S-au apucat să izoleze parterul și să ia declarațiile primilor martori. Am dat o declarație scurtă lui Stephanopoulos înainte ca Nightingale să insiste să mergem la Urgență. Următorul lucru pe care-l știam a fost că ne aflam la secția de Urgență de la UCH, iar dr. Walid se învârtea prin jur, determinându-l pe doctorul junior F2 care mă trata să fie agitat. Apoi dr. Walid a observat că Nightingale era un pic cam palid și nesigur pe picioare și l-a obligat să se așeze într-o rezervă alăturată. Doctorul junior s-a relaxat vizibil și a început să se converseze cu mine în timp ce îmi verifica diversele zgârieturi și vânătăi, însă nu-mi aduc aminte despre ce vorbea. După care s-a dus să pregătească niște investigații cu raze X și m-a lăsat cu o asistentă australiancă pe care am recunoscut-o din cazul Punchinello. Mi-a făcut cu ochiul, m-a curățat de sânge pe față și mi-a cusut o tăietură pe obraz de care eu

habar n-aveam.

— Fie ca binecuvântarea râului să fie cu tine, a zis asistenta când m-au împins pe cărucior către laboratorul de raze X, unde m-au fulgerat de câteva ori înainte de a mă duce înapoi la rezerva mea și să aștept într-un halat de spital timp de o oră și ceva. Se poate să fi durat mai mult, pentru că am impresia că m-au sedat un pic. Fiind sâmbătă seara, erau multe țipete ale bețivilor și gemete și vocile colegilor mei ofițeri calmând oamenii și întrebându-i ce s-a întâmplat. Dr. Walid și-a băgat capul ca să-mi spună că o să-l țină pe Nightingale peste noapte. L-am rugat să-mi facă rost de niște apă, iar el mi-a pus mâna pe frunte și a dispărut.

Cineva cu un accent de Liverpool la câteva separeuri mai încolo a zis că el doar vrea să se întoarcă acasă. Doctorul i-a zis că mai întâi trebuie să îi așeze piciorul. Omul a insistat că e bine, iar doctorul i-a explicat că trebuie să aștepte ca alcoolul să își piardă din efect ca să poată să-l anestezieze.

— Vreau acasă, a zis din nou.

— Imediat ce te aranjăm, a spus doctorul.

— Nu acasă *aici*, a zis omul, supărat. Vreau acasă în Liverpool.

Eu voiam ca luminile fluorescente să nu mai îmi provoace dureri de cap.

Dr. Walid s-a întors cu apă și două tablete de Nurofen. N-a putut să rămână, deoarece avea un corp nou nouț pe care să-l cerceteze. După o vreme, doctorul junior a reapărut.

— Te poți duce acasă, a zis. Nu e nimic rupt.

Cred că am mers pe jos până la Bizarerie – nu era chiar așa departe.

Dimineața următoare, m-am trezit și am văzut că mic-dejunul nu fusese servit. Când am coborât la bucătărie să aflu de ce, am descoperit-o pe Molly stând pe masă cu spatele la ușă. Toby era lângă ea, dar măcar el s-a uitat la mine când am intrat.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat.

Ea nu s-a clintit. Toby a scheunat.

— O să ies și iau mic-dejunul afară, am zis. În parc.

Asta a părut în regulă pentru Molly.

Toby a sărit în picioare și m-a urmat.

— Ești așa de mercenar, i-am spus.

El a lătrat scurt. Presupun că din punctul de vedere al lui Toby, un cânat e un cânat.

Bizareria e așezată în partea de sud a Russell Square, al cărui centru e ocupat de un parc cu alei de pietriș, copaci mari cu denumiri pe care nu le știu, înspre latura din nord o fântână care a fost concepută special pentru a uda până la piele pe copii și pe câinii mici, o cafenea care face cârnați dubli decenti, bacon, budincă neagră, ouă și cartofi prăjiți. Era destul de înșorit, așa că m-am pus la terasa din fața cafenelei și mi-am vârât mecanic mâncare în burtă. Nu prea avea gust de nimic, și la sfârșit mi-am pus farfuria jos și l-am lăsat pe Toby să termine.

M-am întors la Bizarerie pe la intrarea principală, unde se adunase un maldăr de plicuri și reclame. Le-am răscolit. Cele mai multe erau fluturași de la pizzeriile locale și magazinele de kebab, deși am văzut un flyer cu grafică simplistă de la un prezicător ghanez care simțea că avem numai de câștigat din percepțiile lui asupra viitorului. Am aruncat grămada în coșul pe care Molly l-a pus în hol special pentru asta.

Mi se făcuse un pic greață, așa că m-am dus la baie și am vomitat mic-dejunul, apoi m-am urcat înapoi în pat și am adormit.

M-am trezit târziu după-amiaza, lipicios și cu o senzație de confuzie pe care o ai atunci când dormi de-a lungul zilei fără niciun motiv. Am mers pe coridor și am făcut o baie în monstruoșitatea emailată cu picioare pe care o avem instalată în loc de duș adevărat. Am dat apa cât de fierbinte s-a putut, am icnit când m-am frecat pe julturile de pe coapse și am stat așa până ce mușchii mi s-au relaxat și m-am plictisit să mimez pe Louis Armstrong cântând „Ain’t Misbehaving”. N-am putut să mă rad din

cauza tăieturii de la obraz, așa că mi-am lăsat bărbia cu tuleie multe și m-am dus să caut niște haine curate.

Pe vremea când creșteam, singurul lucru prin care aș fi putut să o țin pe maică-mea departe de camera mea ar fi fost să instalez uși blindate din oțel, și nici măcar asta nu cred că ar fi ajutat prea mult. Vreau să zic că nu am fost niciodată prea atent când oamenii intră peste mine în baie, mai ales când tot ce fac e să curețe și să spele rufe. Mi-am pus pantalonii kaki, cămașa de calitate cu nasturii până jos și pantofii mei buni. M-am uitat în oglindă – Miles Davis ar fi fost mândru de mine – tot ce mai aveam nevoie era o trompetă. E un singur lucru pe care poți să-l faci când arăți așa de bine, așadar mi-am luat mobilul și am sunat-o pe Simone.

Nu mai mergea. Îi arsesem chip-ul atunci când am folosit magia pe Doamna Palidă.

Am luat din sertarul biroului unul din telefoanele de rezervă, un Nokia de rahat de acum doi ani cu un card SIM reîncărcabil. Deja avea salvate numerele mele standard, așa că am adăugat și pe cel al lui Simone.

— Bună, iubito, am zis. Vrei să ieșim?

Când s-a oprit din râs, a spus că ar fi încântată.

Doar studenții și oamenii din Basildon se duc duminica în club, așa că am mers la Renoir ca să vedem *Spirit of the Escalator*, un film de Dominique Baudis, care s-a dovedit, în ciuda subtitrărilor, a fi o comedie romantică. Renoir este un cinematograful de artă care se află sub Brunswick Centre, un centru comercial și zonă rezidențială colorată în crem care îmi aducea aminte de o piramidă aztecă răsturnată. E la mai puțin de două minute de mers pe jos de Bizarerie, așa că era convenabil. În plus, are și scaune de modă veche unde te poți cuibări în brațele prietenei tale fără să te rănești de vreun suport de pahare. M-a întrebat de tăietura de la obraz și i-am zis că am intrat într-o încăierare.

După, am luat cina la YO! Sushi, unde Simone nu mai mâncase până atunci, în ciuda faptului că era practic la scara casei ei.

— Sunt extrem de loială cu Patisserie Valerie, a spus ea ca explicație.

Adora micuțele castroane colorate cocoțate în jurul benzii de servire și în curând a început să adune câteva goale pe lângă farfurie, ca niște movile de cranii. De fapt, mânca grațios, însă constant și determinată. Eu am ciugulit la un castron de orez cu somon picant. Stomacul încă nu îmi revenise, dar era o plăcere să privesc evidenta încântare cu care ea lua din fiecare fel de mâncare. Din fericire, YO! Sushi s-a închis înainte ca ea să depășească limita mea de credit de pe card și am părăsit Brunswick Centre și am mers pe jos înapoi de-a lungul Bernard Street către stația de metrou Russell Square. Plouase cât timp fusesem noi la film, iar străzile erau lucioase și proaspăt spălate. Simone s-a oprit din mers și mi-a tras capul în jos, ca să poată să mă sărute. Avea gust de sos de soia.

— Nu vreau să mă duc acasă, a zis ea.

— Ce zici de la mine? am spus.

— La tine?

— Cam așa ceva, am spus.

Casa fostei intendente nu e locul perfect pentru stat comod, însă în mod clar nu îmi doream ca Simone să o întâlnească pe Molly în vreuna din toanele ei. Simone a trecut indiferentă pe lângă aparatura mea electronică de două mii de lire și s-a dus fix la studioul de sub luminator.

— Cine e ea? a întrebat.

Găsise portretul lui Molly așezată nud în timp ce mânca cireșe.

— Cineva care a lucrat aici acum mulți ani, am zis.

S-a uitat la mine șiret.

— Întoarce-te, a spus. Și închide-ți ochii.

Am făcut cum mi-a cerut. În spatele meu, am auzit foșnetul constant al hainelor, o înjurătură printre dinți urmată de un fermoar deschis, bocănitul ghetelor ei lovind podeaua și șoapta mătăsii care aluneca pe piele. A urmat o pauză lungă, apoi am auzit scârțâitul mobilei vechi când s-a pus confortabil.

M-a făcut să mai aștept încă un pic.

— Poți să te întorci acum, a zis ea.

Stătea rezemată pe șezlong, nud și splendidă. Nu avea un castron cu cireșe, așa că își lăsase degetele să se răsucească în jurul buclelor ei. Era atât de delicioasă, încât nu știam de unde să încep.

Apoi am văzut-o, o pată de vin de porto ca un semn din naștere în colțul buzelor ei. Am crezut că e mânjită de la ceva ce mâncase, dar s-a desprins chiar când mă uitam la ea. Cu un zgomot tasat hidos, falca i s-a despicat în timp ce un triunghi viu de piele s-a desprins de pe chipul ei. Am văzut mușchi, tendoane și oase întinzându-se și pocnind, iar falca a început să atârne ca la o marionetă.

— Ce e? a întrebat Simone.

Nimic. Fața ei era din nou ca înainte, largă, frumoasă, zâmbetu-i pălind pe măsură ce eu mă dădeam câte un pas înapoi.

— Peter?

— Scuze, am zis. Nu știu ce m-a apucat.

M-am pus în genunchi lângă șezlong și i-am luat obrazul în palmă - oasele de sub pielea ei erau reconfortant de solide. Am sărutat-o, însă, după o clipă, ea mi-a împins fața deoparte.

— S-a-ntâmpnat ceva?

— Am fost implicat într-un accident, am spus. Cineva a murit.

— Of, a zis ea și și-a petrecut brațele în jurul meu. Ce s-a întâmplat?

— Nu prea am voie să vorbesc despre asta, am spus și mi-am lăsat să cadă mâna pe șoldul ei, în speranța că îi va distra atenția.

— Dar dacă ai putea vorbi, a zis ea, ai vorbi cu mine, nu?

— Desigur, am spus.

Însă mințeam.

— Sărmanul de tine, a zis și m-a sărutat.

Mi-am dat seama că dacă o țin strâns, nu mai am coșmaruri vii. La un moment dat, șezlongul s-a mișcat alarmant și am auzit un trosnet de lemn crăpat. Ne-am despărțit iute doar cât să am timp să trântesc niște perne

pe jos și să arunc o pătură peste ele. M-a împins pe spate, mi-a întins brațele și totul a devenit minunat de obositor și asudat până ce s-a prăbușit pe mine la fel de fără oase ca un pește alunecos.

— E straniu, a zis ea după ce ne-am tras răsuflarea. De obicei mereu vreau să ies în oraș. Dar cu tine vreau să stau tot timpul în casă.

S-a rostogolit pe o parte și și-a dus mâinile sub stomacul meu, luându-mi bilele în palmă.

— Știi ce mi-aș dori acum într-adevăr?

— E prăjitură în frigider, am spus.

Mi se sculase din nou și i-am dus mâna în sus.

— Ești un bărbat groaznic, a zis.

A scuturat un pic, de parcă ar fi analizat cât de pregătit sunt, după care, făcând o scurtă pauză pentru a-l săruta pe vârf, s-a ridicat și s-a dus la frigider.

— Mâncarea aia japoneză nu-i rea, a spus, dar nu prea știu să facă plăcinte decente.

Mai târziu, extenuat, dar incapabil să adorm, am stat lângă ea sub lumina nopții și am privit ploaia care bătea pe ramele ferestrelor. Simone a dormit iarăși cu capul pe umărul meu, cu un picior ridicat posesiv peste coapsele mele și cu un braț înfășurat în jurul taliei – de parcă ar fi vrut să fie sigură că nu spăl putina în miezul nopții.

Nu sunt adeptul aventurilor de-o noapte, dar nici nu am avut relații mai lungi de trei luni. Lesley a zis că fostele mele știau că după un anumit punct mi-aș fi pierdut interesul, și că d-asta împachetau ele primele. Nu așa îmi aminteam eu, însă Lesley jura că ar fi putut să conceapă un calendar bazat pe viața mea amoroasă. Una ciclică, a zis, ca la mayași – numărătoare inversă până la catastrofă. Lesley poate fi surprinzător de erudită, uneori.

Pe de altă parte, m-am gândit, în timp ce Simone se cuibărea în mine, că în cel mai rău caz mai rămăseseră cel puțin alte două luni. După care, desigur, acel colț din creierul meu care e pentru totdeauna polițist ar fi vrut să știe dacă e clar că Simone nu e implicată în cazul jazzman-ului mort. În definitiv, trăise cu Cyrus Wilkinson. Și totuși

și Henry Bellrush încă mai trăia cu soția lui atunci când a murit. Acestea fiind spuse, dacă Simone ar fi fost într-adevăr o creatură a nopții care seducea și apoi sugea viața din muzicienii de jazz, de ce se culcase cu mine – care eșuasem lamentabil să moștenesc talentul tatălui meu sau măcar gustul lui pentru muzică? Și nici nu îi apăruse chipul în vreo fotografie din 1941.

De fapt, ai parte de o oră de curs despre astfel de lucruri, la care recunosc că majoritatea dintre noi moțaiam deoarece nu era aferentă niciunui test sau conceperea vreunui eseu. Îmi aminteam cum spunea lectorul de atunci că mereu se întâmplă și coincidențe. Dacă încă mai ai dubii dimineața, mi-am zis, îi poți verifica alibiurile contra deceselor suspecte din ultimul an, pentru că nimic nu construiește o relație mai sănătoasă ca un interogatoriu la mic-dejun.

Cu astfel de gânduri în minte înainte să alunec în somn, am sperat că nu fusese un semn rău când m-am trezit și am văzut că Simone se strecurase la crăpatul de ziuă și mă lăsase să dorm.

Am fost convocat în acea dimineață la John Peel Centre din Hendon, unde am fost „chestionat” de către doi ofițeri de la Directoratul pentru Standarde Profesionale. Asta a avut loc într-o cameră de conferințe cu ceai, cafea și biscuiții digestivi Sainsbury's Value și totul a decurs civilizat. După ce s-a stabilit că aveam un motiv rezonabil pentru a mă afla pe acel palier al West End Central, m-au întrebat despre urmărirea până la Trocadero Centre și decesul subsecvent al suspectei prin căderea de la etajul superior. Aparent, filmarea CCTV era foarte clară – nu mă aflam nicăieri în proximitatea suspectei atunci când aceasta a căzut peste balustradă, așadar nu aș fi avut cum să o fi împins eu și nici nu s-ar fi așteptat rațional de la mine să fi putut să ajung la ea la timp pentru a o împiedica să cadă. Au părut mulțumiți că pot să mă întorc la datorie, deși m-au avertizat că investigația abia ce începuse.

— E posibil să mai avem întrebări pentru tine mai târziu,

au zis.

Sunt aproape convins că erau obligați în acel context să îmi ofere consiliere psihologică, dar nu au făcut-o. Lucru care era păcat, pentru că mi-ar fi plăcut. Din nefericire, regulile sunt foarte clare. Ca un polițist cu sânge-roșu, poți să accepți consiliere doar atunci când este impusă de angajații sociali cititori de *Guardian*. Nu am nevoie, protestezi tu către tovarășii tăi, dar cunoști genul ăsta de angajamente cu expunere emoțională. După care îți golești halba de bere și ridici capul sus, cu demnitatea intactă.

În afară de declarația către DPS, a mai fost nevoie să completez propriul meu referat pentru dosarul cazului, lucru pe care l-am făcut din confortul casei fostei intendente, trimițând mai întâi raportul către Lesley, pentru aprobarea preliminară. Ea a sugerat să fac vreo două greșeli intenționate, deoarece nimic nu zice „mușamalizare” mai bine decât niște declarații perfect coerente, așa că am pretins că eram un membru al publicului larg și că mi-am amintit greșit câteva chestii. Ea mi-a mai lăsat de înțeles că să mă năpustesc în Trocadero Centre fără întăriri fusese prostesc și, mai rău, neprofesionist. Îi părea rău să-mi spună că era evidentă deteriorarea capacităților mele fără ea alături ca să îmi îndrepte apucăturile greșite. Am lăsat-o ceva vreme să mă muștruluiască, nu în ultimul rând pentru că părea că îi face plăcere.

I-am promis că o să fiu mai atent data viitoare.

Dr. Walid l-a externat pe Nightingale din spital în după-amiaza aceea, iar el a revenit la Bizarerie suficient timp cât să își schimbe hainele înainte de a se reîntoarce să supravegheze cercetările echipei medico-legale de la club. L-am întrebat dacă avea nevoie de mine, însă el a zis că nu și mi-a dat o listă de lecturi, dintre care una era o glosă a lui Bartholomew scrisă în latină. Cred că spera să îmi petrec toată ziua cu textul într-o mână și cu un dicționar în cealaltă, însă eu doar am tastat secțiunile relevante într-un convertor online de latină și am încercat să interpretez cât mai bine păsăreasca pe care o scuipa.

Cred că Bartholomew deducea că e posibil să folosești magia pentru a combina caracteristicile a două creaturi în *violarea marelui lanț al ființării*, că marea ierarhie a creaturilor, târătoarele jos și îngerii la vârf, servea Domnului. Cineva adnotase pe exemplarul meu scriind pe margine în litere de tipar foarte mici ceva ce translatorul meu web de latină interpreta ca: *Oamenii sunt făcuți natură și vice-versa*.

Fete pisici reale, m-am gândit. Clubul de Striptease al Doctorului Moreau. M-am întrebat cum ar fi să te culci cu ceva atât de zvelt și blănos ca un tigru. Indiferent cine conducea clubul, făcuse o avere. Bătrânul practician de magie cu etică neconcordantă îl avea pe Inspector Șef Johnson ca să îl ajute să țină treaba sub radar, dar noul ins, posibil ucenicul lui, Cel Fără Chip, cum oare planificase să ascundă faptele lui?

Dimineața următoare, Nightingale m-a luat într-o expediție la Clubul de Striptease al dr-ului Moreau. Palierul și garderoba fuseseră transformate, suficient de eficient, în cabină de schimb pentru costumele Noddy. Dr. Walid ne aștepta și ne-a avertizat să avem grijă la picioare. Snopi de cabluri fuseseră înșirate pe lângă pereți și prinse cu bandă adezivă.

— Am vrut să evităm activarea oricărui circuit electric în interiorul clubului, a zis dr. Walid. Ca măsură de siguranță.

M-a condus jos în foaier, unde am observat că vitrina lui Larry fusese înlăturată complet, și la fel și picioarele zvâcnind.

— A trebuit să obțin spațiu suplimentar la UCH, a zis dr. Walid. N-am avut niciodată atât de mult material de studiu.

Draperiile din foaier fuseseră date jos, iar noi am pășit în camera cealaltă, care s-a dovedit a fi adevăratul club, unde ringul de dans și scena ar fi fost dacă nu ar fi existat acele cuști nituite de podea. Păreau nou nouțe și similare cu cuștile în care își țin laboranții animalele pentru experimente.

— Exact la fel, a spus dr. Walid când am remarcat asta.

Sisteme Bollingtek de Reținere a Animalelor - folosim câteva și la spital. Au fost instalate cândva anul acesta.

— Stephanopoulos a pus câțiva oameni de-ai ei să urmărească numerele de serie, a zis Nightingale.

Cuștile erau goale, însă puteam mirosi izul acru al excrementelor de animale. Am văzut pudră de amprente presărată în jurul încuietorilor și altor suprafețe pe care îngrijitorul ar fi putut să își pună mâna în timp ce ar fi văzut de prizonieri.

— Câte au fost? am întrebat.

— Cinci în cuști, a zis dr. Walid. Încă mai fac teste, dar par să fi fost toate himere.

Ăsta a fost un termen pe care fusesem nevoit să îl caut înainte de a traduce din Bartholomew. Înseamnă o creatură care are unele celule cu un set de ADN și alte celule cu alt set de ADN. E extrem de rar printre mamifere și de obicei se petrece atunci când doi zigoți sunt fertilizați de sperme diferite, apoi se unesc înainte de a deveni un fetus. Nu că ar fi știut Bartholomew ce era o himeră tetragametică - părinții geneticii, Crick și Watson, nici măcar nu erau o sclipire în ochii taților lor atunci când scrisese el. Bartholomew descrisese himerele ca produsul degenerat al uniunii nenaturale create prin intermediul celei mai josnice și negre magii. Însă era o senzație oribilă când vedeai că cele două definiții se potrivesc.

— Era vreuna din ele în viață? am întrebat.

Dr. Walid s-a uitat neliniștit la Nightingale, care a clătinat din cap.

— Una din ele încă mai era în viață, a zis Nightingale. Însă a murit după ce am mutat-o.

— A zis ceva? am întrebat.

— Nu și-a revenit niciodată, a zis dr. Walid.

Am conchis că, ținând cont de data recentă a cuștilor, trebuie să fi fost lucrătura Noului Magician mai degrabă decât a celui Vechi.

— Credeți că Geoffrey Wheatcroft este Vechiul Magician? am întrebat.

— Nu am găsit nicio conexiune între el și locul ăsta, a

spus Nightingale. În plus, mi se pare improbabil să fi urmat o carieră academică și să poată susține viața dublă ca impresar de club de noapte.

— Dar e clar că l-a antrenat pe Noul Magician? am întrebat. Cel Fără Chip?

— Ah, nu e nicio îndoială! a zis Nightingale. Sunt convins de asta.

— Îmi place cum sună „Cel Fără Chip”, a spus dr. Walid. Ai inventat-o tu?

— Ar fi putut să aibă complici, am zis. Un alt practicant care să se ocupe de ramura din Londra. E posibil, nu?

— Foarte probabil, a zis Nightingale. Bine gândit.

— Sau mai mult de un singur partener. Ar fi putut fi... cum numești un grup de magicieni? am întrebat. O bandă, un sabat?

— Un conclav, a zis dr. Walid. E un conclav de vrăjitori.

Ne-am uitat amândoi la dr. Walid, care a ridicat din umeri.

— Ar trebui să citești mai variat, a zis.

Asta de la un om care scria articole pentru Jurnalul European de Gastroenterologie și Hepatologie.

— O cabală, a spus Nightingale. Se cheamă o cabală de magicieni.

— Operând sub nasul nostru încă din anii șaiszeci, a zis dr. Walid.

— Doar ca să pui sare pe rană, a spus Nightingale.

— Ar trebui să mă apuc să verific numele pe care le-avem de la Oxford și să caut referirile încrucișate cu asociați cunoscuți din perimetrul Soho, am zis.

— Nu înainte să îți mai arăt ceva, a spus el.

Mi s-au înmuiat picioarele când mi-a zis asta - am fost foarte încântat să descopăr că totul fusese curățat în jur și chiar nu eram nerăbdător să mai văd și alte lucruri. Nightingale m-a condus mai adânc în club. După cuști, era o altă cameră cu ACCES PERSONAL care ducea la un coridor și o suită de camere ce era posibil să fi fost cândva birouri și spații de depozitare. Erau aproximativ la fel, saltele soioase pe jos, un maldăr nedefinit de haine și

pantofi înghesuit în cutii de carton, un DVD player și o pușcă de modă veche cu electroșocuri, câteva încercări patetice de a înveseli pereții, o imagine cu pui de pisică și un poster cu Justin Timberlake. Era deprimant de familiar pentru oricine a ajutat vreodată la un raid într-o casă a unor traficanți de carne vie.

— Câte? am întrebat.

— Am găsit foarte multe mostre de ADN, a zis dr. Walid. Sânge, spermă, foliculi. Până acum am identificat opt indivizi - toate himere.

— Of, Dumnezeuule! am spus.

— S-ar putea să mai aibă și o altă ascunzătoare, a zis Nightingale. Însă ar putea fi oriunde.

Nu erau numai vești proaste. Mai târziu, m-a sunat Lesley, cu o complet nouă modalitate de a-mi săpa o altă groapă. O descoperise în timp ce răsfoia prin arhivele Universității Oxford. Găsise o legătură evidentă între Wheatcroft și Alexander, dar...

— Ghici de al cărui nume am dat? a întrebat.

— Prințul Harry?

— Nu vorbi prostii, a zis Lesley. Harry a urmat Sandhurst. Nu, un anume alt student care e cunoscut pe numele de Cecilia Tyburn Tamisa.

— Lady Ty l-a cunoscut pe Wheatcroft? am întrebat.

— No, idiotule, a zis Lesley. Dar...

S-a oprit ca să tușească din nou. Și-a mutat telefonul departe de gură, însă tot mai puteam să o aud cum tușește și înjură. După care a făcut o pauză ca să bea niște apă.

Am întrebat-o dacă e bine, iar ea mi-a zis că da. Urma să fie o a doua operație, undeva către sfârșitul anului, să vadă dacă ar putea să-i readucă funcționalitatea coardelor vocale.

— Dar, a zis, ideea e că Tyburn a fost la Oxford în același timp cu Jason Dunlop, iar tu mi-ai zis cândva că una din surorile ei putea să adulmece magia pe tine.

— Asta a fost Brent, am zis. Are patru ani.

— Asta înseamnă doar că are o abilitate înnăscută, a

spus Lesley.

Am zis că e puțin probabil ca Tyburn, chiar dacă ar fi adulmecat vreo magie la Oxford, să vrea să vorbească cu mine.

— Nu vrei tu să o mai vezi pe Tyburn, asta e, a zis Lesley.

Ba bine că nu, normal că nu voiam să o mai văd pe Tyburn. O umilisem în fața mamei ei, fapt care însemna că la fel de bine aș fi putut să o biciui goală în mijlocul Kensington High Street și ar fi fost mai puțin furioasă pe mine. Însă știu să nu mă contrazic niciodată cu Lesley decât pe două lucruri, iar niciunul din acestea nu avea nimic de a face cu munca de poliție. Eram nevoit să încerc.

Știam că Tyburn avea o casă pe Hampstead. Spulberasem o anumită fântână rară ultima dată când o vizitasem – deși, în apărarea mea, ea încercase în clipa aceea să îmi controleze mintea. Dar fântâna fusese sursa râului ei. Auzisem că de fapt locuia undeva în Mayfair. Cei foarte bogați și cei foarte săraci aveau ceva în comun: amândouă categoriile generează o cantitate foarte mare de informație – cei bogați în mass media, iar cei săraci în vasta și încâlcita bază de date a statului. Bogații, dacă vor să evite celebritatea, pot întreprinde acțiuni care să le asigure păstrarea anonimității – pagina de Wikipedia a lui Lady Ty arăta de parcă ar fi fost produsul unui agent de PR moșmondit, deoarece, fără îndoială, Lady Ty angajase un PR moșmondit ca să se asigure că lucrurile rămân așa cum își dorea ea. Sau, mai probabil, unul din „oamenii” lui Lady Ty angajase o companie de PR care angajase un freelancer care rezolvase treaba în juma’ de oră, ca să se concentreze mai bine la romanul pe care-l scria. A dezvăluit, totuși, că Lady Ty era căsătorită – un inginer civil, nici mai mult, nici mai puțin – și că aveau doi copii splendizi, dintre care unul, băiatul, avea optsprezece ani. La o vârstă suficient de mare ca să aibă carnet, dar suficient de tânăr ca încă să mai locuiască acasă.

Chestia cu a fi polițist e că ai șansa să trișezi. Poți să cauți lucruri pe PNC, lucruri despre care până și cei mai

bogați și influenți oameni trebuie să ofere informații clare – în cazul de față, examenul de șoferi. Stephen George McAllister-Tamisa l-a luat pe al lui, iar adresa înregistrată era Chesterfield Hill, Mayfair.

Era genul de vilă înșiruită Regency perfectă, cu o fațadă fals rustică și fier forjat care determină agenții imobiliari să izbucnească în plâns de bucurie. Era localizată la mai puțin de jumătate de kilometru în vestul Trocadero Centre, pe străduțe care ar fi fost mult mai drăguțe dacă nu le-ar fi fost smulsă toată personalitatea de decenii de bani aruncați de pomană.

Ușa a fost deschisă de un bărbat înalt de rasă mixtă pe care l-am recunoscut din poza de pe carnetul de conducere. Moștenise o pereche nefericită de urechi și ceea ce maică-mea ar fi numit „partea bună” a părului de la taică-meu, însă avea ochii ca de pisică ai bunică-sii. Și asta nu era tot ce moștenise.

— Mama, a strigat el înspre înăuntru. E un vrăjitor care a venit să te vadă.

Iar apoi, doar pentru cazul în care nu îmi dădusem încă seama că e adolescent, s-a tirat înapoi la orice o fi fost ce făcea el înainte de a-l întrerupe atât de nepoliticos. Mama lui a trecut pe lângă el pe hol și a venit și s-a oprit în tocul ușii, cu brațele încrucișate la piept. M-a lăsat să fierb vreo zece secunde bune înainte să mă întrebe ce vreau.

— Mă-ntrebam dacă nu m-ai putea ajuta cu anchetele mele, am zis.

M-a dus prin bucătăria mobilată cu stejar franțuzesc și gresie în verde pal. Mi-a oferit ceai, pe care, ca să fiu mai sigur, l-am refuzat. Ea și-a turnat niște vin alb.

— Despre ce anchete e vorba? a întrebat.

Am rugat-o să încerce să-și amintească de vremurile de odinioară, când era studentă la Universitatea Oxford.

— Unde mi-am obținut prima diplomă în două specializări, a zis ea. Nu că mă raportează la asta ca la o mare realizare. E mai puțin important decât simplul fapt de a fi născut în sunetul Marelui Oraș.

Și-a terminat iute paharul și și-a mai turnat unul.

— Când erai la Oxford, am zis, ai observat pe cineva care să practice magia, poate clandestin?

— Asta are de-a face cu altercația din Trocadero Centre? a întrebat.

— Are legătură, da, am spus. Și cu atacul asupra lui Ash.

— Sunt curioasă, a zis ea. Ce te face să crezi că ți-aș spune ceva?

— Deci ai fost conștientă de practicarea magiei, am zis.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că tu crezi că e ceva ce ar trebui să nu spui, am zis.

— Recunosc că e un pic irațional, dar încă mă simt înclinată să-ți zic să te duci dracului, a spus. De ce te-aș ajuta?

— Dacă îmi spui ce știi, promit să plec, am zis.

— Tentant, a spus ea.

— Și pentru că eu cred că e un magician rău care operează în Londra, și suntem de părere că e posibil să fi fost la Oxford - în aceeași perioadă în care ai fost și tu, am zis și am privit-o în față. S-ar putea chiar să-l cunoști.

— Nu. L-aș fi mirosit, a spus. La fel cum pot să te miros pe tine acum.

— Și cum miros?

— Ambiție, vanitate, mândrie, a zis ea și a ridicat din umeri. Banană prăjită și caprifoi. Nu mă întreba de ce.

— Cine erau ei? am întrebat. Practicanții de la Oxford - știi că știi.

A încercat să se rețină, dar în cele din urmă sunt unele feluri de informații care sunt distractive doar dacă le împărtășești cu altcineva.

— Era un club de seară. Știi ce înseamnă? a întrebat.

O scuză pentru studenți de a se aduna și de a-și face de cap. Criteriile pentru apartenență erau stabilite la diferite grade de exclusivitate și avere. Mă îndoiam că Tyburn fusese membra vreunuia, iar dacă aș fi mers eu la Oxford nu eram prea convins că aș fi avut cum să mă alătur chiar dacă mi-aș fi dorit.

Se numea Micuții Crocodili, mi-a zis. Și era exclusiv

pentru băieți, iar în timp ce nu era dedicat unui colegiu anume, majoritatea erau de la Magdalen. Erau considerați foarte plictisitori, insuficient de aristocrați pentru ambițioșii sociali și prea puțin extravagante pentru cei nobili.

— Nu era genul meu. Dar îmi aduc aminte că am nimerit odată peste doi membri la o petrecere și le-am prins izul, a spus Tyburn și a fluturat cu o mână pe la nas. Cum am zis, dragule, asemenea cuiva care se chinuie prea mult.

— Îți aduci aminte numele lor? am întrebat.

Da, își aducea, deoarece să-și aducă aminte cine ce e cine făcea partea din ceea ce era ea. Pe lângă asta, mai avea numele a șase alți Micuți Crocodili.

— Și ești convinsă că acest club de seară implica antrenament activ?

— Mi-am propus atunci să mă apropii suficient de mult încât să miros orice membru pe care l-aș fi putut găsi, a zis. Eram de părere că erau cumva legați de Profesor Postmartin și de șeful tău. Am presupus că era încercarea lor de a lărgi influența Bizareriei.

Și-a scuturat sticla de vin și a turnat în pahar ce mai rămăsese.

Am considerat că acum era momentul oportun ca să plec, așa că i-am mulțumit, mi-am pus carnețelul deoparte și m-am ridicat,

— Nu fac nimic timp de cincizeci de ani, după care apari tu dintr-odată, a zis ea. Cum de s-a întâmplat?

— Tu știi cum îmi miroși mie, Ty, am spus. Brandy și trabucuri și frânghie veche.

— L-au spânzurat pe Jonathan Wild în Tyburn, a zis. Cu tot cu credința lui că ar fi Generalul Hoților din Marea Britanie.

La asta n-am mai dat nicio replică, pentru că am considerat că să ies teafăr pe ușa din față era de mai mare importanță.

I-am spus lui Nightingale la mic-dejunul din dimineața următoare ce aflasem, iar el a insistat să coborâm la

subsolul de tir și să zburăm capetele la niște ținte. Ca să fiu sincer, cred că planificase de ceva timp o sesiune de antrenament.

Cele câteva luni ale mele de tras la nimereală ne epuizaseră stocurile de siluete vintage din Al Doilea Război Mondial, așa că a trebuit să cumpăr niște ținte standard ale NATO din anii 1960 de pe internet. Dispărute erau căștile de mineri și hunii fioroși, înlocuiți de figurine țuguiate atent depozitate de orice identitate națională și etnică. NATO, induceau aceste figurine ideea, era gata să se năpustească asupra soldaților de oriunde.

Nightingale a trimis trei mingi de foc în centrul grămezii de ținte din partea stângă.

— Ce te-a făcut să crezi că o să-ți zică Ty ceva? a întrebat el.

— Nu s-ar fi putut abține, am spus eu. Prima regulă a bârfei - nu are niciun rost să știi ceva ce altcineva nu știe că știi. Pe lângă asta, cred că are o părere atât de proastă despre noi, încât ea e convinsă că e doar o chestiune de timp până ce... ne facem țandări, iar ea are șansa să ocupe cu cavaleria locul rămas gol.

— Dacă iei în considerare reușitele noastre de până acum, a zis Nightingale, asta nu e ceva prea greu de imaginat.

— Un Minister al Magiei, am spus. Asta vrea ea într-adevăr?

— Tragi aer adânc, a zis Nightingale. Și *dai drumul!*

Secretul din spatele unei mingi de foc reușite e să devii parte din *forma*. O vrajă la care nu trebuie să te gândești. Am lăsat să iasă un trio de mingi de foc pe care le puteai vedea mișcându-se, ceea ce nu era bine, însă măcar am nimerit ținta - sau o țintă, în orice caz. Am mai și uitat să dau drumul imediat, fapt care a însemnat că au stat acolo și au sfârșit un pic înainte să explodeze.

— Te-ai mai antrenat? a întrebat Nightingale.

— Bineînțeles că da, șefu'. Uitați-vă aici, am zis și am aruncat o „grenadă mică” de-a lungul tirului, care s-a înfipt exact în centrul țintei.

— Ochești din ce în ce mai bine, a spus Nighitngale. E însă păcat cum lansezi...

Grenada a detonat și a tăiat în două ținta.

— Și asta ce-a fost? a întrebat Nightingale.

Nu era întotdeauna de acord cu felul în care mă îndepărtam de formele stricte ale vrăjilor pe care mi le prezentase. Motto-ul lui era că obiceiurile proaste de acum te pot uide mai târziu.

— O grenadă zveltă, am zis. Folosești *Scindere* la fel ca la *Lux impello scindere*, atâta tot că în loc de lumină într-un punct fix rezultatul e o bombă.

— Grenadă zveltă?

— Din *Scindere*, am zis.

Nightingale a clătinat din cap, nemulțumit.

— Cum rezolvi problema cu sincronizarea? a întrebat.

— Cam e încercare și eroare, am zis. Am făcut niște teste și e oriunde între zece secunde și cinci minute.

— Deci nu știi când ar exploda?

— Nu chiar, am zis.

— E ceva ce aș putea să îți spun ca să te conving să încetezi cu genul ăsta de experimente neautorizate? a întrebat el.

— Sincer, am zis eu, probabil că nu.

— Trebuie să întreb, a spus. De ce ai folosit *Impello* la Trocadero Centre - de ce nu o minge de foc?

— N-am vrut să o omor, am zis. Și încă sunt mai sigur pe *Impello* decât orice altceva.

— Îți dai seama că ea a fost doar o diversiune, a zis Nightingale. Alexander Smith a fost împușcat în piept cu câteva mingi de foc cu rază scurtă.

— Am crezut că au fost răni de armă, am zis.

— De-asta a folosit mingi de foc cu rază scurtă. Ca să deghizeze rana.

— Contramăsură legistă, am zis. Individul ăsta e al naibii de deștept.

— Probabil că a ieșit pe ușa din spate în timp ce tu o urmăreai pe Doamna Palidă pe cea din față.

Am tăiat în două o țintă cu următoarea minge de foc.

— Așa-i mult mai bine, a spus Nightingale. Trebuie să mai lucrezi la viteza de deplasare a mingilor. Dacă inamicul vede că vi, mai bine ai purta cu tine un pistol și îl împuști.

— Noi de ce nu purtăm arme? am întrebat. Știu că aveți o cameră plină cu ele.

— Eh, în primul rând, a zis Nightingale, hârțogăria a devenit foarte obositoare, și apoi mai e și chestiune de întreținere, îngrijire și să încerci să te asiguri că nu se rătăcește vreuna prin metrou din greșeală. În plus, o minge de foc e mai versatilă și poate să impună o forță mult mai mare decât orice pistol de calibru suficient ca să mă simt în regulă purtându-l.

— Chiar așa? am întrebat. Mai mult decât un magnum de patru-patru?

— Indubitabil, a zis.

— Care e cel mai mare lucru pe care l-ați nimerit cu o minge de foc? am întrebat.

— Asta ar fi un tigru, a spus Nightingale.

— Aha, atunci am face bine să nu le zicem celor de la Greenpeace, am zis. E o specie pe cale de dispariție.

— Nu genul acela de tigru, a zis Nightingale. Un Panzerkampfwagen sechs Ausf E.

M-am holbat la el.

— Ați distrus un tanc Tiger cu o minge de foc?

— De fapt, l-am răsturnat, a zis Nightingale. Trebuie să recunosc că primul a avut nevoie de trei lovituri, una care să incapaciteze șenilele, una prin vizorul conductorului și una pe trapa comandantului – au fiert destul de iute.

— Și cel de al doilea Tiger?

— Cu ăla nu am mai avut timp să o fac atât de mult pe deșteptul. Lovitură frontală directă în punctul cel mai slab de la întrepătrunderea turelei cu fuzelajul. Probabil că am nimerit depozitul de muniție, pentru că a sărit în aer ca o fabrică de artificii. Turela a fost smulsă complet.

— Asta a fost la Ettersberg, nu?

— A fost ultimul act de la Ettersberg, a zis. Încercam să ne retragem atunci când un pluton de tancuri Tiger a venit

dintr-odată dintr-o lizieră. Nu ne așteptam ca germanii să aibă acolo altceva decât niște eşaloane secundare, așa că ne-au prins pe picior greșit, asta-i clar. Eu eram în ariergardă, deci a trebuit să mă ocup de ele.

— Noroc chior, am zis.

Dar creierul meu încă mai încerca să conceapă pe de-a întregul ideea ca Nightingale să poată face o gaură într-o armură groasă de zece centimetri, asta în timp ce eu încă mai aveam probleme să o fac printr-o țintă de carton.

— Practică și antrenament, a zis Nightingale. Nu noroc.

Am continuat așa până la prânz, iar după aceea am ajuns la incitantul act de completat hârtii, inclusiv un formular surprinzător de lung în care trebuia să explic felul în care reușisem să pierd un pistol cu electroșocuri X-26 nou nouț și scump și să reduc circuitele interioare ale unui set Airwave la niște simplu nisip. Să inventez o explicație plauzibilă pentru amândouă m-a ținut ocupat întreaga după-amiază târzie, până ce a sunat Simone.

— Ne-am găsit o cameră de hotel, a zis ea și mi-a dat o adresă din Argyle Square.

— Când să ne întâlnim? am întrebat.

— Sunt deja acolo, a zis. Goală și ornată cu frișcă.

— Chiar așa?

— Chiar așa, a zis ea. Bine, am mâncat frișca, dar e ideea cea care contează.

Argyle Square e cam la cincisprezece minute de mers pe jos de Bizarerie. Douăzeci dacă te oprești la magazin să iei două cutii de frișcă la spray - nu strică niciodată să fii pregătit.

Era un hotel de doar două stele, dar așternuturile erau curate, patul era robust și avea o baie micuță cu duș. Pereții erau subțiri, însă nu ne-am dat seama de asta decât după ce vecinul a început să bată în perete ca să facem liniște. Ne-am conformat cât am putut de bine în ultimul aspect, care, și aici îmi dau doar cu presupusul, a durat vreo două ore și a avut ca rezultat trezitul a doua zi dimineața destul de amețiți.

Apoi am stat în patul acela robust, totuși confortabil și

am adormit în cântecul de leagăn al sirenelor poliției londoneze, al trenurilor și al bățăilor dintre pisici.

— Peter, a zis ea, nu te-ai răzgândit cu mâine, nu?

— Ce-i cu mâine?

— Gig-ul tatălui tău, a zis ea. Ai spus că aş putea să vin, ai promis.

— Ne vedem acolo, am zis.

— Bun, a spus ea și a adormit în brațele mele.

Lucrul important la Camden Market e că nimeni nu i-a făcut planurile urbanistice. Înainte ca Londra să îl înghită pe tot, Camden Town era în prim plan pentru hanul numit Mother Red Cap. Servea ca ultimă oprire pentru bere, jaf la drumul mare și gonoree înainte de a intra în tărâmul nordic al sălbăticiei din Middlesex. La început de secol nouăsprezece, bărbați în redingote și favoriți impresionanți au construit sucursala estică a Regents Canal, chiar la nord de han. Am zis au construit, însă munca efectivă a fost făcută de vreo două sute de mii de tovarăși irlandezi care au ajuns să fie cunoscuți, prin munca lor la canale, ca „navigatorii din miezul uscatului”, mai pe scurt navigacii.

Ei și navigacii care au venit după au construit în cele din urmă cele trei faze principale ale infrastructurii ce caracterizează istoria revoluției industriale: canalele, căile ferate și drumurile largi. Știu asta pentru că am făcut în școala generală un modelaj după asta și am luat o medalie de aur, o diplomă și eterna ură a lui Barry Sedgeworth, bătaușul școlii și un prăpădit și jumătate. Două ecluze serioase au fost ridicate lângă Chalk Farm Road, de unde și denumirea pieței – Camden Lock. De-a lungul canalului s-au ridicat depozite vaste și un mare antrepozit de lemne.

În anii 1960, departamentul de urbanism al Primăriei Londrei, al cărui motto neoficial era Să Terminăm Ce Nu a Reușit Lutfwaffe, a decis că Londra are nevoie imperioasă de o serie de autostrăzi de centură care să-i treacă prin centru. Plaga urbanismului cauzată de astfel de scheme a presupus că ceea ce ar fi trebuit să fie teren fertil și să fie

dezvoltat ca parcuri supraetajate sau ferme de iepuri ale municipalității să fie în schimb închiriate către un trio de băieți cu ceafă lată londonezi îmbrăcați în haine de blană. Acești flăcăi de ispravă au înființat ateliere de manufactură pe locul vechiului antrepozit de lemne și au ținut o piață în timpul weekend-urilor unde puteau fi vândute produse. La mijlocul anilor 1980, piața s-a extins până la Chalk Farm Road și în jos spre Electric Ballroom, iar Consiliul Local Camden a încetat în cele din urmă să încerce să închidă tarabele. În momentul de față, e cea de a doua cea mai vizitată atracție turistică din Londra și locul de baștină al clubului de jazz Arches, unde taică-meu urma să își facă spectacolul de revenire pe scenă alături de Clandestini.

Clandestinii erau surprinzător de stresați, însă taică-meu era remarcabil de netulburat.

— Am fost la gig-uri mult mai mari, a spus. Am cântat o dată cu Joe Harriot, într-un subsol din Catford. După ce a trebuit să improvizez cu el, nu am mai avut niciodată trac de scenă.

Clubul de jazz Arches fusese, în zilele de tinerețe ale Camden Lock, o hrubă puțin respectabilă localizată într-o fostă clădire de administrație a ecluzei, de sub un pod cu arcade a căii ferate – de unde și numele. Pe măsură ce piața a prosperat, clubul s-a mutat într-un spațiu în vestul pieței, foarte aproape de podul cailor, așa că în timp ce am așteptat să înceapă concertele, oamenii puteau sta liniștiți la una din mesele de afară ale cafenelei și să servească o băutură în timp ce se delectează cu priveliștea de-a lungul docului. În zilele noastre, m-a asigurat taică-meu, aproape niciodată nu mai vezi câini morți plutind pe canal.

Lord Grant și Clandestinii erau programați să fie în deschidere, ca încălzire pentru atracția serii. Pe scenă, Daniel și Max își aranjau instrumentele și făceau probe de sunet. Încă nu ajunseseră prea mulți clienți. Majoritatea erau afară, pufăind sau pitind câte o gură din sticle. Am întrebat unde era James.

— Vomită în baie, a zis Daniel. Atât e de stresat.

M-am uitat către locul unde stătea maică-mea, în hainele

ei cele mai bune de duminică, schimbându-și agitată greutatea de pe un picior pe altul. Mi-a făcut scurt cu mâna, iar eu i-am lăsat de înțeles că ies un pic până afară ca să o aștept pe Simone. A dat din cap că bine și a venit cu mine.

Spre sfârșit de septembrie se face întuneric înainte de șapte, însă norii încă nu își făcuseră apariția și ultimele raze de soare încă mai pictau în portocaliu auriu fațada de cărămidă a fostei clădiri a ecluzei. Am zărit-o pe Simone cum vine dinspre Chalk Farm Road, cum face veselă cu mâna și se împleticește imediat într-o pereche de sandale cu tocuri înalte, genul pe care le cumpără maică-mea ocazional, dar nu le poartă niciodată. Era în mod evident o seară de anii 1980, pentru că părul ei era prins sub o pălărie cu boruri late, iar bluza transparentă pe care o purta era legală pe stradă doar pentru că avea geaca închisă la toți nasturii.

M-am întors către maică-mea.

— Mama, ea e Simone.

Nu a zis nimic, lucru la care nu mă așteptam. Apoi și-a strâns pumnii și a țâșnit de lângă mine.

— Pleacă, curvo! a strigat.

Simone s-a oprit trăsniță, s-a holbat la maică-mea, după care la mine. Înainte să pot schița vreun gest, maică-mea s-a dus ținută la Simone și i-a plesnit o palmă așa de tare, că a dat-o pe spate.

— Pleacă! a strigat maică-mea.

Simone a făcut un pas înapoi, șocată și cu furie pe chip, cu o mână albă acoperindu-și obrazul unde fusese lovită. M-am grăbit să o opresc pe maică-mea, dar înainte să pot ajunge la ea apucase deja cu mâna stângă părul lui Simone și trăgea de geacă cu cea dreaptă. Simone țipa și se zbătea, încercând să scape în timp ce maică-mea sfâșia bluza cu degetele.

Nu ai cum să îți lovește mama, chiar și atunci când îți atacă iubita. Și nici nu o plachezi ca la rugby, să o dă râmi la pământ sau să îi iei brațul la spate sau cine știe ce alte variate tehnici în care am fost antrenat contra suspjecțiilor

violenți. Am preferat să o apuc de încheieturi și i-am strigat „stop!” în ureche cât de tare am putut.

I-a dat drumul lui Simone, care s-a împleticit către un spațiu sigur, și și-a întors fața către mine.

— Ce faci?! a vrut să știe maică-mea și și-a eliberat încheieturile din mâinile mele.

Apoi s-a ridicat pe vârfuri și m-a plesnit peste față.

— Am zis, ce faci?

— Ce fac *eu*? am întrebat. Ce căcat faci tu?!

Asta m-a mai costat o nouă palmă, dar mai slabă un pic și nu mi-a mai făcut să-mi țiue urechile.

— Cum îndrăznești să aduci pe curva aia aici?! a zis ea.

Am privit în jur, dar Simone dispăruse deja.

— Mamă! am strigat. Mamă, ce se-ntâmplă?

A scuiat ceva în limba krio, folosind cuvinte pe care cu siguranță nu le mai auzisem vreodată. După care s-a îndreptat de spate și a scuiat pe jos.

— Stai departe de ea, a zis. E o vrăjitoare. E după tatăl tău, iar acum e după tine.

— Ce vrei să zici „după tatăl meu”? am întrebat. După tata... cum?

Maică-mea mi-a dat aceeași privire pe care mi-o dă mereu atunci când pun întrebări pe care ea le consideră ale naibii de evidente. Acum că Simone se făcuse nevăzută, maică-mea părise să se fi calmat.

— Era după tatăl tău atunci când l-am întâlnit, a zis.

— Întâlnit unde?

— Când l-am întâlnit, a zis ea rar. Înainte de a te naște tu.

— Mama, am zis, ea are aceeași vârstă ca mine. Cum de-ar fi putut să fie pe-atunci?

— Asta încerc și eu să-ți zic, a spus maică-mea, cu o privire enervată. E o afurisită de vrăjitoare.

12.

N-AM NICIO INTENȚIE ASCUNSĂ

Am găsit-o stând cu fundul pe bordura din fața atelierului de piercing-uri de lângă KFC. Probabil că mă văzuse apropiindu-mă, pentru că a sărit imediat în picioare, ezitând o clipă, apoi s-a răsucit și s-a îndepărtat. Cu ea în tocurile alea, nu mi-a fost greu să o prind din urmă. Am strigat-o pe nume.

— Nu te mai uita la mine, a zis.

— Nu am cum.

S-a oprit și, înainte să poată protesta, mi-am trecut brațele în jurul ei. Ea m-a îmbrățișat înapoi și și-a apăsât fața de pieptul meu. A suspinat o dată, s-a reținut și a tras adânc aer în piept.

— Ce naiba a fost chestia asta? a întrebat.

— A fost maică-mea, am zis. Uneori, se cam lasă dusă de val.

S-a tras înapoi și m-a privit.

— Dar lucrurile pe care le-a zis... nu înțeleg cum ar putea crede că... Ce credea că fac?

— E pe pastile, am zis.

— Nu înțeleg, a zis Simone. Ce-nseamnă asta?

— Nu se simte bine, am spus.

— Vrei să zici că e nebună? a întrebat ea.

Am părut a fi dezarmant de aprobator.

— Of! a zis Simone. Sărmanul de tine, sărmanul de tine! Cred că de întors nici nu poate fi vorba.

Mi-am dat seama că oamenii ne priveau dinăuntru KFC-ului. Poate că ei credeau că suntem niște actori stradali.

— Iar eu abia așteptam să-l văd pe tatăl tău cum cântă, a zis.

— O să mai fie alte ocazii, am spus. Lasă-mă să-ți ofer o seară de neuitat acasă la Peter.

— Nu din nou pe șezlong, a zis. Încă mai am crampe la spate.

— Am luat niște tort.

— Asta e suspect, a zis. Aproape de parcă ai fi așteptat musafiri după gig. Pe cine plănuiai să aduci acasă?

Mi-am ținut brațul pe după umerii ei și am condus-o pe stradă-n jos către Camden Town.

— Nu îmi place ce insinuezi, domnișoară, am zis.

— De unde ai luat tortul? a întrebat ea. De la Tesco?

— Marks and Spencer, am zis.

Ea a oftat și și-a strâns mai tare brațul în jurul taliei mele.

— Mă cunoști prea bine, a zis.

Am făcut semn la un taxi care să ne ducă înapoi la Bizarerie. Părea cel mai în siguranță lucru de făcut.

Când am ajuns la casa fostei intendente, ea și-a luat o clipă ca să se aranjeze în oglinda mea de urgență pentru bărbierit.

— Arăt dezastruos? a zis. Pur și simplu nu-mi pot da seama în oglinda asta atât de mică.

I-am spus că arată minunat, și chiar arăta. Semnul făcut de palma maică-mii, care încă mai fusese de un roșu aprins pe obrazul ei cât mersesem cu taxiul, începuse să dispară, iar ea își refăcuse conturul rujului. Rămăsese suficient de multă bluză transparentă încât să mă facă să vreau să o sfâșii pe toată, iar dorința mea mă făcea să-mi fie cald și un pic greață. M-am concentrat la selectarea unui playlist bun pe iPod, asigurându-mă că erau conectate și boxele.

— Ți-am promis tort, am zis când ea s-a apropiat de mine.

Simone nu era chiar așa de ușor de distras.

— Tort mai târziu, a spus și și-a strecurat brațele pe după mijlocul meu, cu o mână trecându-mi pe sub cămașă.

M-am întins și am apăsat „play” la iPod.

— Cine e? a întrebat atunci când a început să cânte muzica.

— Coleman Hawkins, am spus. „Body and Soul”.

Era o primă piesă greșită. Ar fi trebuit să fie Billie Holiday.

— Da? a zis. Știi ce, nu sună prea autentic atunci când o înregistrezi.

Mi-am strecurat și eu mâna pe sub geaca ei și am tras-o înspre corpul meu. Pielea de pe spatele ei părea fierbinte sub atingerea palmei mele.

— Așa e mai bine, a zis, apoi s-a aplecat în față și mi-a mușcat și smuls cu buzele nasturele cel mai de sus al cămășii.

— Hei! am zis.

— Plătești prețul, a spus.

— L-ai auzit vreodată cântând? am întrebat. Pe Coleman.

— Ooo, da! a șoptit ea. Oamenii voiau mereu cântecul ăsta - obișnuia să-l enerveze.

A mai smuls un nasture și mi-a sărutat pieptul gol; am simțit urma limbii ei pe coșul pieptului.

Am mirosit-o. Aroma de caprifoi și, sub asta, cărămidă spartă și lemn despicat. Cum de am crezut vreodată că era chiar parfumul ei?

— Cyrus cânta „Body and Soul”? am întrebat.

— Cine-i Cyrus? a zis ea și a mușcat un al treilea nasture.

Rămâneam fără destui nasturi.

— Obișnuiai să ieși cu el, am spus. Trăiai în casa lui.

— Zău? Pare așa de demult, a zis și mi-a sărutat pieptul. Știi că adoram să-i privesc cum cântă.

— Cine sunt ei?

— Toți jazzman-ii mei, a zis. Eram cea mai fericită atunci când cântau. Mi-a plăcut sexul și compania, dar eram cu adevărat cea mai fericită când cântau.

Am oftat atunci când următoarea piesă s-a dovedit a fi John Coltrane. Oare pusesem pe „shuffle” din greșeală? E imposibil să dansezi încet pe versiunea asta de „Body and Soul” - pentru început, el nici nu stă mai mult de trei note pe linia melodică, iar după câteva acorduri se duce în acele locuri sălbatice unde numai oamenii ca taică-meu îl pot urma. M-am încordat către frigider cu tot cu ea lipită de mine, ca să reușesc, poate, să apăs pe butonul de „next” al iPod-ului. Era Nina Simone, slavă Domnului, o tânără Nina

cu o voce care ar fi putut să topească o sculptură de gheață la o conferință a bancherilor scoțieni.

— Dar cum e cu Lord Grant? am întrebat.

— Cel care a scăpat. Se tot zicea că o să fie un Clifford Brown englez, dar el tot abandona scena. Cherie s-a infuriat foarte tare. Vezi tu, ea l-a pus în vârful ștachetei. O dată, a pretins că l-a luat, însă i-a scăpat, a zis și a zâmbit rememorând imaginile din trecut. Eu tot sunt de părere că eram eu cea mai în genul lui, și cine știe ce s-ar fi putut întâmpla dacă nu ar fi avut pe fioroasa de nevastă-sa.

— Cât de fioroasă?

— Oho! înfricoșătoare! a zis ea. Dar să știi asta. Ea e...

Simone a înghețat în brațele mele și s-a încruntat la mine, dar eu am tras-o înapoi în dans. În ochii ei puteam să văd cum alunecă amintirile.

— Ți-a plăcut întotdeauna jazz-ul? am întrebat.

— Întotdeauna, a zis.

— Chiar și atunci când erai la școală?

— Am avut la școală cea mai bizară profesoară de muzică, a zis Simone. Numele ei era dna Patternost. Obişnuia să cheme pe favoriții ei la ceai – acolo ne punea discuri ca să ne încurajeze să „intrăm în comuniune” cu muzica.

— Iar tu erai una dintre favoriții ei?

— Bineînțeles că da, a zis și și-a strecurat din nou mâna pe sub cămașa mea. Eram favorita tuturor. Sunt și favorita ta, nu?

— Absolut, am spus. Cherie și Peggy erau și ele favorite?

— Da, erau, a zis Simone. Aproape că ajunseseam să locuim în camera lui Patternost.

— Deci tu și cu surorile tale ați mers la aceeași școală?

— Nu sunt cu adevărat surorile mele, a zis. Sunt ca surorile mele, ca surorile pe care nu le-am avut niciodată. Ne-am cunoscut la școală.

— Care era numele școlii?

Dacă aș fi avut școala, atunci probabil că aș fi putut găsi identitățile la toate trei.

— Cosgrove Hall, a zis Simone. Era chiar la ieșirea din

Hastings.

— Școală bună?

— Mergea, cred, a zis Simone. Profesorii nu erau chiar așa de buni cu noi și avea propriul grajd pentru călărit, iar dna Patternost – nu trebuie să uit de ea. Adora pe Elizabeth Welch. „Stormy Weather” era preferata ei. Avea obiceiul să ne pună să ne întindem pe covor – avea un covor minunat, oriental, cred că din Persia – și să ne incite imaginația.

Am întrebat ce gen de discuri, iar Simone a zis ca aproape întotdeauna jazz: Fletcher Henderson, Ellington, Fats Waller și, bineînțeles, Billie Holiday. Dna Patternost le spusese fetelor că jazz-ul era contribuția cea mare a negroteilor la cultura umanității și că din punctul ei de vedere puteau să mănânce câți misionari aveau chef atâta timp cât continuau să producă o muzică atât de frumoasă. În definitiv, spunea dna Patternost, diverse societăți frământau aluatul a sute de misionari pe săptămână, dar exista un singur Louis Armstrong.

Știam din vechea colecție de discuri a lui taică-meu că de unele din ele ar fi fost imposibil de făcut rost de partea asta a oceanului. Am întrebat-o de unde le avea, iar Simone mi-a spus despre Sadie, amica dnei Patternost.

— Avea și un nume de familie?

Simone s-a oprit din a-mi trage cămașa din pantaloni.

— De ce vrei să știi? a întrebat.

— Sunt polițist, am spus. Ne-am născut curioși.

Simone a zis atunci că din câte o privea pe ea și pe oricare din celelalte fete, pe prietena Sadie a dnei Patternost o chemase întotdeauna Sadie.

— Așa obișnuia dna Patternost să o prezinte, a zis.

Nu se destăinuisese niciodată ce făcuse Sadie, dar fetele deduseseră din indiciile scăpate prin diverse conversații că lucrase în industria cinematografică de la Hollywood și că ea și cu dna Patternost fuseseră angajate într-o corespondență înflăcărată timp de mai bine de cincisprezece ani. În fiecare lună, sau așa ceva, în plus față de scrisorile zilnice, sosea un pachet ambalat în hârtie

maro și cu frânghie bine strânsă având însemnul „FRAGIL”. Astea erau prețioasele discuri Vocalion, Okeh și Gennett. O dată pe an, Sadie venea direct, mereu înainte de vacanța de Paști, și se ascundeau împreună în camerele dnei Patternost, unde era atât de mult jazz care cânta la înregistrări, că se crăpa de ziua. Era scandalos, ziceau fetele din anii mai mici. Dar lui Simone, Peggy și Cherie nu le păsa.

— Gărgărițe zdrobite, a zis Simone dintr-odată.

— Ce-i cu ele? am întrebat.

Mi-aș fi dorit să nu îmi fi ars iPhone-ul, pentru că aplicația de înregistrare a vocii ar fi fost foarte la îndemână în clipa de față.

— Glazura de pe tortul meu, a zis Simone.

Se pare că cea mai la modă desfătare pentru aniversările fetelor la Cosgrove Hall era să îți poți alege glazura de pe tort. Devenise o chestiune de onoare ca o sărbătorită să încerce să vină cu cea mai neobișnuită culoare la care s-ar fi putut gândi, violet sau portocaliu fiind cele mai populare, cu variațiuni de albastru. Bucătăria reușea mereu să ofere culoarea, iar fetele erau convinse că o făceau prin zdrobirea gărgărițelor.

Pe vremurile de dinainte de numerele cu E și tehnicienii culinari, m-am gândit. Lucru care era, cum s-a nimerit, chiar unde mi-aș fi dorit să ajungem. Din fericire, iPod-ul a ales în acea clipă să redea ultima piesă din playlist – propria versiune a lui Ken „Șolduri-de-Șarpe” Johnson la „Body and Soul”. Nu-mi pasă ce cred puriștii ca taică-meu. Dacă vrei să dansezi, nu poți mai bine de un swing. Simone în mod clar a fost de aceeași părere, pentru că s-a oprit din încercatul ei de a-mi scoate cămașa și a început să mă învârtă prin cameră, în cercuri mici. Conducea, însă pe mine nu mă deranja – era totul parte din plan.

— L-ai auzit vreodată cântând live? am întrebat-o cât de indiferent eram capabil. Pe Ken Johnson?

— Doar o dată, a zis Simone.

În martie 1941, desigur.

— A fost ultima noastră zi de libertate, a spus ea. Ne

înrolasem toate imediat ce avusesem vârsta.

Mi-a zis că Cherie s-a înrolat la Unitatea Teritorială Auxiliară, iar Peggy a fost în Unitatea Femeilor din Flota Regală. Dar Simone alesese Forțele Aeriene Auxiliare ale Femeilor, deoarece cineva spusese că ar exista o șansă să zboare.

— Sau, cel puțin, să întâlnesc un pilot superb care să mă ia la el în carlingă, a zis ea.

A fost unchiul canadian al lui Peggy cel care le-a introdus la Café de Paris, iar Cherie le convinsese că le va fi bine, financiar vorbind, dacă s-ar abține să nu comande mâncare și să nu bea mai mult de un pahar.

Simone și-a apăsât obrazul de pieptul meu, iar eu am mângâiat-o pe păr.

— Masa noastră ar fi putut fi una mai bună, poate, a zis Simone. Era surprinzător de mică și foarte prost plasată. Dacă trupa era la cadranul de ora șase, noi eram cam pe la un unu și un sfert.

Clubul era plin de ofițeri canadieni arătoși, dintre care unul a trimis la masă o sticlă de șampanie, ițind o discuție aprinsă despre cât de convenit ar fi pentru ele să o accepte, conflict care s-a tranșat atunci când Peggy și-a dat paharul ei peste gât. Asta dusesse la o altă discuție referitoare la acceptarea sau nu a unei a doua sticle de șampanie din partea ofițerului canadian și asupra, așa cum s-a întrebat inocenta Cherie, a ceea ce s-ar aștepta în schimb de la ele?

Peggy spusese că în ce o privea, canadienii puteau avea parte de tot ce și-ar fi dorit. Mai exact, ea fusese de părere că era datoria lor patriotică să facă pe bravii soldați ai Commonwealth-ului să se simtă bineveniți, și era pe de-a întregul pregătită să își îndeplinească datoria în numele Angliei.

Dar nu au mai primit niciodată cea de a doua sticlă de șampanie, iar canadienii nu și-au primit desertul. Pentru că în clipa aceea trupa a început „Body and Soul”, iar fetele au avut ochi numai pentru Ken Johnson.

— Nimeni nu-mi spusese vreodată, a zis Simone, că un bărbat de culoare poate să fie așa de frumos. Și felul în

care se mișca... Nu era de mirare că i se zicea „Solduri-de-Șarpe”.

S-a oprit și s-a încruntat la mine.

— Nu m-ai mai sărutat de mult timp.

S-a bosumflat, așa că am sărutat-o. Era cel mai prostesc lucru pe care îl făcusem vreodată, și asta include intrând într-un bloc turn cu treizeci de secunde înainte să fie programat pentru demolare.

Vestigia sunt de obicei greu de reperat. E sentimentul acela de neliniște pe care îl ai când ești într-un cimitir, amintirile pe jumătate ale unor copii care se joacă în parc sau chipul familiar din colțul ochilor. Ce am obținut de la acel sărut a fost o reproducere deplină, la rezoluție înaltă și de calitate a ultimelor momente ale vieții lui Ken Johnson și a altor patruzeci de oameni din Café de Paris. N-am avut cum să mă bucur prea mult de ambianță. Râsete, uniforme, o orchestră live la climaxul muzicii, apoi... tăcere.

În timpul Renașterii, când a fost o înflorire a artelor, culturii și aproape un neconținut război sângeros, anumiți ingineri temerari obișnuiau să finalizeze asediile fugind către castel și atașând niște explozivi primitivi de porți. Uneori, deoarece fitilurile erau pe vremea aceea mai mult o artă decât o știință, încărcătura explozibilă se detona înainte ca inginerul fără noroc să se adăpostească și sărea, sau „sălta”, și el în aer – de cele mai multe ori în bucățele. Francezii, cu acea istețime a floretiștilor subtili care i-a făcut faimoși, au poreclit bombele „petarde”, sau bășini. Oamenii încă mai folosesc expresia „săltat de propria petardă” ca să se refere la situații în care cineva este vătămat de propria sa mașinațiune. Ceea ce mi s-a întâmplat mie când am ghidat-o pe Simone înapoi către amintiri, pentru că s-a apucat să îmi sugă creierul.

Nu experimentezi suflul unei explozii, cât îți readuci aminte după aceea. E ca o editare video proastă sau ca un vinyl care sare. Pe o parte a momentului e muzică și râset și romantism, pe cealaltă – nu durere, asta vine mai târziu – ci o neînțelegere uimită. O încălcire de praf și lemn

despicat, un jet de alb și roșu care devine haina unui bărbat, mese răsturnate care dezvăluie trupuri fără picioare și corpuri fără capete, un trombon minus cadrul său stând drept pe o masă din stânga, alături de un cântăreț, în timp ce doi oameni în uniforme kaki se holbează orbi la el – uciși de șocul exploziei.

După care zgomotul și urletele și gustul sângelui în gura lui Simone.

Sângele meu, mi-am dat seama – îmi mușcasem buza.

Simone mă împinsese într-acolo.

— Cât de bătrână sunt? a întrebat ea.

— Bănuiesc că undeva pe aproape de nouăzeci de ani, am zis, deoarece uneori nu am deloc fermoar la gură.

— Mama ta a avut dreptate, a spus ea. Sunt o vrăjitoare.

Am încercat să-i spun că era în mod clar o ființă umană și că unii dintre cei mai buni prieteni ai mei funcționau pe post de nemuritori. Am vrut să-i spun că putem să rezolvăm lucrurile, însă a ieșit ca o serie de sunete de *zmmm-hmmm-dmmm*, asemenea profesorului lui Charlie Brown.

— Îmi pare rău, a zis ea. Trebuie să mă duc să discut cu surorile mele.

Și a râs amar către mine.

— Numai că nu sunt chiar surorile mele, a adăugat, nu-i așa? Eu sunt Lucy, toate suntem Lucy Westenra.

S-a răsucit și a fugit din casa fostei intendente. I-am auzit tocurile tropăind pe scara în spirală. Am încercat să o urmăresc, dar am picat moale cu fața în jos, în schimb.

— Ăsta nu a fost cel mai inteligent lucru pe care să-l fi făcut vreodată, a spus Nightingale atunci când dr. Walid mi-a trecut cu o lumină puternică prin dreptul ochilor, ca să se asigure că încă mai am creierul intact.

Nu știu prea bine cât am stat trântit pe podeaua casei fostei intendente, însă de îndată ce am avut suficient control asupra mușchilor mei, am sunat pe dr. Walid. El a numit-o o *criză atonică*, deoarece, chiar dacă nu găsea o explicație pentru declanșare, era important să-i dea un

nume cool. Sperasem să pot veni cu o explicație plauzibilă înainte să ajungă și Nightingale, însă el a intrat imediat în urma dr-ului Walid.

— Trebuia să mă asigur că e legată de cazul de la Café de Paris, și nu de Clubul de Striptease al Doctorului Moreau, am zis. Adică vreau să spun că nu e o himeră ca Doamna Palidă. De fapt, cred că e un accident.

I-am povestit despre dna Patternost și siluetele ei muzicale.

— Crezi că „siluetele” ei au acționat de post de *forma*? a întrebat Nightingale.

— De ce nu? am zis. Eu obișnuiam să concep siluete când eram copil și mergeam la somn sau când ascultam muzică. Toată lumea o face, iar din miliarde de oameni, fără să conteze cât de improbabil ar fi, dacă repeți acțiunea de suficient de mult ori, obții un rezultat - iată magia. Cum ar fi putut altfel să dea Newton de la bun început peste principiu? Au fost fetele greșite făcând lucrurile greșite și în locul greșit, și...

— Și ce? a întrebat dr. Walid.

— Cred că au supraviețuit exploziei de la Café de Paris datorită abilității lor de a canaliza muzica, sau energia vitală, sau ce-o mai fi fost, prin intermediul *forma* din mințile lor. Noi cunoaștem că magia poate fi emisă în clipa morții - de aici sacrificiul.

— De aici vampirii, a zis Nightingale.

— Nu vampirii, am spus.

Studiasem pe Wolfe.

— *Tactus disvitaе*, anti-viața, este semnul vampirilor, am continuat eu. E mai apropiat de dependența de alcool și droguri: vătămarea este o consecință neintenționată, ca ciroza ficatului sau guta.

— Ființele umane nu sunt sticle de brandy, a zis Nightingale.

Iar Wolfe fusese întotdeauna foarte nerăbdător să categorisească și să subcategorisească orice. Un trandafir cu un alt nume, genul ăsta. Și totuși - unde ar fi putut să se ducă?

— Cel mai probabil la apartamentul de pe Berwick Street, am zis.

— Înapoi la cuib, a spus Nightingale.

Și nu mi-a plăcut felul în care a făcut-o.

Dr. Walid mi-a înmânat două analgezice și o jumătate de sticlă de Pepsi Light pe care probabil că o găsisese în frigider. Nu mai avea acid când am deșurubat capacul și avea gust searbăd atunci când am înghițit pastilele - bănuiam că era veche de secole.

S-a așezat alături de mine pe canapea și mi-a pus mâna pe braț.

— Dacă tatăl tău a avut într-adevăr undeva în trecut o întâlnire directă cu Simone, am fi capabili să descoperim o urmă a ei. Așa că vreau ca tu să îl aduci pe tatăl tău mâine la UCH, la ora unsprezece, a zis, apoi a arătat spre Nightingale. Pe tine te vreau în pat în următoarea jumătate de oră, cu o cană de lapte cald și un somnifer.

— Avem... a zis Nightingale, însă dr. Walid nu l-a mai lăsat să înceapă fraza, darămite să o termine.

— Dacă nu îmi urmezi instrucțiunile, jur pe viața tatălui meu că vă pun pe amândoi în concediu medical. M-am făcut înțeleș?

Am dat din cap, obedienți.

— Bun, a zis. Ne vedem mâine.

Mai târziu, în timp ne clătinam cămile cu băutură caldă afară din bucătăria lui Molly, Nightingale m-a întrebat dacă sunt de părere că dr. Walid avea într-adevăr autoritatea de a-și duce la îndeplinire amenințarea.

— Cred că da, am spus. E trecut în acte drept consilierul nostru medical OCU oficial. Dacă am fi avut celulă aici înăuntru, pe el l-am fi sunat dacă prizonierii noștri ar fi avut nevoie de asistență medicală. Avem vreo celulă?

— Nu mai avem, a zis Nightingale. Au fost zidite toate după război.

— În cazul ăsta, am spus, eu votez să nu forțăm nota și să nu stăm să vedem cât de departe i se întinde autoritatea.

— De ce vrea să-l vadă pe tatăl tău? a întrebat

Nightingale.

— Dau cu presupusul, dar cred că probabil vrea să știe dacă întâlnirea tatălui meu cu surorile lui Simone a lăsat vreo urmă fizică, am zis.

— Aha, a spus Nightingale. Asta-i foarte deștept din partea lui.

Molly i-a înmânat reverențios lui Nightingale o cană cu ciocolată caldă.

— Mulțumesc, i-a zis el.

— Dar a mea? am întrebat.

Molly a ridicat lesa lui Toby și mi-a scuturat-o în față.

— Nu tot eu.

— Am prescrisă odihnă la pat, a zis Nightingale. Ordinul doctorului.

M-am uitat la Toby, care era culcat pe jumătate ascuns pe după fusta lui Molly. Mi-a dat un lătrat de control.

— Nu prea-ți faci prieteni pe-aici, să știi, i-am zis.

Dr. Walid m-a lăsat să privesc în timp ce l-a băgat pe taică-meu într-un scanner MRI de la UCH. A zis că era o mașină Tesla 3.0, care era bună, dar din care spitalul ar mai fi avut nevoie de încă o bucată pentru a acoperi cererea.

Înăuntrul tubului era un microfon, încât să poți auzi pe pacient dacă are probleme – îl puteam auzi pe taică-meu cum fredonează.

— Ce e sunetul ăsta? a întrebat dr. Walid.

— Tata, am zis. Cântă „Ain’t Misbehaving”.

Dr. Walid s-a așezat pe scaunul de la panoul de control suficient de complicat ca să poți lansa un satelit în orbita joasă a Pământului sau să mixezi un hit top douăzeci. Toba magnetică din tubul scannerului a început să se rotească cu acel gen de bocănit care te face să îți duci imediat mașina la cel mai apropiat service. Pe taică-meu nu părea să-l deranjeze, continuând să fredoneze, deși am observat că își schimbase ritmul ca să se alinieze cu cel al aparatului.

Scanările au continuat mult timp, iar după o vreme

microfonul a prins sforăitul ușor al lui taică-meu.

Dr. Walid s-a uitat la mine și a ridicat o sprânceană.

— Dacă pot să adorm cât timp e maică-mea la telefon, am spus, cam poți să adormi în orice situație.

Când au terminat cu taică-meu, dr. Walid s-a întors către mine și mi-a zis să mă dezbrac și să intru și eu în aparat.

— Ce?

— E foarte probabil ca Simone să se fi hrănit și din tine, a spus el.

— Dar nu cânt jazz, am zis. Nici măcar nu-mi place chiar așa de mult.

— Faci presupuneri, Peter. Toată treaba cu jazz-ul s-ar putea să fie doar efectul marginal. Dacă domnița ta e o categorie necaracteristică de taumovoră, atunci nu avem de unde să știm care este mecanismul. Avem nevoie de mai multe date, așa că trebuie să-ți bagi capul în aparatul MRI.

Mi-a pus o mână pe umăr.

— E în numele științei, a concluzionat el.

E ceva unic claustrofobic la alunecatul înăuntrul unui scanner MRI. Magneții care se rotesc sunt la scală industrială și generează un câmp magnetic de 60.000 de ori mai mare decât cel al Pământului. Iar ei te bagă acolo purtând nimic altceva decât cămașa de spital care flutură ușor în jurul zonelor tale intime.

Măcar dr. Walid nu m-a făcut să aștept la infinit pentru rezultate.

— Țsta e tatăl tău, a zis el arătând înspre două pete mari gri. Par să fie leziuni minore, probabil degradare hipertaumaturgică. Va trebui să procesez și mai mult imaginea și să efectuez niște comparații, ca să fiu sigur. Țsta e creierul tău, care nu numai că e imaculat și neîntinat de gânduri, dar nici nu arată semne de leziuni.

— Deci nu se hrănea cu mine. Atunci de ce am leșinat?

— Fac pariu că se hrănea cu tine, a zis. Doar că încă nu suficient de mult ca să îți vatăme creierul.

— O făcea în timpul sexului, am spus. Aproape că mi-a zis ea asta. Avem habar cu ce se hrănește ea mai exact?

— Vătămarea la care mă uit e asemănătoare cu stadiile

incipiente ale degradării hipertaumaturgice.

— E un vampir, am spus. Un vampir de jazz.

— Jazz poate că e aroma, a spus dr. Walid. Ceea ce se consumă e magie.

— Care este ce, mai exact?

— Habar n-avem, după cum bine știi, a spus.

După care m-a trimis să mă schimb.

— E cancer la creier, deci? m-a întrebat taică-meu când ne îmbrăcam.

— Nu, au vrut doar să-mi scaneze pentru posteritate capul meu sec.

— N-ai fost niciodată prea norocos că vrăbiuțele, nu? a spus el.

E ciudat să-ți privești părintele în vârstă atunci când e pe jumătate dezbrăcat. Te trezești că te uiți aproape fascinat la pielea lăsată, la ridurile și petele de ficat și te întrebi: într-o bună zi, astea o să fie toate ale tale. Sau cel puțin ar fi dacă reușești să eviți să fii omorât sau să te îndrăgostești de vampiri.

— În afară de chestia cu mama, cum a ieșit gig-ul?

— Nu rău deloc, a zis el. Mergea ceva mai multe repetiții, dar mereu ai nevoie de mai multe.

Chiar și cu acele sterile aprovizionate din sistemul de asigurări naționale NHS, taică-meu tot mai avea vene sparte pe brațe, și am presupus că își injectase și în picioare. Însă privind acum, nu vedeam nicio urmă.

— Când a fost ultima dată când ți-ai luat medicamentul?

— Am ieșit temporar de pe tratament, a zis.

— De când? am întrebat.

— De astă vară, a spus. Am crezut că ți-a zis maică-ta.

— A spus că ai renunțat la fumat, am zis.

— Și la tot restul.

Taică-meu și-a tras cămașa lui verde kaki cu nasturi până sus și și-a scuturat brațul în maniera clasică a pilacilor de cartier.

— Am coborât de pe amândoi caii mari, a mai zis. Și, sincer să fiu, să ies din schemă a fost cel mai greu lucru de pe lume.

M-am oferit să îl duc acasă, dar el a spus că nu numai că se simțea bine, dar că-și dorea să aibă un pic de pace și liniște. Totuși, soarele apunea, așa că am stat cu el în stație până i-a venit autobuzul, apoi am mers pe jos înapoi la Russell Square.

M-am obișnuit să am Bizareria numai pentru mine, așa că am avut un mic șoc atunci când am intrat în atrium și am dat peste o jumătate de duzină de inși făcându-se confortabili în fotolii. L-am recunoscut pe unul dintre ei, un bărbat masiv cu nasul spart, Frank Caffrey, omul nostru de contact de la Brigada de Pompieri și rezervist al Regimentului de Parașutiști. S-a ridicat și mi-a strâns mâna.

— Aștia sunt tovarășii mei, a zis.

I-am salutat scurt din bărbie. Erau cu toții oameni bine făcuți, de vârstă mijlocie, cu părul tuns scurt, și deși erau îmbrăcați în diverse haine civile, manierele lor sugerau că uniformele puteau reprezenta o variantă foarte probabilă. Molly îi aprovizionase cu ceaiul de după-amiază, dar vârate pe sub măsuțe și așezate lângă fotolii oamenii aveau cu ei genți încăpătoare negre de nylon burdușite. Genul acela cu mânere duble care permit să duci obiecte mici și grele suficient de confortabil și de în siguranță.

Am întrebat de Nightingale.

— Vorbește la telefon cu Comisarul, a zis. Noi doar așteptăm să ni se spună cuvântul.

„Cuvântul” m-a făcut să-mi treacă un fior rece pe șira spinării. Mă-ndoiam că acest cuvânt era menit să ofere o invitație la ceai lui Simone și surorilor ei. Am reușit să îmi înfrânez frica de pe chip, le-am făcut tovarășilor lui Caffrey un salut încurajator și m-am îndreptat spre ușa din spate și către casa fostei intendente. Anticipam că aveam cam zece minute până să-și fi dat Nightingale seama că am dispărut, douăzeci dacă aș fi lăsat mașina în garaj. Mă știa suficient de bine încât să bănuie ce aveam de gând să fac mai departe. Probabil că avea impresia că încerca să mă protejeze de mine însumi, ceea ce era ironic, pentru că eu aveam impresia că încercam să îl protejez pe el de el

însuși.

Douăzeci de minute ca să observe că am dispărut, zece minute ca să își strângă necesarul și să îl îndese în cine știe ce dubiță generică aduseseră cu ei, zece minute ca să ajungă la Berwick Street. Patruzeci de minute, maximum.

Dând colțul era un taxi negru, așa că am pășit pe trotuar și am strigat „taxi”. Mi-am aplecat capul peste stradă, însă ticălosul s-a făcut că nu mă vede și a trecut pe lângă mine. Am înjurat și i-am memorat indexul de pe licență, în caz că s-ar fi ivit ulterior oportunitatea pentru josnica, dar profund satisfăcătoarea răzbunare. Din fericire, un alt doilea taxi a apărut imediat după același colț și a lăsat niște turiști în fața unuia dintre hotelurile de pe Southampton Row, iar eu m-am strecurat înăuntru înainte ca șoferul să experimenteze vreo problemă cu vederea lui nocturnă. Avea părul tuns asemenea bărbaților mult prea mândri ca să își acopere chelia cu un ras complet. Ca să îi fac ziua completă, i-am arătat legitimația.

— Du-mă la Berwick Street în sub zece minute și ai amnistie tot restul anului, am zis.

— Și mașina soției? a întrebat.

— Și, am zis și i-am dat cartea mea de vizită.

— S-a făcut, a spus și a demonstrat pe viu acel extraordinar întors pe continuu pe care îl fac taxiurile negre londoneze, apoi m-a trântit de portieră și a accelerat pe Bedford Place.

Ori era nebun, ori nevastă-sa avea nevoie disperată de rezolvatul problemelor cu amenzile rutiere, deoarece am reușit să ajungem în mai puțin de cinci minute. Am fost atât de impresionat, că i-am mai și plătit cursa.

Vineri noaptea pe Berwick Street, și clientela se prelingea tăcută în și din sex shop-urile de la intersecția cu Peter Street. Piața se închisese, dar cârciumile și magazinele de discuri încă mai erau deschise, iar un șuvoi constant de angajați din media își făceau drum spre casă prin gloata de turiști. M-am oprit un pic ca să verific intrarea din față de la casa lui Simone – sus la etajul cinci, lumina era aprinsă.

Nu-mi plăcea ideea ca Simone și surorile ei să dispară pur și simplu de mâinile lui Caffrey și amicilor lui. Cred în aplicarea legii, iar asta era, oricât de bizar, o chestiune de poliție și eu eram ofițer cu jurământ care era pe cale să-și exercite puterea conferită în el ca să rezolve o încălcare a Păcii Reginei.

Sau, cum ar fi pus Lesley problema, sărisem de pe fix.

Am apăsat la nimereală butoane de pe interfon, până ce a răspuns cineva.

— Citirea contoarului, am zis, iar ei m-au lăsat să intru.

Mi-am notat în minte să dau adresa clădirii echipei de prevenție a infracționalității din West End Central pentru un instructaj și am urcat pe scări.

Nu se făcuseră mai puțin abrupte. Nu era de mirare că Simone și surorile ei erau nevoite să extragă forță vitală din oameni.

Tocmai îmi trăgeam sufletul în fața ușii lor când cineva m-a apucat din spate și mi-a pus un cuțit la gât.

— E el, a șuierat o voce feminină. Deschide ușa.

Din cauza diferenței de înălțime, ea se ridicase pe vârfuri și trecuse mâna pe la subrațul meu ca să își pună lama, un vechi cuțit de bucătărie, m-am gândit. Ar fi fost mai bine pentru ea să-mi amenințe spatele sau stomacul. Dacă aș fi fost disperat, aș fi putut să o răstorn cu brațul și să îi imobilizez mâna. Ar fi depins de cât de iute era ea și cât de dispusă să ucidă.

Ușa s-a deschis, iar de după toc m-a privit Simone.

— Bună, Simone, am zis. Trebuie să stăm de vorbă.

A părut șocată să mă vadă.

Femeia cu cuțitul m-a împins atentă în cameră. Era și Peggy acolo, încă îmbrăcată în salopeta ei, părul tot țepos, chipul palid și speriat. Asta însemna că Cherie era cea cu cuțitul. Simone a închis ușa în spatele nostru.

— I-ai cătușele, a zis Cherie.

Peggy m-a pipăit pe centură.

— N-are niciunele.

— De ce nu ți-ai adus cătușele? a zis Simone. Le-am zis că o să ai cătușe.

— N-am venit ca să arestez pe cineva, am spus.

— Știm, a mârâit Cherie. Ai venit să ne omori.

— Cum, doar eu de unul singur? am întrebat, însă mă gândeam deja la Caffrey și la serata lui cu ceai din Bizarerie.

Acum tocmai că și-ar fi terminat ceștile și probabil că se îndreptau spre dubă, un Ford Transit neinscripționat, cel mai probabil, făcând verificările de ultim moment la armele lor și la echipamentul de vedere nocturnă.

— N-am venit să omor pe cineva, am zis.

— Mincinosule, a spus Cherie. El a zis că o să ne distrugi.

— Poate că ar trebui să îl lăsăm, a spus Peggy.

— N-am făcut nimic rău, a zis Cherie, iar cuțitul mi-a periat din greșeală gâtul – slavă Domnului că nu era ascuțit.

— Ba da, am făcut, a zis Simone.

Avea lacrimi pe obraji, iar când a văzut că mă uit la ea s-a întors cu spatele.

— Cine a zis că o să vă omorâm? am întrebat.

— Omul ăla, a zis Cherie.

— L-ați întâlnit într-un pub? am întrebat. Ce om? Vă amintiți cum arăta.

Cherie a ezitat, și atunci am știut sigur.

— Nu-mi aduc aminte, a spus ea. Nu e important cum arăta. El a zis că lucrezi pentru guvern și că tot ce interesează pe guvern e să elimine pe toți cei care nu sunt normali.

Ce mai puteam zice? Mă aflu aici ca să le spun în mare același lucru.

— Ce culoare îi aveau ochii? am întrebat. Era alb, negru, altfel?

— Ce-ți pasă? a strigat Cherie.

— De ce nu-ți poți aduce aminte? am întrebat.

— Nu știu, a zis Cherie și și-a relaxat strânsoarea.

Nu am mai așteptat ca ea să-și aducă aminte și că se presupunea că mă ține ostatec. I-am apucat încheietura și i-am răsucit în sus și în jos cuțitul. Regula de bază în lupta

cu o persoană care are cuțit e să îl faci să își îndrepte vârful în sensul opus ție, după care să te asiguri că doare mult prea tare ca să îl mai țină strâns. Am simțit cum ceva plesnește sub priza mea, iar Cherie a țipat și a scăpat cuțitul. Peggy a încercat să mă lovească, însă eu eram deja pe jumătate răsucit, iar ea s-a trezit lovind-o în schimb pe Cherie peste față.

— Opriți-vă! a strigat Simone.

Am împins-o pe Cherie către surorile ei. Ea s-a împiedicat de Peggy, iar amândouă au dat peste marginea saltelei și au căzut pe ea. Peggy s-a înfipt imediat sus, ca o pisică.

— Stai un pic, am zis. Încerc să vă fac o mare favoare. E un bărbat al naibii de afurisit pe-acolo pe-afară și nu ați vrea să vă încurcați cu el.

— Ba bine că știi, a zis Peggy. Lucrezi pentru el.

— Nu e vina noastră, a zis Cherie, mâhnită.

Simone s-a așezat lângă ea și și-a pus brațele în jurul surorii ei.

— Am înțeles asta, am zis. Chiar înțeleg. Dar indiferent de părerea pe care o aveți despre superiorul meu, e un alt becisnic pe-acolo, și, apropo, de ce dracu' încă mai sunteți aici? Toată lumea știe unde stați.

M-am gândit că mai aveam încă vreo zece minute înainte să ajungă Nightingale și Caffrey și să demonstreze versiunea militară a străpungerii unui obiectiv, urmat de o perspectivă la prima mână a tehnicilor lor de verificare și anihilare.

— Are dreptate, a zis Peggy. Nu putem să mai rămânem aici.

— Și unde să mergem? a întrebat Cherie.

— Vă duc eu la un hotel, am zis. Și vorbim după aia ce să facem pe mai departe.

M-am concentrat la Simone, care mă privea cu genul ăla de dorință bolnavă.

— Simone, nu mai avem mult timp, am insistat eu.

Ea a făcut semn că e de acord.

— Are dreptate, a zis. Cred că ar trebui să plecăm

imediat și să nu ne mai întoarcem niciodată.

— Și cum rămâne cu lucrurile noastre? a zis Peggy, scuturând-o pe Cherie de picior.

— Mă duc să văd dacă e liber drumul, am spus.

Am pășit pe palier și am apăsat întrerupătorul care ținea pe post de aprins umilul bec de patruzeci de wați.

S-a auzit un bufnet la parter, sunetul distinct al unei uși duble izbite din partea cealaltă și revenind înspre toc. Nu era de glumă cu revenitul ăla. Fuseseră multe situații în care nefericitul care intrase primul pe ușă fusese dat la pământ de ușile care reveniseră.

Era prea târziu. Nu știam dacă erau Nightingale cu asistența lui Caffrey sau o echipă de intervenție CO19 trimisă de Stephanopoulos. În orice caz, trebuia să dezamorsez atmosfera înainte ca ei să ajungă la ultimul etaj al clădirii. I-am cerut lui Simone și celorlalte două fete să rămână în cameră.

— Ofițer în obiectiv! am strigat. Fără arme, fără ostateci. Repet, fără arme, fără ostateci.

Am făcut o pauză, ca să ascult. De jos, mi s-a părut că aud pe cineva chicotind, apoi o voce groasă sâsăită care a zis:

— Excelent!

După care am auzit clar pași urcând repede pe scări. Mi-am ridicat mâinile la nivelul pieptului, cu palmele în afară, ca să arăt că nu sunt înarmat. Nu era lucru ușor de făcut – unul din motivele pentru care Met are ofițeri antrenați în aplanarea conflictelor e ca să înfrâneze pornirea naturală a londonezilor la represalii.

Întrerupătorul a pocnit, și s-a făcut întuneric dintr-odată. Am apăsat frenetic pe buton ca să îl fac să meargă – tot ce poate să se întâmple rău pe lumină cu oamenii înarmați poate să meargă de două ori mai rău pe întuneric.

Pașii ajunseseră la palierul de dedesubt, iar o siluetă a apărut de după colț, urcând în continuare.

Și atunci m-a trăsniț. Indiferent de ce ți se spune, să vezi înseamnă să crezi. Creierul face o grămadă de interpretări înainte de a permite conștiinței să afle ce naiba se petrece.

Dacă ești expus brusc la ceva nefamiliar, un chip uman desfigurat, o mașină zburând prin aer către tine, ceva ce arată aproape, dar nu chiar uman, poate să ia timp, uneori secunde întregi până ce mintea reacționează. Iar acele secunde pot fi cruciale.

Ca în clipa în care o himeră urcă iute pe scări ca să ajungă la tine.

Era mascul, musculos și dezbrăcat până la brâu, lăsând la iveală ceea ce părea o blană scurtă de culoare cafenie. Părul îi era negru și tuns lung și dezlânat. Nasul era complet greșit, la fel de negru și de lucios ca al unei pisici zdravene. Pe măsură ce se grăbea pe scări către mine, gura i s-a deschis arătând niște dinți albi ascuțiți și o limbă roz atârânăd. Nimic din astea nu s-au înregistrat pe bune până ce nu a ajuns aproape peste mine, iar eu nu am avut timp să reacționez altfel decât să mă arunc pe spate și să împing din picioare.

Doc Martens, cu talpă rezistentă la acid patentată, pantofi de piele întărită, așa cum e recomandat de către ofițerii de poliție și huliganii din întreaga lume – atunci când ești extrem de, foarte tare nevoit să dărați pe cineva pe scări.

Predictibil, Băiatul Tigru a aterizat ca o pisică, răsucindu-și spinarea în timp ce și-a oprit căderea într-un ghemuit pe palierul de mai jos.

— Urcați imediat pe acoperiș! am strigat prin ușă.

Băiatul Tigru a stat o clipă ca să-și scuture capul, după care mi-a rânjit larg ca o felină. Ochii îi erau chiar frumoși, de culoarea chihlimbarului și ascuțiți ca ai unei pisici și, evident, adaptați la vânătoarea nocturnă.

Am auzit cum se deschide ușa și cum Peggy și Simone trag din cameră pe o Cherie înghețată și o iau pe scările către acoperiș. N-am îndrăznit să-mi ridic ochii de la Băiatul Tigru – aștepta să fac o greșală.

— Cine naiba mai e și ăsta? a întrebat Simone.

— Nu cineva pe care ai vrea să-l cunoști, am zis.

Băiatul Tigru a sâsâit. Am văzut cum îi tresare coada și m-am trezit că mă întreb dacă și-a făcut sau nu o gaură în

partea din spate a pantalonilor, ca să îi permită să iasă.

— Șoricel micuț, a sâsâit Băiatul Tigru. De ce nu mai bine sari de colo-colo? E mai distractiv când sari de colo-colo.

Becul a pocnit încă o dată și s-a făcut întuneric complet, iar Băiatul Tigru s-a azvârlit la mine.

I-am trântit o luminență în cap.

Exersasem, și am reușit să produc una care ardea la fel de puternic ca o rachetă de semnalizare cu magneziu. Mi-am închis ochii și tot mai lumina pe după pleoape, așa că probabil că lovise dur pe Băiatul Tigru și pe ochii lui special adaptați la lipsa luminii.

El a urlat, eu am sărit și de data asta am reușit să fac integral contactul între tălpile mele de mărimea unsprezece cu corpul lui. El mă depășea ca greutate, însă Isaac Newton era de partea mea și am căzut împreună pe scări, numai că el lovea cu spatele toate treptele, iar eu planam deasupra lui. Cel puțin, în teorie.

Ne-am lovit tare de balustradă și mai repede decât mă așteptam. Am auzit un trosnet sub piciorul meu și a urmat o durere ascuțită în genunchiul drept. Am icnit, iar el a răcnit.

— Ai dreptate, am zis. E mai distractiv când sari de colo-colo.

Nu aveam niciun fel de cătușe sau frânghie cu care să îl leg, așa că m-am mulțumit să mă împleticesc înapoi pe scări în sus, ignorând durerea sfâșietoare din genunchi. În urma mea, Băiatul Tigru se văicărea patetic și, cel mai important, rămânea locului. Am răbufnit pe ușa de la acoperiș, am evitat un avânt neîndemânatec al lui Peggy și am trântit-o încuiată în spatele meu.

— Îmi cer scuze, a zis Peggy. Am crezut că e el.

Le-am privit pe cele trei femei. Se țineau în brațe una pe alta și aveau acea privirea amețită, confuză pe care o au oamenii după un incident cu explozii sau caramboluri pe autostradă.

Am arătat înspre nord.

— Cocoțați-vă pe balustradă și luați-o în partea aia pe

acoperiș, am zis. Mergeți în dreapta. E o scară de incendiu care dă în Duck Lane.

O observasem în timpul nopții mele pasionale cu Simone ca un posibil punct de acces pentru hoți. Ceea ce dovedește, nici mai mult, nici mai puțin, că un ofițer de poliție nu e niciodată în afara programului, chiar și atunci când nu poartă pe el chiloții.

Nu s-au clintit; era ciudat, reacționau foarte încet și tern. De parcă ar fi fost drogate sau distrase.

— Haideți, am spus. Trebuie să scăpăm de-aici.

— Poți să taci un pic? a zis Peggy. Vorbim cu cineva.

M-am întors și am văzut că un magician rău stătea alături de mine.

13.

FRUNZE DE TOAMNĂ

Stătea la capătul ce mai îndepărtat al grădinii de pe acoperiș, aplecat nonșalant de balustradă. Era îmbrăcat într-un sobru costum negru, cu o cravată roz pal, și purta un baston cu mâner care ținea fixată mama-tuturor-perlelor. Martorii avuseseră dreptate referitor la chip. Chiar și când m-am concentrat la trăsăturile lui, mi-am dat seama că îmi atrăgea atenția luciul butonilor aurii, triumghiul stacojiu al batistei de buzunar, orice în afară de fața lui. El era - Cel Fără Chip.

— Hei, am strigat, ce crezi tu că faci?

— Te rog, se poate? a zis Fără Chip. Încerc să port o conversație cu doamnele aici de față.

Accentul îi era aristocratic, de școală publică, Oxbridge¹³ - care i se potrivea profilului și nu inspira lucruri demne sufletului meu proletarian.

— Păi, poți vorbi mai întâi cu mine, am zis, sau poți să ajungi la spital.

— Pe de altă parte, a zis Fără Chip, ai putea și să sari un pic peste parapet.

Tonul îi era atât de calm și de rațional, încât chiar am făcut trei pași către balustradă înainte să mă pot controla. Era *Seducere*, desigur, o fascinație, și ar fi putut să aibă efect dacă nu aș fi petrecut ultimul an cu diverși semi-zei și spirite ale naturii încercând să își facă de cap cu mintea mea. Nimic nu îți dă tărie mentală mai mult decât să ai parte de Lady Tyburn încercând să te țină ca animalul ei de casă. Am continuat să merg înspre balustradă, totuși, pentru că nu avea niciun rost să îmi dezvălui avantajul și pentru că eram curios să știu ce voia de la Simone și de la surorile ei.

— Doamnelor, a zis el, îmi dau seama că adevărata

¹³ Cuvânt compus derivat colocvial din denumirile Universităților Oxford și Cambridge, cele mai prestigioase din Marea Britanie (n. t.).

voastră natură se poate să vi se fi dezvăluit cam șocant, iar acum sunteți confuze.

Glăsuia încet, dar i-am auzit cuvintele cu o claritate nenaturală. Parte din *Seducere*? M-am întrebat – eu și Nightingale trebuia, cândva curând, să avem o discuție lungă pe acest subiect.

Am ajuns la marginea acoperișului, așa că mi-am întors corpul și am pus un picior pe balustradă de parcă aș fi vrut să mă cocoț înainte de a plonja către o moarte groaznică. Asta îmi mai dădea și ocazia să văd ce avea de gând Fără Chip.

Încă mai stătea de vorbă cu fetele.

— Știu că aveți impresia că sunteți blestemate, a zis el, obligate să vă satisfaceți apetitul nenatural prin extragerea forței vitale din alții. Însă vreau să priviți lucrurile din afară.

Tot nu puteam să îi văd fața, dar mai citisem câte ceva după ce Alexander Smith ne-a descris acel chip, sau, mai degrabă, nu a făcut-o. Victor Bartholomew, probabil cel mai plictisitor magician dintotdeauna, a numit asta *Vultus occulto*, ceea ce până și eu știam că era latină vulgară, și dedicase un întreg capitol subiectului de contracarare, pe care, tipic lui Bartholomew, îl puteam rezuma la o singură propoziție: *Continuă să privești foarte atent și mai devreme sau mai târziu vei putea ridica vălul*. Așa că asta am făcut și eu.

— Ce-ar fi dacă, a zis Fără Chip, și aduc în discuție ca pură ipoteză, ce-ar fi dacă n-ar fi nicio problemă să te hrănești cu oameni? Ce e hrănitul cu oameni dacă nu vechea și banala exploatare? Și suntem pe de-a întregul mulțumiți să exploatăm oamenii, nu-i așa?

Am aruncat o privire scurtă la Simone. Ea și cu surorile ei nu se mai țineau de mână și îl priveau pe Fără Chip cu aceeași politețe pe care ar acorda-o cineva unui demnitar aflat în vizită în speranța că termină repede și face cale-ntoarsă.

Ha, m-am gândit. Tyburn le-ar fi dat până acum să facă genuflexiuni.

— Ideea asta că suntem cu toții egali e un faliment intelectual, oricum.

Pe măsură ce vorbea, am clipit de câteva ori și dintr-odată am putut să îi văd chipul. Sau mai degrabă n-am putut, pentru că fața lui era ascunsă pe după o mască făcută din bandaje și care îi acoperea întreg capul. Îl făcea să pară ca un neobișnuit de gustos luptător de wrestler mexican. Cred că a reușit să simtă că i-am pătruns deghizarea, deoarece s-a întors și m-a privit.

— Încă mai ești aici? a întrebat.

— Nu am fost sigur dacă să sar cu capul înainte sau cu picioarele, am zis.

— Crezi că ar face vreo diferență?

— Statistic, e mai probabil să supraviețuiești dacă mergi cu picioarele-nainte.

— De ce nu mai bine sari, a zis, și vedem după aia.

Și am simțit-o, *Seducere*, și mai puternică, aducând cu ea mirosul de friptură de porc la grătar, iarbă proaspăt tunsă, putoarea trupurilor nespălate și un gust metalic, ca fierul, în gura mea. M-am răsucit către balustradă, am făcut o pauză, apoi m-am întors.

— Cum ai zis că te cheamă? am întrebat.

— Sari! s-a răstit Fără Chip.

Mi-a acordat întreaga lui atenție, dar *Seducere* pare-să că nu funcționează niciodată dublu, căci în timp ce o folosea pe mine, nu o mai folosea pe Simone.

— Fugiți! am strigat.

Am văzut-o pe Simone ieșind prima din transă și trăgând de brațul lui Peggy. Amândouă mi-au aruncat priviri speriate, după care, slavă Domnului, au apucat-o pe Cherie și au început să se cocoate pe parapetul care delimita grădina acoperișului de următoarea ușă. Am privit scurt înapoi la Fără Chip la timp să văd balansul umerilor lui pe măsură ce își arunca brațele către mine. Am recunoscut gestul - îl exersasem și eu în ultimele șase luni. Asta mi-a salvat viața, pentru că deja plonjam în stânga atunci când ceva strălucitor și fierbinte a suierat pe lângă umărul meu și a topit o gaură de jumătate de metru în balustradă, cam

pe unde ar fi fost stomacul meu dacă nu m-aș fi urnit.

Am tras câteva grenade zvelte în el chiar în timp ce zburam prin aer, lucru care ar fi fost cu mult mai impresionant dacă nu aș fi încercat o minge de foc întreagă. În timp ce am alunecat pe podea, o altă bucată de balustradă s-a topit în spatele meu și am văzut că una dintre minele mele zvelte sărise inofensivă și se oprise la picioarele lui Fără Chip. El a privit în jos, iar bomba, din noroc chior, s-a trezit să explodeze chiar în acel moment. Suflul l-a făcut să se clatine și să se împleticească pe spate și l-a răsucit. Am folosit ocazia ca să mă redresez și să îl înfrunt.

— Poliția înarmată! am strigat. Stai nemișcat și pune-ți mâinile după ceafă!

De data asta, știam că aveam deja în așteptare vraja potrivită.

S-a întors și s-a uitat năuc la mine. În ciuda măștii, mi-am dat seama că era bezmeticit.

— Ești de la poliție? a întrebat.

— Poliția înarmată, am zis. Întoarce-te și pune-ți mâinile la ceafă.

Am riscat o privire scurtă ca să fiu sigur că Simone și surorile ei coborâseră de pe acoperiș.

— Aaa, nu-ți face griji pentru ele, a zis bărbatul. Am găsit ceva cu mult mai interesat. În definitiv, pot oricând să fac alți oameni ca ele.

— Poliția înarmată, am strigat încă o dată. Întoarce-te și pune-ți mâinile la ceafă.

Ni se spune foarte clar acolo, la Hendon: dacă ești pe cale să intri dur, trebuie să nu fie nicio îndoială că te-ai identificat și că suspectul te-a auzit.

— Dacă ai de gând să tragi, a zis, atunci trage.

Așa că am tras în el. Merita măcar numai pentru furia evidentă care i-a provocat-o, și am savurat până în momentul în care el a prins drăcia de minge de foc. Pur și simplu a luat-o din aer și a ținut-o așa, suspendată, ca la Yorick, în dreptul feței.

Îi dădusem drumul imediat ce ajunsese în dreptul lui,

dar nu a mai explodat. A răsucit-o pe toate părțile, de parcă ar fi examinat ca un cunoscător, ceea ce probabil că și era. M-am gândit că își dorea să mai trântesc încă una în el, ca să o poată prinde, să o respingă sau să facă cine știe ce altceva, cu o nepăsare enervantă. Așa că nu am făcut-o. Pe lângă asta, cu cât mai mult timp petrecea tachinându-mă pe mine, cu atât mai departe putea să ajungă Simone.

— Știi ce? am zis. Când te-am văzut prima oară, am crezut că ești cu fetele Tamisei, dar un gen nou de zână, sau ceva din afara orașului, ca un fel de doctor vrăjitor sau un american.

Bărbatul a spart mingea de foc ca pe un balon de săpun și și-a frecat degetul mare și arătătorul sub nas.

— Cine te-a antrenat? a întrebat. Nu Jeffers, asta e sigur. Nu că nu ar fi avut abilități, însă tu ai vână. A fost Aderentul? E exact genul care să behăie cu ce face. Ai observat asta la ziariști? Vor să vorbească numai despre ei.

Aderentul era, evident, Jason Dunlop. Cauciucuri Dunlop, aderență, Aderentul – ceea ce îți dă o idee despre nivelul de inteligență pe care îl promovează instituțiile noastre educaționale de elită. Și Aderentul era clar că nu fusese singurul dispus să vorbească. Nu mai e haios dacă privești oamenii de sus, iar ei nu știu că o faci.

Hai, dobitocule, m-am gândit. Mai scuipe câteva nume.

— Vorbești prea puțin, a zis. Nu am încredere în tine.

Brusc, tot universul s-a umplut de lumină, iar pala de vânt puternic a elicelor unui elicopter a ridicat praf și gunoaie peste fețele noastre. El a aruncat o minge de foc înspre mine. Eu am aruncat un coș de fum către el – ăsta e felul londonez de a fi.

Lucrasem tot timpul cât sporovăise Fără Chip la eliberarea unui coș de fum cu ce numesc eu *Impello vibrato*, dar pe care Nightingale îl numește *vrei să te oprești din prostii și să fii mai atent?* Când lumina reflectorului Nightsun din elicopterul poliției i s-a măturat pe chip, eu am creat un *Impello* pe cât de pur și-ar fi dorit Nightingale să-i fi fost *forma* și am țintit drept în nenorocit. Știam că o să încerce să mă împuște, așa că m-am aruncat

în dreapta, iar mingea lui de foc a şuiert din nou peste umărul meu. Speram ca privirea lui să mă urmărească automat şi să nu observe jumătatea de tonă de cărămizi şi de teracotă care vine spre el din cealaltă direcţie, dar probabil că zărise cu coada ochiului, pentru că şi-a smucit palma, iar coşul de fum s-a dezintegrat la mai puţin de jumătate de metru în faţa lui.

N-am mai reuşit să prind mare lucru în afară de bucăţi de cărămidă, praf de ciment şi nisip care au început să se rotească în jurul lui ca şi cum ar fi plutit într-o sferă invizibilă, pentru că eram prea preocupat să micşorez distanţa dintre noi. Dacă ne-am fi limitat la magie, era evident că urma să mă arunce în cele din urmă peste balustradă, aşa că am fugit către el în speranţa de a ajunge suficient de aproape încât să îi trosnesc una peste meclă.

Şi eram aproape, la mai puţin de un metru, când nenorocitul s-a întors şi şi-a înfipt palma în direcţia mea, iar eu m-am lovit în cine ştie ce o fi folosit şi pe coşul meu de fum de mai devreme. Nu a fost ca lovirea unui perete de plexiglas. În loc de asta, era ceva alunecos, ca un şuvoi, senzaţia de derapaj pe care o ai când încerci să apropii doi magneţi unul de altul. Am căzut pe spate, răsucindu-mă în aer, iar el a păşit către mine. N-am vrut să aştept să aflui dacă avea de gând să savureze pe îndelete victoria sau să mă omoare pe loc. În schimb, am apucat cu un *Impello* masa de plastic ieftină din spatele lui Fără Chip şi am trântit-o în pulpele picioarelor lui. El a îngenunchat în faţă şi a fost întâmpinat de ambele mele picioare lansate către el.

— Futu-i! a urlat, suficient de tare încât să poată fi auzit chiar şi din elicopter.

Acum eram în picioare şi am reuşit să aplic un pumn serios în faţa lui înainte ca ceva care mârâia şi era acoperit de blană să mă doboare din dreapta. Era Băiatul Tigru, care se pare că îşi făcuse în cele din urmă loc prin uşa de pe acoperiş, ca să ajungă la noi. Ne-am izbit de parapetul balustradei, şi doar pentru că apucasem să ţin tare de o

bară cu mâna dreaptă nu am fost aruncat în gol și către o moarte sigură. Am coborât înapoi pe acoperiș la timp ca să văd cum Băiatul Tigru tocmai își făcea avânt cu un braț muscular, pregătit să mă lovească. Avea gheare la capătul degetelor – ce se presupune că ai putea face împotriva cuiva cu gheare?

Cu acel zgomot al elicopterului și cu propria mea frică în vintre, nu am auzit împușcătura. Am văzut cum capul Băiatului Tigru zvâcnește pe spate, iar în urma lui un jet roșu a fost prins de lumina reflectorului de pe elicopter.

Sosise cavaleria, deși nu mi-era clar dacă era vorba de Caffrey și ai lui ex-parașutiști sau de un lunetist de la CO19, ramura înarmată a Poliției Metropolitane. Am făcut o formă de pistol cu mâinile și am îndreptat-o în direcția lui Fără Chip. Am sperat ca lunetistul să fie din gloata lui Caffrey, pentru că un ofițer de la CO19 probabil că nu ar trage într-un civil aparent inofensiv la simpla mea sugestie, fără să aibă înainte o autorizare dată. În nouă din zece cazuri, măcar.

Fără Chip nu era prost. A realizat că șansele s-au schimbat. A mai aruncat o minge de foc, iar eu m-am ghemuit – însă nu era ținută către mine. M-am ridicat, iar o clipă mai târziu lumina reflectorului a dispărut. Am încercat să văd locul unde fusese mai devreme Fără Chip, însă nu mai era acolo, iar până să mi se reajusteze ochii la beznă am văzut că dispăruse de pe acoperiș. Deasupra mea, elicopterul scotea un zgomot sacadat și metalic. Nu e genul de sunet pe care vrei să-l auzi de la un elicopter, în special când e chiar deasupra capului tău.

L-am privit în timp ce plonja în lateral înspre stradă, clătinându-se pe măsură ce pilotul se lupta să recapete controlul. Eu ar fi trebuit să ies de pe acoperiș, dar nu-mi puteam lua ochii de la imagine – Soho e o zonă urbană foarte dens populată. Dacă s-ar fi prăbușit, numărul morților ar fi fost de ordinul sutelor. Am auzit cum motorul își schimbă tonalitatea când pilotul a ridicat manșa, luptându-se să capete înălțime. Din stradă, s-au auzit țipete și strigăte când oamenii au realizat ce se petrece.

Urmau să apară în noaptea aia la știri o grămadă de filmări cu telefonul de la oameni cu abilități mediatice mai ample decât rațiunea.

Am decis că lipsa de rațiune mă includea și pe mine atunci când elicopterul s-a clătinat către mine și când mi-am dat seama că fața mea era la același nivel cu trenul de aterizare. M-am ghemuit imediat înainte să mă șteargă metalul într-un avânt de aer care mirosea a ulei de motor supraîncălzit. Am putut vedea locul în care resturi de fuzelaj ciupiseră vopseaua în partea de jos, unde Băiatul cu Capă făcuse o gaură în nasul aparatului. Apoi, cu un urlet huruit, elicopterul și-a făcut drum în sus și s-a îndepărtat, cu pilotul încercând să găsească un loc sigur unde să aterizeze.

În afară de sirenele poliției apropiindu-se, era dintr-odată mult mai liniște. M-am așezat pe ce încă mai consideram a fi salteaua mea și a lui Simone, mi-am tras sufletul și am așteptat să vină și alte belele pe capul meu.

Primul pe ușa de la acoperiș a fost Thomas „Tancul Tiger” Nightingale. M-a zărit și a făcut un gest către ochii lui, după care către un loc din spatele scărilor pe care nu-l vedea. Am clătinat din cap, am arătat către trupul Băiatului Tigru, apoi am imitat cu degetele o mișcare de pași. Nightingale a părut confuz.

— A fugit! am strigat.

Nightingale a părăsit adăpostul intrării și s-a rotit la trei sute șazeci de grade, doar ca să fie sigur. L-au urmat Frank Caffrey și câțiva tovarăși. M-aș fi așteptat ca parașutiștii să fie îmbrăcați în costume complete de comando ninja, însă, desigur, încă mai aveau pe ei hainele de stradă. Dacă nu ar fi purtat puștile de asalt, nici nu m-aș fi uitat de două ori la ei.

Parașutiștii s-au aplecat ca să verifice condiția în care era Băiatul Tigru, care rămânea încăpățânat de mort acolo unde unul dintre ei îl nimerise între coaste.

Odată ce Nightingale s-a asigurat că acoperișul nu prezenta pericole, a venit la mine, iar eu m-am ridicat ca să îl întâmpin - în definitiv, nimănui nu-i place să fie

muștruluit în timp ce stă culcat.

— A fost el? a întrebat Nightingale.

— A fost Cel Fără Chip, am zis. Deși am remarcat că purta o mască.

— E parte a vrăjii, a spus Nightingale. Ești rănit?

Am verificat.

— Doar julturi, și mi-am scrântit un genunchi.

Nightingale a arătat spre rămășițele coșului de fum.

— Tu ai făcut asta?

— Mda, eu. Nu a mers, totuși. Avea un fel de câmp defensiv pe care l-a aplicat.

Sirenele poliției ajunseseră afară în stradă, iar noi am auzit trântitul portierelor.

Parașutiștii s-au cățărat pe acoperișuri către scara de incendiu și către Duck Lane. Am sperat că Simone și surorile ei fuseseră destul de agere încât să continue să fugă după ce scăpaseră.

— Un scut complet, a zis Nightingale, revenind la discuția de mai devreme.

— Și mi-a prins mingea de foc, am spus. Am amintit de asta? A placat-o în mijlocul aerului.

— Omul ăsta a fost antrenat de un maestru, a zis Nightingale. Ai idee câți ani de exersare trebuie să treacă încât să ajungi la un asemenea nivel? Dedicarea și autodisciplina necesare? Tocmai ce ai întâlnit unul din cei mai periculoși oameni din lume, a mai zis, după care m-a bătut ușor pe umăr. Și încă mai trăiești. Asta da impresionant.

Pentru o clipă îngrozitoare, m-am gândit că avea de gând să mă îmbrățișeze, dar, din fericire, ne-am adus amândoi aminte la timp că eram englezi. Deși a fost la mustață.

De undeva din adâncul casei, am auzit freamătul distinct al cizmelor de poliție urcând scările.

Am arătat către Băiatul Tigru.

— Ce le zic de el?

— Nu știi cine l-a împușcat, a spus Nightingale. Ai crezut că a fost un lunetist al poliției. Corect?

Am dat din cap că da. E întotdeauna mai bine să spui o

jumătate de adevăr decât o jumătate de minciună. Asta e Londra, șefu', nu avem echipe de ucigași în stil paramilitar.

— Trebuie să discutăm despre astea, am spus. Înainte să facem orice altceva.

— Da, a zis Nightingale. Cred că da.

Nightingale s-a îndreptat către ușă și a strigat în jos cum că el e la conducere și că acoperișul este o scenă a unei crime, iar dacă nu erau membrii ai Echipei Criminalistice ar fi fost mai bine pentru ei să stea deoparte.

— Eu sunt Echipa Criminalistică! a urlat din interior Stephanopoulos.

Cinci etaje de scări nu îi îmbunaseră starea de spirit, și a apărut pe terasă ca un inspector fiscal supărat pe întârzierea plății impozitelor. A aruncat o privire la Nightingale, apoi, pășind grijulie ca să nu contamineze probele, a venit către locul unde era culcat la pământ Băiatul Tigru. Sub cap i se adunase o baltă de sânge, mângă neagră în lumina reflectată din stradă.

Stephanopoulos a cercetat trupul, apoi s-a uitat la mine.

— Nu încă unul, a zis nervoasă. Ai face bine să ai grijă, băiete. În ritmul ăsta, Departamentul de Standarde Profesionale o să-și pună numărul tău de telefon pe apelare rapidă.

Apoi și-a mijit ochii la Nightingale.

— Care e părerea dumneavoastră? a întrebat ea.

Nightingale a arătat cu bastonul către cadavru.

— În mod evident, împușcat de către o persoană sau persoane neidentificate, Sergeant, a zis și și-a mutat bastonul arătând înspre stradă. Aș zice că gloanțele au fost trase de pe acoperișul sau de la etajul superior al clădirii de acolo.

Stephanopoulos nici măcar nu s-a deranjat să se uite în direcția aia.

— Aveți idee cine?

— Niciuna, din păcate, a zis Nightingale. Dar mi-e foarte greu de crezut că are prieteni sau familie.

Lucru care însemna că nimeni nu o să facă mare caz de

anchetă și nimeni nu va revendica trupul. Ceea ce însemna, dacă ar fi fost să ghicesc, că o foarte mare parte din el va fi ajuns în frigiderul dr-ului Walid.

Mi-a luat o oră ca să cobor de pe acoperiș, și din nou a trebuit să-mi cedez primul strat de haine celor de la medico-legal, care acum, calculasem eu, aveau mai multe perechi de pantofi proprietatea mea personală decât aveam eu. Ne-au șters mâinile mele și ale lui Nightingale pentru reziduuri de praf de pușcă și am mers amândoi jos, spre mașini separate, ca să dăm declarațiile preliminare. S-a făcut trei noaptea până ce Stephanopoulos ne-a dat drumul pe proprie răspundere; până atunci, Soho deja era frânt.

Caffrey și trupele para se adunaseră într-un colț de stradă de pe Broadwick Street. Avusesem dreptate referitor la dubița Transit, care era albă și dotată cu nenumărate plăcuțe false de înmatriculare.

— Nu ne place să plătim oprobiul congestionării traficului, a zis Caffrey atunci când l-am întrebat de ele. Duba e comodă, totuși – e a cumnatului meu.

Parașutiștii reușiseră să îmi facă rost de o pereche de blugi albaștri, un hanorac gri carbune cu AGRO inscripționat pe față și o pereche de teniși obișnuiți, în așa fel încât să pot ieși din costumul Noddy pe care mi-l dăduseră legiștii. Am prins un iz de unsoare de pușcă persistând pe țesătura blugilor și aveam o bănuială puternică cum că pantalonii și hanoracul fuseseră în geanta cu arme pentru a amortiza clinchetul metalului pe metal.

Nightingale a așteptat răbdător în burniță în timp ce au m-am îmbrăcat. Înainte să mă alătur lui, Caffrey m-a oprit o clipă, cu mâna pe brațul meu.

— Nu am vrea să mai fim aici când o să se lumineze, a zis.

— Nu-ți face griji, am spus. Nu o să dureze mult.

Nightingale părea sfrijit și fără culoare în lumina de sodiu a felinarelor, avea cearcăne sub ochi și, deși încerca să ascundă asta, am văzut câte un tremur ocazional. Își

ținea ternă expresia feței.

— Ați vrea să mergeți primul, domnule? am zis.

A făcut semn că da, însă mi-a aruncat o privire lungă înainte să ofteze.

— Când te-am luat ca ucenic, am crezut că o să pot să te protejez de la confruntarea cu anumite „decizii”. Văd acum că am greșit, și îmi cer scuze. Astea fiind spuse, ce dracului ai crezut că o să obții?

— Am încercat să îmi fac datoria ca ofițer de poliție care a depus un jurământ, sub Drepturile Omului, am zis. Să aleg, sub mandatul conferit de articolul doi, să folosesc forța doar dacă este absolut necesar și ca orice nenorocit pe care-l omorâm să știe ce-l așteaptă.

— Presupunând că extinzi definiția drepturilor omului la vampiri și himere, a completat Nightingale.

— Atunci am face bine să aflăm hotărârea unei instanțe de judecată sau, și mai bine, să punem Parlamentul să clarifice legea, am spus. Dar nu e locul nostru să luăm deciziile, domnule... Nu e așa? Noi suntem doar polițai.

— Dacă ar fi fost urâte, Peter, ți-ar mai fi păsat măcar pe jumătate decât îți pasă acum? a întrebat Nightingale. Sunt unele lucruri hidoase prin lume care pot glăsui și raționa, și mă întreb dacă ai fi la fel de iute în a le lua apărarea.

— Poate că nu, am zis. Dar asta nu mă face superficial, nu mă face să fiu incorect.

— Estimez că Simone și surorile ei au omorât sau mutilat aproape două sute douăzeci de oameni din 1941 încoace, a spus Nightingale. Oamenii ăștia aveau și ei drepturile lor.

— Vreau să spun că nu ne putem preface că legea nu există, am zis.

— Foarte bine, a spus Nightingale. Hai să presupunem că le arestăm și, Dumnezeu știe cum, încercăm să le condamnăm pentru...

— Omucidere prin neglijență gravă, domnule, am zis. Sunt de părere că ar fi rezonabil să ne așteptăm ca ele, după vreo douăzeci de ani, să fi observat că nu mai îmbătrânesc și că iubiții lor dau colțul în mod regulat.

— O să spună că nu-și mai amintesc, a zis Nightingale.

— Și le cred, domnule, am zis. Ceea ce înseamnă că suferă de o formă de boală mintală așa cum este definită de Legea Sănătății Mentale din 1983, iar din moment ce sunt o amenințară evidentă la siguranța publicului larg, le putem reține sub prevederile Secțiunii 135 din legea anterior menționată și să le transferăm într-un loc sigur pentru îngrijire și evaluare.

— Și când li s-ar face foame? a întrebat el. Crezi că să le înfometăm de moarte este mai uman?

— Nu știm dacă ar muri, am zis. Poate că metabolismul lor s-ar transforma, iar dacă asta eșuează, le putem hrăni. Luau mai puțin de o victimă pe an - n-ar avea nevoie de mai mult de-atât.

— Și vrei să-ți petreci restul vieții făcând asta?

— Nu poți să extermini pe cineva doar pentru că e mai convenabil, am zis. Pentru ce au murit toți prietenii dumneavoastră, cei ai căror nume sunt pe acel perete, pentru ce au murit dacă nu pentru asta?

El s-a dat în spate.

— Nu am deloc habar pentru ce au murit, a spus. Nu am știut nici atunci și nu știu nici acum.

— Eh, eu știu, am zis. Chiar dacă dumneavoastră ați uitat. Au murit deoarece au crezut că există un fel mai bun de a face lucrurile, chiar dacă ei încă se mai contrariau asupra a ce ar însemna asta.

Am văzut în ochii lui - voia cu tărie să creadă.

— Nu e ceva ce nu am putea să rezolvăm, am zis. Chiar îmi spuneți că dumneavoastră, eu și dr. Walid nu putem să găsim o soluție? Poate află o cale prin care să le hrănesc cu calculatoare de buzunar și telefoane mobile. Poate că dacă le facem bine vom putea să-i facem și pe alții bine. Nu ar fi asta mai important decât să aruncăm cu grenade cu fosfor în ele? În plus, lui Molly s-ar putea să-i placă să aibă companie.

— Vrei să le ținem în Bizarerie?

— Inițial, am zis, până ce aflăm cât de mult ne putem încrede în ele. Odată ce le stabilizăm pe jumătate, putem

găsi un adăpost de compromis. Preferabil undeva unde nu sunt scene de jazz.

— Asta e nebunie curată, a spus Nightingale.

— Și ar putea să îl scoată pe Toby la plimbare, am mai zis.

— A, da, în cazul ăsta de ce nu deschidem larg ușile la toată lumea? a spus el, și în clipa aia am știut că l-am convins.

— Nu știi, domnule. Nu ar fi mai bine un proiect pilot?

— Tot nu știm încotro s-au dus, a zis.

— Știu eu.

Am mutat van-ul Transit pe Great Windmill Street și l-am parcat lângă McDonald's, lăsând armata privată înăuntru în timp ce am mers să verificăm intrarea personalului de la Café de Paris.

— De ce nu-l trimitem pe Frank acasă?

— Norocul îi favorizează pe cei precauți, a zis Nightingale.

Ușa de la intrare era întredeschisă, lucru care însemna nu numai că Simone era probabil înăuntru, ci și că aveam motiv rezonabil ca să intrăm în incintă fără un mandat de percheziție, conform prevederilor Secțiunii 17 a Legii Poliției și Probelor Penale din 1984. În bucătărie era sticlă spartă. În mod clar se serviseră singure cu o gustare în miez de noapte. Ușa de la frigiderul cu șampanie fusese lăsată deschisă, iar hurelul compresorului ne-a urmărit până la holul de serviciu.

— Probabil că sunt în sala de bal, am zis, iar Nightingale a încuviințat. Dați-mi cinci minute ca să le calmez, apoi intrați.

— Fii atent, a spus el.

Holul de serviciu făcea o curbă scurtă și se termina la o ușă care m-a dus pe pasarela care veghea întreaga lungime a sălii de bal. Spre deosebire de ultima dată când o vizitasem, mesele fuseseră așezate într-un oval în jurul ringului și acoperite cu cearșafuri albe apretate.

Am știut imediat ce le-am văzut stând pe vechea lor

masă, surprinzător de mică și aflată la ora unu și un pic în concordanță cu trupa. Era un trio de sticle puse pe ea – câte una pentru fiecare. M-a apucat un gol în piept și un țuit în urechi, dar m-am forțat să cobor scările ca să verific. Încă mai purtau hainele pe care le avuseseră când ne-am despărțit, dar se chinuiseră să se aranjeze cu cel mai bun ruj și cea mai bună mascara, încât să fie cât mai prezentabile. Testele ulterioare efectuate de dr. Walid au indicat faptul că făcuseră fapta cu alcool și fenobarbital, formulă ce se potrivea cu blisterele de medicamente goale puse ordonat în geanta de mână a lui Peggy.

Sinucigașii sunt arareori frumoși, dar surorile reușiseră să evite alunecatul membrelor sau scursul pe la colțul buzelor sau voma. Cred că ar fi fost mulțumite cu tabloul pe care-l creaseră – trei tinere strălucitoare prinse la apogeul vieții lor. Eram atât de furios, încât a trebuit să mă oblig să mă opresc și să inspir adânc înainte să pot continua.

Ochii lui Simone erau larg deschiși. Părul îi era lăsat liber în jurul umerilor și a fost nevoie să îl dau pe spate ca să îmi pot pune degetele pe gâtul ei. Pielea era doar un pic rece, iar ora decesului s-a stabilit mai târziu a fi fost cu aproximativ douăzeci de minute înainte să sosesc eu – cam pe când discutam etică comparativă cu Nightingale. Atât de aproape de ea, îi putem mirosi caprifoiul și praful de cărămidă. Însă muzica, care abia acum realizez că fusese întotdeauna acolo, dispăruse.,

Nu am sărutat-o, sau ceva.

Nu am vrut să contaminez scena crimei.

14.

M-AM TREZIT ÎN DIMINEAȚA ASTA

Așa reușești să te ridici din pat a doua zi. Îți dai cuvertura la o parte, îți rotești trupul, îți pui picioarele pe podea și te ridici. Apoi e un pișulică, o baie, te îmbraci, te duci jos, mănânci micul-dejun, discuți cu șeful tău, te antrenezi cu *forma*, mănânci prânzul, lovești până la epuizare sacul de box, duș, îmbrăcat, intrat în Ford-ul Asbo și condus în oraș ca să te asiguri că îți e observată fața. Faci toate astea pentru că este slujba ta, pentru că e necesar și pentru că, dacă e să fii sincer, îți place. Repetă procedura până ce visurile urâte se opresc sau doar te obișnuiești tu cu ele – indiferent care vine prima.

A fost alcătuit un raport al medicului legist privind decesele, care a conchis că ele s-au sinucis, așadar surorile au câștigat o scurtă clipă de faimă cu pactul lor. Însă nimeni din mass media nu a fost atât de interesat încât să facă o investigație proprie. Nightingale s-a ocupat de ancheta ulterioară, cu ajutorul a doi detectivi împrumutați de la CID-ul din Westminster, unul dintre ei fiind favorita mea Fată Ninja Somaleză. Nu a fost posibil să li se dezvăluie că erau vampiri de jazz nemuritori, așa că a căzut pe umerii mei să continui descâlcirea ițelor.

Simone Fitzwilliam, Cherie Mensier și Margaret „Peggy” Brown au fost declarate dispărute de către părinții lor în anul 1941, iar deși poliția a desfășurat o investigație, fusese superficială în cel mai bun caz – și de ce nu? Orașul era în flăcări tot timpul. Am luat în calcul să le caut rudele cele mai apropiate, însă ce le-aș fi zis? Că niște stră-mătușe muriseră în faimoasa bombardare a Café de Paris, dar reușiseră să aibă o viață de apoi destul de drăguță? Totul până ce m-am pus eu de-a curmezișul și am făcut să fie omorâte, din nou?

Am reușit totuși să dau de profesoara lor, dna Patternost, care trecuse Atlanticul după război și se

mutase cu o Sadie Weintroub, secretară de producător de la Warner Brothers, la minunatul lor bungalow în stil fermă din Glendale.

Am găsit oameni care crescuseră în Soho după război și care își aminteau de cele trei fete care locuiau pe Berwick Street. Unii au fost de părere că erau niște bunăciuni, alții că erau lesbi, însă majoritatea nu le-au acordat prea multă atenție – așa era Soho pe vremuri.

Am găsit destule dovezi ca să le leg de cincisprezece alte cazuri de decese, toate ale unor muzicieni de jazz, precum și de alte nouăzeci și șase de cazuri unde e probabil să fi contribuit alături de boli cronice și decăderi ale carierelor, taică-meu fiind una din situații. Nimic din ce am descoperit nu m-a convins că Simone și „surorile” ei aveau vreo idee despre durerea și suferința pe care o lăsau în urma lor. Dr. Walid a făcut o încercare pe jumătate de mântuială în a mă convinge că era posibil ca Simone să fi fost pe de-a întregul conștientă de acțiunile ei și că eu căzusem pradă înșelătoriei stângace a unui monstru sociopat infect. Însă eu știam că doar se străduia să mă facă să mă simt mai bine.

Am scris narațiunea cazului, cu note de subsol, am tipărit-o, am atașat documentele aferente și am pus-o într-un dosar care a ajuns în secțiunea securizată a bibliotecii mundane. Apoi am șters totul de pe calculatorul meu și am schimbat numărul de identificare a cazului în HOLMES și în PNC, astfel încât să nască un semn de întrebare oricui ar fi încercat să îl caute. Era posibil ca vreun jurnalist de investigații înzestrat să fie în stare să observe că sunt o serie de numere disparate ale deciziilor legistului cu aceleași referințe de caz ca ale Poliției Metropolitane, dar ținând cont că niciun fotbalist, star pop sau membru al casei regale nu fusese implicat, nu era ceva de care să mă îngrijorez.

M-am îngrijorat de Cel Fără Chip, bărbatul cu masca, care putea prinde mingi de foc și para atacuri cu coșuri de fum zburătoare. Singurul lucru care mă îngrijora mai mult decât ideea unui vrăjitor călit cu o plăcere bolnavă pentru

experimente pe ființe umane era gândul că Geoffrey Wheatcroft probabil că antrenase mai mult de un singur om din restrânsul lui club magic. Cât de mulți Micuți Crocodili erau pe-acolo prin lume, m-am întrebat, și câți dintre ei erau dobitoci nenorociți ca Cel Fără Chip? Știu că și Nightingale se îngrijora de asta, deoarece petrecea mult mai mult timp pe pista de tir decât obișnuia înainte.

În prima luni din octombrie, taică-meu și Clandestinii au cântat în primul lor concert oficial sub noul nume. S-a petrecut la Round Midnight din Chapel Market, în Islington. Taică-meu a navigat printr-un set de două ore fără să șovăie nici măcar o dată, și a fost și un moment în care, în timpul faimosului solo din „Love for Sale”, privirea de pe chipul lui era atât de transcendentă, încât m-am întrebat dacă nu cumva era o legătură între muzică și magie și că poate jazz-ul chiar însemna viață.

A fost frânt după gig, deși tot încerca să o ascundă, așa că i-am pus pe el și pe maică-mea într-un taxi, am dat bacșiș șoferului și mi-am fluturat legitimația de polițist ca să mă asigur că își va îndeplini sarcina cu cea mai mare conștiinciozitate de-a lungul întregii călătorii. Apoi m-am întors înăuntru ca să sărbătoresc la un pahar cu Max, Daniel și James, dar Round Midnight e un pic cam scump, așa că ne-a mutat mai sus pe stradă, la Alma, unde berea era mai ieftină și aveau meciuri de fotbal la televizor.

— Au cerut să mai venim, a zis James.

— Asta-i pentru că i-am momit pe clienți să cumpere băuturi, a spus Max. Face bine la afaceri.

— Muzica mereu face bine la afaceri, a zis James.

— Felicitări, am spus eu. Sunteți o trupă adevărată, și necunoscuții chiar sunt dispuși să plătească bani ca să vă vadă cântând.

— Mulțumită tatălui tău, a zis Max.

— Și lui Cyrus, a spus Daniel.

— Pentru Cyrus, a zis Max, și am dat pe gât un pahar în numele lui.

— Ai aflat până la urmă ce s-a întâmplat? a întrebat James. Cu Cyrus, vreau să zic.

— Nu, prietene, am spus. Investigația a fost „neconcludentă”.

— Pentru misterele nerezolvate ale Comisariatului de Jazz, a zis el.

Am ținut un toast și pentru asta.

— Și pentru Clandestinitii lui Lord Grant, am spus, și am ținut un nou toast.

Am tot închinat pahare alte trei runde, după care ne-am dus să luăm un curry și ne-am îndreptat spre case.

Nu am cu adevărat coșmaruri. Dorm chiar bine, după toate cele petrecute, dar am amintiri la fel de vii ca *vestigia*. Mirosul de caprifoi, fonfăitul pe care-l făcea atunci când râdea, rotunjimea ei atunci când stătea în brațele mele. Uneori mă țin treaz până la orele dimineții.

Deci mă culcasem cu un vampir de jazz. Avea rost într-un mod bizar. Zeiță a unui mic râu din sudul Londrei, vampir de jazz din Soho, ce mai urma? Un vârcolac din Chelsea, un demon din Sydenham? Am decis să concep niște reguli numai ca să pot adăuga reguli noi la reguli; nu fi niciodată lipsit de respect cu mama cuiva, nu juca niciodată șah cu mafia kurdă și nu te culca niciodată cu o femeie care e mai magică decât tine.

Era o zi mizerabilă de octombrie când am ieșit din Londra, în timp ce mă târâm din oraș la ora de vârf a traficului, am avut timp să privesc oamenii îndreptându-se către muncă, cu hainele ridicate, umerii lăsați, capetele în jos – vara se terminase, iar promițătorul fundaș central al zilei se afla într-un avion către Rio alături de o maseuză din Malaga.

Însă Londrei nu-i păsa. Ei niciodată nu-i pasă atunci când o părăsești, pentru că știe că la fiecare om care pleacă vin alți doi în loc. Pe lângă asta, era prea ocupată să se dea cu ruj neon și să se înțolească în roșu și auriu. *Nu știi, dragă, că fotbaliștii sunt așa de vara trecută? Scena teatrelor e unde se petrece acum viața.* Căuta un star de la Hollywood care să-și dovedească talentele sale actricești în West End.

Am trecut din nou de Colchester, iar de data asta am sunat înainte, așa încât Lesley să știe că vin. Pe măsură ce mă apropiam de un orizont cenușiu, Brightlingsea se acumula în jurul mașinii mele ca o piatră cubică sub un cer înnorat. Când am tras în dreptul casei lui taică-său, Lesley mă aștepta sub felinar. Sfidând vremea, purta un hanorac impermeabil și scăpase de eșarfa de rockstar și de ochelarii de soare în favoarea unei măști de provenință NHS făcută din plastic roz hipoalergic. Când a vorbit, încă mai era cu vocea altuia.

— Am ceva să-ți arăt, a zis ea.

Pe drumul printre străduțele înguste, am întâlnit un cuplu de localnici care au făcut veseli cu mâna la Lesley și care mi-au aruncat o privire suspicioasă mie.

— Avantajul de a locui într-un orașel, a spus. Toată lumea știe, nimeni nu e șocat.

— Nu cred că le place de mine, am zis.

— Își dau seama că ești din orașul cel pervertit de păcate, a spus.

Am trecut prin parcare plină de șalupe, baricadate pentru iarnă, cu vântul rece cântând printre ancore, și către esplanada cu plaja încadrată de șirul lung de cabane și piscina betonată. Lesley m-a condus înapoi la adăpostul din cărămidă, cu desenele lui murale ale unor ceruri improbabil de albastre și plaje albe.

— Acum o să îmi dau jos masca, a zis Lesley. Crezi că faci față?

— Nu, am zis. Dar o să încerc.

Lesley s-a moșmondit la legăturile de pe-o parte.

— Sunt ale naibii de migăloase, a zis. Mai am una de Velero și e și mai groaznică - gata.

Și înainte să am ocazia să mă pregătesc, masca a căzut.

Era mai rău decât îmi imaginasem. Atât de rău, că mintea mea nu putea accepta faptul că acela îi era chipul. Bărbia dispăruse. În loc de ea, pielea care încadra o buză de jos grotescă aluneca într-o serie de umflături neregulate până ce ajungea la pielea nevătămată și netedă a gâtului. Nasul era fără formă, plat, un nod răsucit de

piele rozalie care stătea în centrul unei serii de cicatrici albe zdrențuite care se târau de-a lungul obrazului și a frunții. Am tresărit. Dacă nu m-aș fi abținut să stau nemișcat, m-aș fi dat în spate până în capătul adăpostului.

— Pot să îmi deschid acum ochii? a întrebat ea. Ai terminat?

Am zis ceva; nu-mi mai amintesc ce.

Ea și-a deschis ochii. Încă mai erau albaștri. Încă mai erau ochii lui Lesley. Am încercat să mă concentrez asupra acelor ochi.

— Ce părere ai? a întrebat.

— Am văzut și mai rău, am zis.

— Mincinosule, a spus ea. Cum ar fi cine?

— Taică-tu, am zis.

Nu era nostim, însă am văzut că a apreciat efortul.

— Crezi că o să poți să te obișnuiești cu asta?

— Să mă obișnuiesc cu ce?

— Cu fața mea, a zis.

— Tot vorbești într-una de fața ta, știi? am zis. Ești prea vanitoasă. Trebuie să te gândești în schimb la ceilalți oameni în loc de tot timpul la tine.

— Și la cine, mă rog, ar trebui să mă întreb?

Era într-adevăr hidos felul în care pielea ei de sub gură se încrețea atunci când vorbea.

— Păi, la mine, spre exemplu, am zis. Când m-ai târât pe lângă toate bărcile alea, m-am înțepat la un deget.

— Da?

— Și doar al naibii de tare. Vreau să spun că degetul meu mare de la picior e foarte umflat acum. Vrei să-l vezi?

— Nu vreau să-ți văd degetul mare de la picior.

— Ești sigură?

— Sunt destul de convinsă, a zis și a început să își pună masca la loc.

— Nu trebuie să faci asta, am spus.

— Nu-mi place când aleargă prin jur copii, a zis ea.

Am încercat să nu îi arăt cât de ușurat eram după ce masca i-a ascuns fața din nou.

— Mai urmează și alte operații? am întrebat.

— Poate, a zis. Dar vreau să îți arăt acum altceva.

— OK, am spus. Ce?

Și-a întins mâna, iar deasupra ei a făcut un glob de lumină de o minunată nuanță siefie - era mult mai drăguță decât orice lumență pe care o produsese eu vreodată.

— Să-mi fut una, am zis. Poți face magie.

NOTĂ ISTORICĂ

Ken „Șolduri-de-Șarpe” a murit într-adevăr pe 8 martie 1941 în timp ce era pe scena de la Café de Paris. Martorii oculari sunt clari când precizează că el cânta „Oh Johnny” în momentul în care a lovit bomba, dar mi-am permis libertatea de a schimba acest detaliu din moment ce, sincer, „Body and Soul” e un titlu de capitol mult mai bun.

MULȚUMIRI

Toată lumea din cartea de dinainte, plus echipa de la Arhiva Metropolitană și Sarah pentru că m-a strecurat în Groucho.

DESPRE AUTOR

Ben Aaronovitch s-a născut în 1964. Descoperind din fragedă tinerețe, la douăzeci de ani, că are un singur talent, s-a apucat de scenaristică, care s-a dovedit un succes fulminant. A scris texte TV pentru *Doctor Who*, *Casualty* și cea mai ieftină soap opera SF din lume, *Jupiter Moon*. După care a scris pentru seria *New Adventures* de la editura Virgin, până ce i-au topit tirajele.

Apoi Ben a intrat într-o perioadă întunecată, iluminată doar de un episod din *Dark Knight*, o carte pentru editura Big Finish și dramele *7 Audio* de la Blake, excelent primite, mai puțin bine plătite.

Prins într-un cerc vicios al dezamăgirii și disperării, Ben a fost în cele din urmă forțat să își întrețină pasiunea costisitoare pentru achiziții de carte lucrând ca librar la Waterstones. Ironic, s-a întâmplat să găsească luminița de la capătul tunelului în timp ce aranja pe rafturi cărțile altora. Va scrie propriile sale cărți, va permite prozei să îi cuprindă inima și va recuceri lumea. Așadar, asigurându-și subzistența cu nimic altceva în afara cafelei instant și mâncării la pachet japoneze, Ben s-a înhămat la călătoria epică intimă care a devenit *Râurile din Londra*.

Ben Aaronovitch locuiește în prezent în Londra și spune că o va părăsi doar atunci când îi vor smulge orașul dintre degetele sale reci și moarte.

„Revigorant, original și o lectură încântătoare.”

- Charlaine Harris

„*Râurile din Londra* e povestea a ce s-ar întâmpla dacă Harry Potter ar crește mare și s-ar alătura Poliției Londoneze. O carte cu detectivi de o imaginație debordantă și care te va binedispune cu siguranță.”

- Diana Gabaldon

„Construită cu detaliu și imaginație... Aaronovitch este un scriitor care trebuie urmărit.”

- Peter F. Hamilton

Melodia. Asta remarcă întâi de toate polițistul și ucenicul vrăjitor Peter Grant atunci când examinează trupul lui Cyrus Wilkins, cântăreț de jazz în timpul liber și contabil pentru restul vieții, care aparent a murit de acat de cord în timp ce cânta pe scena unui club din cartierul Soho al Londrei. Ritmul vechilor melodii de jazz se ridică din corpul său – un semn clar că ceva la moartea bărbatului nu este natural, ci supranatural.

Trup și suflet. Asta este și ceea ce riscă Peter Grant pentru a investiga o serie de decese similare din zona Soho. Cu ajutorul ofițerului său superior, Inspector Șef Thomas Nightingale, ultimul vrăjitor din Anglia, și cu asistența frumoasei fane a lumii jazz-ului Simone Fitzwilliam, Peter descoperă o primejdie magică letală – una care conduce la treptele propriei case și la o promisiune uitată a unui tânăr muzician: talentatul cântăreț de trompetă Richard „Lord” Grant – altfel cunoscut ca dragul tată al lui Peter.

„Revigorant, original și o lectură întăritoare”
— CHARLAINE HARRIS —

„Seria Peter Grant e povestea a ce s-ar întâmpla dacă Harry Potter ar crește mare și s-ar alătura Poliției Londoneze. O carte cu detectivi de o imaginație debordantă și care te va binedispune cu siguranță.”
— DIANA GABALDON —

„Construită cu detaliu și imaginație... Aaronovitch este un scriitor care trebuie urmărit.”
— PETER F. HAMILTON —

www.bergbook.ro

ISBN 978-606-730-199-9

9 786067 301999

